

BEATI RABANI MAURI

ABBATIS FULDENSIS ET MOGUNTINI ARCHIEPISCOPI

COMMENTARIORUM IN EXODUM

LIBRI QUATUOR. (ANNO 834.)

PRAEFATIO.

AD FREICULPHUM LEXOVIENSEM EPISCOPUM.

Inter cæteras Scripturas quas Pentateuchus legis A continet, merito liber Exodi eminet, in quo pene omnia sacramenta quibus præseas Ecclesia instituitur, nutritur et regitur, figuratim exprimentur. Nam ibi per corporalem exitum filiorum Israel de Ægypto terrestri, noster exitus de spiritali Ægypto demonstratur: ibi per transitum maris Rubri et Pharaonis atque Ægyptiorum submersionem, baptismi mysterium et spiritalium hostium interitus figuratur. Ibi typici agni immolatio, et Paschæ celebratio, veri Agni passionem ac nostram redemptionem insinuant. Ibi manna de cælis et potus de petra egenti populo dantur, ut doceat nos cælestem panem et potum vitæ desiderare. Ibi præcepta atque iudicia populo Dei in monte traduntur, ut discamus supernis subijci disciplinis. Ibi tabernaculi constructio atque vasorum ejus simul cum cultu et sacrificiis fieri jubetur, ut sanctæ Ecclesiæ mirabilis ornatus, et spiritalium sacrificiorum ritus in hoc insinuatur. Ibi spiritalis unctionis et thymianatis odoramenta conficiuntur, ut sanctificatio Spiritus sancti et orationum sacrarum mysterium nobis commendetur. Hæc enim omnia non solum præcedentium Patrum dictis ita explicata invenimus, verum ipsorum apostolorum traditione ac Scripturis certissime percepimus. Nam Paulus ad Corinthios scribens, ita ait: *Nolo autem vos ignorare, fratres, quod patres nostri omnes sub nube fuerunt, et omnes per mare transierunt; et omnes in Moyse baptizati sunt, in nube et in mari: et omnes eandem escam spiritali manducaverunt, et omnes eundem potum spiritali biberunt. Bibeant autem de spiritali con-*

sequente eos petra: petra autem erat Christus (1 Cor. x). Sic et Joannes evangelista, cum in Evangelio suo Dominicam passionem describeret, ubi ad illum locum perventum est, quo in cruce penditionum latronum crura frangerentur, hinc testimonium sumens ait: *Ad Jesum autem cum venissent, ut viderant eum jam mortuum, non frangerunt ejus crura, sed unus militum lancea latus ejus aperuit, et continuo exiit sanguis et aqua.* Et paulo post: *Facta sunt, inquit, hæc, ut Scriptura impleretur: Os non comminuetis ex eo, etc.* Quapropter, dilectissime antistitem Freiculpho, videtur mihi hujus libri necessaria esse meditatio, in quo sacramentorum atque misteriorum cælestium tanta vis existit, ut non solum evangelicis, sed etiam legalibus ad Christi cultum pleniter instruarum traditionibus. Feci enim sicut in tua epistola mihi jussisti: et collegi unaque de sanctorum Patrum dictis in unum volumen, singularum sententiarum solutiones; et ubi minus antiquorum invenire potui explanationes, nostras juxta eorum sensus similitudinem, prout divina gratia me posse concessit, inserui expositiones. Unde deprecor ut si confectum opus dignum dixeris, tam tuis quam aliorum utilitatibus illud accommodes; et communiter secundum charitatis regulam, cum proximis tuis utari hono quod tibi agnoscis munere collatum esse divino. De cætero quoque obsecro ut fragilitatem meam orationibus adjuves, deprecans supernam majestatem ut me in præsentis pelagi tempestate ita sua gratia gubernet qualiter me in præsentis vita, in suo servitio utilem, et in futura largitatis suæ ope concedat esse beatum.

INCIPIUNT

COMMENTARIA IN EXODUM.

LIBER PRIMUS.

CAPUT PRIMUM.

De ingressu Israel in Ægyptum, et fatigatione qua D vexabant Ægyptii Israelitas.

Hæc sunt nomina filiorum Israel, qui ingressi sunt

PATROL. CVIII

Ægyptum cum Jacob. Singuli cum domibus suis introierunt: Ruben, Simeon, Levi, Judas, Isachar, Zabulon et Benjamin, Dan et Nephthalim, Gad et Aser (Exod. 1). Quid ergo isti undecim filii Jacob, qui

ingressi sunt cum eo in Ægyptum, sive magis duodecim addito videlicet Joseph significant, nisi apostolorum ordine? De quibus Salvator ipse ait: *Sicut misit me Pater, et ego misi vos in mundum* (Joan. vi). Ægyptus enim, hic mundus esse figuraliter multis prophetarum vocibus approbatur. Necnon et septuaginta quinque animæ, quæ simul in Ægyptum cum prædicto patriarcha introisse describuntur, prædicatorum ordinem typice designant: quia septuaginta discipulos ad prædicandum Dei verbum in toto orbe Salvator miserat: ut Pentateuchum legis spiritualiter servandum docerent. Aliter hæ septuaginta animæ, quæ in Ægyptum ingressæ sunt, mystice in numero remissionis accipiuntur: scilicet ut huic sæculo, qui per Ægyptum figurabatur, post tanta peccata et sacrilegia, donaretur remissio peccatorum. *Joseph autem in Ægypto erat.* Et de Redemptore nostro Joannes scripsit: quia *in mundo erat, et mundus per ipsum factus est, et mundus eum non cognovit* (Joan. i). Quo mortuo et universis fratribus ejus, omnique cognatione illa filii Israel creverunt, et quasi germinantes multiplicati sunt: ac roborati nimis, impleverunt terram. (Ex Isidoro.) Mortuo Joseph et fratribus ejus, creverunt filii Israel, et invaluerunt nimis. Sic et noster verus Joseph, postquam pro omnibus gustavit mortem, per quam destruxit diabolum, qui habebat mortis imperium, multiplicatus est fidelium populus. *Nisi enim sicut ipse ait, cecidisset granum frumenti in terram et mortuum fuisset, non utique fructum* (Joan. xii), nunc plurimum totius orbis terræ sustulisset. Moraliter quoque et in te si moriatur Joseph, id est mortificationem Christi in corpore tuo suscipias, et mortifices membrum tuum peccato, tunc in te multiplicantur filii Israel, id est sensus boni et spirituales. Quotidie enim morientibus vitis in te, virtutum numerus augetur: et in terra multiplicaberis, in tua scilicet carne: per quam virtutes administrantur. *Surrexit in ærea rex novus super Ægyptum qui ignorabat Joseph, et ait ad populum suum: Ecce populus filiorum Israel multus et fortior nobis est. Venite sapienter opprimamus eum, ne forte multiplicetur.* In Chronicis Eusebii et Hieronymi legimus, quod post ingressam Jacob in Ægyptum, primus Amosis regnaverit annis xxv, post quem Nebron annis xiii, dehinc Amenonphis annis xxi, post hunc Mephres annis xii, post quem Mipharmutis annis xxvi, post eum Tithimoris annis ix, deinde Amonaphis annis xxxi, sub quo Amran genuit Moysen cum esset annorum lxx. *Præposuit itaque eis magistros operum, ut affligerent eos oneribus: ædificaveruntque urbes tabernaculorum Pharaoni, Phiton et Rameses. Quantoque opprimebant eos, tanto magis multiplicabantur et crescebant. Oderantque filios Israel Ægyptii et affligebant, illudentes eis et invidentes, atque ad amaritudinem perducebant vitam eorum, operibus duris luti et lateris: omnique famulatu quo in terræ operibus premebantur.*

Mystice autem primum videndum est quis sit iste rex qui sciebat Joseph; et quis sit, qui nesciebat.

A *Quandiu ergo rex noster, id est, spiritus mentis nostræ, tenet memoriam Joseph, id est, Christi* (hujus enim meminit rex in Ægypto, id est, spiritus noster in carne nostra, quæ Ægyptus non inconvenienter dicitur) non affliguntur filii Israel, rationabiles scilicet sensus vel virtutes; nec luto et latere consumuntur, terrenis scilicet curis; neque eis admiscuntur palæ, id est, leves et irrationabiles actus; nec masculi necantur, hoc est opera jam perfecta. Si vero sensus noster nescierit Christum, tunc sapientia carnis, quæ inimica est Deo, succedit in regnum: et alloquitur gentem suam, corporeas scilicet voluntates: et vocatis ducibus vitiorum, inquit consilium contra Israel, quomodo opprimatur supradictis malis. Et tu ergo, qui hæc audis, scito quia surrexit in te alius rex qui nescit Joseph. Potest quoque rex Ægypti qui nescit Joseph, diabolus accipi, qui dixit in corde suo, non est Deus: qui genti suæ, id est apostatis angelis quodammodo loquitur: *Ecce viri Israel creverunt, et invaluerunt nimis super nos: hi scilicet, qui mente Deum videre possunt, et unde hoc sensit diabolus, quia fortis sit gens Israel, nisi quia sæpe congressus est, et sæpe superatus est? Sed illud, quod timet, ne quando eveniat illis bellum et jungantur adversariis illorum, et devictis illis, de terra sua discedant, ostendit se ea, quæ a patriarchis et prophetis de adventu Christi prædicta sunt, præsensisse: et inde scire, quod sibi immineat bellum: cum eum sensit venturum, qui cum fiducia triumphet ipsum et satellites ejus. Docet igitur Pharaon Israelitas ædificare sibi civitates; id est Phiton, quæ interpretatur os defectionis vel os abyssi, et Ramesen, quæ interpretatur malitiam detinens, vel commotio tineæ. Ecce quales civitates præcepit sibi ædificari Pharaon, qui interpretatur dissipator, et verus inimicus est populi Dei: urbem scilicet quæ dicitur oris respectu vel os abyssi: cum mendacium loqui persuadet, et foveam præparat perditionis his qui sibi obtemperantes, linguis suis dolose agunt. Altera vero, quæ dicitur commotio tineæ vel malitiam detinens, ibi construitur, ubi malitiosus ipse, malitiam menti perversæ ingerit, et avaritiæ pestem introducit. Qui enim sequuntur illum, nisi qui colligunt per fraudem divitias, et cadunt thesauros suos in terra, ubi tinea demolitur, et fures effodiunt atque furantur? Nos ergo si de substantia nostra gratias agamus omnium bonorum largitori, et misericordiam de illa impendamus in proximis nostris egentes, jungamurque per obedientiam prædicatoribus veritatis, dicet de nobis spiritualis Pharaon: Filii Israel prævaluerunt nimis super nos, et junguntur inimicis nostris, quia prævalebimus illi, et eo invito pergimus de terra sua, deponentes veterem hominem cum actibus ejus, atque relinquentes imaginem terreni parentis nostri, induemus nos imaginem cœlestis Redemptoris. Inde enim maxime sollicitatur diabolus, et certat per magistros ac præpositos suos, hæreticos videlicet,*

philosophos, seu falsos Christianos, ut affligamur a oneribus scelerum, ne egrediamur liberi a servitute peccatorum et vitiorum. Quodque dicitur, *Quanto opprimebant illos, tanto magis multiplicabantur et crescebant*, significat quod quanto sævit diabolus persequendo Christianos, et augendo tentationes atque tormenta, tanto magis crescunt electi in augmento meritorum, et multiplicantur in retributione præmiorum. Sequitur :

CAPUT II.

De obstetricibus Hebræorum et Pharaonis præcepto de interfectione masculorum.

Dixit autem rex Ægypti obstetricibus Hebræorum, quorum una vocabatur Sephra, altera Phua, præcipiens eis : Quando obstetricabitur Hebræas, et partus tempus advenerit, si masculus fuerit, interficite illum : si femina, reservate (Exod. 1). Ista obstetrices, id est, Phua, quæ apud nos rubens vel verecunda dici potest, et Sephra, quæ avis ejus vel pulchritudo sive placens interpretatur, quidam dixerunt rationabilis eruditionis formam tenere, quæ subtilis, pulchra et verecunda est, et tam spiritualibus quam corporalibus habilis atque commoda disciplinis. Obstetrices enim quædam mediæ sunt, et tam masculos quam feminas fovent : sic eruditio ista communis rationabilis scientiæ ad omnes propemodum pertingit sensus : omnes instruit, omnes fovet ; et sive cœlestia meditari, sive mundana disponi, suis possessoribus in promptu est. Si quis virilis in ea animi fuerit, et voluerit cœlestia quærere, per hujusmodi eruditionem ad divinorum intelligentiam paratior veniet. Si autem sæcularia quis negotia per eam agere voluerit, ad hoc ipsam utilissimam habebit. (Ex Isidoro.) Jubet quoque masculos occidi Pharaonem, et feminas vivere : sic et diabolus, ne robur fidei prævaleat, conatur ut interfectis virtutibus, vitia maneat : fortissimosque et viriles animi sensus, unde cœlestia rapimus et divina, id est rationem, prudentiam, innocentiam et fidem in homine occidere festinat ; et illud in eo vivificare, quod femineum, quod imbecillum et fragile, et primum ad vitia cernitur ; id est, ambitionem, vinolentiam, libidinem, iracundiam, crudelitatem, furorem, et cætera his similia, quæ in feminarum figura sunt. *Timuerunt autem obstetrices Deum, et non fecerunt juxta præceptum regis Ægypti, sed conservabant mares. Quibus ad se accersitis, rex ait : Quidnam est hoc, quod facere voluistis, ut pueros servaretis ? Quæ responderunt : Non sunt Hebrææ sicut Ægyptiæ mulieres. Ipsæ enim obstetricandi habent scientiam : et priusquam veniamus ad eas, pariunt. Bene ergo fecit Deus obstetricibus, et crevit populus confortatusque est nimis : et quia timuerunt obstetrices Deum, edificavit illis domos.* (Ex Augustino.) Quæri solet, utrum talia mendacia approbata sint auctoritate divina, quandoquidem scriptum est Deum benefecisse obstetricibus ; sed utrum pro misericordia ignoscebat mendacio, an et ipsum mendacium dignum præmio judicabat, incertum est. Aliud enim faciebant obstetrices vivi-

ficando infantes parvulos ; aliud Pharaoni mentiendo. Nam in illis vivificandis, opus misericordiæ fuit ; mendacio vero illo pro se utebantur, ne noceret illis Pharaonem : quod potuit non ad laudem, sed ad veniam pertinere. Neque hinc auctoritatem ad mentiendum esse propositam mihi videtur, in qua magis recompensatione noscitur quid mendacii culpa mereatur. Nam benignitatis eorum merces quæ est in æternæ vita potuit retribui, pro admissa culpa mendacii in terrena est recompensatione declinata ; ut in vita sua quam mendacio tueri voluerunt, ea quæ fecerunt bona receperunt, et ulterius quod expectarent mercedis suæ præmium, non haberent. *Præcepit autem Pharaonem omni populo suo dicens : Quidquid masculini sexus natum fuerit, in flumen projicite ; quidquid feminei, reservate.* Videat quod princeps hujus mundi populo suo præceperit, scilicet ut nostros infantes rapiant, et in flumen projiciant. Unde considera, o homo, quid tibi imminet postquam natus fueris, imo renatus. Illud utique, quod in Evangelio legitur : ubi de baptismo Domini commemoratur. *Jesus, inquit, ut ascendit de baptismo, ductus est ab Spiritu in desertum, ut tentaretur a diabolo* (Matth. iv). Hoc ergo tibi imminet, ut aquis salutaribus mundatus et novus homo effectus, insidias et tentationes perferas diaboli et ministrorum ejus ; quibus hoc voti est, ut quidquid masculini ac præcipui gignas operis, aquis submergant. De quibus aquis Propheta dicit : *Quia intraverunt aquæ usque ad animam meam* (Psal. lxxviii). Quid ergo dabimus tibi consilii, nisi ut masculum natum, tribus mensibus more Levitæ elegantem occultes infantem : ne hostis illum rapiat et interficiat ? Verbi gratia, si facias eleemosynam, quia opus Dei est, masculum generas, sed si ita facis ut hominibus innotescas, ab Ægyptiis rapitur eleemosyna tua, et aquis spiritualibus submergetur. Vide ergo ne obliviscaris præcepti Domini, quod tibi mandat : *Cum facis eleemosynam, nesciat sinistra tua quid faciat dextera tua ; ut sit eleemosyna tua in abscondito ; et Pater tuus, qui videt in abscondito, reddet tibi* (Matth. vi). Sic et de jejuniis et de oratione, et cæteris spiritualibus artibus nobis faciendum est, ne forte perdamus fructum laboris nostri, et dicat de nobis Dominus : *Amen, amen dico vobis, receperunt mercedem suam* (Ibid.).

CAPUT III.

De nativitate Moysi, et ejus expositione in flumine.

Egressus est post hæc vir de domo Levi, et accepit uxorem stirpis suæ, quæ concepit et peperit filium ; et videns eum elegantem, abscondit tribus mensibus. Cumque jam celare non posset, sumpsit fascellam scirpeam, et linivit eam bitumine ac pice, posuitque intus infantulum, et exposuit eum in carecto ripæ fluminis, stante procul sorore ejus, et considerante eventum rei. Ecce autem descendebat filia Pharaonis, ut lavaretur in flumine : et puellæ ejus gradiebantur per crepidinem alvei. Quæ cum vidisset fascellam in papyrone, misit unam e famulis suis ; et illatam aperiens cernensque in ea parvulum vagientem, misit eam

ejus ait : *De infantibus Hebræorum est. Cui soror pueri, Vis, inquit, ut vadam, et vocem tibi Hebræam mulierem, quæ nutrire possit infantulum? Respondit ei, Vade. Perrexit puella, et vocavit matrem ejus. Ad quam locuta filia Pharaonis : Accipe, ait, puerum istum et nutri mihi : ego tibi dabo mercedem tuam. Suscepit mulier et nutritiv puerum, adultumque tradidit filie Pharaonis ; quem illa adoptavit in locum filii, vocavitque nomen ejus Moyses, dicens : Quia de aqua tuli eum (Exod. 11).* Hinc apud Josephum taliter scriptum reperitur. Metuens autem Amramis, ne captus regie iræ succumberet, et ipse cum puero deperiret, et Dei providentiam excluderet, deliberavit potius hoc modo pueri consulere salutem, providentiamque latendi hanc esse indicavit. Vas rotundum ex vimine complicatum, velut alveoli magnitudine præpararunt, quod sufficeret ut infans ibi spatiose jaceret : deinde unxerunt illud bitumine. Natura namque bituminis est, ut in viminalibus vasculis accessum posita, coerceat. Illic ergo mittentes infantem et circa fluvium ponentes, ejus salutem Deo reliquerunt. Thermothe igitur erat filia regis. Hæc dum luderet circa littus fluminis, portari a fluvio illud vas conspiciens, præcepit ut ad se ille alveus portaretur. Venientibus autem qui ad hoc fuerant destinati cum alveo, videns infantem, valde gavisus est propter magnitudinem et speciem ejus. Tanto enim studio Deus circa Moysen usus est, ut ab ipsis qui propter ejus nativitatem decreverant interimere omne genus Hebræorum, alimento et cura dignus haberetur. Jussitque mulierem adduci Thermothe regis filia, quæ daret infanti mamillam. Quo non accedente ad illius ubera, sed evitante, et hoc in multis mulieribus faciente, Maria assistens his quæ fiebant, non quasi videretur ex operibus ei inter alios astare, ait : Frustra, o regina, has mulieres ad nutrimentum infantis vocas, quæ nullam ad eum cognationem habent. Si vero quamdam Hebraicarum mulierum adduci præceperis, puto tanquam contribulis suæ poterit ubera accipere. Cumque putaretur bene dixisse, jussit hanc ire, ut aliquam quæ lactare eum posset adduceret. Illa vero accepta hujusmodi potestate, reversa est agens matrem nulli cognitam, infansque grate quo lammodo ejus accessit ad ubera, et supplicante regina, commissum est ei eum omni diligentia pueri nutrimentum : cui secundum eventum rerum, nomen impositum est, eo quod de flumine sit salvatus. Aquam enim *mos* Ægyptii vocantes, is vero salvatus, componentes itaque hæc ex ambobus, Moyses ei nomen imposuerunt, id est, ex aqua salvatus. Parentes Moysi, quorum fidem et opera lex naturalis decorabat, patriarchæ sunt, a quibus ipse Moyses et illi qui legem litteræ acceperunt, nati sunt. Tribus ergo mensibus Moyses in domo parentum natus occultatur, cum lex vetus tribus temporibus in Judaica plebe ante adventum Christi lateret, hoc est sub iudicibus, sub regibus, sub sacerdotibus, donec venit ipse qui legem dedit, et per totam mundi latitudinem spiritualiter eam observandam gentibus tra-

didit. Filia autem Pharaonis Ecclesia est ex gentibus congregata, quæ quamvis nunc vero gaudeat parente, hoc est Deo Patre, tamen antea alium quando idolis serviebat, secuta est patrem : de quo per divinam vocem in psalmo ad ipsam dictum est. *Audi, filia, et vide, et inclina aurem tuam, et obliviscere populum tuum, et domum patris tui (Psal. XLIV).* Hæc ergo exivit de domo patris, et venit baptizari ut lavaretur a peccatis, quæ contraxerat in domo patris sui, veniensque ad baptismum suscepit legem : quæ tamen lex intra fuscillam tunc erat scirpeam, ex multis virgultis sive ex papyro contexta, ac linita pice et bitumine : quia vilibus utique et terrestribus Judæorum sordebat septa traditionibus, usquequæ Ecclesia ruperat illam de palustribus, et luteis locis carnalium sensuum, et intra sapientiæ veræ aulas, et regalia tecta consciverat. Hæc infantiam suam apud suos transegit : apud illos scilicet, qui spiritualiter eam intelligere nesciebant, parvula et lactantium flens cibus. Cum vero ad Ecclesiam venit, et per eam rite intellecta est, fortior efficitur. (*Ex Isidoro.*) Quid igitur est, quod mercedem accepit illa, quæ puerum nutrebat, a filia Pharaonis, nisi quod Synagoga apud quam lex nata et nutrita erat, ab Ecclesia istam mercedem accepit, ut illa idola non coleret, videns eos qui ex gentibus crediderant, ita conversos ad Dominum, ut penitus respuerent simulacra, et ultra non colerent, ipsa quoque doceretur erubescere idola colere. Aliter, Moyses ad ripam fluminis expositus reperitur, cum Dominus cujus Moyses typum induerat, ad flumen lavacri et aquam baptismatis, a credentibus invenitur. Plorabat infans, quia Christus veteris hominis quem induerat peccata deshebat. Unde et ad resuscitandum Lazarum flevit Judæorum deplorans perfidiam. Filia Pharaonis descendens ad lavacrum fluminis collegit infantem : Ecclesia ex gentibus lavacri salutaris sanctificationem desiderans, excipit Christum a Synagoga matre carnali expulsam quasi infantem, quia tunc parvulus videbatur, cum in homine cerneretur. Invenit illa Moysen inclusum in vasculo quod ex multis agrestibus virgulis sit : invenit Christum Ecclesia reconditum in cordibus sanctorum, qui in unitatem sui contexti, et multorum fratrum membris, omnes in Christo unum corpus effecti sunt, et eum religiosa observatione suscipientes tuerentur.

CAPUT IV.

De Moysse, quomodo interfecit Ægyptium altercantem cum Israelita, et fuga ipsius in terra Madian.

In diebus illis postquam creverat Moyses, egressus ad fratres suos, vidit afflictionem eorum : et virum Ægyptium percutientem quemdam de Hebræis fratribus suis. Cumque circumspexisset huc atque illuc, et nullum adesse vidisset, percussit Ægyptium abscondit sabulo. Et egressus die altero, conspexit duos Hebræos rixantes, dixitque ei qui faciebat injuriam : Quare percutis proximum tuum? Qui respondit : Quis te constituit principem et judicem super nos? Num occidere me tu vis, sicut occidisti heri Ægyptium?

Timuit Moyses et ait : Quomodo palam factum est A *est, inquit? Quare dimisistis hominem? Vocate eum, ut comedat panem. Juravit ergo Moyses quod habitaret cum eo, et reliqua. Fuga Moysi, qua ab Ægypto recedens migravit in terram Madian, significat quod Redemptor noster deserens civitatem Judaici populi, migravit in apostolis ad gentes convocandas; ubi contradictionem primitus invenit, postea devotam obedientiam, quod bene exprimit ipsa nomina. Ægyptus enim quæ interpretatur tenebræ, significat tenebras mentium infidelium. Madian autem contradictio vel responsio : demonstrans gentes primum contradicentes evangelicæ prædicationi. Unde et Simeon de Christo in Evangelio ad Mariam dixisse legitur. *Iste, inquit, erit in ruinam et in resurrectionem multorum in Israel, et in signum cui contradicetur* (Luc. 11). Postea pia devotione et bonis operibus respondentes sibi. Sedit ergo Moyses juxta puteum ad quem venerant septem filiae sacerdotis Madian ad hauriendas aquas, ut adaquarent greges patris sui. Quibus adversabantur pastores, sed Moyses defensis puellis, adaquavit oves earum. Sic et Redemptor noster præsidens scientiæ legis seu sapientiæ mundanæ venientibus ad se septem ecclesiis de domo diaboli, impendit doctrinam spiritualem, qua possent sensus cordis sui refocillare, et sibi obedientibus potum vitæ tribuere; falsosque pastores, hoc est philosophos seu idolorum sacerdotes, a læsione earum compeseuit. Quod autem Raguel admiratus est filias suas velocius solito venisse, significat stuporem diaboli de veloci conversione gentium ad fidem Christi : quia promptiores fuerunt ad obedientiam Evangelii, pro qua etiam mori parati erant : quam unquam in ejus cultu vel idololatria existerent. *Accipit ergo Moyses unam de septem filiabus Raguel, qui interpretatur pastio Dei sive amicus ejus Deus, nomine Seforam, quæ interpretatur pulchritudo sive placens; quæ genuit ei filium quem vocavit Gersan, quod interpretatur advena. Peperit et alterum, qui vocatus est Eliezer, et interpretatur Deus meus adjutor, cum Redemptor noster de gentili populo Ecclesiam septiformem spirituali conjugio sibi copulavit; quæ licet munere Spiritus sancti septiformis sit, tamen una est in fide catholica, de qua in Cantico canticorum dicit : *Una est columba mea, electa genitricis suæ* (Cant. vi). Hæc unum genuit filium, qui vocatur advena, et alterum qui vocatur Dei adjutorium : quæ nomina bene conveniunt populo Christiano, ex circumcisione et præputio convocato. Advenæ enim sunt, qui in incolatu istius mundi a cælesti patria modo peregrinantur, sed tamen Dei adjutorio nunquam carebunt. *Post multum temporis mortuus est rex Ægypti : et ingemiscentes filii Israel propter opera vociferati sunt. Ascenditque clamor eorum ad Deum ab operibus, et audivit gemitum eorum, ac recordatus est fœderis quod pepigerat cum Abraham, Isaac et Jacob. Respexit ergo Dominus filios Israel, et cognovit eos. Postquam ergo Moyses in terra Madian uxorem suscepit, mortuus est rex Ægypti, quæ postquam Christus in toto orbe terrarum***

utrum indoles in eo laudabilis fuerit, quia hoc peccatum admiserit sicut solet ubera terra etiam ante utilia semina, quadam herbarum quamvis inutilium feracitate laudari; an omnino ipsum factum justificandum sit : quod ideo non videtur, quia nullam adhuc legitimam potestatem gerebat, nec acceptam divinitus, nec humana societate ordinatam : tamen sicut Stephanus dicit in Actibus apostolorum, putabat intelligere fratres suos, quod per eum Deus daret illis salutem (Act. vii) : ut per hoc testimonium videatur Moyses, jam divinitus admonitus; quod Scriptura eo loco tacet, hoc audere potuisse. (Ex Isidoro.) Igitur Moyses peregrinam fratrem ab Ægypto liberavit injuriam perpetientem, inultum esse non ferens fratrem defendit, et eundem Ægyptium occidit : cujus figura facillime occurrit injuriosum nobis in hac peregrinatione diabolum, a Domino Christo nobis defensis occidi. Quod vero in sabulo arenæ obruit interemptum, manifestum est ejus jam morticinam præsentiam in eis latere, qui non habent stabile fundamentum. Unde et Ecclesiam Dominus in petra ædificat, et eos qui audiunt verbum ejus et faciunt, comparat prudenti viro qui ædificat domum suam super petram : ne tentationibus cadat et corruat. Illos autem qui audiunt et non faciunt comparat stulto ædificanti super arenam, cujus tentata domus, ruinam efficit magnam. In eo autem quod rixantes duos Hebræos Moyses pacificare voluit, Christi typum, ut quidam volunt tenet; qui duorum populorum discordiam pacificare studens in semetipso, angulari videlicet lapide consociavit atque coadunavit. Qui vero injuriam fecit proximo, et reconciliatorem inhoneste spernens repulit, Judaicum populum demonstrat : qui prædicationem Christi verbum reconciliationis ingrante suscepit. Hostisque verus credentis populi semper fuit : sicut in Evangelio legitur, quod cæco nato a Christo illuminato, maledixerunt ita dicentes : *Tu discipulus ejus sis : nos autem Moysi discipuli sumus* (Joan. ix). Et alibi : *Nolumus, inquirunt, hunc regnare super nos* (Matth. xvii).

CAPUT V.

De Moysse et uxore ejus, et quomodo apparuit ei Dominus in flamma ignis, in medio rubi, cum pasceret oves.

Audivitque Pharaon sermonem hunc, et quærebat occidere Moysen. Qui fugiens de conspectu ejus, moratus est in terra Madian, et sedit juxta puteum. Erant autem sacerdoti Madian septem filiae, quæ venerunt ad hauriendam aquam, et impletis canalibus adaquare cupiebant greges patris sui. Supervenere pastores, et ejecerunt eas. Surrexitque Moyses, et defensis puellis, adaquavit oves earum. Quæ cum revertissent ad Raguel patrem suum, dixit ad eas : Cur velocius venistis solito? Responderunt : Vir Ægyptius liberavit nos de manu pastorum : insuper et hausit aquam nobiscum, potumque dedit ovibus. At ille, ubi

rum per Evangelium gentes ad fidem convocavit, destructus ac minoratus est principatus diaboli qui per idololatriam captivum antea tenebat mundum. *Et ingemiscentes filii Israel propter opera vociferati sunt*, cum credentes ex carnis corruptione dolebunt, et ex peccati contagione lacrymas penitentiae ad pias aures Conditoris emittunt. De quibus merito dicitur quod ascendit clamor eorum ad Deum ab operibus, et audivit gemitum eorum ac recordatus est fœderis quod pepigerat cum Abraham, Isaac et Jacob : quia oculi Domini super justos et aures ejus ad preces eorum, et ex omnibus tribulationibus eorum liberavit eos. *Moses autem pascebat oves Jethro cognati sui, sacerdotis Madian. Cumque ninasset gregem ad interiora deserti, venit ad montem Dei Oreb : apparuitque ei Dominus in flamma ignis de medio rubi, et videbat quod rubus arderet et non combureretur (Exod. 3).* Moses admistus Ægyptiis quasi vigilabat, idcirco vocem Domini in Ægypto positus non audiebat; sed extincto Ægyptio postquam in desertum fugit, illic dum xl. annis deguit, quasi ab inquietis terrenorum desideriorum tumultibus obdormivit; atque idcirco divinam vocem percipere meruit, quia per supernam gratiam quanto magis ab appetendis exterioribus torpuit, tanto verius ad cognoscenda interiora vigilavit. Cum enim ab externis actionibus mens sopitur, tunc verba Dei veracius penetrat; cum ad se admittere curavit, sæcularium tumultus refugit. Male autem homo vigilat, quando eum sæcularium negotiorum æstus insolenter inquietat.

Aures quippe cordis terrenarum cogitationum turba dum perstrepat, claudit; atque in secretario mentis quanto minus curarum tumultuantium sonus compscitur, tanto amplius vox præsentis judicis non auditur. Neque enim perfecte homo sufficit ad utraque divisus : sed dum sic interius erudiri appetit ut tamen exterius implicetur, unde tamen exterius auditum appetit, inde interius non obsurdescit. Apparuit in rubo Dominus Moysi, mittens eum ad gentem quam præciebat iniquam futuram : et erat flamma in rubo, id est in spinis, et rubus non cremabatur. Rulus spinæ sunt peccatorum Judaicorum, flamma in rubo verbum Dei. Quod ergo illis lex data est, flamma erat in rubo; quod lege data non sunt consumpta peccata, nec rubus sub igne cremabatur. (Ex Isidoro.) Alii in rubo flammante, et non urente, Ecclesiam intelligunt inflammari persecutionibus; et eam loquente in illa Domino non perire. Quod vero Dominus Moysi in eodem rubo apparuisse legitur, ostendit non alibi quam in Ecclesia cum credentibus apparere, quia nullus dignus consistere, vel Deum videre potest, nisi qui cuncta terrena et mortalia deposuerit vitia, quod significabant illa Moysi calceamenta deposita. Unde sequitur : *Cernens autem Dominus quod pergeret ad videndum, vocavit eum de medio rubi, et ait, Moses, Moses. Qui respondit : Adsum. At ille : Ne appropies, inquit, huc. Solve calceamentum de pedibus*

tuis : locus enim in quo stas, terra sancta est. Halet quippe et aliam figuram id quod Moyses excalceari jubetur. Veterum namque consuetudo erat ut si sponsus sponsa repudiare vellet, discalcearetur ille, et hoc esset signum repudii. Proinde Moyses excalceari jubetur, ne ad Ecclesiam, quæ in rubo significabatur, quasi sponsus calceatus accederet. Hoc enim Christo servabatur, qui verus sponsus erat, de quo dicit Joannes : *Cujus non sum dignus solve vere corrigiam calceamenti (Math. 23)*; utique sicut dictum est Josue et Moysi. Hebræi autem dicunt propterea in rubo apparuisse Deum Moysi et non in alio ligno, ne forte exculperent in eodem Judaicum idolum. Semper enim Deus abstulit occasionem idololatriæ. Sequitur : *Ego sum, inquit, Deus patris tui, Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Jacob.* Hinc ostenditur quod præcedentia facta bonorum parentum sæpe adjuvant merita filiorum, quia amor quem ipsi fide et bonis operibus a Deo promeruerunt, redundat in filios. Unde Israelitæ sæpe de angustiis ob merita patrum meruerunt liberari; et in libro Regum seu Paralipomenon scriptum est quod Dominus dixerit Salomoni peccanti : *Quia habuisti hoc apud te, et non custodisti pactum meum, et præcepta mea, quæ mandavi tibi, dirumpens scindam regnum tuum, et dabo illud servo tuo : verumtamen in diebus tuis non faciam, propter David patrem tuum. De manu filii tui scindam illud; nec totum regnum auferam, sed tribum unam dabo filio tuo, propter David servum meum : et Jerusalem, quam elegi (II Paral. 13).*

C Item Ezechie duci populi mei : *Hæc dicit Dominus Deus patris tui David : Audivi orationem tuam, et vidi lacrymam tuam : ecce sanavi te, etc. (IV Reg. 22).*

CAPUT VI.

De eo quod jubet Dominus Moysi descendere in Ægyptum ad Pharaonem, ut dimittat Israelitas a terra Ægypti; et de signo virgæ in serpentem versæ et munus leprosa.

Abscondit Moyses faciem suam. Non enim audebat respicere contra Deum. Cui ait Dominus : Vidi afflictionem populi mei in Ægypto et clamorem ejus audivi, propter duritiam eorum, qui præsumunt operibus : et sciens dolorem ejus, descendi ut liberarem eum de manibus Ægyptiorum et educerem de terra illa in terram bonam et spatiosam, in terram quæ fluit lacte et melle, ad loca Chanaan, Ethæi, Amorrhæi, Pherezæi et Evæi et Jebusæi. Clamor ergo filiorum Israel venit ad me, vidique afflictionem eorum quæ ab Ægyptiis opprimuntur. Sed veni, mittam te ad Pharaonem, ut educais populum meum filios Israel de Ægypto (Exod. 3). Quod plebi Israeliticæ Chanaan terra promittitur, considerandum est quod præsentis vitæ prosperitas aliquando idcirco datur, ut ad meliorem vitam provocet; aliquando vero, ut in æternum plenius damnet. Hinc est enim quod plebi Israeliticæ Chanaan terra promittitur, ut quandoque ad æterna speranda provocaretur. Neque enim rudis ille populus promissionibus Dei in loqu-

quinque crederet, si a promissore suo non etiam e vicino aliquid percepisset. Ut ergo ad æternorum fidem certius roboretur, nequaquam solummodo spe ad res, sed rebus quoque ad spem trahitur, quod liquido Psalmista testatur dicens: *Dedit eis regiones gentium, et labores populorum possederunt, ut custodiant justificationes ejus et legem ejus exquirant* (Psal. civ). Rudi enim populo etiam de præsentī vita aliquid promittendum fuit, ut possint robustius in futuro solidari. Carnalis populus si parva non acciperet, magna non crederet. Omnipotens ergo Deus largiendo terrena suadet ad cælestia, ut percipiens quod videret, sperare disceret quod minime videbat; et tanto solidior de invisibilibus fieret, quanto eum ad spei certitudinem visibilia promissa fulcirent. (Ex Augustino.) Quod autem dicit se eos introducturum in terram fluentem lacte et melle, quæritur utrum terram fluentem lacte et melle spiritualiter accipere debeamus, quia secundum proprietatem non hæc erat illa quæ data est populo Israel; an locutionis est modus, quid ad laudem ubertatis et suavitatis referatur. Ait *Moyses ad Deum: Ecce ego vadam ad filios Israel et dicam eis: Deus patrum vestrorum misit me ad vos. Si dixerint mihi, Quod est nomen ejus, quid dicam eis? Dixit Deus ad Moysen, Ego sum qui sum. Ac sic dices filiis Israel, Dominus Deus patrum vestrorum, Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Jacob, misit me ad vos. Hoc nomen mihi est in æternum.* Beatus Hieronymus scribens ad Marcellam de nominibus Dei, sexto loco ponit nomen *Escher eheie*, אֶשְׁרֵי אֱהִיֶה, quod in Exodo legitur: *Qui est, misit me.* Deus enim solus, qui exordium non habet, essentialiter nomen vere tenuit, et hoc enim nomen ad sanctum Moysen per angelum est delatum. Quærenti enim quod esset nomen ejus qui eum pergere præcipiebat ad populum ex Ægypto liberandum, respondit: *Ego sum qui sum, et dices filiis Israel: Qui est, misit me ad vos.* Tanquam in ejus comparatione qui vere est, eo quod incommutabilis est, ea quæ commutabilia facta sunt quasi non sint. Quod enim dicitur fuit, non est; et quod dicitur erit, nondum est. Deus autem tantum est; non novit fuisse, et futurum esse non novit. Solus autem Pater cum Filio et Spiritu sancto veraciter est; cujus essentialiter comparatum esse nostrum, non esse est. Unde et in colloquio dicimus: *Vivit Deus, qui essentialiter vita vivit quam mors non habet. Ingredierisque tu, et seniores Israel ad regem Ægypti, et dices ad eum: Dominus Deus Hebræorum vocavit nos. Ibimus viam trium dierum per solitudinem, ut immolemus Domino Deo nostro. Sed ego scio quod non dimittet vos rex Ægypti ut eatis, nisi per manum validam. Extendam enim manum meam, et percussuram Ægyptum in cunctis mirabilibus meis quæ facturus sum in medio eorum, et post hæc dimittet vos.* Quod autem Dominus Moysen ad Pharaonem misit, ad castigandam contumaciam ejus, et postremo ad interfectionem illius, significat Dominum legem fuisse missurum ad destruendum principem dia-

boli, et humanum genus a cultura ejus abstrahendum; et sicut non Moyses, sed Dominus populum liberavit de servitute Ægyptiorum, sic non lex mundum, sed Christus, sua passione et resurrectione, a laqueo mortis liberavit. (Ex Gregorio.) Tunc namque Moyses ad vocandum missus est, cum jam Pharaonis operibus ad opprimendum fuerat exercitus, ut Israelitarum mentes, Ægypto deformiter inhærentes, alius dum vocaret, quasi traheret; alius impelleret dum sæviret; et plebs in servitio turpiter fixa, vel provocata bonis, vel malis impulsam, moveretur. Hoc quotidie agitur, dum de prædicatis cælestibus præmiis, sævire in electis reprobi permittuntur; ut si ad promissionis terram vocati exire negligimus, pressuris saltem sævientibus impellamur: atque hæc Ægyptus, videlicet vita præsens, quæ nos oppresserit blandiens, adjuvat premens; et quæ dum fovens servitutis jugum contrivit, libertatis viam, dum cruciat, ostendat. Hæc itaque causa est quod ab injustis justi permittuntur affligi, ut scilicet dum futura audiunt bona quæ cupiant, patiantur etiam mala præsentia, quæ perhorrescant, atque ad faciliorem exitum, dum amor provocat, cruciatus impellat. *Daboque gratiam populo huic coram Ægyptiis; et cum egrediemini, non exibitis vacui: sed postulabit mulier a vicina sua, et ab hospita sua, vasa argentea et aurea ac vestes: ponetisque eas super filios ac filias vestras, et spoliabit Ægyptum.* (Ex Augustino.) Quod mandavit Dominus Hebræis per Moysen, ut acciperent ab Ægyptiis vasa aurea et argentea et vestem, atque addidit, et prædabimini eos, mandati hujus non potest injustum esse judicium. Mandatum enim Dei est, de quo non judicandum, sed ei obtemperandum fuit. Ille enim novit, quam juste mandaverit; ad servum autem pertinet obedienter facere quod mandavit. Respondens Moyses ait: *Non credent mihi neque audient vocem meam, sed dicent: Non apparuit tibi Dominus.* Dixit ergo ad eum: *Quid est quod tenes in manu tua? Respondit, Virga. Ait: Projice eam in terram. Projecit, et versa est in colubrum, ita ut sugeret Moyses. Dixitque Dominus, Extende manum tuam, et apprehende caudam ejus. Extendit et tenuit, versaque est in virgam* (Exod. iv). Quis per Moysen, nisi Judaicus populus, et quid per virgam nisi potestas Divinitatis? Quid per serpentem nisi mortalitas nostri Redemptoris exprimitur? Quia enim per serpentem mors, recte mortalitas in serpente signatur. Vel certe cum scriptum sit: Estote ergo prudentes sicut serpentes (Math. x), et quia ipsa summa prudentia, id est Dei sapientia, incarnari dignata est, recte ejus mortalitas in serpente figuratur. Unde et in Evangelio de passione sua loquitur dicens: *Sicut Moyses exaltavit serpentem in deserto, ita exaltari oportet filium hominis* (Joan. iii). Moyses ergo virgam tenuit, quia Judaicus populus ante Redemptoris adventum in divina potestate confixus est, sed virgam in terram projecit, quia idem populus per patriarchas ac prophetas Deum incarnatum esse

nuntiavit. Virga vero in colubrum vertitur, quia Redemptor noster Deus in se permanens, mortalis inter homines factus est. Sed Moyses colubrum conspiciens, pertimuit et fugit, quia Judaicus populus, dum Redemptorem humani generis mortalem vidit, Deum credere expavit. Cui jubetur ut colubrum cauda teneat, quia perfidus ille populus, qui modo credere recusat, in extrema parte Domini corporis, id est, posteriore tempore sanctæ Ecclesiæ, videlicet in fine mundi, sese ad fidem recolliget, ut colubrum cauda teneat, quia eum, quem mortalem ante despexerat, Redemptorem suum in ultima jam parte Ecclesiæ confuetur. Sed mox serpens in virgam redit, quia statim ut Judaicus populus in Redemptore nostro crediderit, idem redemptor noster ad iudicium in potestate suæ divinitatis apparebit, ut etiam serpens virga sit: quia is qui in terra homo despectus est, de cælo veniens, super angelos videbitur Deus. (Ex Isidoro.) Aliter: Virga in serpente, Christus in morte, et tamen expavit et fugit Moyses. Quid est ab illo serpente fugisse Moysen, nisi quod legitur in Evangelio factum, mortuus est Christus, et apostoli expaverunt, et ab illa spe in qua fuerant recesserunt? Sed quod dictum est, *apprehende caudam ejus*, quid est nisi posteriora? Hoc significavit, posteriora mea videbis. Primo enim factus est serpens, sed cauda apprehensa, facta est virga, quia primum occisus est, postea peractis omnibus, ad id quod fuerat resurgendo reversus est, ubi per vitæ reparationem morte consumpta, nihil in eo serpentis apparuit. Est etiam in cauda serpentis sæculi finis, quia sic mortalitas Ecclesiæ, quæ corpus ejus est, per lubrica tempora volvitur: alii eunt, alii veniunt per mortem. Tanquam per serpentem mors seminata est, sed sine novissimo, velut cauda sæculi, redimus ad manum Dei, atque apprehensi separabimur, et novissima inimica morte destructa, resurgentes, in dextera Dei, virga regni erimus. *Dixitque Dominus rursus: Mitte manum tuam in sinum tuum. Quam cum misisset in sinum, protulit leprosam instar nivis. Retrahe, ait, manum in sinum tuum. Retraxit et protulit iterum, et erat similis carni reliquæ. Si non crediderint, inquit, tibi, neque audierint sermonem signi prioris, credent verbo signi sequentis. Quod si nec duobus quidem his signis crediderint, neque audierint vocem tuam, sume aquam fluminis, et effunde super aridam: et quicquid hauseris de fluvio vertetur in sanguinem.* Albor enim in cute lepra eat, non candor. Ipsa enim hæreditas Dei, id est populus ejus, foras ab eo missus, immundus factus est, sicut scriptum est de ea: *Ut quid avertis faciem tuam, et dexteram tuam de medio sinu tuo?* (Psal. lxxiii.) Sed quid aliud ait? *Revoca eam in sinum tuum. Revocavit, et reversa est ad colorem suum.* Sic et plebs Judæa nunc aliena est a sinu Dei, et foris immunda remansit: sed revocat eam et redit ad pristinum colorem, dum agnoverit Dominum Salvatorem. Nunc enim cæcitas ex parte contigit in Israël, donec plenitudo gentium intraverit, et sic

A omnis Israel salvus fiet. Deinde aquæ missæ in terram a Moysse vertuntur in sanguinem, id est populi in sanguine Christi et fide. *Aquæ enim, ait Apocalypsis, quas vidisti, populi sunt et gentes* (Apoc. xvii).

CAPUT VII.

De reversione Moysi in Ægyptum, et angeli occursu in via.

Ait Moyses: Obsecro, Domine, non sum eloquens ab heri et nudius tertius: et ex quo locutus es ad servum tuum, impeditioris et tardioris linguæ sum (Exod. iv). [Ex Augustino.] Quod ait Moyses ad Dominum, precor Domine, non sum eloquens ante hesternum, neque ante nudius tertium diem, neque ex quo cœpisti loqui famulo tuo, intelligitur credere posse fieri Dei voluntate subito eloquentem, cum dicit: neque ex quo cœpisti loqui famulo tuo; tanquam ostendens fieri potuisse, ut ante hesternum et nudius tertium diem, qui eloquens non fuisset, repente fieret, ex quo cum illo Dominus loqui cœpit. *Dicit Dominus ad eum: Quis fecit os hominis, aut quis fabricatus est mutum et surdum; videntem et cæcum, nonne ego? Sunt qui Deo calumniantur, vel Scripturæ potius Veteris Testamenti, quia dixerit Deus quod ipse fecerit cæcum et mutum. Quid ergo dicunt de Domino Christo aperte in Evangelio dicente: Ego veni, ut qui non vident videant, et qui vident cæci fiant?* (Joan. ix.) Quis autem nisi insipientes, crediderit aliquid homini secundum vitia corporalia posse accidere quod Deus nolit? sed eum juste totum velle nemo ambigit. *Perge igitur, et ego ero in ore tuo, doceboque te quid loquaris.* Quod Dominus dicit ad Moysen: Sed nunc vade tu, et ego aperiam os tuum, et instruum te quæ locuturus es; satis hic apparet, non tantum instructione oris, sed ipsam etiam apertionem, ad Dei voluntatem et gratiam pertinere. Non enim ait: Tu aperi os tuum, et ego instruum te: sed utrumque ipse permisit, Aperiam et instruum. Alibi autem dicit in psalmo: *Dilata os tuum et adimplebo illud* (Psal. lxxx): ubi significat in homine voluntatem accipiendi quod Deus donat volenti; ut ad voluntatis exordium pertineat, *dilata os tuum*, ad Dei gratiam, et *adimplebo illud*: hic vero, et aperiam os tuum et instruum te. At ille: *Obsecro, inquit, Domine, mitte quem missurus es. Iratus Dominus in Moysen ait: Aaron frater tuus Levites, scio quod eloquens sit. Ecce ipse egredietur in occursum tuum; videnique te, lætabitur corde. Loquere ad eum et pone verba mea in ore ejus. Ego ero in ore tuo et in ore illius, et ostendam vobis quid agere debeatis. Ipse loquetur pro te ad populum, erit os tuum: tu autem eris ei in his, quæ ad Deum pertinent. Virgam quoque hanc sume in manu tua: in qua facturus es signa.*

(Ex Augustino.) Quemadmodum posset intelligi irascens Deus. Quia non sicut homo per irrationabilem perturbationem, per omnia tenendum est, ubi tale aliquid Scriptura dicit ne de hoc eadem sæpe dicenda sint. Sed merito quæritur cur hic iratus de fratre Moysi dixerat, quod ipse illi loqueretur ad populum. Videtur enim tanquam diffidenti non dedisse plenis

simam facultatem quam daturus erat, et per duos A
 agi voluisse quod et per unum posset si credidisset.
 Verumtamen, eadem verba omnia diligentius consi-
 derata, non significant iratum Dominum pro vindicta
 dedisse Aaron. Sic enim dicit: *Nonne ecce Aaron*
frater tuus Levites, scio quia eloquens est, loquetur
ipse? Quibus verbis ostenditur Deus increpasse potius
 eum qui timeret ire, quod ipse esset minus idoneus,
 cum haberet fratrem per quem posset ad populum loqui
 quod vellet; quomodo erat ipse gracilis vocis et linguæ
 tardioris, quanquam de Deo totum sperare deberet.
 Deinde eadem ipsa quæ paulo ante promiserat; et
 posteaquam iratus est, dicit. Dixit enim: *Ego ero in ore tuo: doceboque te quid loquaris;* sive ut in aliis exemplaribus habetur, *Ego aperiam os tuum, et instruam te.* Nunc autem dicit, *Ego ero in ore tuo, et in ore illius:* sive, *aperiam os tuum et os ejus, et instruam vos quæ faciatis.* Sed quomodo addidit et loquetur ipse tibi ad populum, videtur oris apertio præstita, propter quod dicit Moyses, linguæ se tardioris. De vocis autem gracilitate, nihil ei præstare Dominus voluit, sed propter hoc adiutoriam fratris adjunxit, qui posset ea uti voce quæ populo docendo sufficeret. Quod autem ait, *et dabis verba mea in os ejus,* ostendit quod ea loquendo esset daturus. Nam si tantummodo audiendo sicut populo, in aures diceret. Deinde quod paulo post ait, *et loquetur ipse tibi ad populum, et ipse erit tuum os, et hic subauditur, ad populum.* Et cum dicit, *tibi loquetur ad populum,* satis indicat in Moysese principatum, in Aaron ministerium. Deinde quod ait: *Tu autem illi eris quæ ad Deum,* inagnum hic fortassis perscrutandum est sacramentum, cum in his figuram gereret velut medius Moyses, inter Deum et Aaron, et medius Aaron inter Moysen et populum. Igitur quod dicit Moyses se non esse eloquentem ab heri et mediustertius, ex quo locutus est ad illum Dominus, sed tardioris atque impeditioris linguæ esse, ostendit quod omnes homines in comparatione divini verbi, non solum ineloquentes, sed et muti putandi sunt. Donec enim Moyses fuit in Ægypto: non tardum se lingua profitetur. Erat enim Ægyptiis eloquentia incomparabilis. Ubi cepit audire vocem Dei, tunc sensit se tardum esse lingua. Sed quia in id proficiebat, ut agnosceret semetipsum, merito a Domino, audivit: *Ego ero in ore tuo.*

CAPUT VIII.

De reversione Moysi in Ægyptum, et angeli occursu in via.

Tulit Moyses uxorem et filios suos, et imposuit eos super asinum: reversusque est in Ægyptum, portans virgam Dei in manu sua. Dixitque ei Dominus revertenti in Ægyptum: Vide, ut omnia ostenta quæ posui in manu tua, facias coram Pharaone. Ego indurabo cor ejus, et non dimittet populum (Exod. iv). Quomodo ergo hic Dominus dicit, *Indurabo cor ejus, et non dimittet populum,* cum Apostolus taliter de eo referat dicens: *Qui vult omnes homines salvos fieri, et ad agnitionem veritatis pervenire (I Tim. ii)? Indu-*

rare ergo Dominus Pharaonem dicitur, non quod ipse eum durabilem et inobedientem faciat, sed quod induratum ne eum corrigat, justo judicio derelinquat. Sequitur: *Dicesque ad eum, Hæc dicit Dominus: Filius meus primogenitus Israel. Dixi tibi: Dimitte filium meum ut serviat mihi: et noluisti dimittere eum. Ecce ego interficiam filium tuum primogenitum.* Filium primogenitum Israel vocat: quia in patriarchis primus electus est, ad unius Dei fidem et notitiam ac legem litteræ præcipiendam; postea quidem per Evangelium gentes ad fidem Christi convocandæ erant. *Cumque essent in itinere in diversorio, occurrit ei dominus, et volebat occidere eum. Tulit illico Saphora acutissimam petram, et circumcidit præputium filii sui, tetigitque pedes ejus, et ait: Sponsus sanguinum tu mihi es, et dimisit eum postquam dixerat, Sponsus sanguinum tu mihi es, ob circumcisionem. Dixit autem Dominus ad Aaron: Vade in occursum Moysi in deserto. Qui perrexit ei obviam in montem Dei, et osculatus est eum. (Ex Augustino.)* Primum quæritur, quem volebat angelus occidere: utrum Moysen, quia dictum est: *Occurrit ei angelus et quærebat eum occidere.* Nam cui putabitur occurrit, nisi illi qui universo suorum comitatu præiit, et a quo cæteri ducebantur? an puerum quærebat occidere, cui mater circumcidendo subvenit: ut ob hoc intelligatur occidere voluisse infantem, quia non erat circumciscus, atque ita sancire præceptum circumcisionis severitate vindictæ? Quod si ita est, incertum est prius, de quo dixerat: *Quærebat eum occidere,* quia ignorabatur quem, nisi ex consequentibus reperiatur. Mira sane locutio et inusitata, ut prius diceret, *occurrit ei et quærebat eum occidere,* de quo nihil ante dixerat. Sed talis est in psalmo: *Fundamenta ejus in montibus sanctis: diligit Dominus portas Sion (Psalm. lxxxvi).* Inde enim psalmus incipit: *nec aliquid de illo vel de illa dixerat, cujus fundamenta intelligi voluit dicens: Fundamenta ejus in montibus sanctis.* Sed quia sequitur diligit Dominus portas Sion, ergo fundamenta vel Domini vel Sion, et ad facillorem sensum magis Sion, ut fundamenta civitatis accipiantur: sic et hic nondum nominato infante dictum est: *Occurrit ei, et quærebat eum occidere;* ut de quo dixerat, in consequentibus agnoscamus; quanquam et si de Moysese accipere quisquam voluerit, non est magnopere resistendum. Illud potius quod sequitur, si fieri potest, intelligatur quid sibi velit, ideo recessisse angelum ab interfectione cujuslibet eorum, quia dixit mulier: *Sponsus sanguinum tu mihi es ob circumcisionem, sive juxta alia exemplaria, Stetit sanguis circumcisionis infantis.* Non enim ait recessit ab eo propter quod circumcidit infantem; sed quia stetit sanguis circumcisionis; non quia cucurrit, sed quia stetit magno, ni fallor, sacramento, Secundum historiam vero mater gentilis, novitatem rei admirans, ignara præcepti quod Abraham datum est circumcisione, ad Moysen potuit dici, *Sponsus sanguinum tu mihi es: ac si diceret, ritus gentis tuæ*

cogit me sanguinem fundere filii mei ob circumcissionem, quod aliis gentibus moris non est facere. Secundum mysterium autem Sephora typum tenet Ecclesiæ de gentibus quæ præputium filii sui, id est, populi gentilis, acutissima petra, hoc est, doctrina Spiritus sancti sive illa petra de qua dicit Apostolus: *Petra autem erat Christus (I Cor. x)*, docet expoliationem veteris hominis cum acibus ejus: ut mundent se ab omni inquinamento carnis et spiritus, perficientes sanctificationem in timore Dei. Tunc enim stat sanguis circumcissionis, quando absorbetur id quod mortale est a vita: et corruptibile hoc induerit incorruptionem. Tunc enim veraciter circumcissionis sacramentum finitur, quando jam ultra non licet peccare, nec pegnam carnis refragantis sustinere. (*Ex Augustino.*) Quod superius dictum est, quod Moyses uxorem et infantes suos imposuit vehiculis, ut cum eis in Ægyptum pergeret, postea vero Jethro socer ejus, illi cum eis occurrit, scilicet post eductionem populi ex Ægypto, quæri potest quomodo utrumque sit verum. Sed intelligendum est, post illam quæ ab angelo futura erat, interfectione Moysi vel infantis, reversum fuisse cum parvulis. Nam quidam putaverunt propter hoc angelum terruisse, ne ad impedimentum mysterii quod divinitus impositum Moyses gerebat, femineus sexus comitaretur.

CAPUT IX.

De egressu Moysi et Aaron ad Pharaonem.

Post hæc ingressi sunt Moyses et Aaron, et dixerunt Pharaoni: *Hæc dicit Dominus Deus Israel: Dimitte populum meum, ut sacrificet mihi in deserto. At ille respondit: Quis est Dominus, ut audiam vocem ejus, et dimittam Israel? Nescio Dominum, et Israel non dimittam (Exod. v)*. Superbiam diaboli contumaciam, Pharao suo sermone exprimit qui subdi Deo noluit, sed æqualem dixit se esse Altissimo, quia nisi per tormenta coactus, Deo non vult impendere: unde in Evangelio cum Deum tentaret, quasi dubitans de ejus divinitate ait: *Si Filius Dei es, dic ut lapides isti panes fiant (Matth. iv)*. Sed post ea quasi ab ipso verberatus, quodammodo supplicationis vocem emittit, quam nisi coactus nequaquam expenderet. Scriptum est enim: *Clamaverunt dæmones et dixerunt ad Jesum: Quid venisti ante tempus torquere nos? Scimus te quia es Filius Dei (Matth. viii)*. Ubi enim tormenta senserunt, sciunt Dominum quem ante flagella scire noluerunt. Sed et Pharao ante verbera nescire se Dominum dixit: post verbera autem pro se supplicare ad Dominum rogat. Sequitur: *Deus Hebræorum vocavit nos, ut eamus viam trium dierum in solitudinem, et sacrificemus Domino Deo nostro, ne forte accidat nobis pestis aut gladius*. Queritur quomodo populo dicatur, quod mandavit Deus ejecturum se eos de Ægypto in terram Chanaan, Pharaoni autem dicatur, quod trium dierum iter exire vellent in desertum immolare Deo suo ex mandato ejus. Sed intelligendum est, quamvis Deus sciret quid esset facturum, quomodo præsciebat non consensu-

rum Pharaonem ad populum dimittendum, illud primo dictum est quod etiam primitus fieret, si ille dimitteret. Ut enim sic fierent omnia quemadmodum consequens scriptura testatur, Pharaonis contumacia meruit et suorum. (*Ex Isidoro.*) Neque enim mendaciter Deus jubet quod scit non facturum cui jubetur, ut justum judicium consequatur. Mystice autem, quæ est in via trium dierum, quæ nobis incedenda est, ut exeuntes de Ægypto, pervenire possimus ad locum, in quo immolare debeamus? Via ista Christus est, qui dixit: *Ego sum via, veritas, et vita (Joan. xiv)*. Quæ via triduo nobis incedenda est. Qui enim confessus fuerit in ore suo Dominum Jesum, et crediderit in corde suo quod Deus illum suscitavit a mortuis tertia die, salvus erit. Hæc est ergo tridui via per quam pervenitur in locum, in quo Domino immoletur, et reddatur sacrificium laudis, sicut in consequentibus dicitur. *Abominationes*, inquit, *Ægyptiorum immolabimus Domino Deo nostro*. Oves quippe Ægyptii edere dedignantur. Sed quod abominantur Ægyptii, hoc Israelitæ Deo offerunt: quia simplicitatem conscientie quam sapientes hujus sæculi, hoc est, cives Ægypti quasi fatuitatem deputant, hanc justis Deo in sacrificium immolant: et per id Deo placere procurant, quod sæculo et mundo abjectum et contemptibile esse considerant, secundum Apostolum qui ait: *Nam quæ stulta sunt mundi, elegit Deus, ut confundat sapientes (I Cor. i)*.

CAPUT X.

Ubi Pharao paleas prohibet dari Israelitis; et de querimonia ipsorum Israelitarum pro afflictione operis.

Ait ad eos rex Ægypti: *Quare, Moyses et Aaron, sollicitatis populum ab operibus suis? Ite ad onera vestra. Dixitque Pharao: Multus est populus terræ. Videtis quod turba succreverit, quanto magis, si dederimus eis requiem ab operibus? Præcepit ergo in die illo præfectis operum et exactoribus populi, dicens: Nequaquam dabitis ultra paleas populo, ad conficiendos lateres, sicut prius. Sed ipsi vadant et colligant stipulam, et mensuram laterum quos prius faciebant, imponetis super eos, nec minuetis quidquam. Vacant enim, et idcirco vociferantur dicentes: Eamus et sacrificemus Deo nostro. Opprimantur operibus et expleant ea, ut non acquiescant verbis mendacibus, et reliqua.* (*Ex Isidoro.*) Ex quo autem loqui cepit Moyses ad Pharaonem, magis affligitur populus Dei. Ita et ex quo in animam hominis sermo Dei perlatus fuerit, acrius callidus hostis consurgit, et majora vitia quibus vincatur, immittit. Prius vero quam venisset sermo qui argueret vitia, in pace durabant; sed ubi sermo Dei facere cepit uniuscujusque discrimen, tunc conturbatio magna consurgit. *Videbantque se præpositi filiorum Israel in malo, eo quod diceretur eis: Non minuetur quidquam de lateribus per singulos dies, occurreruntque Moysi et Aaron, qui stabant ex adverso, egredientes a Pharaone, et dixerunt ad eos: Videat Dominus et judicet, quomodo fetere fecistis*

odorem nostrum coram Pharaone et servis ejus : et A prae buistis ei gladium, ut occideret nos.

(Ex Augustino.) Cum lux divinitus missa, humanum cor fuerit illustrare dignata, mox ab occulto adversario contra fulgentem mentem, tentamenta succrescunt. Nam callidus adversarius, quos luce justitiæ enitescere conspicit, eorum mentes illicitis desideriis inflammare contendit : ut plerumque plus se urgeri tentationibus sentiant, quam tunc cum lucis internæ radios non videbant. Unde et Israelitæ, postquam vocati sunt, contra Moysen de excrecente labore conqueruntur dicentes : *Videat Dominus et judicet, quomodo fetere fecisti odorem nostrum coram Pharaone et servis ejus.* Volentibus quippe ex Ægypto discedere, Pharao paleas subtraxerat : et tamen ejusdem mensuræ opera requirebat. Quasi ergo B contra legem mens submurmurat; post cujus cognitionem tentationum stimulos acriores portat, et cum sibi labores crescere conspicit, in eo quod adversario displicet, quasi fetere se in oculis Pharaonis dolet.

Reversusque Moyses ad Dominum ait : *Domine, cur afflixisti populum istum? Quare misisti me? Ex eo enim ex quo ingressus sum ad Pharaonem ut loquerer in nomine tuo, afflixisti populum tuum, et non liberasti eos. Dixit Dominus ad Moysen : Nunc videbis quæ facturus sum Pharaoni. Per manum enim fortem dimittet eos : et in manu robusta ejiciet illos de terra sua (Exod. vi).* [Ex Augustino.] Verba quæ dicit Moyses ad Dominum, *Quare afflixisti populum hunc, et ut quid misisti me?* Ex quo enim intravi ad Pharaonem loqui in tuo nomine de populo hoc, magis afflixit eum, et non liberasti populum tuum, non contumaciæ verba sunt vel indignationis, sed inquisitionis et orationis; quod ex his apparet quæ illi Dominus respondit. Non enim arguit infidelitatem ejus, sed quod sit facturus aperuit.

CAPUT XI.

De eo quod Moysi nomen suum Adonai Dominus indicavit, et de præcepto ad Israël Actus.

Locutus est Dominus ad Moysen dicens : *Ego Dominus quia apparui Abraham, et Isaac, et Jacob in Deo omnipotente : et nomen meum Adonai non indicavi eis, et reliqua (Exod. vi).* Septimum in ordine C nominum Dei, est Adonai; quod generaliter interpretatur Dominus : quod dominetur cunctæ creaturæ; vel quod creatura omnis dominatui ejus deserviat. Dominus ergo et Deus dicitur, eo quod dominetur omnibus vel quod timeatur a cunctis. Quomodo ergo nunc dicitur, quod Dominus nomen suum Abraham non indicaverit, de quo scriptum est : *Apparuit Dominus Abraham, dixitque ad eum : Ego Dominus omnipotens, ambula coram me, et esto perfectus : ponamque sædus meum inter me et te : et multiplicabo te vehementer nimis? (Gen. xvii.)* Aut quomodo Isaac nomen ejus non est indicatum, ad quem ipse Dominus ait : *Ego ero tecum et benedicam tibi : tibi enim et semini tuo dabo universas regiones hæc, et benedicentur in semine tuo omnes gentes terræ?*

Sive quomodo latuit nomen Domini Jacob qui dixit : *Vidi Dominum facie ad faciem, et salva facta est anima mea (Gen. xxxii).* Sed si secundam veritatem Scripturam inspicimus, agnoscemus aliquid Moysi revelatum esse, quod anterioribus Patribus non est intimatum. Quanto enim ipsius veritatis appropinquavit adventus in carne, tanto manifestius revelata sunt sacramenta Patribus, quia ipsa Dominicæ incarnationis tempora nascendo et moriendo præveniebant. Inde nunc ad Moysen dicitur : *Ego Dominus qui apparui Abraham et Isaac et Jacob in Deo omnipotente, et nomen meum Adonai non indicavi eis.* Unde et David dicit : *Super omnes docentes me, et super seniores intellexi (Psal. cxviii).* Et Dominus in Evangelio ad apostolos : *Beati oculi qui vident quæ vos videtis. Dico enim vobis quia multi prophetæ et justi voluerunt videre quæ vos videtis, et non viderunt; et audire quæ auditis, et non audierunt (Matth. xiii).*

Ideo dic filijs Israel : *Ego Dominus qui educam vos de ergastulo Ægyptiorum, et erum de servitute, ac redimam in brachio excelso, et judicatis magnis : et assumam vos mihi in populum, et ero vester Deus : scietisque quod ego sum Dominus Deus vester, qui eduxerim vos de ergastulo Ægyptiorum, et induxerim in terram super quam levavi manum meam, ut darem eam Abraham, Isaac et Jacob : duboque illam vobis possidendam : ego Dominus.* Narravit ergo Moyses omnia filiis Israel qui non acceperunt ei propter angustiam spiritus et opus durissimum. Mystice, ergastulum Ægyptiorum tentationes hujus mundi quibus tribulantur sancti, significat. Liberat enim Dominus filios Israel in brachio excelso, hoc est, in potestate magna et virtute, sive in filio per quem fecit omnia. Qui propter effectum virtutum brachium Dei dicitur, cum sanctos suos de potestate diaboli et servitute peccatorum eruat, et introducat in terram spiritualem cælestis patriæ pro qua juravit, id est, firmiter promisit patribus nostris, patriarchis, prophetis et apostolis, ut daret eam illis in possessionem et semini eorum, hoc est, omnibus qui fidem et opera eorum fideliter secuti sunt, ut possideant illam in sempiternum. Locutusque est Dominus ad Moysen dicens : *Ingrédere et loquere ad Pharaonem regem Ægypti, ut dimittat filios Israel de terra sua. Responditque Moyses coram Domino : Ecce filii Israel non me audiunt, et quomodo audiet Pharao, cum sim incircumciscus labijs? (Ex Augustino.)* Quod Moyses dicit : *Ecce ego gracili voce sum, et quomodo exaudiret me Pharao, non videtur tamen propter magnitudinem populi excusare de vocis gracilitate, verum etiam propter unum hominem.* Mirum si tam gracilis vocis fuit, ut nec ab uno homine posset audiri. An forte regius factus non eos permittebat de proximo loqui?

CAPUT XII.

De eo quod Levi progeniem numerat, et de mandato ad Pharaonem dato, et signorum demonstratione.

Isti sunt principes domorum per familias suas : Filii Ruben primogeniti Israelis, Enoch et Phallu, Es-

rom et Charmi. Hæc cognationes Raben. Filii Simeon, A Jamuel et Jamin, et Abad, Jachin et Soher, et Saul filius Chananitidis. Hæc progenies Simeon. Et hæc nomina filiorum Levi per cognationes suas, Gerson et Luath, et Merari (Exod. vi). Sacramenti locum esse dubium non est, quod Scriptura volens originem Moysi demonstrare, quoniam ejus actio jam expetebat, a primogenito Jacob, id est Ruben, progenies cœpit, inde ad Simeon, inde ad Levi, ultra progressa non est, quoniam ex Levi Moyses. Hi autem commemorantur, qui jam commemorati fuerant in illis septuaginta quinque in quibus Israel intravit in Ægyptum. Non enim primam, neque secundam, sed tertiam tribum, id est Leviticam, Deus esse voluit sacerdotalem. *Accepit autem Aaron uxorem Elisabeth filiam Aminadab, sororem Naason, quæ peperit ei Nadab et Abiu, Eleazar et Ithamar.* Aminadab filius Esrom fuit, filii Phares, filii Juda. Unle apparet quod regalis et sacerdotalis prosapiæ statim in principio legis commista est: et ideo nequaquam est dubitandum quin Redemptor noster, secundum Evangelii fidem, et de regali et de sacerdotali stirpe progenitus sit. *Dixitque Dominus ad Moysen, Ecce constitui te Deum Pharaonis, Aaron frater tuus erit propheta tuus. Tu loqueris omnia quæ mando tibi; ille loquetur ad Pharaonem, ut dimittat filios Israel de terra sua (Exod. vii).* [Ex Augustino.] In Scriptura sacra aliquando Deus nuncupative, aliquando vero essentialiter dicitur. Nuncupative enim Deus dicitur, sicut nunc ad Moysen dictum est: *Ecce constitui te Deum Pharaonis*, et sicut iterum Moyses ait: *Si quis homo hoc vel illud fecerit, applica illum ad deos (Exod. xxii)*, videlicet ad sacerdotes, sicut et Psalmista ait: *Deus stetit in synagoga deorum: in medio autem deos discernit (Psal. lxxxii)*. Essentialiter autem Deus dicitur, sicut ipse ad Moysen dicit: *Ego sum Deus Abraham, et Deus Isaac, et Deus Jacob.* Unde Paulus apostolus volens nuncupativum Dei nomen ab essentia discernere, ait: *Quorum patres et ex quibus Christus secundum carnem, qui est super omnia Deus benedictus in secula (Rom. ix)*. Nuncupativus enim Deus, inter omnia essentialis autem, super omnia. Utergo respiciat Christum naturaliter Deum, non hunc Deum tantummodo, sed Deum super omnia esse memoravit, quia et justus quilibet Deus est, sed inter omnia, quia nuncupative Deus. Christus autem Deus est super omnia, quia naturaliter Deus. (Ex Augustino.) Notandum quod cum ad populum mitteretur, non ei dictum est, *Ecce dedi te Deum populo*, et frater tuus erit propheta: sed, frater tuus, inquit, loquetur tibi ad populum. Ad populum dictum est etiam, *erit ille os tuum, et tu illi quæ ad Deum*; non dictum est, *Tu illi Deus*. Pharaoni autem dicitur Moyses datus Deus, et secundum analogiam propheta Moysi Aaron, sed ad Pharaonem. Hic insinuat eam nobis loqui quæ propheta Dei auditur ab eo, nihilque aliud esse prophetam Dei, nisi enuntiatorem Dei verborum hominibus, qui Deum vel non possunt, vel non me-

rentur audire. Sequitur: *Sed ego indurabo cor ejus, et multiplicabo signa et ostenta mea in terra Ægypti, et non audiet vos: immittamque manum meam super Ægyptum, et educam exercitum et populum meum filios Israel de terra Ægypti, per judicia maxima: et sciens Ægypti quod ego sum Dominus.* Assidue Deus dicit, *Indurabo cor Pharaonis*, et velut causam infert cur hoc faciat. (Ex Augustino.) *Indurabo*, inquit, *cor Pharaonis, et implebo signa mea et portenta mea in Ægypto*, tanquam necessaria fuerit obdurtio cordis Pharaonis ut signa Dei multiplicarentur vel implerentur in Ægypto. Utitur ergo Deus bene cordibus malis ad id quod vult ostendere bonis, vel quo facturus est bonos. Et quamvis uniuscujusque cordis in malitia qualitas, id est, quale cor habeat ad malum, fiat vitio quod inolevit ex arbitrio voluntatis, ea tamen qualitate mala ut huc vel illuc moveatur, cum sive huc, sive illuc male moveatur, causis sit quibus animus propellitur: quæ causæ ut existant vel non existant, non est in hominis potestate, sed veniunt ex occulta providentia, justissima plane et sapientissima, universum quod creavit, disponentis et administrantis Dei. Ut ergo tale cor haberet Pharaon, quo patientia Dei non moveretur ad pietatem, sed potius ad impietatem, vitii proprii fuit. Quod vero ea facta sunt quibus cor suo vitio tam malignum resisteret jussionibus Dei, hoc est enim quod dicitur induratum, quia non flexibiliter consentiebat, sed inflexibiliter resistebat, dispensationis fuit divinæ, quia tali cordi non solum justa induratio, sed evidenter justa pœna parabatur, quatinentes Deum corrigentur. Propositio quippe lucro, verbi gratia propter quod homicidium committatur, aliter avarus, aliter pecuniæ contemptor movetur: ille scilicet ad facinus perpetrandum, ille ad cavendum; ipsius tamen lucri propositio in alicujus illorum non fuit potestate: ita causæ eveniunt hominibus malis, quæ non sunt quidem in eadem potestate, sed hoc de illis addunt quales eos invenerunt jam factis propriis: vitium ex præterita voluntate. Videntur sane est utrum etiam sic accipi possit, *Ego indurabo*, tanquam diceret, quam durum sit demonstrabo. *Erat autem Moyses octoginta annorum, et Aaron octoginta trium, quando locuti sunt ad Pharaonem.* Quid significat hic numerus ætatis legislatoris, et primi sacerdotis secundum legem, nisi sacramentum legis ac sacerdotii? Quando enim Moyses et Aaron locuti sunt ad Pharaonem, ætas Moysi octoginta erat annorum, et Aaron octoginta trium, quia lex quando ad salutem gentibus per sanctos doctores oblata est, circumcisionem spiritualem perfecte docuit: necnon et ipsi sancti prædicatores perfecte studebant se ab omni inquinamento carnis et spiritus mundos servare, et sic fidem sanctæ Trinitatis perfecte aliis prædicare. *Dixitque Dominus ad Moysen et Aaron: Cum dixerit vobis Pharaon, Ostendite signa, dices ad Aaron: Tolle virgam tuam, et projice eam coram Pharaone, ac vertatur in colubrum.* (Ex Augustino.) Illic certe non ministerio vo-

cis opus erat, cui videbatur velut ex necessitate datus Aaron propter gracilitatem vocis Moysi, sed virga erat projicienda ut draco fieret. Cur ergo hoc Moyses ipse non fecit, nisi quia ista mediatio ipsius Aaron inter Moysen et Pharaonem alicujus magnæ rei figuram gerit? *Egressi itaque Moyses et Aaron ad Pharaonem, fecerunt sicut præceperat Dominus. Tulitque Aaron virgam coram Pharaone et servis ejus, quæ versa est in colubrum.* (Ex Augustino.) Etiam hoc notandum quod cum id signum coram Pharaone dandum fieret, secundum Septuaginta scriptum est: *Et projecit Aaron virgam suam.* Cum si forte dixisset, *projecit virgam*, nulla esset quæstio. Quod vero addidit *suam*, cum eam Moyses dederit, non frustra forsitan dictum est. An erat utrique illa virga communis, ut cujuslibet eorum diceretur, verum diceretur? *Vocavit autem Pharao sapientes et maleficos: et fecerunt etiam ipsi per incantationes Ægyptias et arcana quædam similiter: projeceruntque singuli virgas suas, quæ versæ sunt in dracones, sed devoravit virga Aaron virgas eorum;* sive, secundum Septuaginta, *et absorbit virga Aaron virgam illorum.* Si dictum esset, Absorbuit draco Aaron virgas illorum, intelligeretur verus draco Aaron phantasmatica illa signum non absorbuisset, sed virgas. Hoc enim potuit absorbere quod erant, non quod esse videbantur et non erant. Sed quoniam dixit: *absorbuit virga Aaron virgas illorum*, draco utique potuit virgas absorbere, non virga draconem. Sed eo nomine appellata res est, unde versa est, non in quo versa est. Quia in id etiam reversa est, ideo hoc vocari debebat quod principaliter erat. Quid ergo dicendum est de virgis magorum, utrum et ipsi veri dracones facti fuerint? Sed ea ratione virgæ appellatæ sunt, qua virga Aaron, an potius videbantur esse quod non erant, iudificatione venefica? Cur ergo ex utraque parte et virgæ dicuntur et dracones? Unde signum illis nihil differt loquendi modus: sed demonstrare difficile est quomodo etiamsi veri dracones facti sunt ex virgis magorum, non fuerint tamen creatores draconum, nec magi nec angeli mali, quibus ministris illa operabantur. Insunt enim rebus corporeis per omnia elementa mundi quædam occultæ seminariæ rationes, quibus cum data fuerit opportunitas temporalis atque causalis, prorumpunt in species debitas suis modis et finibus; et sic non dicuntur angeli qui ista faciunt animalium creatores, sicut nec agricolæ segetum vel arborum, vel quorumque in terra gignentium creatores dicendi sunt, quamvis noverint præbere quasdam visibiles opportunitates et causas ut illa nascantur. Quod autem isti faciunt visibiliter, hoc angelus invisibiliter. Deus vero solus unus creator est, qui causas ipsas et rationes seminarias rebus inseruit. Res breviter dicta est: quæ si exemplis et copiosa disputatione explicetur, ut facilius intelligatur, longo sermone opus est, a quo se ratio nostræ festinationis excusat. (Ex Isidoro.) Mystice autem projecit Moyses virgam coram Pharaone, et serpens factus devoravit serpentes Ægyptiorum, significans quod

A Verbum caro fieret, qui serpentis diri venena evacuaret, et per remissionem et indulgentiam peccatorum. Virga est verbum directum, regale, plenum potestatis, insigne imperii. Virga serpens facta est, quomodo qui erat Filius Dei ex Deo Patre natus, filius hominis factus est, natus ex virgine. Qui quasi serpens exaltatus in cruce medicinam humanis effudit vulneribus. Unde ipse Dominus ait: *Sicut exaltavit Moyses serpentem in deserto, ita oportet exaltari filium hominis* (Joan. iii). Virga enim Moysi in draconem conversa magorum absorbit virgas, et Christus post gloriæ suæ dignitatem factus est obediens Patri usque ad mortem, et per ipsam mortem carnis consumpsit aculeum mortis, attestante propheta: *Ero mors tua, o mors, morsus tuus ero, o inferne* (Ose. xiii). Aliter: Moyses ad Ægyptum veniens, et deferens virgam qua castigat Ægyptum, legem significat, quæ mundum decem plagis mandatorum corripit. Virga ergo per quam Ægyptus corrumpitur et Pharao superatur, crux Christi est, per quam mundus vincitur, et princeps hujus mundi triumphatur. Quod autem virga projecta fit serpens, significat quod ait Sapientia: *Estote, inquit, prudentes sicut serpentes* (Matth. x). Quod autem virga serpentes magorum devoravit, significat quod crux Christi, cujus prædicatio videbatur stultitia, omnem sapientiam mundanam superavit. Quod virga Moysi mysterium crucis habet, Dominus designat cum ait de Moysse: *De me enim ille scripsit* (Joan. v). Cum projecta esset in terram virga, tunc in serpentem versa est, quia cum crux ad credulitatem hominum venit, stultam fecit sapientiam hujus mundi per mysterium passionis Christi. *Fecerunt autem, inquit, similiter et incantatores Ægyptiorum veneficiis suis, et induratum est cor Pharaonis, et non exaudivit eos sicut dixit Dominus.* Cum hæc dicuntur, videtur propterea cor Pharaonis induratum fuisse, quia et incantatores Ægyptiorum similia fecerunt; sed consequentia docebunt quanta fuerit illa obduratio, etiam cum incantatores defecerunt. (Ex Isidoro.) Spiritualiter autem, induravit Dominus cor Pharaonis, scilicet quia diabolus ita induravit post peccatum, ut poenitentia compunctione nunquam molliatur, sicut in Job de eo scriptum est: *Cor ejus indurabitur quasi lapis* (Job. xli). Dehinc inferuntur plagæ in Ægyptum. Licet illa in Ægyptum corporaliter gesta sunt, spiritualiter tamen nunc geruntur in nobis; Ægyptus namque sæculi forma est.

CAPUT XIII.

De conversione aquæ in sanguinem.

Dixit quoque Dominus Deus ad Moysen: Dic ad Aaron, Tolle virgam tuam, et extende manum tuam super aquas Ægypti, et super fluvios eorum, et rivos ac paludes et omnes lacus aquarum, ut vertantur in sanguinem: et sit cruor in omni terra Ægypti, tam in ligneis vasis quam in saxeis. Feceruntque ita Moyses et Aaron sicut præceperat Dominus, etc. (Exod. vii.) Quod vero aquæ fluminis vertuntur in sanguinem, satis convenienter aptatur, ut fluvius cui Hebræorum

parvulos crudeliter necandos tradiderant, auctori-
 bus sceleris redderet poculum sanguinis. (*Ex Isido-
 ro.*) Mystice autem aquæ Ægyptiæ erratica et lu-
 brica philosophorum sunt dogmata, quæ merito in
 sanguinem vertuntur, quia in rerum causis carna-
 liter sentiunt. Sed ubi crux Christi mundo huic lu-
 men veritatis ostendit, hujusmodi eum correptioni-
 bus arguit, ut ex qualitate pœnarum proprios agno-
 scant errores. *Foderunt autem omnes Ægyptii per
 circuitum fluminis aquam, ut biberent. Non enim
 poterant bibere de aqua fluminis. Quid significat quod
 Ægyptii postquam aquæ fluminis versæ sunt in san-
 guinem, foderunt per circuitum fluminis, quærentes
 aquam ut biberent, nisi quod gentilitas, confusa de
 meditatione sæcularis philosophiæ, cum viderit nihil
 vitale ac sa ubre sibi illam præbere, istum et inve-
 stigando ac salubriter tractando usquequaque quæ-
 rere sapientiæ haustum, quem tunc veraciter non
 inveniet, nisi perveniat ad fontem vitæ, qui ait :
 Qui sitit, veniat ad me et bibat, et de ventre ejus
 fluent aquæ vivæ (Joan. vii).*

CAPUT XIV.

De ranarum productione.

*Dixitque Dominus ad Moysen : Dic ad Aaron, Ex-
 tende manum tuam super fluvios, et super rivos ac
 paludes, et educ ranas super terram Ægypti. Exten-
 dit Aaron manum super aquas Ægypti, et ascenderunt
 ranæ, operueruntque terram Ægypti (Exod. viii). [Ex
 Isidoro.] In secunda vero plaga ranæ producuntur,
 quibus indicari figuraliter arbitrantur carmina poeta-
 rum, qui inani quadam et inflata modulatione, velut
 ranarum sonis et cantibus, mundo huic deceptionis
 fabulas intulerunt. Rana enim est loquacissima vani-
 tas. Hoc enim animal ad nihil aliud utile est, nisi
 quia sonum vocis, improbis et importunis clamori-
 bus, reddit. *Fecerunt autem et malefici per incanta-
 tiones suas similiter, eduxeruntque ranas super terram
 Ægypti. Vocavit autem Pharaos ad Moysen et Aaron,
 et dixit eis : Orate Dominum ut auferat ranas a me
 et a populo meo, et dimittam populum ut sacrificet
 Domino. (Ex Augustino.)* Fecerunt autem similiter
 et incantatores Ægyptiorum veneficiis suis, et edu-
 xerunt ranas super terram Ægypti. Quæritur unde,
 si jam ubique factum erat. Sed similis quæstio est,
 unde et aquam in sanguinem verterint, si tota aqua
 Ægypti in sanguinem conversa jam fuerat. Proinde
 intelligendum est, regionem ubi filii Israel habitabant,
 plagis talibus non fuisse percussam, et inde
 potuerunt incantatores vel aquam haurire, quam in
 sanguinem verterent, vel ab aquis ranas educere ad
 solam demonstrationem magicæ potentie : quanquam
 potuerunt etiam postea quam illa compressa sunt fa-
 cere; sed Scriptura cito narrando conjunxit quod
 etiam postea fieri potuit. *Egressique sunt Moyses et
 Aaron a Pharaone, et clamavit Moyses ad Dominum
 pro sponsione ranarum quam condixerat Pharaoni.
 Fecitque Dominus juxta verbum Moysi, et mortue
 sunt ranæ de domibus et de villis et de agris : con-
 gregaruntque eas in immensos aggeres, et compuravit**

*A terra. Videns autem Pharaos quod data esset requies,
 ingravabat cor suum, et non audivit eos sicut præce-
 perat Dominus. (Ex Augustino.)* Et vidit, inquit, Pha-
 rao, quia facta est refrigeratio, et ingravatum est
 cor ejus, et non exaudivit eos sicut dixerat Dominus.
 Hic apparet non illas tantum fuisse causas obdura-
 tionis cordis Pharaonis, quod incantatores ejus si-
 milia faciebant, verum etiam ipsam Dei patientiam
 qua parcebat. Patientia enim Dei secundum corda
 hominum quibusdam utilis ad pœnitendum, quibus-
 dam inutilis ad resistendum Deo, et in malo perse-
 verandum; non tamen per seipsam inutilis est, sed
 secundum cor malum sicut jam diximus. Hoc et
 Apostolus dicit : *Ignoras quia patientia Dei ad pœni-
 tentiam te adducit? Secundum autem duritiam cordis
 tui et cor impœnitens, thesaurizas tibi iram in die iræ
 et revelationis justi judicii Dei, qui reddet unicuique
 secundum opera ejus (Rom. ii).* Nam et alibi cum
 diceret : *Christi bonus odor sumus in omni loco, etiam
 illud adjunxit : et in his qui salvi fiunt, et in his qui
 pereunt (II Cor. ii).* Non dixit Christi bonum se odo-
 rem esse his qui salvi fiunt, malum autem his qui
 pereunt, sed tantum bonum odorem se dixit. Illi
 vero tales sunt, ut et bono odore pereant, secundum
 sui cordis, ut sæpe dictum est, qualitatem, quæ
 mutanda est bona voluntate in Dei gratia, ut inci-
 piant ei prodesse judicia Dei quæ malis cordibus nocent.
 Unde inde mutato in melius corde cantabat : *Vivet
 anima mea et laudabit te, et judicia tua adu-
 vabunt me (Psal. cxviii).* Non dixit munera tua et
 præmia tua, sed *judicia tua.* Multum est autem ut
 sincera fiducia dici possit : *Proba me, Domine, et
 tenta me, ure renes meos et cor meum (Psal. xxv).*
 Et ne sibi aliquid ex suis viribus tribuisse videretur,
 continuo addidit : *Quoniam misericordia tua ante
 oculos meos est, et complacui in veritate tua (Ibid.).*
 Factam erga se commemorat misericordiam ut placere
 possit in veritate, quomodo universæ viæ Do-
 mini misericordia et veritas.

CAPUT XV.

De sciniphibus.

*Dixitque Dominus ad Moysen : Loquere ad Aaror,
 extende virgam tuam, et percutite pulverem terræ, et
 sint sciniphes in universa terra Ægypti. Feceruntque
 ita, et extendit Aaron manum virgam tenens : per-
 cussitque pulverem terræ, et facti sunt sciniphes in
 hominibus et in jumentis : omnis pulvis terræ versus
 est in sciniphes per totam terram Ægypti (Exod.
 viii). [Ex Isidoro.]* Post hæc sciniphes producuntur.
 Hoc animal pennis quidem suspenditur per aera vol-
 itans, sed ita subtile est et minutum, ut oculi visum
 nisi acute cernentis effugiat. Corpus autem cui in-
 sederit acerbissimo terebrat stimulo, ita ut quem
 voluntate [volantem] videre quis non valeat, sentiat
 statim advenientem. Hoc ergo animalis genus subtili-
 tati hæreticæ comparatur, quæ subtilibus verbo-
 rum stimulis animas terebrat, tantaque calliditate
 circumvenit, ut deceptus quisque nec videat nec in-
 telligat unde decipiatur. *Feceruntque similiter mule-*

feci incantationibus suis, ut educerent sciniphes et non potuerunt; erantque sciniphes tam in hominibus quam in jumentis. Et dixerunt malefeci ad Pharaonem, *Digitus Dei est hic. Induratumque est cor Pharaonis, et non audivit eos sicut præceperat Dominus.* (Ex Augustino.) Quod dixerunt magi ad Pharaonem, *digitus Dei est hic.* Quomodo non potuerunt educere sciniphes? Senserunt profecto cum artium-suarum nefariorum scirent potentiam, non talibus artibus, velut potentior in eis esset Moyses, suos conatus fuisse frustratos, ut non possent educere sciniphes, sed digito Dei, qui utique operatur per Moysen. *Digitus Dei* autem sicut Evangelium manifeste loquitur, Spiritus sanctus intelligitur. Nam quod uno evangelista ita narrante verba Domini, ut diceret, *Si ego in digito Dei ejicio dæmonia* (Luc. xi), alius evangelista, idipsum narrans, exponere voluit quid sit *digitus Dei* et ait: *Si ego in Spiritu Dei ejicio dæmonia* (Math. xii). Cum itaque magi faterentur, quorum Pharaeo potentiae confidebat, *digitum Dei* esse in Moysen, in quo superabantur et eorum veneficia frustrabantur, tamen induratum est cor Pharaonis nunc mirabili omnino duritia. Cur autem in tertia ista plaga magi defecerunt (nam plagæ cœperunt ex quo aqua in sanguinem versa est) et sentire et expiicare difficile est. Poterant enim et in primo signo deficere, ubi in serpentem virga conversa est, et in prima plaga, ubi aqua in sanguinem commutata est, et in secunda de ranis, si hoc fuisset *digitus Dei*, id est spiritus Dei. Quis enim dementissimus dixerit, *digitum Dei* in hoc signo potuisse conatus magorum impedire, et in superioribus nequissime? Omnino ergo certa causa est quare illa facere hucusque permisi sunt. Commendatur enim fortasse Trinitas: et quod verum est, summi philosophi gentium, quantum in eorum litteris indagatur, sine Spiritu sancto philosophati sunt, quamvis de Patre et Filio non tacuerunt, quod etiam Didymus in libro suo meminit quem scripsit de Spiritu sancto. (Ex Isidoro.) Mystice autem, sicut conciliatus et placatus Spiritus sanctus requiem præstat mitibus et humilibus corde, ita contrarius et adversus, immites ac superbos inquietudine exagitat. Quam inquietudinem muscæ illæ brevissimæ significaverunt, sub quibus magi Pharaonis defecerunt dicentes: *Digitus Dei est hic.*

CAPUT XVI.

De muscis prolatiis.

Dixit quoque Dominus ad Moysen: Consurge diluculo, et sta coram Pharaone. Egredietur enim ad aquas, et dices ad eum: Hæc dicit Dominus: Dimitte populum meum ut sacrificet mihi. Quod si non dimiseris eum, ecce ego immitam in te et in servos tuos, in populum tuum et in domos tuas, omne genus muscarum: et implebuntur omnes domus Ægyptiorum muscis diversi generis: et universa terra in qua fuerint: faciamque mirabilem in die illa terram Gessen, in qua populus meus est, ut non sint ibi muscæ; et scies quoniam ego Dominus in medio terræ; ponam

A que divisionem inter populum meum et inter populum tuum (Exod. vii). [Ex Augustino.] Quod hic Scriptura aperuit, ne ubicunque diceret intelligere debemus, sed in posterioribus et in prioribus signis factum esse, ut terra in qua habitabat populus Dei nullis plagis talibus vexaretur. Opportunum autem fuit ut ibi hoc aperte poneretur, unde jam incipiunt signa, quibus magi similia nec conati sunt facere. Procul dubio enim quia ubique fuerant sciniphes in regno Pharaonis, non autem fuerant in terra Gessen, ubi conati sunt magi similiter facere et minime potuerunt. Quousque ergo deficerent, nihil de illius terræ segregatione dictum est; sed ex quo cœperunt ea fieri, ubi jam illis similia facere nec conari auderent, ibi commemoratum est. (Ex Isidoro.) Quarto autem loco Ægyptus muscis percutitur. Musca enim nimis insolens et inquietum animal est, in qua quid aliud quam insolentes curæ desideriorum carnalium designantur? Ægyptus ergo muscis percutitur, quia eorum corda qui hoc sæculum diligunt, desideriorum suorum inquietudinibus feriunt. Porro Septuaginta interpretes *cynomyiam*, id est caninam muscam, posuerunt: per quam canini mores significantur, in quibus humanæ mentis voluntas et libido carnis arguitur. Potest quidem hoc loco significare etiam musca canina forensis hominum eloquentiam, qua velut canes alterutrum se lacerant. *Vocavit autem Pharaeo Moysen et Aaron, et ait illis: Ite, sacrificate Deo vestro in terra hac.* Nolebat enim eos ire quo dicebant, sed ut illic in Ægypto immolarent, volebat. Hoc ostendunt verba Moysi quæ sequuntur, ubi dicit, non posse fieri propter abominationes Ægyptiorum. Sic enim scriptum est: *Et ait Moyses: Non potest ita fieri: Abominationes Ægyptiorum immolabimus Domino Deo nostro.* Ac si diceret: Non possumus ea animalia quæ abominantur Ægyptii, presentibus illis Domino Deo nostro immolare. Oves enim Ægyptii edere dedignantur. Unde et in Genesi scriptum est: Omnes pastores ovium detestantur Ægyptii (Gen. xlvi). Quod autem adjecit, *Quod si mactaverimus ea quæ colunt Ægyptii coram eis lapidibus nos obruent.* Suggillat ipsos gentiles, eo quod animalium figuram pro Deo summo colebant ligno et lapidibus impressam. Nam Ammonem Jovem in ariete venerabantur; Anubem in cane; Apin quoque colentes in tauro, et cætera portenta magis quam numina, quæ ipsa Ægyptus cultu credebatur venerari divino; ideoque Moyses et Aaron dicebant se ire velle ubi Ægyptii non viderent abominationes suas immolari. (Ex Augustino.) Hoc autem intelligendum est mystice significari, quod supra diximus, quia erant Ægyptiis oves et pastores earum abominabiles et ideo separatam terram Israelitæ acceperunt cum venerunt in Ægyptum. Sic enim et sacrificia Israelitarum abominationes sunt Ægyptiis, sicut iniquis vita justorum. (Ex Gregorio.) Sancti quippe viri Domino oves offerunt, quia simplicitates suas omnipotenti Deo sacrificium ostendunt. Sed oves abominantur Ægyptii, quia cives hujus sæculi asper-

nantur et despiciant simplicitatem bonorum. Sicut ergo sunt abominaciones malorum operum quas detestantur boni, ita bonorum operum causæ abominaciones sunt reprobis. Unde scriptum est: *Abominantur justi virum impium, et abominantur impii eos qui in recta sunt via (Prov. XLIX).*

CAPUT XVII.

Ubi vestis valida immittitur in animantia Ægyptiorum.

Dixit autem Dominus ad Moysen: Ingredere ad Pharaonem, et loquere ad eum: Hæc dicit Dominus Deus Hebræorum: Dimitte populum meum, ut sacrificet mihi. Quod si adhuc renuis et retines eos, ecce manus mea erit super agros tuos, super equos et asinos, et camelos, et boves, et oves, pestis valde gravis (Exod. IX). Quod vero quinto in loco animalium nece vel pecorum Ægyptus verberatur, recordia hic arguitur vel stultitia hominum mortalium, qui tanquam irrationabilia pecora cultum et vocabulum Dei imposuerunt figuris, non solum hominum, sed et pecorum, ligno, metallis atque lapidibus impressis; et ea quæ ipsi credebant cultu honorari divino in his viderent miseranda exerceri supplicia. Mortuæque sunt omnia animantia Ægyptiorum. De animalibus vero filiorum Israel nihil omnino perit. Et misit Pharaon ad videndum: nec erat quidquam mortuum de his quæ possidebat Israel. Ingravatumque est cor Pharaonis, et non dimisit populum. (Ex Augustino.) Quomodo e contrariis causis facta est hæc ingravatio cordis Pharaonis? Si enim et pecora Israelitarum morerentur, tunc videretur causa competens qua cor ejus gravaretur ad contemnendum Deum, tanquam si et magi ejus pecora Israelitarum fecissent mori. Nunc vero unde debuit ad timendum vel credendum moveri, videns nullum pecus mortuum ex pecoribus Hebræorum? Hinc ingravatum est, id est, illa ingravatio etiam hucusque progressa est. Et dixit Dominus ad Moysen et Aaron: Tollite plenas manus cineris de camino: et spargat illum Moyses in cælum coram Pharaone: sitque pulvis super terram Ægypti. Erunt enim in hominibus et jumentis ulcera et vesicæ turgentibus in universa terra Ægypti. (Ex Augustino.) Quid est quod dicit Deus ad Aaron et Moysen, Sumite vobis plenas manus favillæ de fornace, et aspergat Moyses in cælum coram Pharaone, et coram servis ejus, et fiat pulvis in tota terra Ægypti? Signa enim superiora virga stebant, quam non Moyses sed Aaron extendebat super aquam, vel ad terram percutiebat. Nunc vero interpositis duobus signis de cynomyia et pecorum mortibus, ubi nec Aaron nec Moyses aliquid manu operati sunt, dicitur ut Moyses favillam spargat in cælum de fornace, et hanc ambo sumere jubentur, sed ille spargere non in terram sed in cælum; tanquam Aaron qui datus erat ad populum, terram percutere deberet, vel in terram sive in aquam manum extendere: Moyses vero, de quo dictum est: Erit tibi in his quæ ad Deum, in cælum jubetur favillam spargere. Quid duo illa superiora signa, ubi nec Moyses nec Aaron

manu aliquid operantur? quid sibi vult ista diversitas? neque enim nihil. Tuleruntque cinerem de camino, et steterunt coram Pharaone: et sparsit illum Moyses in cælum: factique sunt ulcera vesicarum turgentium in hominibus et in jumentis; nec poterant malefici stare coram Moysen, propter ulcera quæ in illis erant et in omni terra Ægypti. (Ex Isidoro.) In ulceribus arguitur dolosa hujus sæculi et purulenta malitia; in vesicis, tumens et inflata superbia; in fervoribus, ira furoris et insania. Hucusque enim talia per errorum suorum figuras mundum supplicia temperant. Post hæc vero, verbera veniunt de supernis: voces scilicet, tonitrus et grando et ignis discurrens, sicut in sequentibus ostendetur. Dixit quoque Dominus ad Moysen: Mane consurge et sta coram Pharaone, et dices ad eum: Hæc dicit Dominus Deus Hebræorum: Dimitte populum meum, ut sacrificet mihi, quia in hac vice mittam omnes plagas meas super cor tuum, et super servos tuos, et super populum tuum, ut scias quia non sit similis mei in omni terra. Nunc enim extendens manum, percutiam te et populum tuum peste, peribisque de terra. Idcirco autem posui te, et ostendam in te fortitudinem meam: et narretur nomen meum in omni terra. Hæc Scripturæ verba et Apostolus posuit, cum in eodem loco perdifficili versaretur. Ibi autem et hoc ait: Si autem volens Deus ostendere iram et demonstrare potentiam suam, sustulit in multa patientia vasa iræ, parcendo utique his quos malos futuros esse præsciebat, quæ vasa dicit perfecta in perditionem: et ut notas, inquit, faceret divitias gloriæ suæ in vasa misericordiæ (Rom. IX). Unde vasorum misericordiæ vox est in psalmis: Deus meus, misericordia ejus præveniet me. Deus meus demonstravit mihi bona coram inimicis meis (Psal. LVIII). Novit ergo Deus bene uti malis; in quibus tamen humanam naturam non ad malitiam creat, sed profert eos patienter quousque scit oportere: non inaniter, sed utens eis ad admonitionem vel exhortationem bonorum. Ecce enim ut annuntiaretur nomen Dei in universa terra, vasis misericordiæ utique prodest. Ad eorum itaque utilitatem Pharaon servatus est, sicut et Scriptura testatur et exitus docet. Mitte ergo jam nunc, et congrega jumenta tua, et omnia quæ habes in agro. Homines enim et jumenta, et universa quæ inventa fuerint foris, nec congregata de agris, cecideritque super ea grando, morientur. (Ex Augustino.) Quid est quod mandat Deus Pharaoni, cum se facturum magnam grandinem minaretur, ut festinet congregare pecora sua, et quæcumque illi essent in campo, ne grandine intereant. Hoc enim non tam indignanter quam misericorditer videtur admonere. Sed hoc non facit quæstionem, quando Deus etiam irascens temperat penam. Illud est quod merito movet, quibus nunc pecoribus consulatur, si omnia mortua fuerant plaga superiore ubi scriptum est quod discrevit Deus inter pecora Hebræorum et Ægyptiorum, ita ut illinc nullum moreretur, omnia vero Ægyptiorum pecora morerentur. An ea solvitur quæstio, quod prædixit-

rat ea moritura, quæ in campo fuissent, ut hæc accipiantur omnia; intelligantur autem evasisse quæ in domibus erant, quæ potuerunt etiam a dubitantibus colligi, et in domo tenere, ne forte verum esset quod Moyses Dominum facturum esse prædixerat; et ex his esse in campis iterum poterant, quæ modo admonet et congregari in domos, ne grandine pereant? Maxime quia sequitur Scriptura, et dicit: *Qui timuit verbum Domini servorum Pharaonis, congregavit pecora sua in domos. Qui autem non intendit mentem in verbum Domini, dimisit pecora sua in campo.* Hoc ergo fieri potuit, quando etiam mortem pecorum minatus est Deus, quamvis id Scriptura tacuerit.

CAPUT XVIII.

De grandinis immissione.

Et dixit Dominus ad Moysen: Extende manum tuam in cælum, et erit grando in omni terra Ægypti (Exod. ix). Ecce iterum non in terram, sed in cælum manum jubetur extendere, sicut superius de favilla. *Extenditque Moyses virgam in cælum, et Dominus dedit tonitrua et grandinem, ac discurrunt fulgura super terram;* et reliqua. (*Ex Isidoro.*) Septimo loco super Ægyptum verbera veniunt de supernis, voces scilicet et tonitrua, et grando et ignis discurrunt. In tonitruis enim increpationes ac divinæ correptiones intelliguntur, quia non cum silentio verberat, sed dat voces; et doctrinam cælitus mittit, per quam possit culpam suam, cælitus castigatus, agnoscere mundus. Dat et grandinem, per quam tenera adhuc vastentur nascentia vitiorum; dat et ignem, sciens esse spinas et tribulos, quos debeat ignis ille depasci; de quo dicit Dominus, *Ignem veni mittere in terram (Luc. xii).* Per hunc enim incentiva voluptatis et libidinis consumuntur. *Misitque Pharaon, et convocavit Moysen et Aaron dicens ad eos: Peccavi etiam nunc, Dominus justus; ego et populus meus, impii. Orate Dominum, ut desinant tonitrua Dei et grando, et dimittam vos, et nequaquam hic ultra maneat. Ait Moyses: Cum egressus fuero de urbe, extendam palmas meas ad Dominum, et cessabunt tonitrua, et grando non erit: ut scias quia Domini est terra. Novi autem quod et tu et servi tui, nec dum timeatis Dominum Deum, et reliqua (Luc. xii).* (*Ex Augustino.*) Cum fragore cæli qui vehemens erat in grandine, Pharaon tertius rogavit Moysen ut oraret pro illo, confitens iniquitatem suam, et populi sui; Moyses ei dixit: *Et tu et servi tui scio quod nondum timetis Dominum.* Qualem timorem quærebat, cui timor iste nondum erat Domini timor? Facile enim est pœnam timere, sed hoc non est Deum timere, illo scilicet timore pietatis, quæ commemorat Jacob ubi dicit: *Nisi Deus patris mei Abraham, et timor Isaac esset mihi, nunc me inanem dimisisses. Et dixit Dominus ad Moysen: Ingredere ad Pharaonem. Ego enim induravi cor ejus et servorum illius, ut faciam signa mea hæc in eo: et narres in auribus filii tui et nepotum tuorum, quoties contriverim Ægyptios, et signa mea fecerim in eis: et sciatis quia ego Dominus Deus (Gen. xxxi), et reliqua. Quod Dominus dicit ad*

PATROL. CVIII.

A Moysen: Intra ad Pharaonem: Ego enim gravavi cor ejus et servorum ejus, ut ordine superveniant (Exod. x), signa mea hæc super eos, non sic accipiendum est, tanquam opus habeat Deus cujusquam malitia. Sed sic intelligendum est ac si diceret: Ego enim patiens fui super eum et servos ejus ut non eos auferrem, ut ordine superveniant signa mea super eos. Qua patientia enim Dei obstinator fiebat malus animus, ideo pro eo quia in eum fuit, dicitur gravari cor ejus.

CAPUT XIX.

De locustis.

Dixit autem Dominus ad Moysen: Extende manum tuam super terram Ægypti ad locustam, ut ascendat super eam: et devoret omnem herbam quæ residua fuit grandini. Et extendit Moyses virgam super terram Ægypti (Exod. xviii). [*Ex Isidoro.*] Quod locustarum octavo in loco sit mentio, putatur a quibusdam, per hoc genus plage, dissidentis a se et discordantis, humani generis inconstantia confutari. Alio quoque sensu locustæ pro mobilitate levitatis accipiendæ sunt tanquam vagæ et salientes animæ in sæculi voluptates. *Et Dominus induxit ventum urentem tota illa die ac nocte, et, facto mane, ventus urens levavit locustas, quæ ascenderunt super universam terram Ægypti, et sederunt in cunctis finibus Ægyptiorum innumerabiles, quales ante illud tempus non fuerunt, nec postea futuræ sunt; operueruntque universam superficiem terræ, vastantes omnia. Devorata est igitur herba terræ, et quidquid pomorum in arboribus fuit, quæ grando diniserat: nihilque omnino virens relictum est in lignis et herbis terræ, in cuncta Ægypto, (Ex Gregorio.)* Ventus, inquit, urens levavit locustas, quæ ascenderunt super universam terram Ægypti, operueruntque universam faciem terræ, vastantes omnia. *Devorata est igitur herba terræ et quidquid pomorum in arboribus fuit. Exhibitæ cælitus Ægypti plage, quæ exigentibus meritis corporaliter semel illatæ sunt, quæ mala pravas mentes quotidie feriant, spiritualiter signaverunt. Eis enim Ægyptus plagis affecta est, in quibus exteriore percussione commota, dolensque perpenderit, quæ devastationis damna interius negligens tolerarit, ut dum foris perirent minima, amplius delicta cernerent per eorum speciem, et quæ intus tolerant graviora sentirent.* *D* Quid ergo per significationem locustæ portendunt, quæ plusquam cætera minuta quæque animantia, humanis frugibus nocent, nisi linguas advolantium, quæ terrenorum hominum mentes, si quando bona aliqua proferre conspiciunt, hæc immoderatus laudando corrumpunt. Fructus quippe Ægyptiorum est opera cenodoxorum quam locustæ exterminant, dum adulantis linguæ ad appetendas laudes transitorias, cor operantis inclinant. Herbas vero locustæ comedunt, quando adultores quique verba loquentium favoribus extollunt. Poma quoque arborum devorant, quando vanis laudibus quorundam jam quasi fortium opera enervant. *Egressus est Moyses de conspectu Pharaonis, et oravit Dominum, qui flare fecit*

ventum ab occidente vehementissimum, et arreptam locustam projecit in mare Rubrum. Non remansit ne una quidem in cunctis finibus Ægypti. Et induravit cor Pharaonis, nec dimisit filios Israel. (Ex Augu- stino.) Beneficium certe Dei commemoravit Scriptura, quod abstulit locustas, et secuta dixit indurasse Deum cor Pharaonis. Beneficio itaque suo et patientia sua, qua illa fiebat obstinatio, dum ei parceretur, sicut omnia mala corda hominum, patientia Dei male utendo durescunt.

CAPUT XX.

De tenebrarum immissione.

Dixit autem Dominus ad Moysem : *Extende manum tuam in cælum, et sint tenebræ super terram Ægypti, tam densæ ut palpari queant. Extendit Moyses manum in cælum, et factæ sunt tenebræ horribiles in universa terra Ægypti. Tribus diebus nemo vidit fratrem suum, nec movit se de eo loco in quo erat (Exod. x).* [Ex Isidoro.] Nona plaga tenebræ factæ sunt : sive ut mentis eorum cæcitas arguatur, sive ut intelligant divinæ dispensationis et providentiæ obscurissimas esse rationes. Posuit enim tenebras latibulum suum : quas illi audacter et temere perscrutari cupientes, et alia ex aliis asserentes, in crassas et palpabiles tenebras ignorantæ devoluti sunt.

CAPUT XXI.

De novissima plagarum decem, hoc est, de primitivorum interitu, et mystica decem plagarum expositione.

Et dixit Dominus ad Moysem : *Adhuc una plaga tangam Pharaonem et Ægyptum, et post hæc dimittet vos, et exire compellet (Exod. xi).* [Ex Isidoro.] Ad ultimum primitivorum inferitur interitus. Delentur enim primogenita Ægypti, sive principatus et potestates eorum, et hujus mundi rectores : sive auctores et inventores falsarum quæ in hoc mundo fuerunt religionum : quas Christi veritas cum suis exstinxit auctoribus et deletiv. Hæc quantum ad locum mysticum spectans, prolata sunt. Jam vero si etiam moralis nobis figura tractanda est, dicemus quod unaquæque anima in hoc mundo dum in erroribus vivit et in ignorantia veritatis, in Ægypto posita est. Huic si appropinquare cœperit lex Dei, aquas ei vertit in sanguinem, id est, fluidam et lubricam juventutis vitam convertit ad sanguinem Veteris vel Novi Testamenti. Tum deinde educit ex ea vanam et inanem loquacitatem, et adversum Dei providentiam, ranarum similem querelam. Purgat etiam malignas cogitationes ejus, et sciniphum mordacitati similes, calliditatis aculeos discutit. Libidinum quoque morsus cynomyiæ spiculis similes depellit ; stultitiam in ea et intellectum pecudibus similem delet, per quam homo cum in honore esset non intellexit, sed comparatus est jumentis insipientibus et similis factus est illis. Arguit ejus et ulcers, peccatorum atque arrogantæ tumorem fervoremque in ea furoris exstinguit. Adhibet post hæc etiam voces filiorum tonitru, id est, evangelicas apostolicasque doctrinas. Sed et castigationem grandinis admovet, ut luxuriam voluptatesque coerceat. Adhibet simul et ignem pœni-

tentiæ, ut ipse dicat : *Nonne cor nostrum erat ardens intra nos (Luc. xxiv) ?* Nec locustarum ab ea subduxit exempla, quibus mordeantur et depascantur omnes inquieti motus ejus et turbidi : quo et ipse dicat quod Apostolus docet, *ut omnia sua secundum ordinem fiant (II Cor. xii).* Ubi vero sufficienter fuerit castigata pro moribus et pro emendationis vitæ correctione coercita, cum auctorem verberum senserit, et consiteri jam cœperit quia digitus Dei est, et parum quid agnitionis acceperit, tunc præcipue gestorum suorum tenebras videt ; tunc errorum suorum caliginem sentit. Cumque in hoc venerit, tunc merebitur, ut exstinguantur in ea primogenita Ægypti : in quo tale aliquid intelligi posse arbitror. Omnis anima cum ad supplementum ætatis advenerit, et velut naturalis in ea quædam lex cœperit sua jura defendere, primos sine dubio motus secundum desiderium carnis producit, quos ex concupiscentiæ vel iræ fomite incentiva commoverit. Unde quasi præcipuum et quod non sit commune cum cæteris hominibus, de solo Christo Propheta dicit : *Butyrum et mel manducabit (Psal. vii).* Priusquam faciat aut proferat maligna, eliget bonum : quam priusquam sciat puer bonum aut malum, resistet malitiæ ut cli- gat quod bonum est. Alius autem Propheta tanquam de semetipso loquens, dicebat : *Delicta juventutis meæ et ignorantia meæ ne memineris (Psal. xxiv).* Quia ergo primi isti animæ motus secundum carnem prolati, in peccatum ruunt, merito immortalis loco Ægyptiorum primitiva ponunt : quæ eatenus exstinguuntur, si reliquæ vitæ conversio emendatiorem dirigat cursum. Sic ergo in anima quam lex divina ab erroribus susceptam castigat et corrigit, etiam primogenita Ægyptiorum intelliguntur esse deleta ; nisi post hæc omnia, in infidelitate perduret, et nolit jungi Israeliticæ plebi, ut exeat de profundo, et vadat incolumis, sed in iniquitate permaneat, et descendat tanquam plumbum in aquam validissimam. *Iniquitas enim, secundum Zachariæ prophete visum, super talentum plumbi sedet (Zach. v) :* et ideo qui permanet in iniquitate, tanquam plumbum demergi dicitur in profundum. Sane quod in superioribus observavimus quædam prodigia per Aaron, quædam per Moysem, quædam vero per ipsum Dominum ministrata, intelligi eatenus possunt ut agnoscamus in quibusdam per sacrificia sacerdotum et observationes pontificum non esse purgandos, quod Aaron persona designat ; in quibusdam vero per scientiam divinæ legis emendandos, quod Moysi designat officium ; in aliis autem sine dubio quæ difficiliora sunt, ipsius Domini ægre virtute. Sed ne illud quidem putandum est nobis inaniter observatum quod primo quidem Moyses non int at ad Pharaonem, sed occurrit ei exeunti ad aquas, postmodum vero intrat ad eum. Post hæc nec intra, sed accersitus accedit et in hoc ita ut arbitror intelligi posse, quod sive nobis in verbo Dei et religionis assertorem certamen est adversum Pharaonem, sive etiam obsessas ab eo animas, de potestate ejus co-

namur eripere, et est nobis in disputatione luctamen, non statim in prima fronte ingredi debemus ad ultima quæstionum loca; sed occurrendum nobis est adversario, et occurrendum ad aquas suas. Aquæ enim suæ sunt auctores gentium philosophorum. Ibi ergo nobis primo disputare volentibus occurrendum est ut ipsos arguamus, et ipsos errare doceamus; post hoc jam ingreliendum est nobis ad interiora certaminis. Dicit enim Dominus: *Nisi quis prius alligaverit fortem, non potest introire in domum ejus, et vasa ejus diripere* (Matth. xii). Prius ergo nobis alligandus est fortis, et quæstionum vinculis constringendus: et ita introeundum ad diripiendum vasa ejus, et liberandas animas quas deceptionis fraude possederat. Quod cum sapius fecerimus, et steterimus contra ipsum, steterimus autem eo modo quo Apostolus dicens: *State ergo succincti lumbos vestros in veritate* (Ephes. vi); et iterum: *State in Domino et viriliter agite* (Phil. iv); cum ergo hoc modo steterimus adversus ipsum, ille artifex antiquus et callidus etiam vinci se simulavit et cedere; si forte per hoc negligentiores nos efficiat ad certamen. Sed et penitentiam simulabit et deprecabitur nos discedere quidem, sed non longe discedere. Vult nos enim esse sibi aliqua ex parte vicinos; vult nos a suis finibus non longe discedere, sed nos nisi ab eo longius recedamus et transeamus mare, et dicamus: Quantum interjacet ortus ab occasu, elongavit a nobis iniquitates nostras, salvi esse non possumus. Possunt præterea et hæ decem plagæ quibus Ægyptus verberata est propter Israelitias, Romani regni comparari temporibus, quia hæc in figuram nostri facta sunt. Uterque populus, id est, Israeliticus et Christianus, unius Dei est, una populi utriusque causa. Subdita fuit Israelitarum Synagoga Ægyptiis, subdita Christianorum Ecclesia Romanis; persecuti sunt Ægyptii, persecuti sunt et Romani. Decem ibi contradictiones adversus Moysen; decem ibi editæ adversus Christum. Diversæ enim plagæ Ægyptiorum; diversæ hic calamitates Romanorum. Nam ut etiam ipsas inter se plagas, in quantum tamen figura formæ comparari potest, conferam. Ibi prima correptio habuit sanguinem vulgo vel emanasse de puteis, vel in fluminibus concurrisse: hic prima sub Nerone exigit plaga ut ubique mortentium sanguis esset, vel morbis in urbe correptus, vel bellis in orbe profusus. Ibi sequens plaga prodit perstreptentes persultantesque in penetrabilibus ranas, inediæ propemodum causa habitatoribus atque exitu fuisse hic sequens sub Domitiano pœna, similiter quando satellitum militumque ejus improbis effrenatisque discursibus cruentissimi jussa principis exsequentium, ad inopiam pene omnes Romanos cives adactos, exsilioque dispersos coegit. Ibi tertia vexatio habuit sciniphes, musculas scilicet parvissimas sævissimasque: quæ mediis sæpe æstibus per loca squalida coadunatim vibrando densatæ, et in illo volatu allabi solent, capillisque hominum ac pecudum setis cum urente morsa infarri:

A hic itidem sub Trajano plaga Judæos excitavit: qui cum atque ubique dispersi, ita jamque non essent quiescerent, repentino quoque calore permoti, in ipsos inter quos erant toto orbe sævierant, absque immanibus multarum urbium ruinis, quas crebri terræmotus iisdem temporibus subruerunt. Ibi in quarta plaga muscæ caninæ fuerunt, sævæ alumnæ putredinis vermiumque matres; hic itidem quarta sub Marco Antonio plaga, lues plurimis infusa provinciis, Italiam quoque cum urbe Roma universam, exercitumque Romanorum, per longinquos limites in diversa hiberna dispersam, morte dissolutum, putredini simul ac vermibus dedit. Ibi quinta correptio pecorum ac jumentorum repentino interitu expleta est; hic similiter quinta ultio sub Severo persecutore, creberrimis civilibus bellis, propria viscera et adjumenta reipublicæ, hoc est, plebes provinciarum, et religiones militum comminutæ sunt. Ibi sexta vexatio intulit vesicæ effervescentes, ulceraque manantia: hic æque sexta punitio quæ post Maximi persecutionem fuit, qui specialiter episcopos et clericos omissa turba populari, hoc est, ecclesiarum primates cruciari imperaverat; intumescens crebro ira atque invidia, non per vulgi eadem, sed per vulnera morientium principum ac potentum exallata est. Ibi septima plaga numeratur coacta agere grando profusa, quæ hominibus jumentisque satis exitio fuit: hic similiter septima sub Gallo et Volusiano, qui persecutori Decio mox interfecto successerant, plaga exstitit. Nam tunc pestis infusa est per omnia Romani regni ab oriente ad occidentem spatia, cum omne propemodum genus hominum neci dedit; tunc etiam corruptit latus, infuditque pabula tabo. Ibi octavam Ægypti contritionem facere, excitatæ undique locustæ, terreutesque omnia; hic octavam æque in subversionem Romanæ urbis excitatæ, undique intulere gentes, quæ cædibus atque incendiis cunctas provincias deleverunt. Ibi nona turbatio diuturnas, crassas ac penetrabiles tenebras habuit: plus omnino periculi comminata quam fecit; hic eadem correptio fuit, cum Aureliano persecutionem decernenti diris turbinibus, terribile ac triste fulmen sub ipsius pedibus ruit, ostendens quid cum ultio talis exigeret, tantus possit ultor, nisi et clemens esset et patiens: quanquam intra sex hic menses, tres occidi imperatores, hoc est, Aurelianus, Tacitus et Florianus, diversis causis interfecti sunt. Ibi postremo decima plaga, quæ novissima omnium fuit, interfectio filiorum quos primos quique genuerunt: hic nihilominus decima, id est, novissima pœna est, omium perditio idolorum, quæ primitus facta, in primis amabant. Ibi rex potentiam Dei sentit, et probavit et credidit, ac per hoc populum Dei ire permisit: hic per potentiam Dei sentit et probavit et credidit, ac per hoc populum Dei ire liberum esse permisit. Ibi nunquam postea populus Dei ad servitutem retractus: hic nunquam postea populus Dei ad idololatriam coactus est. Ibi Ægyptiorum vasa pretiosa Hebræis tradita

sunt. Hic Ecclesie Christianorum præcipua paganorum templa cesserunt. Sane illud, ut dixi, denuntiandum puto, quia sicut Ægyptus post has decem plagas dimissos Hebræos persequi, molientibus irruit per superductum mare æterna perditio: ita et nos quidem libere peregrinantes, superventura quandoquidem persecutio gentilium manet, donec mare Rubrum, id est, ignem iudicii, ipso Domino duce et iudice, transeamus. Hi vero in quos Ægyptiorum forma transfunditur, permessa ad tempus potestate sævientes gravissimis quidem permissu Dei Christianos cruciatibus persequuntur: verumtamen iidem omnes inimici Christi cum rege suo Antichristo, accepto stagno ignis æterni, quod magna impediende caligine dum non videretur, intratur, perpetuam perditionem immortalibus arsuri suppliciis patientur.

CAPUT XXII.

Mandatum Domini per Moysen ad filios Israel datum, ut petant a vicinis suis et amicis vasa aurea et argentea.

Locutus est Dominus ad Moysen, dicens: Dic ergo omni plebi ut postulet vir ab amico suo, et mulier a vicina sua, vasa aurea et argentea. Dabit autem Dominus gratiam populo suo coram Ægyptiis (Exod. xi). Non hinc quisque sumendum exemplum putare debet ad exspoliandum isto modo proximum. (Ex Augustino.) Hoc enim Deus iussit, qui noverat quid quemque pati oporteret; nec Israelitæ furtum fecerunt, sed Deo iubenti ministerium præbuerunt: quemadmodum cum minister iudicis occidit eum quem iudex iussit occidi, profecto si id sponte fiat, homicida est etiam si eum occidat quem scit occidi a iudice debuisse. Est etiam ista nonnulla quæstio: Si seorsum habitabant Hebræi in terra Gessen, ubi nec plagæ fiebant quibus regnum Pharaonis affligebatur, quomodo petit quisque a proximo vel a proxima aurum, et argentum, et vestem, præsertim quia ubi primum hoc mandatur per Moysen, sic positum est: *et mulier a vicina sua*, et concellaria vel concellania, si ita dicendum est, vel cohabitatrice sua. Unde intelligendum est etiam in terra Gessen non solos Hebræos habitasse, sed eis aliquos Ægyptios in illa terra cohabitatores fuisse, ad quos poterunt merito Hebræorum etiam illa beneficia pervenire, ut hic eos et diligenter iidem Ægyptii cohabitatores, et quod petebant facile commendarent: nec tamen Deus iudicavit ita illos alienos fuisse ab injuriis et contradictionibus quas populus Dei pertulit, ut nec isto damno ferirentur, qui plagis illis propter quod terræ illi parcebatur percussi non erant. (Ex Gregorio.) Hic quoque diligenter considerandum est quod mentes usui vitæ carnalis inhærentes, evelli ab infirmis non possunt, nisi gradatim ducta prædicatione proficiant. Hinc quippe est quod in Ægypto positus, pio justoque moderamine, latente concupiscentia condescenditur, et vicinorum suorum vasis aureis argenteisque sublatis, discedere iubentur. Qui ad Sina montem ducti, accepta lege *oculum pro oculo,*

A dentem pro dente (Exod. xxi), præcipiuntur exigere; et quandoque tamen revelante gratia *percussi in maxillam unam, alteram iubentur præbere (Matth. v).* Quia enim semper plus ira in vindicta exigit quam injuria accipit, dum discunt mala non multiplicius reddere, quando discerent ea et multiplicata sponte tolerare. Hinc est quod eundem rudem populum a quibusdam prohibuit, quædam vero ei in usu pristino servavit; sed hæc ipsa tamen in meliori vitæ figura composuit. Bruta namque animalia idolis in Ægypto mactabant eique in usu postmodum animalium victima fuit: ut dum de usu suo aliquid admitterent, consolarentur ejus infirmi per hoc quod de usu suo aliquid haberent. Mira autem dispensatione consilii, quod ei Dominus de consuetudine carnali retinuit, hoc in figura spiritus potentius vertit. Quid enim sacrificia illorum animalium, nisi Unigeniti mortem designant? Quid sacrificia illorum animalium, nisi extinctionem carnalis vitæ nostræ significant? Unde ergo imbecillitati populi rudis condescendens dicitur, inde ei per obumbratas allegoariarum species major fortitudo spiritus nuntiatur.

CAPUT XXIII.

De sanctione Paschæ in terra Ægypti.

Dixit quoque Dominus ad Moysen et Aaron in terra Ægypti: Mensis iste vobis principium mensium, primus erit in mensibus anni. Loquimini ad universum cœtum filiorum Israel, et dicite eis: Decima die mensis hujus tollat unusquisque agnum per familias et domos suas. Sin autem minor est numerus ut sufficere non possit ad vescendum agnum, assumet vicinum suum qui conjunctus est domui suæ: juxta numerum animarum quæ sufficere possunt ad esum agni. Erit autem agnus absque macula, masculus, anniculus. Juxta quem ritum tollitis et hædum: et servabitis eum usque ad quartam decimam diem mensis hujus: immolabitque eum universa multitudo filiorum Israel ad vesperam (Exod. xi). Mensis enim iste vobis principium mensium, primus erit in mensibus anni. Mensem primum vocat Nisan secundum Hebræos in quo creatum est cœlum et terra, et mundi exstitit exordium. Cujus mensis plenilunium, post æquinoctium vernale semper debet attendi in eo, et plebs Israelitarum a servitute Ægyptiorum liberata est, et genus humanum per Christi sanguinem a potestate diaboli creptum atque translatum est. Decima die mensis agnus assumi iubetur et servari usque ad quartam decimam diem mensis ejusdem ad vesperam, et sic immolari: ita et Redemptor noster decima die, hoc est, ante quinque dies Paschæ Jerosolymam veniens, in templo atque in conventu insidiantium Judæorum verbum Dei docens, exspectavit quartam decimam diem, in quo Pascha mysticum cum discipulis suis celebrans, per Judam proditorem in manus Judæorum traditus est, atque sequenti die in cruce est pro redemptione nostra immolatus. Quod autem decima die mensis agnus tollitur, sed non immolatur usque ad quartam decimam diem, significat quod per legem quidem Christi passio præfigurabatur, tamen non

nisi Evangelii coruscante gratia completur. Denarius enim numerus propter decalogum ad legem pertinet, et quaternarius propter quatuor Evangelia Novum exprimit Testamentum. Hoc igitur quod unicuique agnum jubet sumere per familias et domos suas, et si minor sit numerus edentium qui non possit agni carnem consumere, mōdat vicinum suum qui junctus est domui eis assumere, quatenus sufficiens sit numerus ad esum agni, typice designat quod non solum ex Judæis, sed etiam ex gentibus, convocandi erant ad fidem Christi et ad veri Agni immolationem. Non enim sola sufficiebat gens Judæa ad spirituale Pascha celebrandum; quin etiam gentes quæ vicinæ fuerunt domui Judæ, adhibendæ erant, quatenus domus Dei convivantium numero impleretur, et agni carnes digne comestæ, fidelibus in pastum vitæ æternæ verterentur. Quod autem idem agnus vespere comedi jubebatur, significat Christi passionem in novissima ætate sæculi esse complendam. Denique quod hædus similiter assumi jubetur, et servari usque ad quartam decimam diem, non immerito incarnationis Christi mysterio accipitur. Quid enim opus erat ovem vel agnum ab ovis, et hædum ab hædis accipiendum moneri, nisi ille figuraretur cujus caro non solum ex justis, verum etiam ex peccatoribus propagata est: quanquam conentur Judæi etiam hædum intelligere accipiendum ad celebrandum Pascha, et hoc esse dictum putant, ab ovis et hædis accipere, tanquam diceret vel ab agnis agnum, vel ab hædis hædum, si illud desit, sumi oportere. Apparet tamen in Christo, rebus impletis, quid illo præcepto fuerit figuratum: *Et sument de sanguine, ac ponent super utrumque postem, et in superliminaribus domorum, in quibus comedent illum: et edent carnes nocte illa assas igni, et azymos panes cum lactucis agrestibus. Non comedetis ex eo crudum quid, nec coctum aqua, sed assum tantum igni. Caput cum pedibus et intestinis vorabit, nec remanebit ex eo quidquam usque mane. Si quid residui fuerit, igne comburetis.* Quæ autem superaverint, inquit, ab eo in mane, igne concremabit. (Ex Augustino.) Quæri potest quomodo aliquid superavit, cum hoc præmoniti fuerunt, ut si domus non habuerit consumendo pecori idoneam multitudinem, vicini assumantur. Sed intelligitur quoniam dictum est, *Os non comminuetis ex eo, remansura utique fuisse ossa quæ igne concremarentur: Sic autem comedetis illum: Renes vestros accingetis, calceamenta vestra habebitis in pedibus, tenentes baculos in manibus, et comedetis festinantes.* Est enim Phase, id est transitus Domini. *Et transibo per terram Ægypti nocte illa, percutiamque omne primogenitum in terra Ægypti, ab homine usque ad pecus, et in cunctis diis Ægypti faciam judicia: ego Dominus.* (Ex Gregorio.) Hæc videlicet cuncta magnam nobis ædificationem pariunt, si fuerint mystica interpretatione discussa. Quis namque sit sanguis agni, non audiendo sed bibendo didicimus. Qui sanguis super utrumque postem ponitur, quando non solum ore corporis, sed etiam ore cordis hauritur.

In utroque etenim poste agni sanguis est positus quando sacramentum passionis illius cum ore ad redemptionem sumitur, ad imitationem quoque intenta mente cogitatur. Nam qui sic Redemptoris nostri sanguinem accipit, ut imitari passionem illius necdum velit, in uno poste sanguinem posuit. Qui etiam in superliminaribus domorum ponendus est. Quid enim spiritualiter domos, nisi mentes nostras accipimus, in quibus per cogitationem inhabitamus? Cujus domus superliminare, est ipsa intentio, quæ supereminet actioni. Qui ergo intentionem cogitationis suæ ad imitationem Dominicæ passionis dirigit, in superliminare domus agni sanguinem ponit. Vel certe domus ipsa sunt corpora, in quibus quousque vivimus, habitamus, et in superliminare domus agni sanguinem ponimus, quia crucem passionis illius in fronte portamus. De quo agno adhuc subditur: *Et edent carnes nocte illa assas igni.* In nocte quippe agnum comedimus, qui in sacramento modo Dominicum corpus accipimus, quando adhuc ab invicem nostras conscientias non videmus. Quæ tamen carnes agni assandæ sunt, quia nimirum dissolvit carnes quas aqua coxerit; quas vero ignis sine aqua excoquit, roborat. Carnes itaque agni nostri ignis coxit, quia eum vis passionis illius ad resurrectionem valentior reddidit, atque incorruptionem roboravit. Quæ enim ex morte convaluit, videlicet carnes illius ab igne diruerunt. Unde etiam per Psalmistam dicit: *Exaruit velut testa virtus mea (Psal. xxi).*

Quid namque est testa ante ignem, nisi molle lutum? sed ei ex igne agitur ut solidetur. Virtus ergo humanitatis ejus velut testa exaruit, quia ab igne passionis ad virtutem incorruptionis crevit. Sed sola Redemptoris nostri percepta sacramenta ad veram solemnitatem mentis non sufficiunt, nisi eis quoque et bona opera jungantur. Quid enim prodest corpus et sanguinem illius ore percipere, et ei perversis moribus contraire? Unde bene adhuc ad comedendum subditur: *Et azymos panes cum lactucis agrestibus.* Panes quippe sine fermento comedit, qui recta opera sine corruptione vanæ gloriæ exercet; qui mandata misericordiæ sine admixtione peccati exhibet, ne perverse diripiat quod quasi recte dispensat. Hoc quoque peccati fermentum bonæ suæ actioni miscuerunt, quibus prophetæ voce per increpationem Dominus dicit: *Venite ad Bethel, et impie agite.* Atque post pauca: *Et sacrificate de fermento laudem (Amos iv).* De fermento namque laudem immolat, qui sacrificium Deo de rapina parat. Lactuæ vero agrestes valde amaræ sunt; carnes vero agni cum lactucis agrestibus sunt edendæ, et cum corpus Redemptoris accipimus, nos pro peccatis nostris in fletibus affligamus, quatenus ipsa amaritudo pœnitentiæ abstergat a mentis stomacho perversæ amorem vitæ. Ubi et subditur: *Non comedetis ex eo crudum quid, neque coctum aqua.* Ecce jam non ipsa verba historiæ ab intellectu historico repellunt. Nunquid Israeliticus ille populus in Ægypto constitutus agnum comedere crudum consueverat, ut illi lex dicat, *Non comedetis*

ex co crudum quid? ubi et additur, neque coctum in aqua. Sed quid aqua nisi humanam scientiam designat? Juxta hoc quod per Salomonem sub hæreticorum voce dicitur: *Aquæ furtivæ dulciores sunt* (Prov. 13). Quid crudæ agni carnes, nisi inconsideratam ac sine reverentia cogitationis rejectam illius humanitatem significant? Omne enim quod subtiliter cogitamus, hoc mente coquimus. Sed agni caro nec cruda edenda est, nec aqua cocta, quia Redemptor noster, nec purus homo æstimandus est, neque per humanam sapientiam qualiter incarnari Deus potuit, cogitandus. Omnis enim qui Redemptorem nostrum puram hominem credit, quid iste aliud quam agni carnes crudas comedit, quas videlicet coquere per divinitatis ejus intelligentiam noluit? Omnis vero incarnationis ejus mysteria juxta humanam sapientiam discutere conatur, carnes agni aqua vult coquere, id est dispensationis mysterium, per dissolutam vult scientiam penetrare. Qui igitur paschalis gaudii solemnitatem celebrare desiderat, agnum neque aqua coquat, neque crudum comedat; ut neque per humanam sapientiam profunditatem incarnationis illius penetrare appetat, neque in eum tanquam in hominem purum credat; sed assatas igni carnes comedat, ut dispensari omnia per sancti Spiritus potentiam sciat. De quo adhuc recte subjungitur: *Caput cum pedibus et intestinis vorabitis.* Quare Redemptor noster est α et ω (Apoc. 1). Deus videlicet ante sæcula, et homo in fine sæculorum. Caput ergo agni vorare, est divinitatem illius fide percipere. Pedes vero agni vorare, est vestigia humanitatis ejus amando et imitando perquirere. Quid vero sunt intestina, nisi verborum illius occulta et mystica mandata? Quæ tunc voramus, cum verba vitæ cum aviditate sumimus. In quo devorationis verbo, quid aliud quam nostræ pigritiæ torpor reprehenditur, qui ejus verba atque mysteria, et per nosmetipsos non requirimus, et dicta ab aliis audimus inviti? *Non remanebit ex eo quidquam usque mane,* quia ejus dicta magna sunt sollicitudine discutienda, quatenus priusquam dies resurrectionis appareat, in hac præsentis vitæ vocatione omnia mandata illius intelligendo et operando penetrentur. Sed quia valde est difficile ut omne agni eloquium possit intelligi, et omne ejus mysterium penetrari, recte subjungitur: *Si quid autem remanserit, igni comburetis.* Quod ex agno remanet igni comburimus, quando hoc quod de mysterio incarnationis ejus intelligere et penetrare non possumus, potestati Spiritus sancti humiliter reservamus, ut non superbe quis audeat vel contemnere, vel denunciare quod non intelligit; sed hoc igni tradit, cum Spiritui sancto reservat.

Quia igitur qualiter edendum sit pascha cognovimus, nunc qualiter edi debeat, agnoscamus. Sequitur: *Sic autem comedetis illum: renes vestros accingetis.* Quid in renibus nisi delectatio carnis accipitur? Unde et Psalmista postulat, dicens: *Ut renes nostros* (Psal. xxv). Si enim voluptatem libidinis in renibus esse nesciret, eos uri minime petisset. Unde quia potestas diaboli in humano genere maxime per luxu-

riam prævaluit, de illo voce Dominica dicitur: *Potestas ejus in lumbis ejus* (Job. xxxviii). Qui ergo pascha comedit, habere renes accinctos debet, ut qui solemnitatem resurrectionis atque incorruptionis agit, corruptioni jam per vitia nulli subjaceat, voluptates edomet, carnem a luxuria restringat. Neque enim cognovit quæ sit solemnitas incorruptionis, qui adhuc per incontinentiam corruptionis subjacet. Hæc quibusdam dura sunt, sed *angusta porta est quæ ducit ad vitam,* et habemus jam non multa exempla continentium: *Calceamenta habebitis in pedibus.* Quid sunt etenim pedes nostri nisi opera? Quid vero calceamenta nisi pelles mortuorum animalium? Calceamenta autem pedes muniunt. Quæ vero sunt mortua animalia ex quorum pellibus nostri muniantur pedes, nisi antiqui Patres qui nos ad æternam patriam præcesserunt, quorum dum exempla conspiciamus, nostri operis pedes munimus? Calceamenta ergo in pedibus habere est mortuorum vitam conspiciere, et nostra vestigia a peccati vulnere custodire. *Tenentes baculos in manibus.* Quid lex per baculum, nisi pastorem custodiam designat? Et notandum quod prius præcipimur renes accingere, postmodum baculos tenere: quia illi debent curam pastorem suscipere qui jam in suo corpore sciunt fluxa luxuriæ domare, ut cum aliis fortia prædicant, ipsi desiderii mollibus enerviter non succumbant. Bene autem subditur: *Et comedetis festinantes.* Notandum vero quod dicitur *festinantes,* nos admonere quo mandata Dei, mysteria Redemptoris, cœlestis Patris gaudia cum festinatione cognoscamus, et præcepta vitæ cum festinatione implere curemus. Quia enim adhuc hodie licet bene agere scimus, utrum cras liceat, ignoramus. Festinantes ergo pascha comedamus, id est solemnitatem patriæ cœlestis anhelemus. Nemo in hujus vitæ itinere torpeat, ne in patria locum perdat. Pascha enim nostrum Christus est, Paulo attestante qui ait: *Etenim pascha nostrum immolatus est Christus* (I Cor. v). Porro quod sequitur, *in diebus eorum fecit judicium,* illud Hebræi autumant quod nocte qua egressus est populus, omnia in Ægypto templa destructa sunt, sive motu terræ, sive tactu fulminum. Spiritualiter autem dicimus quod egredientibus ex Ægypto errorum idola corruant, et omnis perversorum dogmatum cultura quatiatur. *Erit autem sanguis vobis in signum in œdibus in quibus eritis.* Et videbo sanguinem ac transibo vos, nec erit in vobis plaga disperdens, quando percussero terram Ægypti. Sanguis Christi in signum est credentibus ne nocent eis exterminator, quia maxima tutela contra hostes est Christianis memoria passionis Christi. Quod autem idem sanguis, tincto fasciculo hyssopi, aspergi in superliminare, et in utrumque postem jubeatur, significat, quod secundum fidem catholicam passionis Christi sacramentum celebrare debemus. Hyssopus enim herba est humilis radicibus, adhærens petræ, et purgandis pulmonibus apta: sic et fides Christi, quam in Evangelio (Matth. xiii) ipse Dominus grano sinapis comparat, humili devotione suscepta, et fir-

miter in corde retenta, omnes interiores animi affectus purgat et emundat, ac sacramentorum celestium habitalem hominem efficiet. *Habebitis autem hunc diem in monumentum, et celebrabitis eum sollemnem Domino, in generationibus vestris cultu sempiterno.* (Ex Augustino.) Quod scriptum est, Et facietis diem hunc in progenies vestras legitimum æternum, vel æternalem, quod Græce dicitur αἰώνιον, non sic accipiendum est tanquam possit istorum prætereuntium dies esse ullus æternus, sed illud æternum est quod iste significat dies, velut cum dicimus ipsum Deum æternum, non utique istas duas syllabas æternas dicimus, sed quod significant. Quamquam diligenter scrutandum sit quomodo appellare Scriptura solet æternum, ne forte ita dixerit solemniter æternum, quem nefas habeant prætermittere aut sua sponte mutare. Aliud est enim quod præcipitur, quousque fiat sicut præceptum est, ut septies muros Jericho circumiret arca; aliud cum præcipitur sic observari aliquid, ut nullus terminus præfiniatur observationis, sive quotidie, sive per menses, sive per annos solemniter, sive per multorum, sive aliquorum annorum certa intervalla. Aut ergo sic appellavit æternum, quod non sua sponte audeant desinere celebrare; aut sicut dixi, ut non ipsa signa rerum, sed res quæ his significantur æternæ intelligantur. *Septem diebus azyma comedetis. In die primo non erit fermentum in domibus vestris. Quicumque comederit fermentatum, peribit anima illius de Israel, a primo die usque ad diem septimum.* Quid est quod Pascha celebraturos septem diebus azyma jubet comedere, nisi quod omnes qui passionis Christi et resurrectionis ejus mysteria fide vera celebrant, oportet ut sine fermento malitiæ et nequitiae præsentem vitam, quæ septenario dierum numero discurret, totam incontaminatam ducant? Unde et sequitur: *Dies, inquit, prima erit sancta atque sollemnis: et dies septima eadem festiuitate venerabilis. Nihil operis facietis in eis, exceptis his quæ ad vescendum pertinent; et servabitis azyma.* Diem primam initium credulitatis, et diem septimam finem præsentis vocat. Omne enim tempus præsentis vitæ convenit veris Israelitis festivum ducere, hoc est in passionis et resurrectionis Christi mysterio honorare; nihilque operis in illis facere, exceptis his quæ ad vescendum pertinent: quia non licet eis in mundi concupiscentia et peccatorum opere laborare, sed in meditatione sanctorum Scripturarum atque in bonis operibus qua æternam in cælis refecctionem sanctis præparant, continuo desudare. Unde sequitur: *Primo mense, quarta decima die mensis ad vesperam, comedetis azyma, usque ad diem vigesimum primum ejusdem mensis ad vesperam.* Quid significat vespera quarta decima diei primi mensis, in quo Pascha celebratum est, et agni immolatio perfecta, nisi depositionem veteris hominis, et initium conversationis novæ quod in baptismo Christi morte figurante inchoatur? Unde et Apostolus: *Quicumque, inquit, baptizati sumus in Christo Jesu, in morte ipsius baptizati sumus. Consepulti enim su-*

A mus cum illo per baptismum in morte; ut quomodo resurrexit Christus a mortuis per gloriam Patris, ita et nos in novitate vitæ ambulemus (Rom. vi). Ergo a vespera quartæ decimæ diei primi mensis, per integram videlicet septimanam, azyma j bémur comedere, quia a perceptione sacri baptismatis, usque ad finem vitæ simpliciter et sine dolo debemus vivere. Unde et Petrus ait: *Deponentes omnem malitiam et omnem dolum, et simulationes et invidias et omnes distractiones, sicut modo genitii infantes, rationabile et sine dolo lac concupiscite, ut in eo crescatis in salutem.* Sequitur: *Quicumque comederit fermentum, peribit anima ejus de cælis Israel, tam de advenis quam de indigenis terræ.* Quia nimirum omnis qui dolose vivit, et erronea doctrina pollutus, præsentem vitam usque ad finem perduxerit, tunc separatæ de cælu sanctorum, perpetuis cruciatibus sine fine puniendus, in æternum peribit. *Incurvatusque populus adoravit. Et egressi filii Israel fecerunt sicut præceperat Dominus Moysi et Aaron.* Fit Pascha in occisione agni; occiditur Christus, de quo in Evangelio dicitur: *Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi* (Joan. ii). Vespere immolatur agnus; in vespera mundi, passus est Christus. Prohibentur qui Pascha faciunt ossa frangere; non franguntur in cruce ossa Domini, attestante evangelista, qui dicit: *Ossa ejus non comminuetis.* Sanguine agni illiniuntur Israelitarum postes, ne vastator angelus audeat inferre perniciem; signantur signo Dominicæ passionis in frontibus fideles populi ad tutelam salutis, ut hi soli ab interitu liberentur, qui cruore Dominicæ passionis corde et fronte signati sunt; qui etiam opere loquuntur: *Signatum est super nos lumen vultus tui, Domine* (Psal. iv). Unde appellatur ista sollemnitas phase, quod nos transitum possumus vocare, eo quod de peioribus ad meliora pergentes, tenebrosam Ægyptum derelinquamus.

CAPUT XXIV.

De transitu Domini in noctis medio per terram Ægypti, et percussione primitivorum.

Factum est autem in noctis medio, percussit Dominus omne primogenitum in terra Ægypti, a primogenito Pharaonis qui sedebat in solio ejus, usque ad primogenitum captivæ, quæ erat in carcere, et omne primogenitum jumentorum. Surrexitque Pharaon nocte et omnes servi ejus, cunctaque Ægyptus: et ortus est clamor magnus in Ægypto, neque enim erat domus in qua non jaceret mortuus (Exod. xii). Factus est, inquit, clamor magnus in terra Ægypti, non enim fuerat domus in qua non jaceret mortuus. Nonne potuit esse aliqua domus quæ primogenitum non haberet? (Ex Augustino.) Cum ergo primogeniti tantummodo morerentur, quomodo nulla erat quæ non haberet mortuum? An et hoc divinitus præscientia Dei fuerat procuratum, ut in omnibus omnino essent domibus primogeniti, in quibus percuterentur Ægyptii? Ab hac sane plaga non putandi sunt immunes fuisse Ægyptii qui habitabant in terra Gessen, hominum quippe erat vel animalium, non terræ, id est

homines et animalia primogenita moriebantur occulto et angelico percussu: non aliquid in cœlo vel in terra factum erat, sicut rana, vel locusta, vel tenebræ, unde qui habitabant affligerentur; a talibus enim plagis cum terra Gessen aliena, procul dubio perveniebat beneficium ad eos Ægyptios qui in eadem terra cum Hebræis morabantur: hac vero primogenitorum omnes percussi sunt. *Filii autem Israel fecerunt sicut præceperat illis Moyses, et petierunt ab Ægyptiis vasa aurea et argentea et vestem: et Dominus dedit gratiam populo suo coram Ægyptiis, et commodaverunt illis, et prædati sunt Ægyptios.* Jam hoc factum fuerat ante mortes primogenitorum Ægyptiorum, sed nunc per recapitulationem repetitur. Nam narratum est quando factum est. Modo enim fieri quomodo posset ut in tanto luctu ex mortibus suorum accommodarent ista filiis Israel, nisi forte quis dicat etiam ista plaga non fuisse percussos Ægyptios qui cum Hebræis inhabitabant terram Gessen. (*Ex Isidoro.*) Quid vero hæc præfiguraverunt, nisi quod in auro et argento ac veste Ægyptiorum significatæ sunt quædam doctrinæ quæ ex ipsa con-

A suctudine gentium, non inuiti studio discuntur. Sed sive hoc significet, sive illud quod ex ipsis gentibus animæ pretiosæ tanquam vasa aurea et argentea, cum suis utique corporibus quod vestem significant, adjungunt se populo Dei, ut simul de hoc sæculo, tanquam de Ægypto, liberentur. *Tulit igitur populus conspersam farinam antequam fermentaretur, et ligans in palliis, posuit super humeros suos.* Quod vero ait fermento sublato sic profectos esse filios Israel de Ægypto, hoc et a nobis modis omnibus, si fieri potest, elaborandum est, ut exeuntes a sæculi hujus illecebris, non ambulemus in fermento veteris malitiæ et nequitiae, sed in azymis sinceritatis et veritatis, quod est novi hominis conversatio, relicto pristino homine cum vitiis suis. Sane quia ab exordio libri Exodi incrementum populi Israelitici in Ægypto, plagas Ægyptiis irrogatas propter inobedientiam describentes, primum librum usque ad typici Paschæ celebrationem perduximus, sequentis libri exordium ab exitu filiorum Israel de Ægypto inchoandum ratum esse arbitramur.

LIBER SECUNDUS.

PRÆFATIO.

Omnis Scriptura divinitus instituta, secundum Apostoli sententiam (II Tim. III), utilis est ad docendum, ad arguendum, ad corrigendum, ad erudiendum in justitia. Quapropter quisquis sedulus earum est meditator, interneque eas conspicit, invenit in sermone suave documentum, in sensu salubre consilium, in mysterio honorabile sacramentum. Neque enim solummodo sufficit lectoribus divinorum librorum sensus historicus, sed etiam diligenter eis est considerandum quid per allegoriam eis propheticus sermo innuere velit: sicut in præsentis libro, quando per historiam avidierimus propter crudelitatem exertam in filios Israel, et propter inobedientiam qua divino imperio contrarii exstiterunt, Ægyptios justam promeruisse vindictam, cogitare debemus eorum Israelitarum liberationem de spirituali Ægypto, et introductionem in terram repromissionis, ubi mel et lac spirituale credentes quique sufficienter percipiunt; hostiumque spiritualium in baptismatis unda, per manum omnipotentis Dei, validam interfectionem; ut in his omnibus instructi, parati simul ad omne opus bonum. Post commemorationem ergo Paschæ, sequitur sermo de transitu filiorum Israel ex Ægypto, prolatus ita.

CAPUT PRIMUM.

De projectione filiorum Israel ex Ægypto de Ramesse in Socoth prima mansione; et ritu Paschæ ibi exposito per Moysen.

Profectique sunt filii Israel de Ramesse in Socoth, sexcenta ferme millia peditum virorum, absque parvulis et mulieribus; sed et vulgus promiscuum innumerable ascendit cum eis (Exod. XII). (Ex Ambrosio.

Manifestum est homines significatos, sive in servis, sive in mulieribus, sive in his ætatibus quæ militiæ non essent idoneæ, ut sexcenta millia peditum in eis solis intelligamus qui possent militari agmine armari. Quæri autem solet utrum ad tantum numerum Hebræi pervenisse potuerint per eos annos in Ægypto. Dicit enim ita in sequentibus: *Habitatio autem filiorum Israel qua manserant in Ægypto fuit quadringentorum triginta annorum. Quibus expletis eadem die egressus est omnis exercitus Domini de terra Ægypti.* Non enim ab introitu Jacob in Ægyptum usque ad exitum filiorum Israel de Ægypto, quisquis Scripturas sacras diligenter inspexit, tantum numerum annorum invenerit. Proinde illa nimirum computatio quam secutus est Eusebius in historiæ suæ Chronico, perspicuæ veritati subnixæ est. Ab illa enim promissione computat quadringentos et triginta annos, qua vocavit Deus Abraham ut exiret de terra sua in terram Chanaan; quia et Apostolus cum Abraham laudaret et commendaret fidem, in ea promissione qua Christum vult intelligi prophetarum, id est, qua promisit Deus Abraham quod benedicerentur in eo omnes tribus terræ. *Hoc autem dico, inquit, quia testamentum a Deo confirmatum, quæ post quadringentos et triginta annos facta est lex, non infirmat ad evacuandas promissiones (Gal. III).* Ex illa ergo promissione qua vocatus est Abraham et credidit Deo post quadringentos et triginta annos factam legem dicit Apostolus, non ex tempore quo Jacob intravit in Ægyptum. Deinde etiam ipsa scriptura Exodi satis hoc significat. Non enim dixit, incolatus filiorum Israel quem incoluerunt in terra Ægypti, anni quadringenti triginta, sed aperte dixit: *quam incoluerunt*

in terra Ægypti Chanaan, ipsi et patres eorum. Ac per hoc manifestum est computandum esse tempus etiam patriarcharum Abraham, Isaac et Jacob, ex quo peregrinari cœpit Abraham in terra Chanaan, id est, ex illa promissione in qua ejus fidem laudat Apostolus, usque ad illud tempus quo ingressus est Israel in Ægyptum. Toto quippe isto tempore peregrinati sunt patres in terra Chanaan, et deinde semen Israel in Ægypto, ac sic completi sunt quadringenti triginta anni, a promissione usque ad exitum Israel ex Ægypto quando facta est lex in monte Sina, quæ non infirmat testamentum ad evacuandas promissiones. Septuagesimo et quinto anno vitæ suæ Abraham, sicut Scriptura dicit (*Act. vii*), egressus est in terram Chanaan, et genuit Isaac cum esset centum annorum. Fiunt itaque anni viginti quinque ex promissione usque ad natum Isaac. His adduntur omnes anni vitæ suæ, id est, centum octoginta, et fiunt ducenti quinque; tunc erat Jacob annorum centum viginti. Nati sunt enim sexagenario patre gemini, ipse et Esau. Post decem autem annos intravit Jacob in Ægyptum, cum esset annorum centum triginta, Joseph autem cum esset triginta novem. Fiunt proinde anni a promissione usque ad ingressum Jacob in Ægyptum ducenti quindecim. Joseph autem ab illo tricesimo et nono anno ætatis suæ, in quo eum pater in Ægypto invenit, vixit septuaginta et unum annum, quia omnis ætatis ejus anni centum decem fuerunt. Cum itaque ad ducentos quindecim annos accesserint septuaginta unum, sunt anni ducenti octoginta sex. Restant centum quadraginta quatuor vel quinque quibus intelligitur servisse in Ægypto populus Israel post mortem Joseph. Illis annis quantum multiplicari potuerunt, si fecunditas hominis consideretur, adjuvante illo qui eos voluit valde multiplicari, reperitur non esse mirum quod in sexcentis millibus peditum egressus est populus ex Ægypto, excepto apparatu, ubi et servitia erant, et sexus muliebri, et imbecillis ætas. Quod ergo dixit Deus ad Abraham, *Sciendo scies quia peregrinum erit semen tuum in terra non propria; et in servitute redigent eos, et nocebunt illis quadringentis annis* (*Gen. xv*), non sic accipiendum est tanquam in illa durissima servitute quadringentos annos Dei populus fuerit; sed quia scriptum est, *In Isaac vocabitur tibi semen* (*Gen. xxi*), ex anno nativitatis Isaac, usque ad annum egressionis ex Ægypto, computantur anni quadringenti quinque. Cum ergo de quadringentis triginta detraxeris viginti quinque, quæ sunt a promissione usque ad natum Isaac, non mirum est, si quadringentos et quinque annos, summa solida quadringentos voluit appellare Scriptura, quæ solet tempora nuncupare: ut quod de summa perfectioris numeri paululum exrescit aut infra est, non computetur. Non itaque, quod ait, *In servitute redigent eos, et nocebunt illis quadringentos annos*, referendum est, tanquam per tot annos eos habuerint in servitute; sed referendi sunt quadringenti anni, ad id quod dictum est: *Peregrinum erit semen tuum in terra*

non propria. Quia sive in terra Chanaan, sive in Ægypto peregrinum erat illud semen, antequam in hæreditatem sumeret ex promissione Dei, quod factum est, posteaquam ex Ægypto liberati sunt; ut hyperbaton hic intelligatur, et ordo verborum sit: *Sciendo scies quia peregrinum erit semen tuum in terra non propria quadringentis annis*. Illud autem interpositum intelligatur: *Et in servitute redigent eos, et nocebunt illis*, ita ut ad quadringentos annos ista interpositio non pertineat. In extrema enim parte annorum summæ hujus, hoc est post mortem Joseph factum est ut in Ægypto populus Dei duram perageret servitute. *Dixitque Dominus ad Moysen et Aaron: Hæc est religio phæ: Omnis alienigena non comedet ex eo; omnis autem servus emptitius circumcidetur, et sic comedet. Advena et mercenarius non edent ex eo*. Alienigenam dicit gentilem, qui necdum sacro baptisate renatus est: cui nullo modo corpus Dominicum et sanguis tribuendus est, quia sicut extra est religione, sic debet esse et communionem. Servum vero emptitium mandat circumcidi, ut liceat ei pascha comedere. Quid est servus emptitius nisi is qui emptus est pretio sanguinis Christi? Qui primum debet circumcidi, spirituali utique circumcissione non carnis, sed cordis, et sic agni immaculati corpus comedere. Nam talibus dicit Petrus Apostolus: *Succincti lumbos vestræ, sobrii perfecte sperate in eam, quæ offertur vobis gratiam, in revelatione Jesu Christi* (*Petr. i*). Et paulo post: *Scientes, inquit, quod non incorruptibilibus auro vel argento redempti estis de vana vestra conversatione paternæ traditionis, sed pretioso sanguine quasi agni immaculati et incontaminati Christi. Præcogniti quidem ante constitutionem mundi, manifestati autem novissimis temporibus propter vos, qui per ipsum fideles estis in Deo, qui suscitavit eum a mortuis, et dedit ei gloriam, ut fides vestra et spes esset in Deo; animas vestras castificantes in obedientia charitatis, in fraternitatis amore, simplici ex corde invicem diligentes attentius, renati non ex semine corruptibili, sed incorruptibili, per verbum Dei vivi et permanentis* (*Ibid.*). Advena quoque et mercenarius pascha edere non possunt. Quis est advena, nisi qui nuper venit ad fidem, nec firmus est in catholica religione? Mercenarius autem ipse est, qui pro terrenis tantum lucris laborat, et nullum in futuro præmium requirit. Isti sane non sunt digni accipere corpus Christi, quia aut eum non firmiter credunt, aut veraciter amant, ac ideo indigni ejus participatione sunt. Sequitur: *In una domo comedetur: nec efferatis de carnibus ejus foras, nec os illius confringetis*. In una domo agni caro comedi jubetur, quia in una Ecclesia catholica mysterium passionis ejus rite celebratur; nec efferrî licet de carnibus ejus foras, quia nec pagani, nec Judæi, nec hæretici, nec illi omnino qui extra Ecclesiam sunt ad hanc communionem admittuntur; quorum fides, doctrina et conversatio, aliena est a regula ecclesiasticæ disciplinæ. *Nec os, inquit, illius com-*

fringetis. Quid hoc significet Joannes Evangelista narrans de passione Domini in evangelio suo, ostendit dicens: Judæi ergo quoniam parasceve erat, ut non remaneret in cruce corpora sabbato (erat autem magnus dies ille sabbati) rogaverunt Pilatum, ut frangerentur eorum crura et tollerentur. Venerunt ergo milites, et primi quidem frugerunt crura, et alterius, qui crucifixus est cum eo. Ad Jesum autem cum venissent, ut viderunt eum jam mortuum, non frugerunt ejus crura: sed unus militum lancea latus ejus aperuit, et continuo exivit sanguis et aqua. Et qui vidit testimonium perhibuit: et verum est testimonium ejus; et ille scit, quia vera dicit, ut et vos credatis. Facta sunt enim hæc, ut Scriptura impleatur: Os non comminuetis ex eo. Et iterum alia Scriptura dicit: Videbunt in quem transfixerunt (Joan. xix; Zach. xi). Aliter: Os agni non comminuerunt est in dispensatione incarnationis Christi, robor divinitatis per blasphemiam non corrumpere: quia Deus et homo unus est Christus. Comminuit ergo ossa agni, qui Christum dicit de Maria virgine purum hominem natum, et non verum Christum. Omnis cætus filiorum Israel faciet illud. Quod si quis peregrinorum in vestram voluerit transire coloniam, et facere phase Domini, circumcidetur prius omne masculinum ejus, et tunc rite celebrabit; eritque sicut indigena terræ. Quod est aperte dicere veris Israelitis et populo ecclesiastico verum pascha celebrantibus: Si quis infidelis et externus a cultu Christiano, ad hanc communionem se sociare voluerit, exspoliet prius veterem hominem cum actibus ejus, et induat novum, qui secundum Deum creatus est in justitia et sanctitate veritatis. Sicque digne sociabitur convivis cælestibus, vesceturque rite epulis spiritalibus. Eadem lex erit indigenæ et colono, qui peregrinatur apud vos. Quia personarum non est acceptor Deus: sed in omni gente, qui timet Deum et operatur justitiam, acceptus est illi. Non enim est distinctio Judæi atque gentilis, servi et liberi; sed omnia et in omnibus Christus (Act. x). Locutusque est Dominus ad Moysen, dicens: Sanctifica mihi omne primogenitum, quod aperit vulvam in filiis Israel, tam de hominibus, quam de jumentis: Mea sunt enim omnia (Exod. xiii), et reliq. Commendat populo per Moysen Dominus erectionis suæ memoriam habendam, et Ægyptiorum interfectionis, ut scirent debitores se esse, primogenita sua et primogenita jumentorum suorum Domino offerre, qui in eorum liberatione omnia primogenita Ægyptiorum exstinxit. Unde in sequentibus ipse populus dicturus est: Occidit Dominus omne primogenitum in terra Ægypti, a primogenito hominis usque ad primogenitum jumentorum. Idcirco immolo Domino omne quod aperit vulvam masculini sexus, et omnia primogenita filiorum meorum pretio redimo (Exod. xv). Mystice autem primogenita nostra Domino offerimus, cum primordia operum nostrorum illi sanctificamus. Quidquid enim ex vulva bonæ voluntatis ac bonæ cogitationis, in apertum sani ser-

monis et bonæ operationis processerit, jure Domino competit, qui dedit ipsum bonum velle et perficere pro bona voluntate. Quidquid, habueris masculini sexus, consecrabis Domino. Primogenitum asini mutabis ove. Quod si non redemeris, interficies. Omne primogenitum masculinum, id est, virile et perfectum opus, divinæ gratiæ debemus applicare non nobis: quidquid femineum et molle atque infirmum est in nostra conversatione, nostræ debemus hoc fragilitati deputare, non Domino. (Ex Gregorio.) Quid per asinum nisi immunditia, et quid per ovem nisi innocentia designatur? Asini ergo primogenita ove mutare, est immundæ vitæ primordia ad innocentiam simplicitatem convertere, ut postquam illa peccator egit quæ immunda Dominus respuit, ea jam agendo proferat, quæ Dei sacrificio imponat. Omnes enim homines nati in peccatis sumus, atque ex carnis delectatione concepti, culpæ nobiscum originem traximus. Unde sit ut etiam ex voluntate nostra peccatis implicemur. Sed quisquis malitia carnis ad innocentiam convertit cordis, primogenitum asini mutat ove, quia prioris vitæ immunditiam ad innocentiam convertit. Qui enim qualis prius fuit esse desinit, et apprehensa carnis munditia innocentiam custodit, in oblatione Dei primogenitum asini ad ovem mutavit. Erit igitur quasi signum in manu tua, et quasi appensum quid ob recordationem intra oculos tuos: eo quod in manu forti eduxerit vos Dominus de Ægypto. (Ex Augustino.) Quid est quod ait, cum de pascha præciperet, Erit tibi quasi signum in manu tua: sive juxta alia exemplaria, super manum tuam? an intelligitur super opera tua, id est, quod præferre debeas operibus tuis? Pertinet enim pascha propter occasionem ovis ad fidem Christi et sanguinem quo redempti sumus. Hæc enim fides operibus præponenda est: ut sit quodammodo super manum adversus illos qui in operibus legis gloriabantur. De qua re Apostolus loquitur. Et multum agit fidem operibus antepone, ut ex illa pendeant opera bona, atque ab ea præveniantur, ut non ipsa velut meritis honorum operum retribui videatur. Illa enim ad gratiam pertinet. Si autem gratia, jam non ex operibus, alioquin gratia jam non est gratia (Rom. xi). Igitur cum emisisset Pharae populum, non eos duxit Dominus per viam terræ Philistiim, quæ vicina est, reputans non forte pœniteret eum, si vidisset adversum se bella consurgere, et reverteretur in Ægyptum; sed circumduxit per viam deserti, quæ est juxta mare Rubrum. (Ex Gregorio.) Hic ostenditur omnia fieri debere, quæ consilio recte fieri possunt, ad evitanda quæ adversa sunt, etiam cum Deus apertissime adjutor est. Sæpe conversi, qui in ipso adhuc aditu inchoationis suæ vel tranquillitatem pacatissimam carnis, vel dona prophetiæ, vel prædicamenta doctrinæ, vel signorum miracula, vel gratiam curationis accipiunt: post hæc autem duris tentationum probationibus fatigantur, a quibus tentationibus adhuc cum inciperent, valde liberos se

esse crediderunt, quod divina gratia dispensatorie agitur : ne inchoatione sua tentationum asperitate tangantur ; quia si eorum initia amaritudo tentationis exciperet, etiam facile ad ea quæ reliquerant redirent ; a quibus nec longius discesserunt, cum tentati prius vitiiis quasi juxta positis, replicantur. Unde scriptum est : *Cum dimisisset Pharaon populum, non eos duxit Dominus per viam terræ Philistiim quæ vicina est, reputans ne forte pæniteret eum si vidisset adversum se bella consurgere, et revertetur in Ægyptum.* Ex Ægypto itaque exeuntibus e vicino bella subtrahuntur, quia derelinquentibus sæculum, quædam prius tranquillitas ostenditur ; ne in ipsa sua teneritudine atque inchoatione turbati, ad hoc territi redeant, quod evaserunt. Prius ergo securitatis suavitate sentiunt ; prius pacis qui enutriuntur ; post cognitam vero dulcedinem tanto jam tolerabilius tentationum certamina sustinent, quanto Deum altius cognoverunt. *Et armati ascenderunt filii Israel de terra Ægypti.* (Ex Hieronymo.) Aquila namque, qui non contentiosus ut quidam putant, sed studiosius verbum interpretatur ad verbum, in eo loco ubi Septuaginta posuerunt, *Quinta autem generatione ascenderunt filii Israel de terra Ægypti.* Ita transtulit : *Et armati ascenderunt filii Israel de terra Ægypti* : licet pro eo quod armati nos diximus secundum Græci sermonis ambiguitatem, instructi sive muniti, propter suppellectilem qua Ægyptios exspoliaverant, possit intelligi. Verum ubi Septuaginta, quinta generatione posuerunt, illi qui Hebræorum libros diligenter inspexerunt, non quinta generatione, sed quinta tantum ibi scriptum asserunt : ut sit quasi sensus. *Quinta autem ascenderunt filii Israel de terra Ægypti.* Quod quia minus videbatur intelligi, adjuncta generatio est. Aquilam vero et in cæteris et in hoc maxime loco propria transtulisse, omnis Judæa conclamat, et synagogarum consonant universa subsellia. Si autem secundum Septuaginta quis scire voluerit quomodo quinta generatione filii Israel ascenderint de Ægypto, per horum generationes supputari debet, id est, ut ab ipso Jacob, qui intravit in Ægyptum, usque ad Moysen qui cum populo egressus est, ut aliqui volunt, generationes quinque numerentur. Jacob enim primus, secundus Levi, tertius Caath, quartus Amram, quintus Moyses invenitur. Has autem dicit progenies Latinus interpres quas γενεαί; Græci vocant : quæ in Evangelio generationes appellantur : nec numerantur nisi per successiones hominum, non per numerum annorum. Alii autem non Jacob per Levi usque ad Moysen, sed per tribum Judæa numerant, quæ fuit tribus regalis : ita ut a Phares filio Judæ, qui cum Juda patre suo ingressus est Ægyptum, usque ad Salmon, qui in ipsa tribu dux, terram repositionis introiit, sint quinque generationes. Phares genuit Esrom ; Esrom genuit Aram ; Aram genuit Aminadab ; Aminadab autem genuit Naasson ; Naasson autem genuit Salmon.

CAPUT II.

De secunda mansione, hoc est de Socoth in Etham, et de columna nubis et ignis.

Profectique de Socoth, castrametati sunt in Etham, in extremis finibus solitudinis. Dominus autem præcedebat eos ad ostendendam viam per diem in columna nubis, et per noctem in columna ignis : ut dux esset itineris utroque tempore. Nunquam defuit columna nubis per diem, nec columna ignis per noctem coram populo. Locutusque est Dominus ad Moysen dicens : Loquere filiis Israel : Reversi castrametentur e regione Phihahiroth, quæ est inter Magdalum et mare contra Beelsephon. In conspectu ejus castra ponetis super mare (Exod. XIII). Ex Ramesse, quæ interpretatur commotio tineæ vel tonitru, venerunt, inquit, in Socoth. Socoth tabernacula intelligi apud Hebræos tradunt interpretes nominum. (Ex Origen.) Cum ergo voce Evangelii commonitus, derelinqueas Ægyptum, discussis abs te tineas totius corruptelæ, et vitiorum incitamenta rejeceris, habitabis in tabernaculis. Habitabis enim in tabernaculis, ex quibus nolimus exspoliari, sed supervestiri. Habitatio autem tabernaculorum, expeditum et absque ullis impedimentis indicat esse eum, qui festinat ad Deum. Sed nec in hoc quidem standum est : urgenda est profectio, movenda sunt castra etiam de Socoth, et festinandum est ut veniatur in Etham. Etham sive Othon, in nostram linguam verti dicunt, fortitudo sive signa ejus. Et merito. Hic enim audis dici, quia Deus antecedebat eos per diem in columna nubis, et per noctem in columna ignis. Non hoc invenis factum apud Ramesse, nec apud Socoth, quæ secunda proficiscentibus castra dicuntur ; sed tertia castra sunt, in quibus fiunt signa divina. Recordare quæ superius lecta sunt cum dicebat Moyses ad Pharaonem : *Ier trium dierum ibimus in deserto, et immolabimus Domino Deo nostro.* Hoc ergo erat triduum, ad quod festinabat Moyses : et contradicebat Pharaon. Illi enim dicebat. *Non eatis longius.* Non permittebat Pharaon ad locum signorum pervenire filios Israel ; non permittebat eos interim proficisci, ut possint tertii diei mysteriis perfrui. Audi enim propheta quid dicit : *Resuscitabit Deus nos post biduum, et in die tertia resurgemus, et vivemus in conspectu ejus (Ose. III).* Prima dies nobis passio Salvatoris est ; secunda qua descendit in infernum ; tertia autem resurrectionis est dies. Et ideo in die tertia Deus antecedebat eos per fidem in columna nubis, per noctem autem in columna ignis. Quod si secundum ea quæ superius diximus, in his verbis recte nos Apostolus docet baptismi mysteria contineri, necessarium est ut qui baptizantur in Christo, in morte ipsius baptizentur, et ipsi consepeliantur, et cum ipso die tertia resurgant a mortuis. Quos et secundum hoc quod dicit Apostolus, simul secum suscitavit, simulque fecit sedere in cælestibus. Cum ergo tibi tertii diei mysterium fuerit susceptum, incipit te deducere Deus, et ipse post hæc tibi

viam salutis ostendere. Sed videamus quid post hæc dicitur ad Moysen : quæ via præcipitur eligenda. *Reversi, inquit, castrametentur e regione Phihahiroth, et reliqua.* De Ethan quippe Domino jubente reversi filii Israel, castrametati sunt e regione Phihahiroth, quæ est inter Magdalum et mare, contra Beelsephon, castra ponentes super mare. Phihahiroth, *os nobilium* : Magdalum, *turris* : Beelsephon. *Dominus aquilas.* Et bene est ut ore doctorum instructus, ascendas turrim virtutum, et memineris tibi contra Dominum aquilonis, id est diabolum principem infidelium, semper esse pugnandum. Juxta aliam autem editionem ita legitur : De Othon, inquit, conversi, iter facite inter Epauleum, et inter Magdalum, quod est contra Beelsephon. Hæc autem interpretantur Epauleum quidem ascensio tortuosa : Magdalum turris. Beelsephon ascensio speculæ vel habens speculam. Tu fortassis credebas quia iter quod Dominus ostendit planum esset et molle, et nihil prorsus haberet difficultatis aut laboris. Ascensio est, et ascensio tortuosa : non enim proclive iter est, quo tenditur ad virtutes, sed ascenditur. Audi etiam Dominum in Evangelio dicentem : *Quam arcta et angusta via est, quæ ducit ad vitam (Matth. vii).* Est ergo iter quo incedunt, ascensio tortuosa, et ascensio speculæ, vel habens speculam. Ascensio ad actus pertinet, specula ad fidem. Ostendit ergo quia et in actibus et in fide multa est difficultas, et multus labor. Multæ enim nobis tentationes occurrunt : multa offendicula volentibus agere quædam sunt. Tum deinde in fide multa invenies tortuosa, plurimas quæstiones, multas objectiones hæreticorum, multas contradictiones infidelium. Hoc iter agendum est sequentibus Deum ; sed est et turris in hoc itinere. Quæ est ista turris ? Illa nimirum quam dixit In Evangelio. Dicit quippe : *Quis vestrum volens turrim ædificare : nonne prius sedebit et computabit sumptus, si habet unde perficiet (Luc. xiv) ? [Ex Isidoro.]* Ista est ergo turris, sedes ardua et excelsa virtutum. Jam tum videtur Dominus nocte in columna ignis, et per diem in columna nubis præcedens populum, et dux factus itineris. Nubes ista præcedens Christus est. Idem etiam columna, quia rectus et firmus, et fulciens infirmitatem nostram ; per noctem lucens, per diem non lucens : ut qui non vident, videant ; et qui vident, cæci fiant. Potest etiam non incongrue accipi Christi sacramentum, tanquam in terrore nocturno, quia tunc erit magna tribulatio sæculi tanquam ignis, et lucebit justis, et ardebit injustis. Rursum de hac columna ignis et nubis subtili investigatione discussum intelligi et aliter potest. Quid est ergo quod columna nubis, quæ in eremo præibat populum, splendore ignis non in die, sed in nocte radiabat, nisi quia Redemptor noster, suæ conversationis exemplo ducatum sequentibus se præstans, de justitia sua confidentibus nulla luce claruit, peccatorum suorum tenebras agnoscentibus ignes sui amoris infulsit ? Sequitur : *Dicturusque est Pharo*

super filiis Israel : Coarctati sunt in terra, conclusit eos desertum : et indurabo cor ejus, et persequetur vos, et reliqua. Non enim iter vitæ sine tentationum fluctibus agitur, sicut Apostolus dicit : *Omnes qui volunt pie vivere in Christo, persecutionem patiuntur (II Tim. iii).* Æstimat Pharo cum ingerit persecutiones et coarctat tribulationibus, quod cito possit subvertere a fide Christianum : sed si Moysen, id est legem Dei, sequens agas hoc iter, Ægyptius te quidem persequitur et insectatur. Sed vide quid fiat. *Levavit se, inquit, angelus Domini, qui anteedebat castra Israel, et abiit post illos : et cum eo pariter columna nubis, priora dimittens, post tergum stetit inter castra Ægyptiorum et Israelitarum.* Hæc columna nubis populo quidem Dei efficitur murus, Ægyptiis vero obscuritatem imponit et tenebras. Non enim transfertur columna ignis ad Ægyptios, ut videant lucem ; sed in tenebris permanent, quia dilexerunt magis tenebras quam lucem. Et tu ergo, si ab Ægyptiis recedas, potestatem dæmonum fugias, vide quanta tibi divinitus præparantur auxilia, vide quantis adiutoribus uteris : tantum est ut permanens fortis in fide, nec te Ægyptiorum equitatus et quadrigarum formido perterreat ; nec reclames contra Moysen, hoc est legem Dei, et dicas sicut quidam ex illis dixerunt : *Tanquam non essent hoc loca in Ægypto, ita eduxisti nos, ut in deserto moriamur. Melius fuerat nos servire Ægyptiis quam mori in deserto hoc.* Hæc fatiscantis in tentatione animi verba sunt. Sed quis ita beatus est qui sic tentationum pondus expediat, ut nulla ejus menti cogitatio ambiguitatis obrepit ? Vide magno illi Ecclesiæ fundamento et petræ solidissimæ, super quam Christus fundavit Ecclesiam, quid dicatur a Domino : *Modicæ, inquit, fidei, quare dubitasti (Matth. xiv) ?* Verum tamen quia dicunt, *Melius fuerat nos servire Ægyptiis quam mori in eremo,* tentationis et fragilitatis hæc verba sunt, alioquin falsum est, longe enim melius est in eremo mori, quam servire Ægyptiis. Qui enim in eremo moritur, hoc ipso quod separatus est ab Ægyptiis et discessit a rectoribus tenebrarum et de potestate Satanæ, habuit aliquem profectum, etiamsi ad integrum pervenire non potuit.

D Melius est enim perfectam vitam quærenti in itinere mori, quam ne proficisci quidem ad perfectionem quærendam.

Unde et eorum falli videtur opinio qui dum nimis arduum iter virtutis exponunt, dumque multas ejus difficultates multaque pericula et lapsus enumerant, ne ineundum quidem id aut incipiendum judicant. Sed multo melius est, ne in hoc itinere vel mori, si ita necesse est, quam inter Ægyptios permanentem necari, et falsis atque amaris fluctibus obrui.

CAPUT III.

De transitu filiorum Israel ad mare Rubrum, et Ægyptiorum suffocatione in aquis.

Et ait Moyses ad populum : Nolite timere ; state et videte magnalia Domini quæ facturus est hodie. Ægy-

ptos enim, quos nunc videtis, nequaquam ultra videbitis usque in sempiternum, etc. (Exod. xiv). [Ex Augustino.] Quomodo accipienda sunt hæc verba, cum viderint postea Israelitæ Ægyptios? an quia isti, qui tunc videbant, non eos ulterius non viderunt, quia et illi sunt mortui, qui consequerentur: et isti omnes, unusquisque die mortis suæ? Nam posteri eorum viderunt posteros illorum. Annon eos videbitis sicut hodie, intelligendum est? Non sicut hodie persequentes inimicos, et tanto post vos agmine venientes, ut omnino nulla sit quæstio, nec de æterno tempore quod hic posuit, quia et si videbunt se utique tempore resurrectionis, non sic videbunt utique ut hodie. (Ex Origene.) Sed interim clamat Moyses ad Dominum. Quomodo clamat? Nulla ejus vox clamoris auditur, et tamen dicit ad eum Deus: *Quid clamas ad me?* Velim scire quomodo sancti sine voce clamant ad Dominum. Apostolus docet (Galat. iv), quia *Deus dedit spiritum Filii sui in cordibus nostris, clamantem, Abba Pater.* Et addidit: *Ipsæ Spiritus interpellat pro nobis gemitibus inenarrabilibus.* Et iterum (Rom. viii): *Qui autem scrutatur corda, scit quid desiderat Spiritus, quia secundum Deum postulat pro sanctis.* Sic ergo interpellante Spiritu sancto apud Deum, per silentium sanctorum clamor auditur. Et quid post hoc? Jubetur Moyses virga percutere mare, ut ingredienti populo Dei dehiscat et cedat, ac voluntati divinæ elementorum famulentur obsequia, et aquæ quæ timebantur, dextra lævaque famulis Dei murus effectæ, non solum perniciem nesciant, sed et munimen exhibeant. Sequitur: *Cumque extendisset Moyses manum super mare, abstulit illud Dominus, flante vento vehementi et urenti tota nocte, et vertit in siccum, etc.* Quid est Moysen manum extendere super mare, nisi solam legem per Scripturam demonstrare, in aquis effectum esse divinæ potentiae? *Abstulit illud Dominus flante vento vehementi et urenti, illo utique vento de quo in psalmis dictum est: In spiritu vehementi conteres naves Tharsis (Psal. xlvii).* Et in Actibus apostolorum scriptum est quod recumbentibus in cœnaculo Sion discipulis in die Pentecostes, *subito factus est sonus de cœlo, tanquam spiritus vehementis, et implevit totam domum ubi erant sedentes, et apparuerunt illis dispersitæ lingue tanquam ignis, seditque super singulos eorum, et reliqua (Act. ii).* Abstulit ergo Dominus mare flante vento vehementi et urenti tota nocte, et vertit in siccum, cum per omne tempus istius vitæ, quod nox significat, Spiritus sancti gratia aquas baptismatis meabiles credentibus facit, ut illis per eas transeuntibus de spirituali Ægypto in terram re-promissionis, hostium in eodem elemento subsequens suffocetur exercitus. Necnon et illa hora noctis, qua iste transitus factus est, bene congruit divino sacramento. Nam sequitur: *Advenerat vigilia matutina: et ecce respiciens Dominus super castra Ægyptiorum per columnam ignis et nubis, interfecit exercitum eorum, et subvertit rotas currum, ferebanturque*

A in profundum, et reliqua. Dictum est supra quod columna ignis et nubis significaret ipsum Mediatorem Dei et hominum, blandum justis, terribilem peccatoribus, fulcientem pios et interficientem impios. Ergo vigilia matutina, quando Salvator noster triumphator mortis ab inferis ascendens, resurrexit in gloria, bene dictum est quod in vigilia matutina Dominus aspiciens super castra Ægyptiorum per columnam ignis et nubis, interfecit exercitum eorum. Interfecit quippe exercitum spiritualium Ægyptiorum cum vero Pharaone, quando diabolus et satellites ejus, cum tota spirituali nequitia et multitudine peccatorum in aquis spiritualibus, ubi credentes per similitudinem mortis ejus baptizati a morte peccatorum resurgunt, submersit et æterno damnavit interitu; nec eis veros Israelitas, qui prædestinati sunt ad vitam æternam, sub sua potestate ulterius habere licebit, quia quos præscientia divina prædestinavit, hos et vocavit; et quos vocavit, illos et justificavit: quos autem justificavit, illos et glorificavit.

Fugientibusque Ægyptiis, occurrerunt aquæ, et involvit eos Dominus in mediis fluctibus; reversaque sunt aquæ, et operuerunt currus et equites cuncti exercitus Pharaonis, qui sequentes ingressi fuerunt mare. Ne unus quidem superfuit ex eis. (Ex Origene.) Cogitur enim fluctus in cumulum, et unda in semetipsam repressa curvatur, soliditatem recipit liquor, et solum maris arescit in pulverem. Bonitatem Dei creatoris intellige, si voluntati ejus obtemperes; si legem ejus sequaris, ipsa tibi elementa etiam contra sui naturam servire compellit. *Filii autem Israel perrezerunt per medium siccis maris, et aquæ eis erant quasi pro muro a dextris et a sinistris.* Audivi a majoribus traditum quod in ista digressionem maris singulis quibusque tribubus Israel singulæ aquarum divisiones factæ sint, et propria unicuique tribui in mari aperta sit via, idque ostendi ex eo quod in psalmis scriptum est: *Qui divisit mare Rubrum in divisiones (Psal. cxxxv),* per quod plures divisiones docentur factæ, non una. Sed et per hoc quod dicitur, *Ibi Benjamin juvenior in stupore. Principes Juda, duces eorum: principes Zabulon, principes Nephthalim (Psal. lxxvii),* nihilominus unicuique tribui proprius enumerari videtur ingressus. Hæc a majoribus observata in Scripturis divinis, religiosum credidi non tacere. Quid ergo nos docemur per hæc quæ jam superius diximus, qui sit in his Apostoli sensus? Baptismum hoc nominat in Moysen consummatum in nube et in mari, ut et tu qui baptizaris in Christo in aqua et Spiritu sancto scias insectari postea Ægyptios, et velle te revocare ad servitium suum: rectores scilicet hujus mundi et spirituales nequitiis, quibus ante deservisti, quæ conantur quidem insequi, sed tu descendis in aquam, et evadis incolumis, atque ablutis sordibus peccatorum, homo novus ascendis, paratus ad cantandum canticum novum. Ægyptii vero post te insequentes demergentur in abyssum, etiamsi videntur rogare Jesum, ne eos interim

mittat in abyssum. Sed et alium ex his accipere possumus intellectum. Si Ægyptum fugias, si ignorantiae tenebras relinquant, et sequaris legem Dei Moysen, obviet autem tibi mare, et contradicentium fluctus occurrat, percute tu oblectantes undas virga Moysi, id est, verbo legis et vigilantia Scripturarum; iter tibi ipsi disputando per adversarios pande, cedent undæ continuo et superati fluctus locum victoribus, mirantibus et attonitis ac stupore defixis his qui paulo ante adversabantur. Legitimis tu disputationum lineis rectum fidei iter secabis, et in tantum doctrinæ verbo proficies, ut auditores tui, quos in virga legis erudisti, ipsi jam contra Ægyptios velut fluctus maris insurgant, et non solum impugnent eos, sed et superent et exstinguant. Exstinguunt namque Ægyptum, qui non agunt opera tenebrarum. Exstinguunt Ægyptum, qui non carnaliter, sed spiritualiter vivunt. Exstinguunt Ægyptum, qui cogitationes sordidas et impuras vel depellunt ex corde, vel omnino non recipiunt, sicut et Apostolus dicit: *Assumentes scutum fidei, ut possitis omnia maligni jacula ignita exstinguere* (Ephes. vi). Hoc ergo modo possumus etiam hodie Ægyptios videre mortuos et jacentes ad litus, submergi quadrigas eorum et equos. Possumus etiam ipsum Pharaonem videre submergi, si tanta fide vivamus, ut Deus conterat Satanam sub pedibus nostris velociter, per Jesum Christum Dominum nostrum.

CAPUT IV.

De cantico quod cecinit Moyses et filii Israel Domino post transitum maris Rubri.

Tunc cecinit Moyses et filii Israel carmen hoc Domino, et dixerunt: Cantemus Domino, gloriose enim magnificatus est: equum et ascensorem dejecit in mare (Exod. xv). [Ex Origene.] Multa quidem cantica ferri legimus in Scripturis divinis. Horum tamen omnium primum istud est canticum quod, Ægyptiis et Pharaone submerso, populus Dei post victoriam cecinit. Moris quippe sanctorum est, ubi adversarius vincitur, tanquam qui sciant non sua virtute, sed Dei gratia victoriam paratam, hymnum Deo gratulationis offerre: accipiunt tamen hymnum cantantes etiam tympana in manibus suis, sicut de Maria sorore Moysi et Aaron refertur. Et tu ergo si mare Rubrum transieris, si Ægyptios submergi videris, et exstingui Pharaonem, atque in abyssi profundum præcipitari, potes hymnum cantare Deo, potes vocem gratulationis emittere et dicere: *Cantemus Domino, gloriose enim honorificatus est: equum et ascensorem projecit in mare*. Melius autem et dignius hæc dicis, si habueris tympanum in manu tua, id est, si carnem tuam crucifixeris cum vitis et concupiscentiis, et si mortificaveris membra tua quæ sunt super terram: et tamen videamus quid dicit, *Cantemus Domino, gloriose enim glorificatus est*. Et quidem, quantum possumus conjicere, videtur enim mihi quod aliud sit glorificari, aliud gloriose glorificari. Nam Dominus Jesus Christus, cum carnem ex Virgine pro salute nostra suscepit, glorifi-

catus est quidem, quia venit quærere quod perierat, non tamen gloriose glorificatus est. Dicitur enim de ipso: quia *vidimus eum, et non habebat speciem neque decorem, et vultus ejus ignobilis super filios hominum* (Isa. xxiii). Glorificatus, et cum ad crucem venit, et pertulit mortem; sed, ut ita dicam, humiliter non gloriose glorificatus est. Verum quia hæc oportebat pati Christum, et sic intrare in gloriam suam, cum venerit in gloria Patris et sanctorum angelorum, cum venerit in majestate sua judicare terram, quando et verum Pharaonem, id est, diabolum, interficiet spiritu oris sui. Cum ergo refulgebit in majestate Patris sui, et post adventum humilitatis, secundum in nobis gloriæ ostendit adventum, tunc non solum glorificatur Dominus, sed gloriose glorificatur, cum omnes ita glorificent Filium sicut honorificant Patrem. *Equum et ascensorem projecit in mare. Fortitudo et laus mea Dominus, et factus est mihi in salutem*. Homines qui nos insequuntur equi sunt: et, ut ita dicam, omnes qui in carne nati sunt, figuraliter equi sunt, sed hi habent ascensores suos. Sunt equi quos Dominus ascendit, et circumeunt omnem terram. De quibus dicitur: *Et equitatus tuus salus*. Sunt autem equi qui ascensores habent diabolum et angelos ejus. Judas equus erat; sed donec ascensorem habuit Dominum, de equitatu salutis fuit. Cum cæteris etenim apostolis missus, ægrotis salutem et sanitatem languentibus præstitit. Sed ubi se diabolo substravit (post buccellam enim introivit in eum Satanus), ascensor ipsius effectus est Satanus; et illius habenis ductus, adversum Dominum et Salvatorem nostrum cœpit equitare. Omnes enim qui persequuntur sanctos, equi sunt hinnientes; sed habent ascensores, quibus aguntur, angelos malos, et ideo feroces. *Dominus ergo equum et ascensorem projecit in mare, et factus est mihi in salutem. Hic Deus meus et honorificabo eum: Deus Patris mei, et exaltabo eum*. Illic ergo et meus est Deus, et Patris mei. Pater noster, qui nos fecit et genuit, Christus est; et ipse dicit: *Vado ad Patrem meum et Patrem vestrum, Deum meum et Deum vestrum* (Joan. xvi). Si ergo agnoscam quod Deus meus sit Deus, glorificabo eum. Si vero etiam istud agnoscam quomodo Patris mei Christus sit Deus, exaltabo eum. *Dominus conterens bella, Dominus nomen est illi*. Nolo putes quia tantum visibiles pugnas conterit Dominus, sed et illas conterit quæ nobis sunt non adversum carnem et sanguinem, sed adversum principatus et potestates et adversum mundi hujus rectores tenebrarum. *Dominus enim nomen est illi, et non est ulla creatura cujus Dominus non sit. Quadrigas Pharaonis et exercitum ejus projecit in mare: electos ascensores, ternos statores demersit in Rubrum mare*. Pharaon vero velut potentior in malitia, et regnum nequitiae tenens, quadrigas agit. Non illi satis est uni equo ascendere; plurimos simul agit, plurimos simul plagis torti verberis cogit. Quæcumque videris in luxuria turpiores, in incredulitate sæ-

viores, in avaritia tetiores, in impietate flagitiosiores, scito hos de quadrigis esse Pharaonis : ipsis sedet, ipsos currui suo subjungit, in ipsis fertur et volitat, et apertos scelerum campos effusis eos agit habenis. Sunt alii electi ascensores, electi sine dubio ad malitiam. Sed jam de ascensoribus supra diximus, nunc etiam qui sint terni statores videamus. Mihi videntur terni statores pro eo dici quod triplex est hominibus peccandi via. Aut enim in facto, aut in dicto, aut in cogitatione peccatur, et ideo terni statores per singulos quosque dicuntur qui tres istas in nobis peccandi obsideant vias; et speculentur semper atque insidiis agant, ut aut ille ex misero homine sermonem malum eliciat, aut ille iniquum opus extorqueat, aut ille cogitationem pessimam rapiat. Denique et *semen verbi Dei*, ubi *cadit* et deperit, triplex describitur locus: unus *secus viam* refertur, qui *conculcatur ab hominibus*, alius in *spinis*, alius in *petrosis*, et e contrario *terra bona afferre dicitur triplicem fructum, vel centesimum, vel sexagesimum, vel tricesimum* (Matth. 13). Isti ergo terni statores sunt angeli nequam de exercitu Pharaonis, qui stant in hujusmodi viis, observantes unumquemque nostrum per hæc agere in peccatum: quos demerget Dominus in mare Rubrum, et ignitis eos in judicii die fluctibus tradet, ac pœnarum pelago teget. *Abyssi operuerunt eos*. Abyssi utique illi de quibus in Job, ubi de Leviatham narratur scriptum est: *Æstimavit abyssum quasi senescentem*. Et in Evangelio rogabant demones Jesum ne imperaret illis ut in abyssum irent. *Descenderunt in profundum quasi lapis*, (Ex Augustino.) Quare ceciderunt in profundum tanquam lapis? Quia non erant tales lapides de quibus suscitari possent filii Abraham, sed tales qui amarent profundum et liquidum diligerent elementum, id est, qui amaram et fluxam præsentium rerum cuperent voluptatem. *Dextera tua, Domine, magnificata est in fortitudine: dextera tua, Domine, percussit inimicum*. Quæ est ista dextera nisi illa de qua in psalmo scriptum est, *Dextera Domini fecit virtutem, dextera Domini exaltavit me* (Psal. cxvii)? Quæ inimicum verum et antiquum hostem per crucis mysterium interfecit, et per mortem destruxit eum qui habebat mortis imperium, id est diabolus, alligans fortem et vasa ejus diripiens, atque draconem, serpentem videlicet antiquum: qui cauda sua detraxit tertiam partem siderum, et misit in stagnum ignis ardentis, qui paratus est sibi et angelis ejus. Unde sequitur: *Et in multitudine gloriæ tuæ deposuisti adversarios meos*. Gloria utique resurrectionis Dominicæ, confusio fuit diaboli, qui cum Judæis meditatus est mortem Christi. *Misisti iram tuam, quæ devoravit eos sicut stipulam*. Ultio novissima quæ diabolo et angelis ejus infligitur, videtur patientibus jam iram esse; sed tamen ab illo qui universa cum tranquillitate judicat, sine perturbatione animi sui juste peccatoribus irrogatur, quæ eos sicut stipulam devorat, quia fortiter devastat et ex omni parte cruciat. *Et in spiritu furoris tui congregatæ sunt aquæ*. Stagnum uti-

que sulfuris condignum meritis eorum impenditur, sub quo demersi gement in perpetuum. Sed quia hæc pœna ad integrum in novissimo examine persolvenda erit, et hora vindictæ adhuc protelatur, hostibus videntur occasionem persequendi tribuere: qui patientia Dei abutuntur, thesaurizantes sibi iram in die iræ et revelationis justii judicii Dei, cum ipse tamen certissime veniet sanctis suis reddere præmia æternæ beatitudinis et adversariis suis dare vindictam in flamma ignis. Unde sequitur: *Stetit unda fluens, congregatæ sunt abyssi in medio mari. Dixit inimicus, Persequar et comprehendam, dividam spolia, implebitur anima mea. Evaginabo gladium meum, interficiet eos manus mea. Flavuit spiritus tuus et operuit eos mare: submersi sunt quasi plumbum in aquis vehementibus*. (Ex Augustino.) *Misisti spiritum tuum, et cooperuit eos mare*. Ecce quinto jam commemoratur spiritus Dei, ut in hoc numero accipiamus quod dictum est: *Digitus Dei est hic* (Exod. viii). Primo ubi scriptum est, *spiritus Dei ferebatur super aquas* (Gen. 1). Secundo, ubi dicitur, *non permanebit in istis hominibus spiritus meus, quoniam carnes sunt*. Tertio ubi Pharaon dicit ad Joseph, *quoniam spiritus Dei est in te* (Gen. vi). Quarto ubi incantatores Ægyptiorum dicunt: *Digitus Dei est hic*. Quinto in hoc cantico: *Misisti spiritum tuum, et cooperuit eos mari*. Memineris autem spiritum Dei non solum ad beneficia, verum etiam ad vindictam commemorari. Nam quid aliud etiam supra dixit, *Per spiritum iræ tuæ divisa est aqua*? Iste itaque spiritus Dei in Ægyptios fuit spiritus iræ ejus: quibus nocuit aquarum divisio, ut intrantes possent aquis redeuntibus obrui: filiis vero Israel, quibus profuit, quod aqua divisa est, non fuit ille spiritus iræ Dei. Unde significatur propter diversas operationes et effectus, spiritum Dei dissimiliter appellari, cum sit unus atque idem ille duntaxat, qui etiam Spiritus sanctus in unitate Trinitatis accipitur. Proinde non arbitror alium quam eundem significari, ubi dicit Apostolus. *Non enim accepistis spiritum servitutis iterum in timore; sed accepistis spiritum adoptionis, in quo clamamus, Abba Pater* (Rom. viii). Quia eodem spiritu Dei, id est digito Dei, quo lex in tabulis lapideis conscripta est, timor incussus est eis qui gratiam nondum intelligebant, ut de sua infirmitate atque peccatis per legem convincerentur, et lex fieret illis pædagogus quo perducerentur ad gratiam, quæ est in fide Jesu Christi. De hoc autem spiritu adoptionis et gratiæ, id est de hoc opere spiritus Dei, quo impartitur gratia et regeneratio in vitam æternam, dicitur: *Spiritus autem vivificat; cum supra diceretur, Littera occidit* (II Cor. iii), id est conscripta tantummodo jubens sine adjutorio gratiæ. (Ex Origene.) *Demersi sunt, inquit, tanquam plumbum in aquam validissimam*. Peccatores graves sunt. Denique et iniquitas super talentum plumbi sedere monstratur, sicut Zacharias propheta dicit. *Vidi, inquit, mulierem sedentem super talentum plumbi, et dixi: Quæ est hæc? Et respondit, Iniquitas* (Zach. v). Inde est ergo quod ini-

qui in profundum demersi sunt sicut plumbum in aqua validissima. Sancti autem non demerguntur, sed ambulant super aquas, quia leves sunt et peccati pondere non gravantur. Denique Dominus et Salvator super aquas ambulavit. Ipse enim est qui vere peccatum nescit. Ambulavit et discipulus ejus Petrus, licet paulum trepidaverit. Non enim tantus erat et talis, qui nihil omnino de specie plumbi haberit admixtum. Ignis decoquat et resolvat, ut efficiantur omnes aurum bonum, quia aurum terre filius bonum esse dicitur, quam habituri sunt sancti. Et sicut fornax probat aurum, ita homines justos tentatio. Veniendum est ergo omnibus ad ignem. Veniendum ad conflatorium. Sed et enim Dominus et conflavit et purgavit filios Juda. Sed illic cum venit, si quis multa opera bona et parum aliquid iniquitatis attulerit, illud parum tanquam plumbum igni resolvitur ac purgatur, et totum remanet aurum purum. Et si quis plus illuc plumbi detulerit, plus exurit, ut amplius decoquatur, ut si parum aliquid auri, purgatum tamen resideat. Quod si aliquis illuc totus plumbeus venerit, flet de illo hoc quod scriptum est : Demergitur in profundo tanquam plumbum in aqua validissima. *Quis, inquit, similis tibi in diis, Domine? quis similis tibi, gloriosus in sanctis, mirabilis in majestatibus, faciens prodigia?* Quod dicit, *Quis similis tibi in diis*, non simulacris gentium comparat Deum, nec dæmonibus qui sibi falso deorum nomen assiscunt; sed deos illos dicit qui per gratiam et participationem Dei appellantur dii. De quibus et alibi Scriptura dicit : *Ego dixi, Dii estis (Psal. xiii)*. Et iterum : *Deus stetit in congregatione deorum (Ibid.)*. Sed hi quamvis capaces sint Dei, et hoc nomine donari per gratiam videantur, nullus tamen Deo similis invenitur, vel in potentia, vel in natura. Et licet Joannes apostolus dicat : *Filioli, nondum scimus quid futuri sumus. Si autem revelatum nobis fuerit, de Domino scilicet, similes illi erimus (I Joan. iii)*. Similitudo tamen hæc non ad naturam, sed ad gratiam revocatur : verbi causa ut si dicamus picturam similem esse ejus cujus imago in pictura videtur expressa, quantum ad gratiam pertinet, visus similis dicitur; quantum ad substantiam, longe dissimilis. Illa enim species carnis est et corporis vivi, ista colorum fucus est, et cætera, tabulis sensu carentibus superposita.

Nullus ergo in diis similis Domino. Nullus enim invisibilis, nullus incorporeus, nullus immutabilis, nullus sine initio et sine fine, nullus creator omnium, nisi Pater cum Filio et Spiritu sancto. *Extendisti dexteram tuam, et devoravit eos terra. (Ex Augustino.)* Terra pro aqua nimirum est posita. Tota quippe pars ista extrema vel infirma mundi terræ nomine censetur, secundum id quod sæpe dicitur? *Deus qui fecit cælum et terram (Psal. cXLVIII)*; et in illius psalmi distributione, commemoratis cælestibus, *Laudate, inquit, Dominum de terra* : et ea exsequitur in laude quæ etiam ad aquas pertineant.

(*Ex Origene.*) Impios quidem et hodie devorat terra. An non tibi videtur a terra devorari ille qui semper de terra cogitat, qui semper terrenos actus habet, qui de terra loquitur, de terra litigat, terram desiderat, et omnem spem suam ponit in terra, qui ad cælum non respicit, qui futura non cogitat, qui iudicium Dei non meruit, nec beata ejus promissa desiderat, sed semper de præsentibus cogitat et terrena suspirat. Talem cum videris, dicit quia devoravit eum terra. Sed et si quemdam videris luxuriæ carnis et voluptatibus corporis deditum, in quo animus nihil valet, sed totum libido carnis obtinuit, dicit quia devoravit eum terra. Adhuc me movet quod ait : *Extendisti dexteram tuam, et devoravit eos terra*, quasi ut devorarentur a terra, hæc causa fuerit quod extendit Dominus dexteram suam. Si consideres quomodo Dominus, exaltatus in cruce, tota die extendit manus suas ad populum non credentem et contradicentem, et qualiter infidelem populum, qui clamavit, *Crucifige, crucifige eum (Matth. xvii)*, mors admissi sceleris oppressit, evidenter invenies quomodo extendit dexteram suam, et devoravit eos terra : nec tamen penitus desperandum est. Possibile namque est ut si forte respiscat qui devoratus est, rursus possit evomi sicut Jonas. *Deduxisti iustitia tua populum tuum hunc quem liberasti. Consolatus es virtute tua, et in requie sancta tua. Dominus populum suum, quem liberavit per lavacrum regenerationis, deducit in iustitia : consolatur etiam eum per consolationem Spiritus sancti in virtute sua et in requie sua. Futurorum namque spes laborantibus requiem parit, sicut et in agone positus dolorem vulnerum mitigat spes coronæ.*

Audierunt gentes et iratæ sunt : dolores comprehenderunt habitantes Philistiim. Tunc festinaverunt duces Edom et principes Moabitarum : apprehendit eos tremor, tabuerunt omnes habitantes Chanaan. Quantum ad historiam pertinet, nullum ex his gentibus interfuisse mirabilibus quæ facta sunt, constat. Quomodo ergo videbuntur tremore deterritæ vel festinasse, ut dicit, vel iratæ esse Philistiim et Moabitæ et Edom, et reliquæ quas enumerat nationes? Sed si redeamus ad intelligentiam spiritualem, invenies quia Philistiim, id est *caventes poculo*, et Edom qui interpretatur *terrenus*, trepidant, et horum omnium principes cursitant et pavent constricti doloribus cum vident regna sua, quæ in inferno sunt, penetrata ab eo qui descendit in inferiora terræ ut eripiat eos qui possidebantur a morte. Illic eos comprehendit timor et tremor, quia senserunt magnitudinem brachii ejus. Hinc etiam tabuerunt omnes habitantes Chanaan, qui mutabiles interpretantur et mobiles, cum vident moveri regna sua, alligari sortem, et vasa ejus diripi. *Veniat ergo super eos timor et tremor magnitudinis brachii tui. Quid timent dæmones, quid tremunt? Sine dubio crucem Christi, in qua triumphati sunt, in qua exuti sunt principatus eorum et potestates. Timor ergo et tremor cadet*

super eos, cum signum in nobis crucis viderint A fideliter fixum, et magnitudinem brachii illius quod Dominus expandit in cruce, sicut dicit: *Tota die expandi manus meas ad populum non credentem et contradicentem mihi (Rom. x).* Non te ergo aliter timebunt, nec aliter tremor tuus veniet super eos, nisi videant in te crucem Christi, nisi et tu poteris dicere: *Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini mei Jesu Christi, per quem mihi mundus crucifixus est, et ego mundo (Galat. vi).*

Fiant tanquam lapis, donec transeat populus tuus, Domine, donec transeat populus tuus hic quem acquisisti. Fieri tanquam lapidem, non est natura esse lapidem. Non enim fieret nisi quod non erat. Hoc propter illos dicimus qui malæ naturæ Pharaonem vel Ægyptios dicunt fuisse; et non ex arbitrii libertate in hæc esse deductos, sed et propter eos qui creatorem Deum accusant tanquam sævum, quo homines vertantur in lapides. Hi ergo priusquam blasphemant, considerent summa liberatione quæ scripta sunt. Non enim dixit, *Fiant tanquam lapis*, et tacuit; sed tempus statuit, et mensuram condemnationis decernit. Alit enim: *donec transeat populus tuus.* Quo scilicet transitu populi non sint tanquam lapides; in quo mihi videtur prophetiæ aliquid latere. Video enim quia prior populus, qui fuit ante nos, factus est tanquam lapis durus et incredulus; verum non eatenus ut in lapidis natura permaneat, sed donec transeat populus hic, populus quem acquisisti. Cæcitas enim ex parte contigit in Israel secundum carnem, donec plenitudo gentium subintraret. *Cum enim plenitudo gentium subintraverit, tunc etiam omnis Israel, qui per incredulitatis duritiam factus fuerat sicut lapis, salvabitur (Rom. xi).* Et vis videre quomodo salvabitur? Potens est, inquit, Deus de lapidibus suscitare filios Abrahæ. Manent ergo lapides nunc, *donec transeat populus tuus, Domine, populus tuus hic quem acquisisti.* Sed si ipse Dominus creator est omnium, videndum est quomodo hic acquisisse dicatur quæ sua esse non dubium est. *Uicitur et in alio canticò Deuteronomii: Nonne hic ipse Deus tuus, qui fecit te, et creavit te, et acquisivit te (Deut. xxxii)?* Videtur enim unusquisque illud acquirere quod non fuit suum. Inde denique et hæretici dicunt de Salvatore quia non erant sui quos acquisivit. Dato etenim pretio mercatus est homines, quos Creator fecerat; et certum est, aiunt, unumquemque illud emere quod suum non est. Apostolus enim ait: *Pretio empti estis (I Cor. v).* Sed audi quid dicit propheta: *Peccatis vestris venundati estis, et pro iniquitatibus vestris dimisi matrem vestram (Isa. l).* Vides ergo quia Dei quidem creaturæ omnes sumus, unusquisque vero peccatis suis venundatur, et pro iniquitatibus suis a proprio Creatore discedit. Dei ergo sumus, secundum quod ab eo creati sumus; effecti vero sumus servi diaboli, secundum quod peccatis nostris venundati sumus. Veniens autem Christus redemit nos, cum serviremus illi domino cui nosmetipsos peccando vendidimus. Et ita videtur

tanquam suos quidem recepisse quos creaverat, tanquam alienos autem acquisisse qui alienum sibi dominum peccando quæsierant. Sed fortasse recte quidem dicitur redemisse nos Christus, qui præcium nostri sanguinem suum dedit. Quid tale autem ut nos mercaretur, etiam diabolus dedit? Ergo si videtur ausculta: Homicidium pecunia diaboli est. Ille enim ab initio homicida est. Fecisti homicidium, diaboli pecuniam suscepisti; adulterium, diaboli pecunia est: diaboli enim in eo imago est et superscriptio. Commisisti adulterium, accepisti a diabolo numisma: furtum, falsum testimonium, rapacitas, violentia, hæc omnia diaboli census est et diaboli thesaurus. Talis enim pecunia de ejus moneta procedit. Hac igitur pecunia emit ille quos emit, et efficit sibi servos omnes, qui de hujusmodi censu ejus quantumcunque susceperint.

Introduces et plantabis eos in monte hereditatis tuæ. Non vult nos Deus in Ægypto plantare, nec in dejectis et humilibus locis, sed in monte hereditatis sur vult plantare quos plantat. Propheta dicit: *Vineam ex Ægypto transtulisti, expulisti gentes et plantasti eam. Pervium iter fecisti, ante eam plantasti radices ejus, et replevit terram. Operuit montes umbra ejus, et arbusta ejus cedros Dei (Psal. lxxix).* Advertis jam quomodo plantat Deus et ubi plantat? Non plantat in vallibus, sed in montibus, in excelsis et sublimibus locis. Quos enim educit ex Ægypto, quod de sæculo adducit ad fidem, non vult eos iterum in humilibus collocare, sed conversationem eorum vult esse sublimem. Vult nos in montibus habitare, sed et in ipsis nihilominus montibus non vult nos per terram repere; nec ultra vult vineam suam humi dejectos habere fructus, sed vult palmites ejus sursum duci, in alto collocari, traduces fieri, et traduces non in quibuscunque humilibus arboribus, sed in excelsis et altissimis cedris Dei. Cedros Dei ego prophetas et apostolos puto: quibus nos adjungamur vitis, quam de Ægypto transtulit Deus; et per ramos eorum nostri palmites diffundantur, atque in ipsis innisi, traduces quidem efficiamur, charitatis ad invicem vinculis nexi, fructum sine dubio plurimum afferimus. *Nam omnis arbor quæ non facit fructum, excidetur et in ignem mittetur (Matth. iii).* In præparata habitatione tua, quam præparasti, Domine. Vide clementis Domini bonitatem: non vult te inducere ad laborem, non vult ut ipse tibi facias habitaculum, jam te ad præparatam deducit habitationem. Audi Dominum in Evangelio dicentem: *Alii laboraverunt, et vos in labore eorum introistis (Joan. iv).* Sanctimonium, Domine, quod præparaverunt manus tuæ. Sanctimonium Domini tabernaculum Dei, velut templum quod ab eo sanctificantur accedentes. Hoc non dicit manu hominis factum, sed manu Dei. Quid ergo? propter te Deus et plantat et ædificat: agricola efficitur, structor efficitur, ne tibi aliquid desit. Audi et Paulum dicentem: *Dei agricultura, Dei ædificatio estis (I Cor. iii).* Quid ergo istud est sanctimonium, quod non

manu hominum factum est, sed manibus Dei paratum? Audi Sapientiam dicentem: *Qui edificavit sibi domum* (I Cor. iii). Ego autem hoc de incarnatione Domini rectius intelligendum puto. Non enim manu hominum factum est, id est, non opere humano templum carnis edificatur in virgine; sed sicut supra Daniel, lapis sine manibus excisus, crescit et factus est mons magnus. Istud est sanctimonium carnis assumptæ et sine manibus, id est, absque opere hominum de monte humanæ naturæ, et substantia carnis excisum.

Domine, qui regnas in sæculum, et in sæculum, et adhuc. Quoties in sæculum dicitur, longitudo quidem temporis, sed esse finis aliquis indicatur; et si in aliud sæculum dicatur, aliquis sine dubio longior quidem, tamen ponitur finis. Et quoties sæcula sæculorum nominantur, fortasse licet ignotis nobis, tamen a Deo statutus aliquis terminus indicatur. Quod vero addit in hoc loco, et adhuc, nullum sensum termini alicujus aut finis reliquit. Quodcumque enim illud cogitaveris in quo finem putes posse consistere, semper dicit tibi sermo propheticus, et adhuc: velut si loquatur ad te et dicat: Putas in sæculum sæculi Dominum regnaturum? Et adhuc: Putas in sæcula sæculorum? Et adhuc: Et quodcumque illud tixeris de regni ejus spatiis, semper tibi dicit Propheta, et adhuc.

Intravit equitatus Pharao cum quadrigis et ascensoribus in mare: et induxit super eos Dominus aquas maris. Filii autem Israel ambulaverunt per siccum in medio mari. Et tu si filius Israel es, potes ambulare per siccum in medio mari. Si fueris in medio nationis pravæ et perversæ; sicut lumen solis verbum vitæ continens ad gloriam, potest fieri ut in medio peccatorum incedentem te, non infundat humor peccati. Potest fieri ut transeantem te per huic mundum, nulla libidinis unda respergat; nullus cupiditatis æstus verberet. Qui enim Ægyptius est et sequitur Pharaonem, ille vitiorum fluctibus mergitur. Qui vero sequitur Christum, et sicut ille ambulavit, ita et ipse ambulat, atque ei murus sunt dextra lævaque. Ipse autem media via incedit per siccum; non declinat ad dexteram neque ad sinistram, usquequo exeat ad libertatem, et hincnum victoriæ Domino concinat dicens: *Cantabo Domino, gloriose enim honorificatus est.*

CAPUT V.

De profectione filiorum Israel a mari Rubro in Marath: ubi Moyses per Domini mandatum, ligno aquas amaras indulcavit, ubi et Dominus constituit eis præcepta atque judicia.

Tulit autem Moyses Israel de mari Rubro; et egressi sunt in desertum Sur. Ambulaveruntque tribus diebus per solitudinem, et non inveniebant aquam. Et venerunt in Marath; nec poterant bibere aquas de Marath, eo quod essent amaræ. Unde et congruum loco nomen imposuit, vocans illud Marath, id est, amaritudinem. Et murmuravit populus contra Moysen dicens: Quid bibemus? At ille clamavit ad Dominum, qui extendit ei lignum. Quod cum misisset in

Aquas, in dulcedinem versæ sunt (Exod. cap. xlv). [Ex Isidor.] Egressis populis de mari Rubro, occurrit eremus: in qua tribus diebus ingredientiæ, non habuerunt aquam, et pervenerunt ad fontem Marath, qui ex amaritudine nomen accepit. Murmurat populus videns aquas, et potare non sustinens. Mittit lignum Moyses in aquas: et factæ sunt dulces. Intellige amaras aquas occidentis litteræ et legis habere figuram: quibus si immittitur confessio crucis, et passionis Dominicæ sacramentum jungatur, tunc efficitur aqua amara suavis; et amaritudo litteræ vertitur in dulcedinem intelligentiæ spiritualis. Unde et scriptum est: *Constituit Dominus populo suo legem et judicia, et tentavit eum* (Levit. xx). Alio quoque sensu quod aquæ amaræ ligno in se suscepto dulcescunt indicio erat, amaritudinem gentium per lignum crucis Christi in usum dulcedinis quandoque esse vertendam.

Ibi constituit ei præcepta atque judicia, et ibi tentavit eum dicens: Si audieris vocem Domini Domini, et quod rectum est coram eo feceris, et obedi- ris mandatis ejus, custodierisque omnia præcepta illius, cunctum languorem quem posui in Ægypto, non inducam super te. Ego enim Dominus Salvator tuus, et reliqua. (Ex Origene.) Quod videtur dicere quod si quis servet mandata, nullam ægritudinem patiat, hoc est neque febrim, neque alios dolores corporis ferat. Non puto quod hæc sint quæ promittantur divina mandata servantibus; alioquin indicio nobis est Job justissimus et totius pietatis observantissimus, qui a capite usque ad pedes repletur ulcere pessimo. Non ergo his dicuntur carere infirmitatibus, qui mandata custodiunt: sed non habebunt illas infirmitates quas Ægyptii habent. Ægyptus namque mundus figuratiter appellatur. Diligere ergo mundum et ea quæ in mundo sunt, Ægyptius languor est. Dies observare et menses et tempora, signa requirere, stellarum cursibus adhærere, Ægyptius languor est. Deservire carnis luxuriæ, voluptatibus operam dare, vacare deliciis, Ægyptius languor est. Caret namque infirmitatibus his et languoribus, qui mandata custodit.

CAPUT VI.

De eo quod de Marath pergentes filii Israel venerunt in Elim; et de Elim in desertum Sin, quod est inter Elim et Sinai; ubi et Dominus dedit illis vespere coturnices et mane pluit manna.

Post hæc dicit, quia venerunt in Elim: et erant ibi duodecim fontes aquarum et septuaginta arbores palmarum (Exod. cap. xv). Putas non habet aliquid rationis, quod non ante in Elim ducitur populus, ubi erant duodecim fontes aquarum, in quibus nihil amaritudinis invenerat; imo potius, ubi erat amœnitas plurima ex densitate palmarum. Sed primo ducuntur ad aquas falsas et amaras, quibus per lignum monstratum a Domino dulcibus effectis, postea venit ad fontes. Si historiam solam sequamur, non multum nos edificat scire ad quem locum primo venerunt, ad quem secundo. Si vero rimemur in

his mysterium latens, invenimus ordinem fidei. Primo enim ducitur populus ad litteram legis: ab hac donec permanet in amaritudine sua, recedere non potest. Cum vero per lignum vitæ dulcis fuerit effecta, et intelligi lex spiritualiter cœperit, tunc de Veteri Testamento transitur ad Novum, et venit ad duodecim apostolicos fontes. Hi etiam arbores reperientur septuaginta palmarum. Non enim soli duodecim apostoli fidem Christi prædicaverunt, sed et alii septuaginta missi ad prædicandum verbum Dei referuntur: per quos palmam victoriæ Christi mundus agnosceret.

Profectique sunt de Elīm: et venit omnis multitudo filiorum Israel in desertum Sin, quod est inter Elīm et Sinai, quinto decimo die mensis secundi, postquam egressi sunt de terra Ægypti. Et murmuravit omnis congregatio filiorum Israel contra Moysen et contra Aaron in solitudine. Dixeruntque ad eos filii Israel: Utinam mortui essemus per manum Domini in terra Ægypti, quando sedebamus super ollas carniū, et comedebamus panes in saturitate. Cur eduxistis nos in desertum istud, ut occideretis omnem multitudinem fame (Exod. cap. xvi)? [Ex Origene.] Esto propter correptionem legentium, indicetur populi peccatum; quia murmuraverit et ingratus fuerit beneficiis divinis, cum cœleste manna susciperet. Quid etiam dies scribitur, in qua die murmuravit populus? Secundo inquit mense, decima quinta die mensis. Quod utique non absque ratione scriptum est: Recordare de legibus Paschæ quæ dicta sunt, et invenies ibi hoc esse tempus, quod statuitur ac secundum Pascha faciendum his qui immundi in anima fuerunt, vel occupati negotiis peregrinis. Qui ergo non fuerunt immundi in anima, vel non longe peregrinabantur, decima quarta die primi mensis pascha fecerunt. Qui autem peregrinabantur et immundi erant, secundum Pascha in hoc tempore faciunt. In hoc tempore quo et manna de cœlo descendit: manna in die quo secundum pascha fit. Videamus ergo nunc qui sit in his ordo mysterii. Primum pascha primi populi est: secundum pascha nostrum est. Nos enim fuimus immundi in anima, qui colebamus lignum et lapidem, et ignorantes Ixum, his qui natura non erant dii serviebamus. Nos etiam eramus, qui longe peregrinabamur. De quibus dicit Apostolus: Quia fuimus hospites et peregrini, testamentorum Dei spem non habentes, et sine Deo in hoc mundo. Verumtamen non datur manna de cœlo in illa die, qua primum pascha fit, sed in illa qua secundum. Panis enim qui de cœlo descendit, non venit ad illos, qui primam solemnitatem celebrabant, sed ad nos qui secundam suscepimus. Nostrum enim pascha immolatus est Christus, qui verus nobis panis de cœlo descendit. Sed interim videamus quid est quod in hac die gestum monstratur. Quinta decima die mensis secundi, murmuravit populus et dixit: Quia melius fuerat nos mori in Ægypto, quando edebamus super ollas car-

niū. O! populus ingratus desiderat Ægyptum, qui Ægyptios vidit extinctos. Carnes Ægypti requirit, qui Ægyptiorum carnes vidit maris piscibus, et cœli alitibus datas. Murmurat ergo adversum Moysen: imo adversus Deum flebat. Sed hoc primo quidem ignoscitur, et secundo fortassis et tertio. Verum si non desinant, sed persistent, audi quid post hæc murmurante populo consequatur. In Numerorum libro refertur, quod et in suis scriptis retextuit Apostolus dicens: Neque murmuraveritis, sicut quidam ex illis murmuraverunt et a serpentibus interierunt (I Cor. x). Murmurantem populum venenatus in eremo serpentum depascit morsus. Videamus nos qui hæc audimus, nos inquam pro quibus scripta sunt: Illis enim ad correptionem facta sunt: scripta sunt autem propter nos, in quos fines sæculorum devenerunt. Sed hæc initia habentibus ignoscuntur; in eos qui non desinunt, graviter vindicatur. Mittuntur namque in eos serpentes, id est, immundis spiritibus traduntur, venenatisque demonibus, qui eos morsibus occultis ac latentibus perimant, atque internis et intra cordis penetralia conclusis cogitationibus absumant: dicit enim Deus, qui audivit murmurationem filiorum Israel: videtis quia non latet Dominum murmuratio nostra; audit omnia, eo quod non statim punit, pœnitentiam nostræ conversionis exspectat. Sed quid post hæc recitatum est? dixit autem Dominus ad Moysen: Ecce ego pluam vobis panes de cœlo: egredietur populus, et coligua que sufficiant per singulos dies, ut tentent eum utrum ambulet in lege mea an non. (Ex Augustino.) Tentatio ista probatio est, non in peccatum seductio. Nec ideo probatio, ut Deus noverit: sed ut ipsos ipsis hominibus ostendat, quo humiliores fiant ad petendum adjutorium, et agnoscendam Dei gratiam. Die autem sexta parent quod inferant: et sit duplum, quam colligere solebant per singulos dies. Quæro ergo qua die cœperit manna cœlitus dari, et volo comparare Dominicam nostram sabbato Judæorum. Ex divinis namque Scripturis apparet, quod in die Dominica primo in terris datum est manna. Sicut enim, ut Scriptura dicit, sex diebus continuis collectum est, septima autem die, quæ est sabbati, cessatum est, sine dubio initium ejus a die prima quæ est Dominica fuit. Quod si ex divinis Scripturis hoc constat quod in die Dominica Deus pluuit manna, et in sabbato non pluuit, intelligant Judæi jam tum prælatam esse Dominicam nostram Judaico sabbato; jam tunc indicabatur quod in sabbato ipsorum gratia Dei ad eos de cœlo nulla descenderit, panis cœlestis, qui est sermo Dei, ad eos nullus venerit. Dicit enim et alibi propheta: Diebus multis sedebunt filii Israel sine rege, sine principe, sine propheta, sine hostia, sine sacrificio, sine sacerdote (Ose. iii). In nostra autem Dominica die, semper Dominus pluuit manna de cœlo. Sed hodie ego dico, quia pluuit Dominus manna de cœlo. Cœlestia namque sunt eloquia ista quæ nobis lecta sunt; et a Deo descenderunt verba quæ nobis recitata sunt, et ideo nos,

qui tale manna suscipimus, semper nobis manna A datur de cælo. Illi infelices dolent et suspirant, et se miseris dicunt; quia manna sicut acceperunt patres ipsorum, ipsi non merentur accipere. Illi nunquam manna manducant. Non enim possunt illud manducare, quod est minutum sicut semen coriandri, et candidum sicut pruina. Nihil enim in verbo Dei minutum, nihil subtile, nihil sentiunt spirituale, sed totum pingue, totum crassum. Incrassatum est enim cor populi illius. Sed et interpretatio nominis hoc idem sonat. Manna enim interpretatur, Quid est hoc? Vide, si non ipsa nominis virtus ad discendum te provocat, ut cum audis legem Dei recitari, inquiras semper, et interroges et dicas doctoribus, Quid est hoc? Hoc enim est, quod indicat manna. Tu vero si vis manducare manna, id est, si cupis B suscipere verba, scito illud minutum esse, et valde subtile, sicut semen coriandri. Habet enim aliquid in se etoleris, quo nutrire et recreare possit infirmos: quia qui infirmus est, olera manducet (Rom. xiv). Habet aliquid et rigoris, et ideo ut pruina est. Candoris autem et dulcedinis habet plurimum. Quid enim candidius, quid splendidius eruditione divina? Quid dulcius, quidve suavius eloquiis Domini, quæ sunt super mel et favum? Sed quid est quod dicit, ut in die sexta duplum colligitur in repositione, quantum sufficiat etiam sabbato? Hoc secundum nostram intelligentiam, non otiosi nec securi præterire debemus. Sexta dies est hæc, in qua nunc sumus vita. In sex enim diebus Deus fecit hunc mundum. Hæc ergo tantum reponere debemus et recondere, quantum sufficiat et in futuro die. Si quid enim hic boni operis acquiras, si quid iustitiæ, misericordiæ et pietatis reconducas, hoc tibi in futuro sæculo erit cibus. Aliter supernum igitur manna anima percipit, cum per vocem compunctionis elevata, novam speciem internæ refectionis obstupescit; ut divina dulcedine repleta, jure respondeat Quid est hoc: quia dum infima cogitatione suspenditur, eaque supernis conspicit, insolite miratur, et cum hac voce corporis nostri sorditas rumpitur, vetustate vitæ profinus usus mutatur: ut anima superno spiritu afflata, et in summis appetat quæ contempserat, et contemnat in infimis quæ appetebat. Dixeruntque C Moyses et Aaron ad omnes filios Israel: *Vespere scietis, quod Dominus eduxerit vos de terra Egypti, et mane videbitis gloriam Domini.* Moyses et Aaron dicunt ad populum inter cætera: *Propter quod exaudivit Dominus murmurationem vestram qua vos murmuratis adversum nos. Nos autem quid sumus? Non enim adversum nos murmur vestrum est, sed adversum Deum.* Non ex hoc tantum se valere voluerunt, quantum Deus, dixerunt enim: *Quid sumus nos? ut illi adversum illum se scirent murmurasse, qui illos miserat, et qui per istos operabatur. Dixitque Moyses ad Aaron: Dic universæ congregationi filiorum Israel: Accedite coram Domino; audivit enim murmur vestrum. Cumque loqueretur Aaron ad omnem cætum filiorum Israel, respexerunt ad solitu-*

dinem, et ecce gloria Domini apparuit in nube. Locutus est autem Dominus ad Moysen dicens: Audivi murmurationes filiorum Israel; loquere ad eos, vespere comedetis carnes, et saturabimini pane: scietisque quod sim Dominus Deus vester. Deus mandat per Moysen populo: *Ad vesperam edetis carnes, et mane replebimini panibus* (Ex Augustino.) Ecce pro omni alimento panes nominantur. Nam isto nomine et carnes comprehenduntur, quia et ipsæ alimenta sunt; nec tamen panes eos modo dicit, qui fiunt ex frumentis. Ipsos enim proprie panes appellare consuevimus. Manna autem panum nomine appellat. Non autem vacat, quod dicit, ad vesperam carnes, et mane panes se daturum. Tale quippe aliquid etiam in Elia significatum est, cum ei alimenta corvus afferret. An forte carnibus ad vesperam et mane panibus ille significatur, qui traditus est propter delicta nostra, et resurrexit propter justificationem nostram? Ad vesperam quippe mortuus: ex infirmitate et sepultus est: mane autem apparuit discipulis, qui resurrexerat in virtute. Factum est: *ergo vespere, et ascendit coturnix, et operuit castra. Mane quoque ros jacuit per circuitum castrorum. Cumque operuisset superficiem terræ, apparuit in solitudine minutum, et quasi pilo tusum in similitudine pruinae super terram.* Quod cum vidissent filii Israel, dixerunt ad invicem, *Manhu: quod significat quis est hoc? Ig. orabant enim quid esset. Quibus ait Moyses: Iste est panis, quem dedit Dominus vobis ad vescendum. Hic est sermo quem præcepit Dominus: colligat ex eo unusquisque, quantum sufficiat ad vescendum, gomor super singula capita. Juxta numerum animarum vestrarum, quæ habitant in tabernaculo sic tolletis. Feceruntque ita filii Israel, et collegerunt, alius plus, alius minus, et mensi sunt ad mensuram gomor. Nec qui plus collegerat, habuit amplius: nec qui minus paraverat, reperit minus; sed singuli juxta id quod edere poterant congregaverunt. Dixitque Moyses ad eos: Nullus relinquat ex eo in mane. Qui non audierunt eum; sed dimiserunt quidam ex eis usque mane; et scatere cepit vernibus, atque computruit: et iratus est contra eos Moyses. Colligebant autem mane singuli, quantum sufficere poterat ad vescendum. Cumque incubuisset sol liquefiebat. In die vero sexta collegerunt cibos duplices, id est, duo gomor per singulos homines, et reliqua.* (Ex Isidoro.) Quid enim per volucrum escas, nisi prædicatores divinitus missi intelliguntur, qui transcurrunt per verba sonantia, quasi per aerem volatilia pennata; quibus per fidem pascantur hi, qui ad patriam regni cælestis pervenire contendunt? Potest quidem et volucrum esca veteris significare legis eloquia, quæ plebem carnalem tanquam carne alebat per verba divinitus missa, quasi per volatilia. Unde et vespere dantur, quia cuncta quæ carnaliter illis concessa sunt finem erant habitura. Manifestato autem lumine fidei, datur manna populo, manna utique quod est Christus, qui tanquam panis vivus de cælo descendit. Qui per

nubes evangelicas universo orbe pluitur, non jam murmuranti et tentanti Synagoga, sed credenti et in illo spem ponenti Ecclesiae. Hoc est autem manna indeficiens. Hic est panis verus et caelestis cibus angelorum, quod Dei Verbum corruptibiles incorruptibiliter pascit; quod ut manducaret homo, caro factum est, et habitavit in nobis (Joan. 1), quo etiam qui vescuntur, spiritualiter vivunt. Nam illi veterem figuram carnaliter accipientes, mortui sunt. Non incongrue et per manna etiam caelestia significantur eloquia; unde et interpretatio nominis sic sonat. Manna etiam sive manhu interpretatur, quid est hoc? Cum enim audimus legem Dei recitari in ecclesia, interrogamus doctores dicentes, Quid est hoc? Item moraliter per manna, quod populo desuper datum est, admiratio supernae dulcedinis designatur. Dulcis enim cibus, qui de supernis accipitur, manhu vocatur; Manhu enim, ut supra dictum est, dicitur, quid est hoc? Et, quid est hoc, dicimus, quando hoc quod ceramus nescientes admiramur. Supernum igitur manna anima percipiet, cum per vocem compunctionis elevata, novam speciem internae refectionis obstupescit, ut divina dulcedine repleta jure respiciat, Quid est hoc? Quae dum ab infima cogitatione suspenditur, ea quae de supernis conspicit insolite miratur; et cum hac voce torporis nostri sortitas rumpitur, vetustae vitae protinus usus mutatur: ut anima superno spiritu afflata, et in summis appetat quae contempserat, et contemnat in infimis quae appetebat. (Ex Isidoro.) Hoc autem manna minutum erat sicut semen coriandri, album et suave. Quid verbo Dei minutius, quidve subtilius, aut quid dulcius et suavius eloquiis Dei, quae sunt super mel et favum? Sed quid est quod sexta die duplum colligi jubetur, quod etiam sufficiat in sabbato? Sexta dies ista est sexta aetas mundi, in qua nunc sumus. In hac ergo duplum colligit, qui propter spem vitae aeternae verbum Dei et audit et facit. In hac duplum recondit, qui et bene vivit et aliis misericordiam praebet. Quod reponatur propter sabbatum, non corrumpatur. Bona enim opera facta propter futuram requiem in futuro saeculo permanent. Qui vero infideles erant, et praeter causam sabbati servabant de manna, ebulliebant ex eo vermes et coiputrescebat. Sic et qui propter praesentem vitam et amorem saeculi thesaurizant, his et ille vermis ebullit qui non morietur. Isti sunt vermes, quos generat avaritia et divitiarum caeca cupiditas. Hi sunt qui habent pecunias, et videntes in necessitate fratres suos, claudunt ab eis viscera sua. Sed et is qui post susceptum Dei verbum peccat, efficitur ei ipsum Dei verbum vermis, qui ejus semper conscientiam fodiat, et arcana pectoris rodat; quanquam et vermis sit Christus, ipso loquente: *Ego autem sum vermis et non homo* (Psal. xxi). Sicut enim ipse est aliis in ruinam, aliis in resurrectionem, ita et ipse in manna, fidelibus quidem dulcedo mellis, infidelibus vermis efficitur. Dixitque Moyses ad Aaron: *Sume vas unum, et mitte ibi manna, quantum potest*

A cupere gomor; et pone coram Domino ad servandum in generationes vestras, sicut praecepit Dominus Moysi. Posuitque illud Aaron in tabernaculo reservandum, et caetera. (Ex Augustino.) Quæri potest ubi Aaron poneret ante Deum, quando nec ullum simulacrum fuit, nec arca testamenti jam fuerat instituta. An forte ideo de futuro dixit, Repones, ut intelligeretur tunc ante Deum posse reponi, quando futura erat arca? an potius ante Deum dietum est, quod sit ipsa devotione offerendi, in quocunque loco poneretur? ubi enim non Deus? Sed illud quod adjungat, et reponit Aaron ante testimonium ad servandum, priorem magis sensum aperit. Hoc enim modo Scriptura dixit per prolepsin, quod postea factum est, cum esse cepit tabernaculum testimonii. *Filii autem Israel comederunt manna quadraginta annis, donec venirent in terram habitabilem. Hoc cibo alii sunt usquequo tangerent fines terrae Chanaan.* Filii autem, inquit, Israel ederunt manna annis quadraginta, quoad usque venirent in terram quae habitatur. Manna ederunt, quoad usque venirent in terram Chanaan. Significavit Scriptura per prolepsin, id est, hoc loco memorando, quod etiam postea factum est: non edisse filios Israel in eremo nisi manna. Hoc est enim quod ait, *usque ad terram quae inhabitatur*, id est, jam non est eremus. Non quia continuo ut venerunt ad terram inhabitabilem, destiterunt vesci manna, sed quia non ante. Trajecto enim Jordane significatur manna cessare, ubi panes terrae manducaverunt. Quod ergo ingressi sunt habitabilem terram, antequam transirent Jordanem, vel tantum manna vesci, vel utroque cibo potuerunt. Hoc quippe intelligi potest, quando cessasse manna non dicitur, nisi trajecto Jordane. Cur autem in illa eremi inopia etiam carnes desideraverunt, quando de Aegypto cum suis multis pecoribus exierunt, magna quaestio est; nisi forte dicatur, cum per eremum pascua tanta non essent, et ex eo minor futura videatur securitas pecorum, pepercisse illis pecoribus, ne, omnibus deficientibus, etiam sacrificiis necessaria defuissent: vel si quid aliud dici potest unde quaestio illa solvatur. Congruentius tamen creditur non eos carnes desiderare quas de pecoribus habere poterant, sed eas, quae deerant, ex aquis videlicet. Ipsas quippe in illa eremo non inveniabant, unde illis ortyometra data est, id est, aves, quas coturnices multi Latini interpretati sunt, cum sit aliud genus avium ortyometra, quamvis coturnicibus non usquequaque dissimile. Noverat enim Deus quid desideraverint, et desiderium eorum, quo carnis genere satiaret. Sed quia Scriptura concupivisse illos carnes dixerat, nec expresserat cujusmodi carnes, ideo quaestio facta est. Notandum autem quod secundum aliam editionem hic locus Scripturae ita legitur: *Manna ederunt filii Israel, quoad usque venirent in partem Phoenices. Jam dixerat, quoad usque venirent in terram quae inhabitatur.* Sed quia non expresserat proprie quam diceret, repetitione videtur quamdam proprietatem expressisse dicendo, *in partem Phoeni-*

ees. Sed tunc illam terram sic credendum est appellatam. Modo enim non hoc vocatur nomine. Alia quippe est, quæ Phœnice appellatur, regio Tyri et Sidonis, qua illos transisse non legitur: quanquam Scriptura fortasse potuerit terram Phœnicis appellare, ubi palmarum arbores jam esse cœperant post eremi vastitatem, quoniam palma Græce sic appellatur. Initio enim profectionis suæ invenerant locum, ubi septuaginta palmarum arbores fuerant et duodecim fontes. Sed postea eos excepit eremi prolixitas, ubi tale aliquid non fuit, quousque venirent ad loca quæ colebantur. Verum ille sensus est probabilior, ut credamus sic appellatam fuisse tunc terram. Multarum enim terrarum et locorum, sicut fluminum et urbium nomina, certis existentibus causis, antiquitate mutata sunt. Sequitur: *Gomor autem decima pars est ephi*; ephi ergo mensura est trium modiorum, ut in libro Ruth ostenditur; et gomor mensura est Atticorum chænicum trium; unde et in Levitico et in Numerorum libro quotiescunque decima pars ephi in sacrificio exhiberi jubetur, mensura gomor expensa intelligitur.

CAPUT VII.

De transitu filiorum Israel a deserto Sin in Raphidim, ubi murmuravit populus pro aquæ penuria.

Igitur profecta omnis multitudo filiorum Israel de deserto Sin per mansiones suas, juxta sermonem Domini, castra metati sunt in Raphidim, ubi non erat aqua ad bibendum populo. Qui jurgatus contra Moysen ait: *Da nobis aquam ut bibamus*. Quibus respondit Moyses: *Quid jurgamini contra me? Cur tentatis Dominum? Sitivit ergo populus ibi præ aquæ penuria, et murmuravit contra Moysen dicens: Cur nos exire fecisti de Ægypto, ut occideres et nos et liberos nostros ac jumenta siti (Exod. xvii)?* Raphidim est locus in deserto juxta montem Choreb. Sciendum autem quod omnis eremus usque ad montem Sinai Sin vocetur, et ex tota provincia etiam locus unius mansionis nomen acceperit, sicut et Moab tam urbis quam provincie nomen est. In hac solitudine quinque mansiones sunt: Suph et eremus, Sin et Daphea et Alus, et Raphidim. Unde breviter in Exodo notatur quod *profecta est omnis multitudo filiorum Israel de eremo Sin per mansiones suas, juxta os Domini, et venerunt Raphidim (Exod. xiv)*. Ex quo perspicuum est plures mansiones unius regionis vocabulo demonstrari. *Clamavit autem Moyses ad Dominum dicens: Quid faciam populo huic? Adhuc paululum, et lapidabunt me*. Ait Dominus ad Moysen: *Antecede populum, et sume tecum de senioribus Israel, et virgam qua percussisti flumen, et tolle in manu tua, et rade*. Flumen Aaron legitur non Moyses virga percussisse. Nam Moyses eadem virga mare divisit, non flumen. (Ex Augustino.) Qui sibi ergo vult, *Accipe virgam in qua percussisti flumen? An forte mare appellavit flumen? Quærendum exemplum locutionis hujus, si ita est. An quod Aaron fecit Moysi potius tributum est, quia per Moysen Deus jubebat, quæ faceret Aaron? Quandoquidem et primis suis verbis*

Deus hoc illi ait de fratre suo: *Erit tibi ad populum: tu illi quæ ad Dominum. En ego stabo coram te ibi super petram Horeb, percutiesque petram, et exibit ex ea aqua ut bibat populus. Fecit Moyses ita coram senioribus Israel: et quia tentaverant Dominum dicentes: Estne Dominus in nobis, an non? (Ex Isidoro.)* Post manna queritur populus ab ardore sitis, et fons de petra erupit: eadem autem petra, quæ percussa aquam commovit, Christi figuram habuit, qua aperta cuncta fluxerunt. Ad quem velut virga lignum passionis accessit, ut emanaret credentibus gratia. Percussa enim, fons manavit; percussus in cruce Christus sitientibus lavacri gratiam et donum Spiritus sancti effudit. Petram enim istam figuram Christi habuisse probat Apostolus, cum dicit: *Bibebant, inquit, de spiritali consequente eos petra; petra autem erat Christus (I Cor. x)*. Quod autem sitiens populus pro aqua murmurat adversus Moysen, et propterea jubet Deus ut ostendat ei petram de qua bibant, quid hoc significat, nisi quia si quis est qui legens Moysen murmurat adversus eum, et displicet ei lex quæ secundum litteram est scripta, ostendit ei Moyses petram, quæ est Christus, et adducit eum ad ipsum, ut inde bibat et reficiat sitim suam.

CAPUT VIII.

De pugna Amalec contra Israel.

Venit autem Amalec, et pugnabat contra Israel in Raphidim. Dixitque Moyses ad Josue: *Elige viros, et egressus pugna contra Amalec. Cras ego stabo in vertice collis, habens virgam Dei in manu mea. Fecit Josue ut locutus ei erat Moyses, et pugnavit contra Amalec. Moyses autem et Aaron et Hur ascenderunt super verticem collis. Cumque levabat Moyses manus, vincebat Israel; sin autem paululum remisisset, superabat Amalec. Manus autem Moysi erant graves. Sumentes igitur lapidem posuerunt subter eum, in quo sedit. Aaron autem et Hur sustentabant manus ejus ex utraque parte, et factum est ut manus ipsius non lassarentur usque ad occasum solis. Fugavitque Josue Amalec et populum ejus in ore gladii. (Ex Augustino.)* Et ecce ego stabo super cœcumen collis, et virga Dei in manu mea, Moyses dicit ad Josue, cum præciperet pugnari adversus Amalec. Nunc ergo virga Dei dicitur, quæ primum dicta est virga Aaron, postea vero virga Moysi. Sicut dicitur Spiritus Eliæ, qui est Spiritus Dei, cujus particeps factus est Elias. Sic illa potest dici et Dei justitia, quæ nostra est, sed donata a Deo. De qua loquens Apostolus, Judæos arguit dicens: *Ignorantes Dei justitiam, et suam justitiam volentes constituere (Rom. x)*, id est, tanquam a se sibi paratam. Contra quales dicit: *Quid enim habes, quod non accepisti? Mystice autem ascendit Moyses in montem: Jesus contra Amalec militat, tenet virgam Moyses, brachiaque sua in modum crucis extendit. Sic hostis, id est diabolus, viam cælestis patriæ intercludere volens, signo crucis Dominicæ superatur. Dum levaret manus Moyses, vincebat Israel. Rursum, dum inclinaret, superabat Amalec. Elevantibus enim nobis actus nostros ad*

caelum, rectores tenebrarum subficiuntur. At contra remissis orantes manibus, hoc est, conversationem terrenam sectantes, hostis victor insequitur. Sedet Moyses super lapidem, de quo narravit Zacharias (Cap. v), qui septem habebat oculos, et in Samuelis volumine appellatur lapis adjutorii, et utramque manum Aaron et Hur, quasi duo populi aut duo testamenta, sustentant. Aliter: Moyses sedit in lapide, cum lex requievit in Ecclesia. Sed hæc eadem lex manus graves habuit, quæ peccantes quosque non misericorditer pertulit, sed severa distractione percussit. Aaron vero mons fortitudinis, Hur autem ignis interpretatur. Quem itaque mons iste fortitudinis signat, nisi Redemptorem nostrum? de quo per prophetam dicitur: *Erit in novissimis diebus preparatus mons domus Domini in vertice montium (Isai. ii)*? Aut quis per ignem, nisi Spiritus sanctus figuratur, de quo idem Redemptor noster dicit: *Ignem veni mittere in terram*? Aaron ergo et Hur graves manus Moysi sustentant, atque sustentando leviores reddunt, quia Mediator Dei et hominum cum igne sancti Spiritus veniens, mandata legis gravia, quæ dum carnaliter tenerentur, portare non poterant, tolerabiliora nobis per spiritualem intelligentiam ostendit. Quasi enim manus Moysi leves reddidit, quia pondus mandatorum legis ad virtutem confessionis retorsit. Hanc nobis sequentis misericordiae promissionem innuit, cum per prophetam dicitur: *Nolo mortem peccatoris, sed ut convertatur et vivat (Ezech. xviii)*. Hinc iterum sub Judæ specie unicuique peccatrici animæ dicitur: *Si dereliquerit vir uxorem suam, et illa recedens duxerit virum alium, nunquid revertetur ad eum ultra? Nunquid non polluta et contaminata erit mulier illa? Tu autem fornicata es cum amatoribus multis. Tamen revertere ad me, dicit Dominus (Jerem. iii)*. Ecce paradigma turpis mulieris dedit. Ostendit quod post turpitudinem recipi non possit; sed hoc ipsum paradigma quod protulit, per misericordiam vincit, cum dicit fornicantem mulierem recipi nequaquam posse, et tamen ipse fornicantem animam, ut recipiat, expectat. Peusemus pondus tante pietatis. Dicit quod fieri non potest, et demonstrat quia hoc ipse facere etiam contra morem potest. Ecce vocat et inquinatos denuntiat, etiam hos amplecti quærit a quibus desertum esse se queritur. Inflexit ergo ad misericordiam duritiam legis, quia quos juste ille damnat, ipse misericorditer liberat: *Dixit autem Dominus ad Moysen: Scribe hoc ad monumentum in libro, et trade auribus Josue. Delebo enim memoriam Amalec sub caelo. Edificavitque Moyses altare, et vocavit nomen ejus, Dominus exaltatio mea. Jubet Dominus bellum ceptum contra Amalec in libro conscribi, et tradi auribus Josue, prædicitque quod deleturus sit memoriam Amalec. Quid hoc significat nisi quod omnipotens Deus per legem, cujus typum Moyses tenet, de Salvatore nostro prænuntiat quod ipse deleturus sit memoriam hostium spiritualium, atque sancta Ecclesia latione comprehensens demersurus sit eos in*

A profundum abyssi, hostes videlicet illos de quibus Propheta dicit: *Periit memoria eorum cum sonitu, et Dominus in æternum permanet (Psal. ix)*? Et ut ostenderet meritibus Christi, nullo tempore pigritiæ inertia esse torpendum, sed semper paratos esse ad prælium, paulo post subdidit dicens: *Quia manus solius Domini, et bellum Dei erit contra Amalec a generatione in generationem. Manus solius Domini et bellum Dei contra Amalec est, id est, contra malignos spiritus, qui sanguinolenta et corruptibilia opera semper sitiunt. Interpretatur enim Amalec populus bruchus, vel populus lingens sanguinem. Cum Christus in membris suis, hoc est sanctis, virilitate et sine cessatione in presenti tempore contra spirituales nequitiæ præliatur; a generatione videlicet in generationem, id est, usque ad finem mundi, quando perfecte victoria perpetrata sancti cum triumpho ad cæleste regnum comitantes regem suum Christum, intrabunt, regnum et ipsi accepturi perpetuum; tunc et illud ver. citer impletur quod Apostolus dicit: *Abscripta est mors in victoria. Et alibi scriptum est: Mors, inquit, ultra jam non erit, neque luctus neque clamor, quia prima abierunt (Apoc. xxi)*.*

CAPUT IX.

De adventu Jethro cognati Moysi in desertum cum uxore et filii Moysi; et de consilio quod dedit Moysi pro labore jurgiorum levigando.

Cumque audisset Jethro sacerdos Madian cognatus Moysi omnia, quæ fecerat Dominus Moysi et Israel populo suo, eo quod eduxisset Dominus Israel de Ægypto, tulit Sephoram uxorem Moysi, quam remiserat, et duos filios ejus, quorum unus vocabatur Gersam, dicente patre: *Advena fui in terra aliena. Alter vero Eliezer, Deus enim ait patris mei adjutor meus, et eruit me de gladio Pharaonis. Venit ergo Jethro, cognatus Moysi, et filii ejus et uxor ad Moysen in desertum, ubi erat castra metatus juxta montem Dei. Veneruntque Aaron et omnes senes Israel, ut comederent panem cum eo coram Domino (Exod. xviii)*. [Ex Augustino.] Quæritur, ubi ante Deum, quando nec tabernaculum fuit, nec arca testamenti, quæ postea sunt instituta? Neque enim et hic de futuro dictum accipere possumus, sicut dictum est de manna, quod positum est in vase aureo. Ergo ante Deum id accipere debemus factum. Ubi enim non Deus? Altero autem die sedit Moyses, ut judicaret populum; qui assistebat Moysi de mane usque ad vesperam. Quod cum vidisset cognatus ejus, omnia scilicet quæ agebat populo, ait: *Quid est hoc, quod facis in plebe? Cur solus sedes, et omnis populus præstolatur de mane usque ad vesperam? Cui respondit Moyses: Venit ad me populus querens sententiam Dei; cumque acciderit eis aliqua disceptatio, veniunt ad me, ut judicem inter eos, et ostendam præcepta Dei et leges ejus. (Ex Augustino.)* Quæri potest quomodo ista Moyses dixerit, cum lex Dei adhuc nulla conscripta esset, nisi quia lex Dei sempiterna est, quam consulat omnes pie mentes, ut quod in ea invenerint, vel faciant, vel jubeant, vel vetent, secundum quod illa incommutabili veritate

præcepit. Nunquid enim Moyses, quamvis cum illo loqueretur Deus, per singula credendum est quod consulere soleret Deum, si quid esset in disceptationibus tantæ multitudinis, quæ illum in hoc iudicandi negotio a mane usque ad vesperam detinebat? Et tamen nisi suæ menti præsentem Dominum consuleret, legemque ejus sapienter attenderet, quid iustissimum iudicare inter disceptantes posset, non inveniret. At ille: *Non bonam, inquit, rem facis. Stulto labore consumeris et tu et populus iste, qui tecum est. Ultra vires tuas est negotium. Solus illud non poteris sustinere: sed audi verba mea atque consilia, et erit Dominus tecum.* In eo quod Jethro consilium dat generi suo Moysi, ne occupatus iudiciis populi, et ipse et populus consumeretur consummatione intolerabili, prima quæstio est, cur hoc Deus famulum suum, cum quo ipse tanta et talia loquebatur, ab alienigena passus est admoneri. In quo Scriptura nos admonet, per quemlibet hominem detur consilium veritatis, non debere contemni. Videndum etiam ne forte ibi voluerit Deus ab alienigena admoneri Moysen, ubi et ipsam posset tentare superbia. Sed lat enim iudiciaria sublimitate. Nam hunc sensum iudicat, cum ipse Jethro eos eligere jussit ad iudicandas causas populi, qui odissent superbiam. Deinde quam sit observandum, quod alibi Scriptura dicit: *Fili, ne in multis sint actus tui (Eccl. xi)*, satis et hic apparet. Deinde verba Jethro dantis consilium Moysi, consideranda sunt. Dicit enim: *Nunc itaque audi me, et consilium dabo tibi, et erit Deus tecum.* Ubi mihi videtur significare nimis intentum humanis actionibus animum, Deo quodammodo vacuari, quo sit tanto plenior, quanto in superna atque æterna liberius extenditur. Sequitur: *Esto tu populo in his, quæ ad Deum pertinent, ut referas, quæ dicuntur ad eum, ostendasque populo cæremonias et ritum colendi, viamque per quam ingredi debeant, et opus quod facere. Provide autem de omni plebe viros potentes et timentes Deum, in quibus sit veritas, et qui oderint avaritiam: et constitue ex eis tribunos et centuriones, quinquagenarios et decanos, qui iudicent populum omni tempore. Quidquid autem majus fuerit, referant ad te, et ipsi minorum tantummodo iudicent; leviusque tibi sit paritio in alios onere. Si hoc feceris, implebis imperium Domini, et præcepta ejus poteris sustentare; et omnis hic populus revertetur cum pace ad loca sua.* Quod vero adjungit et dicit, esto tu populo in his quæ ad Deum, et referes verba eorum ad Deum, et testaboris illi præcepta Dei et legem ejus, et demonstrabis illis vias in quibus ambulabunt in eis, et opera quæ faciant, cum populo universo hæc agenda esse demonstrat. Non enim ait uniuscujusque verba referre ad Deum, sed verba eorum: cum supra dixisset: *Esto tu populo in his quæ ad Deum sunt.* Post hæc admonet, ne singulorum negotia quæ inter se habent, deserantur: electis videlicet potentibus viris, Deum colentibus, justis, et qui oderint superbiam: quos constitueret super milenarios; alios super centenos; alios super

A quinquagenos; alios super denos. Sic et ab ipso Moysse removit graves et periculosas occupationes; nec istos gravavit, quandoquidem ipsi mille haberent unum super se, et sub illo haberent alios decem; et sub eis alios viginti, et sub his alios centum; ut vix aliquid ad singulos quosque præpositos pervenire, quod iudicare necesse haberent, insinuantur. Hic etiam humilitatis exemplum, quod Moyses cum quo Deus loquebatur, non fastidivit neque contempsit alienigenæ soceri sui consilium: quamquam et ipse Jethro cum Israelita non fuisset, utrum inter viros Deum verum colentes, religioseque sapientes habendus sit, quemadmodum et Job, cum ex ipso populo non fuisset, merito quaeritur, immo credibilis habetur. Ambigue quippe posita sunt verba: vel utrum sacrificaverit Deo vero in populo ejus, quando vidit generum suum; vel utrum eum adoraverit ipse Moyses, quamquam de adoratione, etiam si expresse positum esset, honor videretur socero redditus eo modo, quo solet hominibus honorificentiae causa exhiberi: a patribus, sicut de Abraham scriptum est, quod *adoraverit filios Heth (Gen. xxvii)*. Quos autem dicat grammato isagogas post decuriones, non facile sciri potest, quoniam hoc nomen in nullo usu habens vel officiorum vel magisteriorum; non quidam doctores interpretati sunt, ut intelligantur magistri litterarum, qui introducunt in litteras, sicut resonat Græcum vocabulum. Hic sane significatur ante legem datam, quod habuerint Hebræi litteras, quæ a quo cœperint esse, nescio utrum valeat indagari. Non nullis enim videtur, a primis hominibus eas cœpisse et perductas esse ad Noe, atque inde ad parentes Abraham, et inde ad populum Israel. Sed unde hoc probari possit, ignoro. (Ex Isidoro.) Hoc magnæ admirationis est, ut diximus, quod Moyses propheta Deo plenus, qui cum Domino facie ad faciem loquebatur, ab homine gentili consilium accepit, ut faceret omnia quæcumque diceret ille: nisi ut formam humilitatis populorum principibus daret, et futuri sacramenti designaret imaginem. Sciebat enim futurum quandoque quod populum ex gentibus congregatum, ea quæ in lege deerant, eo suggerente compleantur; bonumque et spiritualem intellectum, afferret ad legem Dei; et sciebat quia audiret eundem populum lex, et faceret omnia quæcumque diceret; legisque diminutio suggerente Evangelio completeretur.

CAPUT X.

De adventu filiorum Israel ad montem Sinai, ubi mandavit populo per Moysen, ut essent parati in diem tertium.

Mense tertio egressionis Israel de terra Ægypti, in die hac, venerunt in solitudinem Sinai. Nam profecti de Raphidim, et pervenientes usque in desertum Sinai, castra metati sunt in eodem loco; ibique Israel fixit tentoria e regione montis. Moyses autem ascendit ad Deum vocavitque eum Dominus de monte et ait: Hæc dices domui Jacob, et annuntiabis filiis Israel, etc. (Exod. xix). (Ex Isidoro.) Accessit itaque post hæc

populus quadragesima septima die egressionis Israel ex Ægypto ad montem Sina; ibique Moyses ascendit ad Deum, et Dominus ad eum descendit. Si quid est moraliter quod Moyses in montem ascendit et Dominus in montem descendit? Mons quippe, altitudo contemplationis nostræ est, in qua ascendimus; ut ad ea quæ ultra infirmitatem nostram sunt, intuenda sublevemur. Sed in hanc Dominus descendit, quia sanctis multis proficientibus parum de se aliquid eorum sensibus aperit.

Vos ipsi vidistis quæ fecerim Ægyptiis: quomodo portaverim vos super alas aquilarum, et assumpserim mihi. Alas aquilarum, doctrinas mystice appellat duorum Testamentorum. Bene ergo Scriptura sacra pennas aquilarum assimilatur, quæ nos ab infirmis suis exhortationibus elevat, et suis consolationibus portant, suisque documentis semper ad ardua opera virtutum, et ad coelestia præmia provocant. Si ergo audieritis vocem meam, et custodieritis pactum meum, eritis mihi in peculium de cunctis populis. Mea est enim terra omnis; et vos eritis mihi regnum et gens sancta. Hoc laudis testimonium quondam antiquo Dei populo per Moysen datum est, quod postea recte gentibus dat apostolus Petrus dicens: Vos autem genus electum, regale sacerdotium: gens sancta, populus acquisitionis (I Petr. II), quia in Christum videlicet crediderunt qui velut lapis angularis, in eam quam in se Israel habuerat salutem, gentes adunavit. Quas genus electum vocat propter fidem: ut distinguat ab eis qui lapidem vivum reprobando, facti sunt ipsi reprobi. Regale autem sacerdotium, quia illius corpori sunt uniti, qui rex summus et sacerdos est verus, regnum suis tribuens ut rex et ut pontifex, eorum peccatum sui sanguinis hostia mundans. Regale sacerdotium eos nominat, et et regnum se parare perpetuum et hostias immaculate conversationis Deo semper offerre meminerint. Gens quoque sancta et populus acquisitionis vocantur, juxta id quod apostolus Paulus prophetae exponens sententiam dicentis: Justus autem meus ex fide vivit (Abac. II). Quod si subtraxerit se, non placebit animæ meæ. Nos autem non sumus, inquit, subtractionis filii in perditionem: sed fidei, in acquisitionem animæ. Et in Actibus Apostolorum. Vos, ait, Spiritus sanctus posuit episcopos regere Ecclesiam Domini, quam acquisivit sanguine suo (Act. XX). Populus ergo acquisitionis facti sumus in sanguine nostri Redemptoris: qui erat quondam populus Israel redemptus sanguine agni de Ægypto.

Venit Moyses, et convocatis majoribus natu populi, exposuit omnes sermones quos mandaverat Dominus. Responditque universus populus simul: Cuncta quæ locutus est Dominus, faciemus. Cumque retulisset Moyses verba populi ad Dominum, ait ei Dominus: Jam nunc veniam ad te in caligine nubis, ut audiat me populus loquentem ad te, et credat tibi in perpetuum. Per caliginem et omne quidquid tenebrosum in decessu Dei erat, littera legis designatur; per montem vero et omne quidquid ibi splendidum fuit,

A sensus spiritualis demonstratur. Omne leve et lucidum ad fideles pertinet: omnis autem terra et tenebrositas, ad infideles terrendos. Ideo autem lex cum terrore datur, ut populus carnalis Deum timeret, et legem ejus cum reverentia conservaret.

Nuntiavit ergo Moyses verba populi ad Dominum, qui dixit ei: Vade ad populum et sanctifica eos hodie et cras; laventque vestimenta sua, et sint parati in diem tertium. Die enim tertio, descendet Dominus coram omni plebe super montem Sinni. Hac quidem die reperitur dari lex, quæ in tabulis lapideis scripta est digito Dei: sicut consequentia docent. Dies autem iste tertius apparet tertii esse mensis ab exitu ex Ægypto. Ex die ergo quo pascha fecerunt, id est, agnum immolaverunt et ederunt, qui fuit quartus decimus primi mensis, usque ad istum quo lex datur, dies quinquaginta numerantur: decem et septem scilicet primi mensis: reliqui ab ipso XIV, deinde omnes xxx secundi mensis, qui sunt XLVII. Et tertius tertii mensis, qui est a solemnitate occisi agni quinquagesimus. Ac per hoc in ista umbra futuri secundum agni immaculati diem festum, sicut quinquagesimo die lex data est, quæ conscripta est digito Dei, ita ipsa veritate Novi Testamenti, a festivitate agni immaculati Christi Jesu, quinquaginta dies numerantur: ut Spiritus sanctus de altissimis datus est. Digitum autem Dei esse Spiritum sanctum supra jam diximus teste Evangelio. Quod autem Dominus præcepit Moysi, ut populum sanctificet hodie et cras, utque ipsi lavent vestimenta sua, et sint parati in diem tertium, mystice significat quod omnis qui ad conspectum Dei pervenire desiderat, sanctificare se debet, id est, sana fide et digna conversatione præparare; et vestimenta sua lavare, id est, opera sua mundare; in præsentem videlicet et in futuro tempore, quod significat hodiernus et dies crastinus: quatenus ad gloriam resurrectionis et immortalitatis Dominicæ pertingere possit. Hoc quoque insinuat dies tertius, quia Christus die tertia a mortuis resurrexit. Constituesque terminos populo per circuitum et dices: Cavete ne ascendatis in montem, nec tangatis fines illius. Omnis qui tetigerit montem, morte morietur. Manus non tanget eum: sed lapidibus opprimetur, aut confodietur jaculis: sive jumentum fuerit, sive homo, non vivet. Quid est quod legem daturus Dominus, in igne fumoque descendit, nisi quia humiles per claritatem suæ ostensionis illuminat, et superborum oculos per caliginem erroris obscurat? Prius ergo mens ab appetitu gloriæ temporalis, atque ab omni carnalis concupiscentiæ delectatione terrenda est; et tunc ad aciem contemplationis erigenda. Unde et cum lex accipitur, populus a monte prohibetur; ut videlicet qui infirmis adhuc mentibus terrena desiderant, considerare sublimia non præsumant. Ubi et recte dicitur: Si bestia tetigerit montem, lapidabitur. Bestia etenim montem tangit, cum mens irrationalibus desideriis subdita, ad contemplationis altum se erigit. Sed lapidibus percutitur, quia summa non sustinens, ipsis superni ponderis ictibus necatur. Quæ

ergo culmen apprehendere perfectionis nituntur, A contemplationis arcem tenere desiderant, prius se in campo operis per exercitium probent, ut sollicite sciant, si nulla jam mala proximis irrogant; si subirrogata a proximis, æquanimiter portant; si objectis bonis temporalibus, nequaquam eos lætitia solvit; si subtractis, non nimio mœrore sauciantur, ac deinde perpendant, si cum ad semetipsos introrsus redeunt, in eo quod spiritalia rimantur, nequaquam secum rerum corporalium umbras trahunt: vel fortasse tractas, manu discretionis abigunt, si in-circumscriptum lumen videre cupientes, cunctas circumscriptionis suæ imagines deprimunt: et in eo quod super se contingere appetunt, vincunt quod sunt.

Cum cœperit clangere buccina, tunc ascendant in B montem. Quid est quod prius prohibet populum ne ascendat in montem, nec tangat fines illius, minaturque transgressoribus mortem, nunc autem jubet ut quando cœperit clangere buccina, tunc ascendant in montem: nisi quod humanam audaciam compescens premit, et ad obediendum divinæ jussioni, mentem erigit? Ad sonitum ergo buccinæ ascendere oportet in montem, quia ad sacræ prædicationis vocem se erigere debet ad superna, mens auditorum. Nec enim inordinate ad investigationem sacramentorum cœlestium animus pertinax se immittit debet, irrationabili motu præsumptionis suæ instigatus; sed ad vocationem divinam promptus ac devotus subsequi, quo provocat gratiam largitoris.

Cumque lavassent vestimenta sua, ait ad eos: C Estote parati in diem tertium, nec appropinquetis uxoribus vestris. Quid est quod post lavationem vestimentorum prohibet accessum uxorum, nisi ut ostendat nobis, non sufficere ad virtutem contemplationis, mundationem operum per pœnitentiæ lamentum, sine castitate tam corporum, quam etiam animarum? Oportet ergo ut mundemus actus nostros præteritos per compunctionem lacrymarum, et puritatem integram servemus præcordiorum, quia aliter non sufficimus ad contemplationem Dei, et ad perceptionem veræ sapientiæ. Hinc ipsa Veritas ait: Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt (Matth. v). Et in Salomone scriptum est: Spiritus sanctus disciplinæ effugiet fictum, et in animam malevolam non introibit sapientia (Sap. 1).

CAPUT XI.

De eo quod die tertio cœperant audiri tonitrua, micare fulgura, et nubes operire montem, clangorque buccinæ vehementius perstreperere, cum Dominus descendisset de monte,

Jam advenerat dies tertius et mane inclaruerat; et cœperunt audiri tonitrua, ac micare fulgura, et nubes densissima operire montem: clangorque buccinæ vehementius perstrepebat (Exod. xix). (Ex Isidoro.) Quinquagesima die post actum pascha, data est lex Moysi; ita et quinquagesimo die post passionem Domini, quam pascha illud præfigurabat, datus est Spiritus sanctus promissus paracletus descensus super apo-

stolos, et qui cum eis erant. In centesimo vigesimo Mosaicæ ætatis numero constitutis et divisis linguis credentium, totus Evangelica prædicatione mundus impletus est. Dicitur illic scripta lex digito Dei, et Dominus dicit de Spiritu sancto: In digito Dei ejicio dæmonia (Luc. xi). Aspicit illic cunctus populus voces et lampades montemque fumantem, tonitrua et fulgura, clangoremque buccinæ perstreperentem. In vocibus namque et tonitruis, clamor prædicationum intelligitur; in lampadibus, claritas miraculorum; in sonitu buccinæ, prædicationis fortis sanctorum. Quæ omnia in adventu Christi et sancti Spiritus completa sunt, quando omnes discipuli Christi in varietate linguarum, præceptis et signis intonerunt. Interpretatur autem Sinai rubus, quod significat Ecclesiam, in qua et Dominus Moysi loquitur. Quod autem legem daturus Dominus, in igne fumoque descendit, hoc significat quia et fideles claritas suæ ostensionis illuminat, et infideles oculos per fumum erroris obscurat. Quod vero videtur in caligine, hoc significat quia in pii qui terrena sapunt, caliginem malitiæ eum descendentem, id est, in humilitate nascentem, non agnoverunt. Alias in caligine visus, legem dedit, quia veritatem suæ legis non secuturis infidelibus, quasi per caliginem dixit, ut videntes non videant.

Timuit populus qui erat in castris. Cumque eduxisset eos Moyses in occursum Dei de loco castrorum, steterunt ad radices montis. Intueri libet quomodo sacra eloquia in exordiis narrationum qualitates exprimunt terminosque causarum. Aliquando namque a positione loci, aliquando a positione corporis, aliquando a qualitate aeris, aliquando a qualitate temporis signant quid de ventura actione subjiciant. A positione locorum divina Scriptura exprimit subsequendum merita finesque causarum: sicut de Israele dicit quia verba Dei in monte audire non potuit, sed præcepta in campestribus accepit; subsequentem nimirum infirmitatem populi indicans, quia ascendere ad summa non valuit, sed semetipsum in infimis, neglecte vivendo, laxavit. A positione corporis futura denuntiat, sicut in Actibus apostolorum Stephanus, Jesum a dextris virtutis Dei stantem (Act. vii) se vidisse manifestat. Stare quippe pugnantis est vel juvantis. Et recte stare cernitur, qui in bello certaminis opitulatur. A qualitate aeris res subsequens demonstratur, sicut evangelista cum prædicante Domino nullos tunc ex Judæa crelituros diceret, præmisit dicens: Hiems autem erat (Joan. x). Scriptum namque est: Abundavit iniquitas, refrigeravit charitas multorum (Matth. xiv). Idcirco ergo hiemis curavit tempus exprimere, ut incesse auditorum cordibus malitiæ frigus indicaret. Hinc est quod negaturo Petro præmittitur quia frigus erat, et stans ad prunas calefaciebat se. Jam namque intus a charitatis calore torpuerat, et ad majorem præsentis vitæ, quasi ad persecutorum prunas, in firmitate æstuante recalcebat. A qualitate quoque temporis, finis exprimitur actionis; sicut non rediturus ad ve-

miam, et ad tra litionis perfidiam nocte Judas exisse perhibetur, cum egrediente illo ab evangelista dicatur : *Erat enim nox Joan. xiii*). Hinc enim et inique diviti dicitur : *Hac nocte repetunt animam tuam abs te (Luc. xii)*). Anima quippe quæ ad tenebras ducitur, non in die repeti, sed in nocte memoratur. Hinc est quod Salomon, qui sapientiam non perseveraturus accepit, in somnis hanc et nocte accepisse describitur. Hinc est quod angeli ad Abraham meridie veniunt; punituri autem Sodomam, ad eam vespere venisse memorantur.

Totus autem mons Sinai fumabat, eo quod descendisset Dominus super eum in igne : et ascenderet et fumus ex eo quasi de fornace. Eratque omnis mons terribilis, et sonitus buccinæ paulatim crescebat in majus et prolixius tendebatur. Quid per montem nisi ipsa nostra contemplatio designatur, in qua nos ascendimus ut ad ea quæ ultra infirmitatem nostram sunt videnda sublevemur? Sed in hunc Dominus descendit, quia nobis multum proficientibus, parum de se aliquid nostris sensibus aperit; si tamen dici in illo vel parum vel aliquid potest, qui unus semper et idem intelligi particulariter non potest, et tamen a suis fidelibus participari dicitur, cum in ejus substantia pars nullatenus admittatur. Sed quia hunc exprimere perfecto sermone non possumus, humanitatis nostræ modulo, quasi infantie imbecillitati præpediti, eum aliquatenus balbutiendo resonamus. Sonitus inquit buccinæ paulatim crescebat in majus, et prolixius tendebatur. Sonitus buccinæ est sermo prædicatorum, qui secundum auditorum intellectum formari debet, ut cuique personæ videatur expedire. Non enim eodem tenore doctrinæ imbuenda est ruditas neophytorum, qua instruenda est capacitas eruditorum. Unde et Paulus quibusdam suis auditoribus dixit : *Non potui loqui vobis quasi spiritualibus, sed quasi carnalibus : tanquam parvulis in Christo, lac vobis dedi, non escam, et reliqua (I Cor. iii)*. Et alibi : *Loquimur, inquit, sapientiam inter perfectos, quam nemo principum hujus sæculi cognovit (I Cor. ii)*.

Descenditque Dominus super montem Sinai, in ipso montis vertice, et vocavit Moysen in cacumen ejus. Ecce Dominus descendere in montis verticem dicitur, et vocare Moysen in cacumen ejus, in quo ostenditur quod ipse Dominus profectum sanctorum suorum semper ad sublimiora et perfectiora provocat, quibus ipse summa perfectio est, quia ejus visio perpetua consummatio est omnium virtutum.

Quo cum ascendisset, dixit ad eum : Descende et contestare populum, ne forte velint transcendere terminos ad videndum Dominum, et pereat ex eis plurima multitudo. Contestatur populum Dominus, ne forte velint transcendere terminos præstitutos ad videndam Dominum, quia magna discretionem cuique epus est, ne velit ultra quam debet et quam possit de ipsa divina natura rimari ac tractare conetur. Unde et Scriptura dicit : *Qui majestatem scrutatur, opprimetur gloria (Prov. xxv)*. Et alibi ipsa Sapien-

tia dicit : *Mel invenisti, comede quod sufficit tibi ; ne forte satiatas, evomas illud, et perjures nomen Dei tui (Ibid.)*.

Locutusque est Dominus Moysi cunctos sermones hos : Ego sum Dominus Deus tuus, qui eduxi te de terra Ægypti, de domo servitutis (Exod. xx). [Ex Origene.] Omnis qui dicit se contemnere præsens sæculum, quod figuraliter Ægyptus appellatur, et perverbum Dei, ut secundum Scripturas dicam translatus est, et non invenitur quia ad sæculum futurum festinat ac tendit, de hujusmodi anima dicit Deus : *Ego sum Dominus Deus tuus, qui eduxi te de terra Ægypti*. Non ergo hæc ad illos tamen dicuntur, qui de Ægypto profecti sunt, sed multo magis ad te qui nunc audis ista; si tamen proficiscaris ex Ægypto, et Ægyptiis ultra non servias, dicit hæc Deus : *Ego sum Dominus Deus tuus qui eduxi te de terra Ægypti, de domo servitutis*. Vide si non negotia sæculi et actus carnis domus est servitutis; sicut rursus e contrario, relinquere sæcularia et secundum Deum vivere, domus est libertatis, sicut Dominus in Evangeliiis dicit : *Si permanseritis in verbo meo, vos agnosceitis veritatem, et Veritas liberabit vos (Joan. viii)*. Ergo Ægyptus domus est servitutis, Judæa vero et Jerusalem domus est libertatis. Audi et Apostolum de his secundum sapientiam quæ ei in mysterio data fuerat, pronuntiantem : *Quæ autem sursum est, inquit, Jerusalem, libera est, quæ est mater omnium nostrum (Gal. iv)*. Sicut ergo Ægyptus ista terrena provincia filiis Israel domus dicitur servitutis, ad comparisonem Judææ et Jerusalem quæ eis domus efficitur libertatis, ita ad comparisonem cælestis Jerusalem, quæ, ut ita dicam, mater est libertatis, totus hic mundus, et omnia quæ in mundo sunt, domus est servitutis. Et quoniam de paradiso libertatis pro pœna peccati ad hujus mundi ventum fuerat servitutem, idcirco primus sermo decalogi, id est prima mandatorum Dei vox, de libertate profertur dicens : *Ego sum Dominus Deus tuus, qui eduxi te de terra Ægypti, de domo servitutis*. Hanc vocem in Ægypto positus audire non poterat, etiamsi tibi injungatur ut Pascha facias, etiamsi accingaris lumbos et sandalia accipias in pedibus, etiamsi virgam teneas in manu, et azyma cum amaritudine comedas. Et quid dico, in Ægypto positus hæc audire non poterat? Sed ne inde quidem profectus, in prima statim mansionem hæc audire potuisti, nec in secunda nec in tertia, nec cum transieris mare Rubrum, etiamsi ad Maram veneris, et fuerit tibi amaritudo in dulcedinem versa; etiamsi in Elim veneris ad duodecim fontes aquarum et septuaginta arbores palmarum; etiamsi Raphidim præterieris, cæterosque profectus ascenderis, nondum ad ejusmodi verba idoneus judicaris, sed cum veneris ad montem Sina. Multis ergo ante laboribus peractis, multis ærumnis et tentationibus superatis, vix aliquando mereberis præcepta suscipere libertatis, et audire a Domino : *Ego sum Dominus Deus tuus, qui eduxi te de terra Ægypti, de domo servitutis*. Verum hæc

sermo nondum sermo mandati est, sed qui sit qui mandat ostendet. Nunc ergo videamus quod sit initium decem mandatorum legis, et si non occurrimus omnia iustitia, saltem, prout Dominus dederit, explicemus.

CAPUT XII.

Sermo Dei ad populum, decalogum legis proferens.

Primum ergo mandatum est : Non erunt tibi dii alii præter me ; et post hæc sequitur : Non facies tibi sculptilis, neque omnem similitudinem quæ est in cælo desuper, et quæ in terra deorsum, nec eorum uæ sunt in aquis sub terra. Non adorabis ea neque uales (Exod. xx). [Ex Origene.] Hinc puto et apostolum Paulum sumpsisse illud quod ad Corinthios scribit dicens : *Siquidem sunt qui dicuntur dii, sive in cælo sive in terra (I Cor. viii).* Et addidit : *Sicut et sunt dii multi et domini multi ; sed nobis unus Deus Pater, ex quo omnia et nos ab isto ; et unus Dominus Jesus Christus, per quem omnia et nos per ipsum.* Tale etenim est quod dicit : Licet sint multi domini qui aliis gentibus dominantur, et dii multi qui ab aliis colantur, sed nobis unus est Deus et unus Dominus. *Non facies tibi idolum : neque omnem similitudinem eorum quæ sunt in cælo, vel quæ in terra, etc.* Aliud ergo est facere idolum, aliud similitudinem. Et siquidem Dominus nos ad ea quæ dicenda sunt, illuminare dignatur, ego sic arbitror accipiendum quod, verbi causa, si quis in quolibet metallo auri, vel argenti, vel ligni, vel lapidis, faciet speciem quadrupedis alicujus, vel serpentis, vel avis, et statuam illam adorandam, non idolum, sed similitudinem fecit : vel etiam si picturam ad hoc ipsum statuatur, nihilominus similitudinem fecisse dicendus est. Idolum vero facit ille qui, secundum Apostolum dicentem quia idolum nihil est, facit quod non est. Quid est autem quod non est? Species quam non vidit oculus, sed ipse sibi animus pingit. Verbi gratia, ut si quis humanis membris caput canis aut arietis formet, vel rursus in uno hominis habitu duas facies fingat, aut humano pectori posternas partes equi et piscis adjungat. Hæc et his similia qui facit, non similitudinem, sed idolum facit. Facit enim quod non est, nec habet aliquid simile sibi ; et ideo hæc sciens Apostolus dicit quia idolum nihil est in mundo. Non enim aliqua ex rebus exstantibus assumitur species, sed quod ipsa sibi otiosa mens et curiosa reperit. Similitudo vero, cum aliquid ex his quæ sunt vel in cælo vel in terra vel in aquis, formatur sicut superius diximus. Verumtamen non sicut de his quæ in terra sunt vel in mari similitudinibus, in promptu est pronuntiare. Ita etiam de cælestibus, nisi quis dicat de sole et luna et stellis hoc posse sentiri, et horum namque formas exprimere gentilitas solet. Sed quia Moyses eruditus erat in omni sapientia Ægyptiorum, etiam ea quæ apud illos erant in occultis et reconditis prohibere cupiebat.

Ego enim sum Dominus Deus tuus, Dominus zelans. Vide benignitatem Dei, quomodo ut nos doceat et

*perfectos faciat, ipse fragilitatem humanorum non recusat affectuum. Quis enim audiens Deum zelantem, non continuo miretur, et humanæ fragilitatis vitium putet? Sed omnia propter nos et agit et patitur Deus : et ut possimus edoceri, notis et usitatis nobis affectibus loquitur. Videamus ergo quid est quod dicit, quia Dominus zelans ego sum. Sed ut contemplari facilius possint divina de humanis, secundum ea quæ superius disseruimus, doceamus exemplis. Omnis mulier aut sub viro est et subiecta est legibus viri, aut meretrix, et utitur libertate peccandi. Qui ergo ingreditur ad meretricem, scit se ad eam ingressum esse mulierem, quæ prostituta est, et cunctis volentibus patet ; et ideo indignari non potest, si cum ea etiam alios videat amatores. Qui vero legitimo utitur matrimonio, non patitur ut uxorem potestate peccandi, sed accenditur zelo ad castitatem matrimonii conservandam, quo possit ex ea fieri legitimus pater. Hoc ergo exemplo intelligamus omnem animam, aut prostitutam esse demonibus, et habere plurimos amatores, ita ut intret ad eam modo quidem spiritus fornicationis ; illo discedente, intret spiritus avaritiæ ; post hunc veniat superbiæ spiritus, inde iræ, inde invidiæ, post etiam, vanæ gloriæ ; aliique cum eis plurimi. Isti omnes ita cum infideli anima meretricantur, ut alter alteri non inuideant : nec zelotypia moveantur ad invicem. Et quid dico quod alter alterum non excludat? Imo et invitante se invicem et sponte convocant : sicut paulo ante jam diximus, quod in Evangelio scriptum est de illo spiritu qui exiit ab homine, et regressus adduxit secum septem alios nequiores se spiritus (Luc. xi), ut in una anima simul habitarent. Sic ergo nullam zelotypiam amatorum suorum patitur anima quæ dæmonibus prostituta est. Si vero legitimo conjuncta sit viro, illi viro cujus matrimonio Paulus animas conjungit et sociat, sicut et ipse dicit, *Statui enim vos uni viro, virginem castam exhibere Christo (I Cor. xi).* Et de quo in Evangelio scriptum est, quia *rex quidam fecit nuptias filio suo (Math. xxii).* In hujus ergo viri nuptias cum se anima dederit, et legitimum cum eo sortita fuerit matrimonium, etiamsi fuit aliquando peccatrix, etiamsi meretricata est, tamen si se huic viro tradidit, ultra eam peccare non patitur : non potest ferre ut rursus anima quæ se sortita est virum, alludat adulteris, excitatur super eam zelus ejus, defendit conjugii castitatem. Et zelans dicitur Deus, quia animam sibi mancipatam non patitur demonibus admisceri. Alioquin, si eam viderit temerantem jura conjugii, et occasiones querere ad peccatum, tunc, ut scriptum est, *dat ei libellum repudii, et dimittit eam dicens : Ubi est libellus repudii matris vestræ, quo dimisi eam (Deut. xiv)?* Quibus etiam addit et dicit : *Ecce peccatis vestris venundati estis, et propter iniquitates vestras, dimisi matrem vestram (Jerem. iii).**

Visitans iniquitatem patrum in filiis in tertiam et quartam generationem eorum, qui oderunt me ; et faciens misericordiam in millia his qui diligunt me

et custodiunt præcepta mea, etc. Nunc ergo videamus secundum hanc quam diximus progeniem, quomodo Deus peccata patrum reddat in filios in tertiam et quartam progeniem, et in ipsos non reddat patres. Nihil enim de patribus dixit. Diabolus ergo quia peccandi jam modum excessit, sicut propheta dicit, quemadmodum vestimentum in sanguine concretum, non erit mundum, ita et ipse non erit mundus in hoc sæculo, neque corripitur pro peccato, neque flagellatur. Omnia namque ei servata sunt in futurum. Unde et ipse sciens sibi illud statutum tempus esse poenarum, dicebat ad Salvatorem : *Quid venisti ante tempus torquere nos* (Matth. viii)? Dum ergo stat hic mundus, peccata sua non recipit diabolus, qui est peccantium pater. Redduntur autem in filios, id est in eos quos genuit per peccatum. Etiam homines in carne positi corripuntur a Domino, verberantur, flagellantur. Non enim vult Dominus mortem peccatoris, sed ut revertatur et viva. Et propterea benignus et misericors Dominus reddit peccata patrum in filios, ut quomodo patres, id est diabolus et angeli ejus, cæterique principes mundi ac rectores tenebrarum harum (et ipsi enim efficiuntur patres peccati sicut et diabolus), quomodo, inquam, patres isti indigni sunt qui in præsentis sæculo corripantur, sed in futuro recipiant quæ mereantur, filii eorum, id est, quos peccare persuaserint, et qui nihilominus per ipsos asciti fuerint ad consortium societatemque peccati, hi recipiunt quæ gesserunt : ut purgatiore ad futurum sæculum pergant, et ultra diabolo socii non efficiantur in poena. Quia ergo misericors est Dominus, et omnes homines vult salvos fieri, propterea dicit : *Visitabo in virga facinora eorum, et in flagellis peccata eorum. Misericordiam autem meam non auferam ab eis* (Psal. lxxxviii). Visitat igitur Dominus animas et requirit, quas ipse pessimas persuasionem peccati pater genuerit, et dicit ad unamquamque earum : *Audi, filia, et vide, et inclina aurem tuam, et obliviscere populum tuum, et domum patris tui* (Psal. xvi). Visitat ergo tempus peccatum et commonet te : et in flagello et in virga te visitat pro peccato, quod tibi diabolus pater subiecit, ut reddat illud tibi in signum, id est, dum in corpore degis : et sic completur, reddi peccata patrum in sinus filiorum in tertiam et quartam progeniem. Dominus enim zelans est et animam quam sibi despondit in fide, non vult illam permanere in contaminatione peccati, sed vult eam cito purgari, et velociter abjicere omnes immunditias suas, sicuti forte surreptum est. Si vero permanet in peccatis et dicit, Non audiemus vocem Domini, sed facientes faciemus voluntates nostras, et incendemus thura regnæ cœli, sicut exprobratur per prophetam, tunc servantur etiam ipsi ad illam sapientiae sententiam quæ dicit : *Quoniam quidem vocabam et non audiebatis, sed irridebatis sermones meos, itaque et ego vestram perditionem irridebo* (Jerem. xliv). Vel illa quæ posita est illis in Evangelio, dicente Domino : *Discedite a me in ignem æternum,*

quem præparavit Deus diabolo et angelis ejus (Matth. xxv). Possumus et alio modo hanc sententiam intelligere, quia dicit Deus, quod *visitet iniquitatem patrum in filios in tertiam et quartam generationem*, ut in his qui peccata patrum sequuntur, justæ sententiæ damnatio permaneat. Nam quasi injustitia videretur alium peccare, et alium luere peccata. Sed ex eo quod sequitur, *his qui me oderunt*, combinationis sive præcepti scandalum solvitur. Non ideo enim puniuntur in tertia et quarta generatione, quia deliquerunt patres eorum, cum patres potius qui fuerunt peccatores puniri debuissent ; sed quia patrum exstiterunt æmulatores, et oderunt Deum, hæreditario malo et impietate perierunt, in ramos quoque de radice crescente. Sunt qui hoc quod nunc in Exodo scriptum est, *Reddens iniquitates patrum super filios in tertiam et quartam generationem*, ita edisserant, ut ad animam humanam sententiam referant : patrem in nobis, leve punctum sensuum et incentiva vitiorum esse dicentes, filium vero si cogitatio peccatum conceperit. Nepotem, si quod cogitaveris atque conceperis, opere perpetraris. Pronepotem autem, hoc est, generationem quartam, si non solum feceris quod malum est et scelestum, sed in tuis sceleribus glorieris, secundum illud quod scriptum est : *Impius cum in profundum malorum venerit, contemnit* (Prov. xviii). Quod autem juxta Ezechielem Dominus dicit : *Quid est quod inter vos parabolam vertitis in proverbium istud in terra Israel dicentes, Patres comederunt uvam acerbam, et dentes filiorum obstupuerunt : Vivo ego, dicit Dominus Deus, si erit vobis ultra parabola hæc in proverbium in Israel. Ecce omnes animæ meæ sunt : ut anima patris, illa et anima filii mea est. Anima quæ peccaverit, ipsa morietur* (Ezech. xviii). Manifestat quod justus iudex unicuique secundum propria reddet merita. Sicut enim peccata filiorum non nocent patribus qui non pravum exemplum peccati filiis præbuerunt, ita peccata patrum iniquorum non redundant ad filios, si eorum imitatores in malo non sunt ; sed *anima quæ peccaverit, ipsa morietur*. Non abolitione utique substantiæ, sed ex ejus consortii privatione qui dicit, *Ego sum vita* (Joan. xiv). Et alibi loquitur : *Omnis qui vivit et credit in me, non morietur in æternum. Amen, amen dico vobis, qui sermonem meum servaverit, mortem non videbit in æternum* (Joan. v). *Vita enim nostra abscondita est cum Christo in Deo* (Coloss. iii), quia victuri sumus, quando Christus apparuerit vita nostra in gloria. Et implebitur illud quod scriptum est : *Amen, amen dico vobis, qui sermonem meum audit, et credit et qui non misit, habet vitam æternam, et in iudicium non venit, sed transibit a morte in vitam* (Joan. viii). [Ex Isidoro.] Primum decalogi mandatum ad Deum Patrem pertinet dum dicit :

Dominus Deus tuus, Deus unus est. Utique hæc audiens, unum Deum patrem colas, et in multos fictos deos fornicationem tuam non effundas. Secundum præceptum ad filium pertinet dum dicit :

Non assumes nomen Dei tui in vanum. Id est, A ne æstimes creaturam esse Filium Dei, quoniam omnis creatura vanitati subjecta est; sed credas eum æqualem esse Patri, Deum deorum, Verbum apud Deum, per quem omnia facta sunt (*Joan. 1*). Tertium mandatum de sabbato ad Spiritum pertinet sanctum, cujus dono requies nobis sempiterna promittitur. Nam quia Spiritus sanctus dicitur, propterea et septimum diem sanctificavit Deus. In aliis enim diebus operum, non est nominata sanctificatio, nisi in sabbato, ubi dicitur: *requievit Deus (Gen. 1)*. Proinde igitur hoc mandatum pertinet ad Spiritum sanctum, tam propter nomen sanctificationis, quam etiam propter æternam requiem ad donum sancti Spiritus pertinentem. Dicitur enim ibi:

Memento ut diem sabbati sanctifices. Sex diebus operaberis, et facies opera tua. Septimus autem dies sabbatum est Domini Dei tui: non facies omne opus. In sex dierum opere sex ætatum operatio continetur. In septimo vero requies, beati illius regni tempus ostenditur, quod carnaliter Judæi celebrantes peccant: et hoc ut non nos ad fidem mendacii fallentes aptemus clamat per prophetam dicens: *Neomenias et sabbata vestra odivit anima mea (Isa. 1)*. Quomodo ergo sanctificata erant sabbata illa quæ odivit Deus? Illud ergo sabbatum est sanctificatum, ubi post bona hujus vitæ opera requies nobis æterna promittitur. Ideoque quidquid ægimus, si propter futuri sæculi requiem facimus, veraciter sabbatum observamus. Post hæc præcepta septenarius succedit numerus mandatorum ad dilectionem pertinens proximi, et incipit ab honore parentum, quod tamen in ordine quartum est:

Honora patrem tuum et matrem tuam. A parentibus enim suis homo aperit oculos, et hæc vita ab eorum dilectione sumit exordium. Inde hoc mandatum primum est in septem, sicut Dominus ait in Evangelio: *Honora patrem tuum et matrem tuam, quod est mandatum primum (Matth. xv)*. Sed quomodo primum quia quartum, nisi quia prædictum est, in septenario numero, qui pertinet ad dilectionem proximi, primum est in altera tabula? Nam ideo duæ tabulæ legis datæ sunt. Jubetur ergo in hoc præcepto filios honorare parentes, neque contumeliosos illis existere, sed officio pietatis debitam reverentiam præstare. Nam qui parentibus honorem deferre non novit, quibus parere potest qui suos odit? Quintum:

Non mæchaberis, id est, ne quisquam præter matrimonii fœdera, aliis feminis misceatur, ad implendam suam libidinem. Nam specialiter adulterium facit, qui præter suam, ad alteram accedit uxorem. Sextum:

Non occides. Etenim non solum opere perpetrans homicidium facit, sed etiam et qui incurrit in eum esurientem vel nudum, qui mori possit nisi indumentum cibumque porrigendo subveniat, et idem homicida tenebitur. Septimum:

Non furtum facies. Quod est vitium rapacitatis. Octavum:

Non falsum testimonium dices. Quod est crimen mendacii et falsitatis. Nonum:

Non concupisces uxorem proximi tui. In hoc præcepto vetat intentionem adulterinæ cogitationis. Nam aliud est facere aliquid tale præter uxorem, aliud appetere alienam uxorem. Ideo duo præcepta sunt, *Non mæchaberis, et, Non concupisces uxorem proximi tui.* Decimum:

Non concupisces rem proximi tui. In quo præcepto damnat ambitionem sæculi, et refrenat concupiscentiam rerum. Itaque horum primum prohibet et subreptionem, secundum errorem, tertium interficit sæculi amorem, quartum impietatem, quintum B allidit fornicationem, sextum crudelitatem, septimum rapacitatem, octavum perimit falsitatem, nonum adulterii cogitationem, decimum mundi cupiditatem. (*Ex Augustino.*) Et notandum quia sicut decem plagis percutiuntur Ægyptii, sic decem præceptis conscribuntur tabulæ, quibus regantur populi Dei, et demones occidantur. Sed ad plagas decem non pertinet, quod primum factum signi causa, ut virga in serpentem converteretur. Aditus enim ipse erat ad Pharaonem, quo commendabatur Moyses educturus ex Ægypto populum Dei. Nondum enim contumaces feriebantur, sed divino signo jam terrebantur. Virga significabat regnum Dei, idemque regnum Dei esse, utique populum Dei. Serpens autem, tempus mortalitatis hujus: mors enim a serpente propinata est. C Tanquam ergo cadentes de manu Domini in terram, mortales facti sunt: unde projecta virga ex manu serpens effecta est. Fecerunt et magi Pharaonis similiter. Virgis eorum projectis, serpentes facti sunt: sed prius serpens Moysi, id est, virga Moysi, devoravit omnes serpentes magorum. Tunc demum cauda comprehensa, identidem virga facta est: et regnum remeavit ad manum. Sunt ergo virgæ magorum, populi impiorum, victi Christi nomine: cum in ejus corpus transferuntur, tanquam a serpente Moysi devorantur, donec redeat regnum Dei ad manum Dei. Sed in fine mortalis sæculi, quod significat cauda serpentis, magnum signum fiet. Audistis quæ debeatis desiderare; audite quid debeatis vitare.

CAPUT XIII.

Comparatio decalogi ad decem plagas Ægypti.

Primum præceptum in lege de colendo uno Deo: *Non erunt tibi, inquit, dii alii præter me.* Prima plaga Ægyptiorum aqua conversa est in sanguinem. Compara primum præceptum primæ plagæ: Deum unum ex quo sunt omnia in similitudine intellige aquæ, ex quo generantur omnia. Quo autem pertinet sanguis, nisi ad carnem mortalem? Quid est ergo conversio aquæ in sanguinem, nisi quia *obscuratum est insipiens cor eorum? Dicentes enim se esse sapientes, stulti facti sunt: et commutaverunt gloriam incorruptibilis Dei in similitudinem imaginis corruptibilis hominis (Rom. 1)*. Gloria incorruptibilis Dei sicut aqua: similitudo imaginis corruptibilis homi-

ris, sicut sanguis : et hoc qui-lem fit in corde impiorum, nam Deus incommutabilis manet. Neque enim quia et Apostolus dixit, *Commutaverunt*, ideo mutans est Deus. Secundum præceptum : *Non accipies nomen Domini Dei tui in vanum*. Qui enim accipit nomen Domini Dei sui in vanum, non mundabitur. Nomen Domini nostri Jesu Christi veritas est. Ipse enim dixit : *Ego sum veritas* (Joan. xiv). Veritas ergo mandat, vanitas inquinat. Et quoniam qui loquitur veritatem, de Deo loquitur : qui enim loquitur mendacium, de suo loquitur. Veritatem loqui, est rationabiliter loqui. Vanitatem loqui, est strepere potius quam loqui. Et merito : quia secundum præceptum est dilectio veritatis, cui contraria est dilectio vanitatis. Loquitur autem veritas, perstrepsit vanitas. Huic præcepto secundo, contrariam videte secundam plagam. Quæ est illa secunda plaga? Ranarum abundantia. Habes expressam significatam vanitatem, si attendas ranarum loquacitatem. Vide amatores veritatis non accipientes in vanum nomen Domini Dei sui, loqui sapientiam inter perfectos. Etiam et inter perfectos loqui quod ipsi sapere non possunt ; non est recedere a veritate, et pergere in vanitatem. Quamvis enim imperfecti non capiant si quid paulo excelsius fuerit disputatum de verbo Dei apud Deum per quod facta sunt omnia, possintque capere quod inter eos loquitur Paulus, tanquam inter parvulos Christi, *Jesum Christum, et hunc crucifixum* (I Cor. ii), non tamen illa est veritas, et ista vanitas. Vanitas autem esset, si Christum mortem non implevisse, sed finxisse diceremus ; si vulnera illa in phantasmate fuisse, si sanguinem non verum, sed simulatum de vulneribus emanasse ; si falsas eum cicatrices tanquam post falsa vulnera demonstrasse. Cum vero ista omnia vera dicimus facta, dicimus certa, expressa, impleta credimus et prædicamus. Quamvis de sublimi illius Dei incommutabili veritate non loquamur, non tamen imus in vanitatem. Qui autem illa omnia in Christo falsa et simulata dicunt, ranæ sunt clamantes in palude ; strepitum vocis habere possunt, doctrinam sapientiæ insinuare non possunt. Denique in Ecclesia loquuntur in hærentes veritati, veritatem per quam facta sunt omnia : veritatem verbum carnem factum et habitare in nobis : veritatem Christum natum de Deo : unum de uno, unigenitum et coeternum, veritatem accepta forma servi, natum ex virgine Maria, passum, crucifixum, resurgentem, ascendentem, ubique veritatem. Et quam parvulus capere non potest, veritatem et in pane et in lacte. In pane magnorum, in lacte parvulorum. Idem quippe panis ut lac fiat, per carnem trajicitur. Qui autem huic veritati contradicunt, et sua vanitate decepti decipiunt, ranæ sunt tædium inferentes auribus, non cibum mentibus. Audi denique homines rationabiliter loquentes. *Non sunt loquela neque sermones, quorum non audiantur voces eorum* (Psal. xviii). Sed voces non inanes : quia *in omnem terram exiit sonus eorum : et in fines orbis terræ verba eorum*. Si autem

A et ranas vis e contrario intelligere, illum versum psalmi recolle : *Vana locuti sunt unusquisque ad proximum suum* (Psal. xi). Tertium præceptum : *Memento diem sabbati sanctificare*. In tercio isto præcepto insinuatur quædam vocationis inditio, quæ est cordis tranquillitas ac mentis, quam facit conscientia. Ibi sanctificatio, quia ibi Spiritus Dei. Denique vivere vocationem, hoc est quietem. *Super quem, inquit, requiescet spiritus meus, nisi super humilem et quietum et tremementem verba mea* (Isa. lxvi)? Inquieti ergo resiliunt a Spiritu sancto provocatores rixarum, amatores calumniarum, seminatores contentionis, quorum præcordia vanitatis sunt cupidiora quam veritatis. Ideo inquietudine sua non ad se mittunt quietem sabbati spiritualis. Contra istorum inquietudinem dicitur, tanquam ut sabbatum habeant in corde, sanctificationem spiritus Dei : *Esto mansuetus ad audiendum verbum, ut intelligas*. Quid intellecturus sum? Deum dicentem : *Cessa ab inquietudine tua; non sit tumultus quidam in corde tuo per corruptionem, volitantibus phantasmatibus et compungentibus te*. Non sit ita. Deum enim intellecturus es dicentem tibi : *Vacate et videte, quoniam ego sum Dominus* (Psal. xlv). Tu inquietudinem vacare non vis contentionum tuarum corruptione cæcatus, exigis videre quod non potes. Attende enim, et contrariam tertiam plagam huic præcepto tertio. Sciniphes natæ sunt in terra Ægypti de limo. Muscæ quædam sunt minutissimæ et inquietissimæ, inordinate volitantes, in oculis irruentes, non permittentes hominem quiescere. Dum abiguntur et irruunt, dum aljectæ, rursus redeunt ; sic et omnino vana phantasmata cordis contentiosorum sunt. Tenete præceptum, cavete plagam. Quartum præceptum est : *Honora patrem tuum et matrem tuam*. Huic contraria quarta Ægyptiorum plaga. Cynomia enim quid est? Cynomia est canina musca : Græcum vocabulum est. Caninum est parentes non agnoscere. Nihil tam caninum quam cum illi qui genuerunt, non agnoscuntur. Merito ergo ut catuli canum, cæci nascuntur. Quintum præceptum est : *Non mœchaberis*. Quinta plaga, est mors in pecoribus Ægyptiorum. Comparemus hæc. Da hominem mœchari meditantem, conjugio non contentum suo, appetitum quemdam carnis in se domare non vult, qui est nobis pecoribusque communis. Etenim concumbere et generare etiam pecudum est : ratiocinari et intelligere, humanum est. Ideo ratio quæ presi et in mente, motus inferiores carnis, tanquam regnans et dominans, frenare debet, non immoderate et illicite passim vagaque laxare. Ideoque ipsis pecoribus natura datum est, instituyente Creatore, ut non moveantur ad feminas et ad concubitum nisi certis temporibus. Neque enim ratio se cohibet alio tempore pecus, sed omnino, ipso motu frigescente, torpescit. Homo autem ideo semper moveri potest, quia et refrenare motum potest. Tibi dominationem rationis creator dedit, tibi præcepta continentia, tanquam in bestias inferiores. Iona con-

cessit. Tenes tu quod pecus non potest. Laboras aliquantum in continendo, non laborat pecus. Sed gaudebis semper in æternitate, ad quam non pervenit pecus. Si opus fatigat, merces consoletur. Et ipsa enim patientia est interiorem motum frenare, et quod habes commune cum pecore, non tanquam pecus in omni re debes laxare. Quod si contempseris te, et imaginem Dei in qua fecit te neglexeris, victus cupiditate insignit crum rerum, tanquam amisso homine eris pecus, non quasi conversus in naturam pecoris, sed in hominis forma habens similitudinem pecoris; qui non audis dicentem: *Nolite esse sicut equus et mulus, non habentes intellectum (Psal. cxxi)*. Sed forte eligis tibi esse pecus, et libera vagari libidine, nulla lege appetitum carnis ad continentiam refrenandum. Attende plagam: Si pecus es, non times, sed saltem mori times. Sextum præceptum, *Non occides*. Sexta plaga, pustulæ in corpore, et vesicæ bullientes et scatenles, et incendia vulnerum, et favillæ fornacis. Tales sunt animæ homicidales. Ardent ira, quia per iram homicidii fraternitas deperit. Ardent homines ira, ardent et gratia. Sed alius est fervor sanitatis, alius fervor ulceris. Ardentes papulæ per totum concepta homicidia scatent, et sanum non est; fervet, sed non de spiritu Dei. Nam et qui vult subvenire, fervet: ille præcepto, iste morbo; ille bonis operibus, iste sanie ulceribus. Si possemus videre animas homicidarum, plus plangeremus quam putrescentia corpora ulceratorum. Sequitur:

Non furaberis. Præceptum septimum, et plaga septima, grando in fructibus; quod contra præceptum subducis, de cælo perdis. Nemo enim habet injustum lucrum sine justo damno. Verbi gratia: qui furatur acquirit vestem, sed cælestem iudicio amittit fidem. Ubi lucrum, ibi damnum. Visibiliter lucrum, invisibiliter damnum. Lucrum de sua cæcitate, damnum de Domini nube. Neque enim aliquid sine providentia, charissimi: aut vere reputatis ea quæ patiuntur homines, dormiente Deo pati? Passim videntur fieri hæc, nubes colligi, imbres iufundi, grandinem jaci, tonitruis terram concuti, coruscatione terreri, passim putantur fieri, et quasi ad divinam providentiam non pertinere, contra tales cogitationes vigilat ille psalmus: *Laudate Dominum de terra*. Cum laudes dictæ essent de cælo, *dracones et omnes abyssi, ignis, grando, nix, glacies, spiritus tempestatis, quæ faciunt verbum ejus (Psal. cxxviii)*. Ergo qui suo malo desiderio forinsecus furantur, Dei iudicio intrinsecus grandinantur. O! si possent inspicere agrum cordis sui, profecto lugerant, dum ibi non invenirent, quod in os mentis mitterent: et si in furto suo, invenirent quod in aviguitatem ventris mitterent, major fames esset hominis interioris: major fames et periculosior plaga, et gravior mors. Multi mortui ambulat, et multi facinorosi de vanis divitiis exultant. Denique servum Dei Scriptura intus dicit locupletem. *Absconditus*, inquit, *cordis vestri homo, qui est ante Deum*

A dives, non ante homines dives (*I Petr. iii*). Ubi Deus videt, ibi dives. Quid ergo tibi prodest? ubi homo non videt, furaris: et ubi Deus videt, grandinaris. Octavum præceptum: *Falsum testimonium non dices*. Octava plaga, locusta, animal dente noxium. Quid autem vult falsus testis, nisi nocere mordendo, et consumere mentiundo? Denique admonens homines Dei Apostolus ne se falsis criminacionibus appeiant, *Si mordetis*, inquit, *et comeditis invicem, videte ne ab invicem consumamini (Gal. v)*. Nonum præceptum: *Non concupisces uxorem proximi tui*. Nona plaga, densæ tenebræ. Etenim est quædam mœchia contra quam supra præceptum datum est, etiam non appetenda castitate uxoris alienæ. Mœchus est enim, et qui movetur ad uxorem alienam, tantum quia non contentus est sua. Jam vero non solum post suam peccare, sed etiam alienam attentare, vere densæ sunt tenebræ. Nihil enim sic dolet in corde patientis, et qui hoc facit alteri, nihil sic vult pati; ad aliena paratior est omnis homo. Hoc autem nescio utrumne est, qui tolerabiliter ferat odians has tenebras ista facientium, tanta concupiscentium, vere excæcantur furore horribili. Furor enim indomitus est conculcare viri uxorem. Decimum præceptum est: *Non concupisces ullam rem proximi tui*: non pecus, non possessionem, non subjugium, non aliquid omnino proximi tui concupisces. Huic mala plaga contraria est decima, mors primogenitorum. In qua plaga cum comparisonem quamdam quæro, nihil mihi interim occurrit. Fortassis occurrat melius diligentiusque inquirentibus, nisi quia omnes res quas habet, hæredibus servare reprehenditur. Hic autem clamat, qui rem proximi sui concupiscit, et qui furto aufert, et qui furatur aliquid proximo, non potest nisi rem proximi furari. Sed de furto jam superius præceptum est, ubi intelligas et rapinam. Non enim de furto præceperet, et de rapina taceret Scriptura, nisi te intelligere voluisset, quia si pœnale est clanculo auferre, multo majoris pœnæ est violenter eripere. Auferre ergo volens, sive occulte, sive palam, habet præceptum suum; concupiscere rem proximi, quod notat Deus in corde, etiamsi justam ibi successionem quæras, non licet. Denique qui volunt res alienas tanquam juste possidere, hæredes se querunt fieri a morientibus. Quid enim tam justum videtur quam rem sibi derelictam possidere, et habere jure communi? Quid apud te facit homo? dimissum est mihi, hæreditatem consecutus sum, testamentum lego; nihil videtur justius ista voce avaritiæ. Tu laudas quasi jure possidentem, Deus damnat injuste concupiscentem. Vide qualis es qui optas te ab aliquo hæredem fieri. Non vis ut habeat hæredes. In hæredibus autem nihil charius primogenito; proinde in primogenitis tuis puniris, qui concupiscendo res alienas, id quod tibi jure non debebatur, quasi juris umbra perquiris. Et facile est quidem fratres corporaliter amittere primogenitos. Moriuntur enim homines, sive ante parentes suos, sive post parentes suos mor-

tui, moriantur. Illud molestum est, ne per hanc occultam et injustam concupiscentiam primogenita cordis tui perdas. Primogenitus enim in nobis imaginem habet gratiæ Dei. Novus natus, prior natus, inter omnes tanquam natos cordis nostri, primogenita fides est. Nemo enim bona operatur nisi fides præcesserit. Omnia opera tua bona, filii tui sunt spirituales. Sed inter hos tibi primogenita est fides. Quisquis rem alienam occulte concupiscit, interius fidem perdit. Eris enim primo sine dubio simulator obsequens, non charitate sed fraude, veluti amans eum a quo te cupis fieri hæredem. Amando eum mori quæris, et ut in re ejus te videas possessorem, illi invides successorem.

CAPUT XIV.

De eo quod perterritus est populus, visionis magnitudinem non ferens.

Cunctus autem populus videbat voces et lampades et sonitum buccinæ, montemque fumantem (Exod. xx). Solet quæri quomodo populus videbat vocem, cum vox non ad visum, sed potius ad auditum pertinere videatur. Sed modo aliquo, veluti dicam: Videatur de omnibus quæ a me dicta sunt. Sic videre solet pro generali sensu poni, non solum corporis, verum etiam animi. Unde est illud: *Cum vidisset Jacob quia sunt esca in Ægypto (Gen. xli)*; unde utique absens erat. Quanquam nonnulli, videre vocem, nihil aliud esse arbitrati sunt, quam intelligere: qui visus est mentis. Cum vero hic breviter dicendum esset quod populus videbat vocem et lampades, et vocem tubæ et montem fumantem, quæstio major oriretur quomodo audiebat lampades et montem fumantem, quod pertinet ad sensum videndi, nisi quis dicat nec tam breviter fuisse dicendum, ut totum diceretur: audiebat vocem et videbat lampades, et audiebat vocem tubæ, et videbat montem fumantem? Duo quippe genera vocis erant de nubibus, sicut tonitrua et tuba: si tamen ipsam dixit vocem, quæ de nubibus edebatur, ac per hoc melius in his quæ ad sensum audiendi pertinebant, generalis sensus est positus, hoc est videndi; cum breviter totum vellet Scriptura completi, quam ut in his quæ pertinent ad videndi sensum, subintelligeretur auditus: quo more loqui non solemus. Nam vide quid sonet, solemus dicere: audi quid luceat, non solemus.

Et perterriti ac pavore concussi, steterunt procul, dicentes Moysi: Loquere tu nobis, et audiemus: non lo-

quatur nobis Deus, ne forte moriamur. Multum et solide significatur ad Vetus Testamentum timorem potius pertinere, sicut ad Novum dilectionem: quam et in Veteri Novum lateat, et in Novo Vetus pateat. Quomodo autem tali populo tribuatur videre vocem Dei, si hoc accipiendum est intelligere, cum sibi loqui Deum timeant ne moriantur, non satis elucet

CAPUT XV.

Responsio Moysi ad filios Israël.

Et ait Moyses ad populum: Nolite timere. Ut enim probaret vos, venit Deus; et ut terror illius esset in vobis, et non peccaretis. Stetitque populus de longe. Moyses autem accessit ad caliginem in qua erat Deus (Exod. xx). Sic illi cohibendi fuerant a peccatis, utique timendo ne pœnas sensibiles paterentur, quia nondum poterant amare justitiam; et in hoc erat illis tentatio a Domino, qua probantur; ut appareret cujusmodi essent: non ut Deo noti fierent, quem non latebat qualescunque essent; sed ut inter se ac sibimet. Multum tamen istis terroribus Testamenti Veteris, differentia commendatur, quod etiam in Epistola ad Hebræos aptissime dictum est. Moyses autem intravit in nebulam ubi erat Deus, id est, ubi expressiora fiebant signa quibus cognoscitur Deus. Nam quomodo nebula erat cui cœli cœlorum non sufficerent, nisi quemadmodum nusquam non est, qui in loco nullo est? In sacro eloquio intelligentiæ magna discretio est. Sæpe enim in quibusdam locis illius et historia servanda est et allegoria: et sæpe in quibusdam sola exquirenda est allegoria; aliquando vero sola necesse est ut teneatur historia. Nam in quibusdam locis, sicut diximus, historia simul tenenda est et allegoria: et ut tardiores pascantur per historiam, et velociores ingenio per allegoriam. Unde cum loquente Deo populus lampades et sonitum buccinæ et montem fumantem cerneret, perterritus petiit ut eis per Moysen Dominus loqueretur. Scriptum est: *Stetit populus de longe: Moyses accessit ad caliginem in qua erat Deus.* Turba quippe populi, allegoriarum caliginem non valet penetrare, quia valde paucorum est, spirituales intellectum rimari. Quia enim mentes carnalium sola sæpe historia pascuntur, loquente Deo, *stetit populus de longe.* Quia vero spirituales quique allegoriarum nubem penetrant, ut spiritualiter Dei verba cognoscant, Moyses accessit ad caliginem, in qua erat Deus.

LIBER TERTIUS.

PRÆFATIO.

In priore quidem libro, quem ab exitu filiorum Israel de Ægypto inchoamus, circa finem de traditione legis in monte Sinai commemoratum est. Sed quia propter fastidium lectoris devitandum, ibidem terminum prædicti libri fieri censuimus, præsentem librum de his quæ restant, ex mandatis Domini atque judiciis datis per Moysen populo Israel, texendum esse decrevimus, ut sicut conjunguntur præ-

PATROL. CVIII.

cepta præceptis, ita expositionis eorundem continentur libri.

CAPUT PRIMUM.

Præcepta juris, quæ constituit Dominus in monte Sinai, loquens ad Moysen:

Dixit præterea Dominus ad Moysen: Hæc dices filiis Israel: Vos vidistis quod de cælo locutus sum vobis. Non facietis vobis deos argenteos, nec deos aureos facietis vobis. Altare de terra facietis mihi,

4

et offeretis super eo holocausta et pacifica vestra, oves vestras et boves. In omni loco in quo memoria fuerit nominis mei, veniam ad te et benedicam tibi, et cætera. (Exod. xxii.) Quod autem dictum est, Non facietis vobis deos argenteos et deos aureos, repetitur quod in primo præcepto inculcatum est. Et ex diis argenteis et aureis, utique omnia simulacra intelliguntur, ut est illud in Psalmo: *Simulacra gentium, argentum et aurum* (Psal. cxlii). Quod autem additur, *Altare de terra facietis mihi*, ostendit ob hoc tantummodo interdictis simulacris altare esse concessum fieri de terrena materia, ut uti Deo hostiæ et sacrificia in eo offerrentur. Mystice autem, altare de terra Deo facere, est incarnationem Mediatoris sperare. Tunc quippe a Deo nostrum munus accipitur, quando in hoc altari nostra humilitas, id est, super Dominicæ incarnationis fidem posuerit, quidquid bene operatur. In altari ergo de terra oblationum munus accipimus, si actus nostros Dominicæ incarnationis fide solidamus. Deinde adiecit: *Quod si altare lapideum feceris mihi, non ædificabis illud de sectis lapidibus. Si enim levaveris super illos cultrum, polluetur. Secti lapides hi sunt qui unitatem sciunt ac dividunt semetipsos a societate fraterna, per odium vel schismata. Tales in corpore suo non recipit Christus, cujus corporis figuram altaris illius constructio obumbrat. Isti vero non secti lapides ex quibus altare construi jubetur, hi sunt qui fidei morumque unitate solidantur. De qualibus dicit Apostolus: Vos estis lapides vivi, edificati domus spiritualis* (I Petr. ii). His non est injectum ferrum, quia incorrupti sunt, et jacula maligni ignita non receperunt, quique unum altare faciunt unitate fidei, vel concordia charitatis. *Non ascendes per gradus ad altare meum, id est, non gradatim unum alio præferens ad me pervenies; neque priorem atque posteriorem tempore discernes: quia divisum et sequestratum propitium non habebis. Hoc enim Ariani faciunt, qui insecabilem Patris et Filii et Spiritus sancti substantiam dividunt. Hæc sunt judicia quæ propones. Si emeris servum Hebræum, sex annis serviet tibi, in septimo egredietur liber gratis. Cum quali veste intraverit, cum tali exeat. Si habens uxorem, et uxor egredietur simul, et cætera.* (Exod. xxi.) Quæ de servo Hebræo præcipiuntur, ut sex annis serviat, et dimittatur liber gratis, ne servi Christiani hoc flagitent a dominis suis, apostolica auctoritas jubet *servos dominis suis esse subditos, ne nomen Dei et doctrina blasphemetur* (I Tim. vi). Illud enim ex hoc satis constat in mysterio præceptum, quia et pertundi subula ejus autem ad postem præcepit Deus, qui libertatem illam recusaret. Præcipitur enim ut Hebræus puer si forte in servitum devenerit, sex annis serviat, septimo vero anno dimittatur. Quod si egredi a servitute noluerit propter uxorem et filios, perforabitur auricula ejus, et erit servus in sæculum. Hoc de præsentis sæculo non dicitur, sed de futuro, quia in sex ætatibus hujus sæculi servientes,

A septimo die, æterno sabbato liberamur: si tamen voluerimus esse liberi, dum adhuc in sæculo servimus peccato; si autem noluerimus, perforabitur nobis auricula in testimonium inobediendiæ, et cum uxore et filiis nostris quos prætulimus libertati, id est, cum carne et operibus ejus, jugiter peccati servimus in æternum. Sed et aliter hoc intelligi potest. Nempe sciendum est, quia cum activa vel contemplativa vita ex Dei sunt gratia, una nobis in necessitate, altera in voluntate. Quis enim cognoscens Deum, ad ejus regnum ingreditur, nisi prius bene operetur? Sine contemplativa ergo vita intrare non possunt ad cælestem patriam, qui bona quæ possunt operari, negligunt. Sine activa autem intrare non possunt, si negligunt bona operari quæ possunt.

B Illa ergo in necessitate, hæc in voluntate est. Unde ad Moysen dicitur: *Si emeris servum Hebræum, sex annis serviet tibi. In septimo egredietur liber gratis* (Exod. xxi). Hebræus enim transiens interpretatur. Et servus Hebræus emittitur, quando unusquisque qui jam ab hoc sæculo mente transit, servitio omnipotentis Dei subditur. Ille etenim Deo vere servire appetit, qui ab hoc sæculo mente transire didicerit. Sic Moyses transivit ut videret visum. Sic David, cum videret *impium exaltatum et elevatum sicut cedros Libani, transivit et non erat* (Psal. xxxvi): quia iniquorum potentiam, esse magnum aliquid fortasse credimus, nisi ad permanens sæculum mente transeamus. Servus vero Hebræus emptus sex annis servire præcipitur, ita ut in septimo liber exeat gratis. Quid enim per senarium numerum, nisi activæ vitæ perfectio designatur? Quid per septenarium, nisi contemplativa exprimitur? Sex annis servit et septimo egredietur liber, qui per activam quam perfecte exhibuerit, ad contemplativæ vitæ libertatem transit. Et notandum quod gratis liber egredietur, quia hi qui postquam omnia fecerint, dicunt se inutiles servos, eis procul dubio sicut ipsa activa fuit ex munere, ita erit ex gratia etiam contemplativa. Cum quali veste intraverit, cum tali exeat: quia omnino necesse est ut unusquisque nostrum in hoc quod incipit, perseveret, atque usque ad finem operis in ea qua inchoavit intentione, perduret. Ille quippe bene ad contemplativam transit, qui in activa vita intentionis suæ vestem non mutaverit. Et sunt nonnulli, qui priusquam omnipotentis Dei servitio socientur, jam bona operari diligunt. Sunt vero alii qui bona opera postquam ad servitium omnipotentis Dei venerunt, discunt. Qui ergo operationem bonam, et priusquam ad Dei servitium veniret, habere studuit, Hebræus servus cum uxore emptus est. Et plerumque is qui talis est, potest ad contemplativam vitam transire, et tamen activam non deserere. Unde et illic subditur: *Si habens uxorem, et uxor egredietur simul.* Cum eo enim ad libertatem et uxor egredietur, quando is qui ad contemplationem pervenit, etiam foris actionem boni operis qua prodesse possit aliis, non relinquit. *Si autem dominus dederit illi uxorem et pepererit fr-*

lios et filias, mulier et liberi ejus erunt domini sui : A ipse vero exiet cum vestitu suo. Servo empto dominus dat uxorem, cum prædicator quisque, eum quem jure omnipotenti Deo mancipaverit, bonæ actioni conjungit. Nam et prædicatores domini vocantur : sicut Elisæo prophetæ de prædicatore suo dicitur : *Scis quod Dominus tuus tollatur a te (IV Reg. 11)?* Uxor vero servi empti tum filios et filias pariet, quando ei bona actio fortes vel teneros fructus generat. Sed mulier quæ a domino data est, eidem domino cum filiis remanet. Ipse vero servus exit cum vestitu suo : quia bona actio vel ejusdem bonæ actionis fructus, prædicatoris mercede reputatur. Ipse vero, in desiderii sui intentione perdurans, per supernam gratiam ad contemplationem liber egreditur. *Quod si dixerit servus : Diligo dominum meum et uxorem et liberos : non egrediar liber (Rom. viii).* B Servus dominum suum diligit, quando prædicatoris verba sollicita mente custodit. Uxorem quoque amans et liberos liber egredi recusat, quando activam vitam ejusque fructus diligens, transire ad contemplativam non vult : quia bona se opera habere in ministerii sui servitute considerans, ad libertatis quietem renuit transire. *Sed offerat eum dominus diis, et applicetur ad ostium et postes : et perforet aurem ejus subula, ut sit ei servus in sæculum.* Is enim qui in activa disposuit vita perdurare, a Domino diis offertur, quando a prædicatore suo antiquorum Patrum dictis imbutur qui nobis in via omnipotentis Domini sacerdotes fuerunt; atque ad ostium et postes tabernaculi ducitur, ut de ingressu C æterni tabernaculi aliquid audiat, et tremendi iudicii diem subtiliter agnoscat, ne per bona opera quæ facit, placere hominibus appetat. Sicque auris ejus subula perforatur, dum mens illius timoris Dei subtilitate percutitur : et verbi acumine transfixa, per omne quod agit, noverit ingressum regni semper attendere, et quasi ab ostio et poste tabernaculi perforatam aurem portare, qui erit servus in sæculum, ut esse post sæculum liber possit. In sæculum enim servus est, qui per activam vitam hominibus servire disposuit, ut post præsens sæculum ad libertatem veram valeat pervenire. De qua per Paulum dicitur : *Quia et ipsa creatura liberabitur a servitute corruptionis, in libertatem gloriæ filiorum Dei.* Tunc enim vera in nobis libertas erit, cum ad gloriam filiorum Dei adoptio nostra pervenerit. Nunc vero non solum activa in servitute est, sed etiam D contemplatio qua super nos rapimur, libertatem mentis non obtinet, sed imitatur, quia illa quies intima in ænigmate videtur.

Si quis vendiderit filiam suam in famulam, non egredietur sicut ancillæ exire consuerunt. Si displicerit oculis domini cui tradita fuit, dimittet eam : populo autem alieno vendendi non habebit potestatem, si spreverit eam. Sin autem filio suo desponderit eam, juxta morem filiarum faciet illi. Quod si alteram ei acceperit, providebit puellæ nuptias, et vestimentu et pretium pudicitie non negabit. Si tria ista

*A non fecerit, egredietur gratis absque pecunia, et cætera. Si quis autem, inquit, vendiderit filiam suam in famulam, id est, ut sit famula quam *οικετις* Græci vocant, non abibit ita ut recedunt ancillæ : intelligendum est, non sic recedet quomodo recedunt ancillæ Hebrææ post sex annos. Eam quippe oportet in feminam Hebræam legem datam intelligi, quæ servata in maribus. Cur ergo ista ita recedet, nisi quia in illo famulatu intelligitur humiliata, quod ei se dominus miscuerit? Hoc quippe in consequentibus utrunque clarescit. Sequitur enim et dicit : *Quod si non placuerit domino suo, quia non annominabit eam, id est, non eam fecit uxorem, remunerabit eam, hoc est quod supra dixit, non abibit ita ut recedunt ancillæ. Jussa est quippe aliquid accipere pro eo quod humiliata est : quia non ei se ita miscuit, ut faceret uxorem, id est, ut annominaret eam sibi. *Quod si filio annominaverit eam, secundum justificationem filiarum faciet ei.* Hic jam apparere incipit, quemadmodum supra dixerit, quia non annominavit. Nam quid est aliud, si filio annominaverit eam, nisi filio confixerit eam uxorem, quandoquidem dicit, *secundum justificationem filiarum faciet ei* : id est, ut sic trahat tanquam filiam, dotem scilicet apponens ei. Deinde adjungit : *Quod si aliam accipiat ei, id est, non istam deputavit uxorem filio suo, sed ei aliam accipiet, quæ opus sunt, et vestem conversationem ejus non fraudabit ei. Simili lege quæ competunt, quomodo mansit uxor filio ejus, quemadmodum ei daret si eam ibi non annominasset, et tamen concubendo humiliasset. *Si autem tria hæc non fecerit ei, exhibit gratis.* Hoc intelligitur, si eam ipse concubitu non humiliaverit, neque filio suo conjunxerit, neque aliam filio suo ductam, istam ejecerit, abibit gratis : id est, sufficet ei non teneri in servitute. Abibit enim nihil accipiens, ut servus Hebræus. Non enim licet Domino ejus copulare illam viro non Hebræo, quam non licet exteræ genti tradi. *Si autem servo Hebræo eam copulaverit, hoc utique intelligitur quod cum eo gratis exhibit, nequaquam a marito separata. Mystice autem, si quis devotam subjectionem quam bonus animus genuit, cuilibet doctore ad obediendum tradiderit, non est æquum, ut spreta ab illo vel confusa, abjiciatur : sed sive sibi vel probato discipulo jungat ad consortium disciplinæ, si hoc elegerit, vel alio doctore eum commendet, in cujus societate proficere possit, et ipse benevola mente eum cum solatio prosequatur, nec vacuum dilectione a se credere permittat. Hæretico autem homini vel schismatico, qui alienus est a Dei populo, non habet potestatem illum tradendi ; sed si ipse laborem de eo subire noluerit, liberum recedere patietur, ut sibi magistrum quem velit eligat. *Si quis percusserit aliquem et mortuus fuerit, morte moriatur. Qui autem nolens, sed Deus tradidit in manus ejus, dabo tibi locum in quem fugiat. Quæritur hic quomodo dictum est, *Si autem nolens, sed Deus tradidit in manus ejus* : quasi et si nolens occiderit, non posset occidere, nisi Deus traheret in*****

manus ejus. Intelligitur ergo tantummodo Deum fecisse, cum quisque occiditur a nolente, et pro hoc tantummodo Deus id fecit, dictum est: *Sed Deus tradidit in manum ejus*. Cum vero volens occidit, et ipse occidit, et Deus tradidit in manum ejus. Hoc ergo interest, quod illic tamen Deus fecit: hic autem et Deus et homo propter voluntatem facientis, sed non sicut Deus homo. Deus enim non nisi juste, homo autem pœna dignus: non quia illum occidit quem Deus nollet occidi, sed quia per iniquitatem. Non enim ministerium Deo jubenti præbuit, sed suæ malignæ cupiditati servivit. In uno igitur eodemque facto, et Deus de occulta æquitate laudatur, et homo de propria iniquitate punitur. Non enim quia Deus proprio Filio non pepercit, sed pro omnibus nobis tradidit illum, ideo Judas excusatus est, qui eundem ad mortem tradidit Christum.

Qui autem non est insidiatus, inquit, sed Deus illum tradidit in manu ejus, constituam tibi locum in quem fugere debeat. Hoc quomodo factum sit, liber qui dicitur Jesu Nave (*Josue, xx*), manifestat cum commemorat Josue, Domino jubente, sex civitates refugii decernere homicidis, qui homicidium non sponte fecerint: hoc est Cades in Galilæa montis Neptalim; et Sichem in monte Ephraim; et Cariath Arbe: ipsa est Hebron in monte Juda; et trans Jordanem contra occidentalem plagam Jericho urbem Bosor, quæ sita est in campestri solitudine de tribu Ruben; et Ramoth Galaad de tribu Gad; et Gaulon in Basan de tribu Manassæ. Hæ civitates constitutæ sunt cunctis filiis Israel, et advenis qui habitant inter eos, ut fugeret ad eas qui animam nescius percussisset, et non moreretur in manu proximi effusum sanguinem vindicare cupientis, donec starcet ante populum expositurus causam suam. Mystice autem, si quis per invidiam aut odium inuicrone malitiæ aliquem percusserit, et in mortem animæ se duxerit, æternæ mortis ipse obnoxius erit. Unde ipsa Veritas ait: *Si quis scandalizaverit unum de pusillis istis qui in me credunt, expedit ei, ut mola asinaria addatur collo ejus, et demergatur in profundum* (*Matth. xviii*). Et Joannes ait: *Qui odit fratrem suum, homicida est. Et scitis quia omnis homicida, non habet vitam æternam in se manentem* (*I Joan. iii*). Hic talis ab altari Domini evelli jubetur, quia indignus Dominicis sacramentis, a participatione sacri altaris merito removetur. Qui autem non voto malitiæ, sed per incuriam aut ignorantiam aliquem læserit, habet urbes refugii, Ecclesiam videlicet catholicam: ubi se angustia pœnitentiæ coarctans, per omne tempus præsentis vitæ, bonis operibus studium impendens maneat; et si spem suam in morte pontificis summi, Redemptoris videlicet sui posuerit, hic sine dubio in æternum salvabitur. *Qui percusserit patrem suum et matrem, morte moriatur.* Et paulo post: *Qui maledixerit, inquit, patri suo et matri, morte moriatur.* Quid est percutere patrem et matrem, et maledicere patri vel matri, nisi inipium exstitisse et contrarium legi,

quæ jubet parentes honorare, et ob hoc maledictum et dignum esse morte? Spiritualiter autem qui maledixerit patri, id est, blasphemiam in Deum qui omnium pater est protulerit, vel contra Ecclesiam matrem unitatis schismata ingesserit, æterna pœna multandus erit. *Qui furatus fuerit hominem et vendiderit eum, convictus noxæ, morte moriatur.* Hæreticos hac sententia percutit, qui per dolum hominem Christianum a veritate catholicæ fidei seducunt, et malignis spiritibus per errorem obnoxium tradunt, æterna pœna eos damnandos esse ostendit. *Si rixati fuerint viri, et percusserit alter proximum suum lapide vel pugno, et ille mortuus non fuerit et jacuerit in lectulo, si surrexerit et ambulaverit fortis super baculum suum, innocens erit qui percussit: ita tamen, ut operas ejus et impensas in medicos restituant, et cætera.* Allegorice: Si quis cum proximo suo per furorem contenderit, et vel lapide vel pugno illum percusserit, hoc est duritia mentis vel paritate cordis, spernendo sive misericorditer non consulendo exasperaverit, et in le infirmatus in tristitia a fervore dilectionis languescit, necesse est ut reus per confessionem operas pœnitentiæ et impensas promissæ emendationis in medicos, hoc est in doctores impendat, qui ægrostantem baculo consolationis suæ erigant, et fomentis prædicationum medicantes, in pristinum statum dilectionis refoverint. Ita enim ad innocentiam veram pervenire possumus, si male gesta dignis pœnitentiæ fructibus diluere satagamus. *Qui percusserit servum suum vel ancillam vrga, et mortui fuerint in manibus ejus, criminis reus erit, et cætera.* Sicut disciplina opus est in eruditione subjectorum, ita et discretione maxime opus est, in exhibitione correptionum. Qui enim sibi commissum gregem ultra modum disciplinæ constringit, ubi vitam debuit propagare, invenietur ibi mortem ingerere. Unde et per Sapientiam dicitur: *Qui fortiter premit ubera, exhibet butyrum; et qui vehementer emungit, elicit sanguinem* (*Prov. xxx*). Est ergo semper mensura in disciplina tenenda, ut rigor sit in refrigerio, et refrigerium in rigore, ut in disciplinato fides et dilectio vigeat, nec per desperationem vel odium, funditus intereat. *Si rixati fuerint viri, et percusserit quis mulierem prægnantem, et abortivum fecerit, sed ipsa vixerit, subjacebit damno, quantum expetierit maritus mulieris, et arbitri judicaverint, et cætera.* Hic, ut mihi videtur, talis est sensus: Quod si quis mulierem percusserit post conceptum semen, et pro hoc abortivum quidem fecerit, ipsa tamen vivente, tunc pecunia percussor læsionem recompensare possit, secundum id quod expetitus fuerit, et iudices decreverint. Si autem mors illius fuerit subsequuta, tunc jam homicidii reus, puniendus erit ipse percussor. Mystice autem, si quis alicujus animam post conceptum semen verbi, per incuriam vel fraudem læserit, ita ut vitale germen boni operis sanum proferre non possit, etiam si ipsa adhuc in fide

vivens perstiterit, percussor tamen ut damnum illatum per pœnitentiam restituat secundum Evangelii magisterium necesse habebit. Si autem ipsa anima per errorem necata, post prolatum abortivum, hoc est opus mortiferum, in infidelitate perseveraverit, sine dubio seductor illius, quasi verus homicida, aeterna morte reus erit. (*August.*) Notandum autem quod alia editio sic habet: *Si litigabunt duo viri, et percusserit mulierem in utero habentem, et exierit infans ejus non deformatus, detrimentum patietur, quantum indixerit vii mulieris; et dabit cum postulatione.* Hic de anima quæstio solet agitari, utrum quod formatum non est, ne anima quidem possit intelligi: et ideo non sit homicidium, quia nec exanimatum dici potest, si adhuc animam non habebat. Sequitur enim et dicit: *Si autem formatum fuerit, dabit animam pro anima.* Ubi quid aliud intelligitur, nisi ut ipse moriatur? Nam hoc et in cæteris ex hac occasione jam præcepit: *Oculum pro oculo, dentem pro dente, manum pro manu, pedem pro pede, combustionem pro combustionem, vulnus pro vulnere, livorem pro livore: talionis videlicet æquitate (Exod. xxi).* Quæ lex ideo constituit, ut demonstraret quæ vindicta debeatur. Nisi enim per legem sciretur quid vindictæ deberetur, unde sciretur quid venia relaxaret, ut dici posset: *Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris (Matth. vi)?* Debitoribus igitur lege monstrantes, ut quando ignoscitur, appareat quid dimittatur. Neque enim debita dimitteremus, nisi quid nobis deberetur, lege indice disceremus. Ideo ergo informis puerperium lex voluit ad homicidium pertinere, quia nondum dici potest anima viva in eo corpore quod sensu caret, si talis est in carne nondum formata, et ideo nondum sensibus prædita. (*Orig.*) Duo autem isti viri qui litigant, duo disputantes sunt de dogmatibus vel quæstionibus legis. Quia ergo isti qui in quæstionibus litigant, contra Apostoli sententiam faciunt qua dicit: *Noli verbis contendere; ad nihil enim utile est, nisi ad subversionem audientium (II Tim. ii),* idcirco percutiunt mulierem prægnantem, et ejiciunt infantem ejus, vel formatum jam, vel nondum formatum. Mulier prægnans dicitur anima, quæ nuper concepit verbum: ut pote catechumeni, qui rudis est adhuc in fide. Hæc ergo anima cum per contentionem aliquorum scandalizabitur, ita ut verbum fidei quod tenuiter conceperat, abiciat et perdat nondum formatum, is qui scandalum fecit, dicitur damnum pati. Dabit autem, inquit, secundum quod indixerit vel imposuerit vir ejus. Ergo vir iste, vel Christus, qui omnium magister est, vel qui pro Christo Ecclesiæ præest, doctor animarum. Ille qui ad subversionem audientium verbis contendit, patietur damnum pro anima illa quæ nondum formatum abicit infantem, hoc est pœnitentiam agat; et rursus conetur ipse qui læsit, ut instruat, reparet, restituat animæ ea quæ perdidit. Et hæc jam faciat cum honore, cum modestia, cum

A patientia, sicut Apostolus dicit: *Cum mansuetudine corripientes eos qui resistunt (II Tim. ii),* non cum lite, sicut superius cum scandalum intulit. Quod si formatus jam fuerit infans, dabit animam pro anima. Formatus infans potest videri sermo Dei in corde ejus animæ quæ gratiam baptismi consecuta est, vel evidentius et clarius, verbum fidei concepit. Hæc ergo si anima, contentione doctorum percussa, alijecerit verbum et inventa fuerit esse de illis de quibus dicebat Apostolus: *Jam enim quædam conversæ sunt retro post Satanam (I Tim. v),* animam pro anima dabit, vel in die judicii accipiendum est, apud eum judicem, qui potest animam et corpus perdere in gehennam; vel certe potest fortassis etiam illud aptari, ut qui sibi conscius tanti scandalii fuerit, ponat animam suam pro anima illius, quem scandalizaverit; et usque ad mortem det operam quomodo redeat, quomodo reparetur, quomodo restituatur ad fidem. Ponat etiam oculum pro oculo. Si oculus læsit animæ, id est, intellectum ejus turbavit, auferatur oculus ipsius ab eo qui Ecclesiæ præest; et intellectus ejus, ille turbulentus et ferox, qui scandalum generat, desecetur. Sed et si dentem læsit auditoris, quo suscipiens cibum verbi Dei, vel comminuere, vel molaribus terere solitus erat, et subtilem ex his ad ventrem animæ transmittere sensum, si hunc dentem ille vexavit et evellit, ut pro contentione ipsius non possit anima subtiliter et spiritualiter suscipere verbum Dei, auferatur dens ejus, qui non bene Scripturarum comminuit et dividit cibos. Fortassis enim propter hoc et alibi dicitur: *Dentes peccatorum contrivisti (Psal. iii).* Et alibi nihilominus scribitur: *Qui manducat uvam acerbam, obstupescent dentes ejus (Eccl. xxx).* Et alibi: *Molas leonum confringet Dominus (Psal. lvi).* Si ergo per membra dicitur lædi anima et percuti, manus quoque pro manu, et pes pro pede deposcitur. Manus est animæ virtus, quæ tenere aliquid et constringere potest: velut si dicamus actus ejus et fortitudo, et pes quo incedit ad bona vel ad mala. Quia ergo si scandalum patiatur anima, non solum in fide, sed in actibus, qui per manus significantur et pedes, auferuntur illius qui offendiculum præbuit manus, quibus non bene operatur, et pedes quibus non bene incedit. Recipiet etiam combusturam qua combussit et gehennæ animam tradidit: per quæ singula hoc ostenditur, ut iste percussor omnibus detruncatis membris, a corpore excidatur Ecclesiæ: *ut cæteri, inquit, videntes, timorem habeant, et non faciant similiter (I Cor. v).* Si percusserit quispiam oculum servi sui aut ancillæ, et luscus eos fecerit, dimittet liberos pro oculo quem eruit. Dentem quoque si excusserit servo vel ancillæ suæ, similiter dimittet eos liberos. Si quis vero auditorem suum ad intuitum recti intellectus debilem fecerit, aut dentem discretionis per quem subtiliter sententias Scripturarum comminuens, ad pactum animæ redigere poterat, per proterviam suam excusserit, bonum est ei ut illi

libertatem tribuat alterius discipulatum subeundi : A ne forte pro ejus animæ interitu, cum sibi injustam obedientiam impendere exigat, ipse pro hoc pœnas gehennæ luere cogatur. Si bos cornu petierit virum aut mulierem, et mortui fuerint, lapidibus obruetur : et non comedentur carnes ejus; dominus autem bovis innocens erit. Quod si bos cornupeta fuit ab heri et nudius tertius, et contestati sunt dominum ejus, nec reclusit eum, occideritque virum aut mulierem, et bos lapidibus obruetur, et dominum illius occident, et cætera. (August.) Ad justitiam pertinet, ut animal hominibus noxium perimatur; et quod de tauro positum est, a parte totum intelligendum est : quidquid in pecoribus usui humano subditum, infestum est hominibus. Sed si necesse est occidi, nunquid lapidari? Quid interest enim animal quod auferendum est, qua morte auferatur? Deinde quod addidit, carnibus ejus non esse vescendum quo pertinet, nisi omnia ista significant aliud, quod Scriptura maxime solet intueri? Bovis ergo nomine contumax discipulus denotari potest : qui per fastum superbiæ laniat, et reliqua pecora gregis Dominici infestat. Talis ergo si inscio magistro aliquem virum aut feminam, hoc est quemlibet fortem aut infirmum, cornu proterviæ suæ perfoderit, et eis mortem animæ intulerit, lapidibus duræ sententiæ obruetur; et non comedentur carnes ejus, hoc est non imitentur actus ejus. Dominus autem bovis illius ita innocens esse probabitur, si neque consensu, neque consilio fovebat actum illius : quia dicente Domino : Anima quæ peccaverit, ipsa morietur : et justitia justî super eum erit : et impietas impij erit super eum (Ezech. xviii). Si autem magister et doctor tales discipuli mores sciebat, et a Scripturis sacris sæpe contestatus curam infesti pecoris habere negligebat, jam actus illius particeps factus, pœnæ illius utique merito particeps erit : quia, secundum Apostolum, non solum qui male faciunt, sed etiam qui consentiunt facientibus, digni sunt morte. Quod si pretium ei fuerit impositum, dabit pro anima sua quidquid fuerit postulatus. Eleemosynis utique et dignis pœnitentiæ fructibus, a perpetua morte se festinet liberare. Filium quoque et filiam si cornu percusserit, simili sententiæ subjecabit. In filii vel filiæ nomine, quem congruentius possimus accipere, quam bonum auditorem, quia ea quæ sunt Dei diligenter discere atque operibus exercere studet, et hoc pro vitæ æternæ desiderio? Hunc quoque qui percusserit, homicidiæ judicio multandus erit. Quod autem sequitur, Si servum ancillamque invaserit, triginta siclos argenti dabit domino : bos vero lapidibus obruetur. Quis vero servus vel ancilla melius intelligi potest, quam ille qui, in domo Ecclesiæ existens, præsentiæ tantum diligit, et ob eorum quæstum laborem totum impendit; qui nondum in filiorum numero meruit ascribi, quia hæreditatem celestis patriæ quærere neglexit? Huic quoque si ille superbus cornupeta, in rebus quas diligit aliquid incommodi intulerit, et eum in hoc contristaverit, protisor ipsius, damnum illatum, justa

emendatione secundum legis mandata, per fidem, spem et charitatem emendare debet; nec non et auctorem sceleris, duris disciplinis corrumpere, qui contra id quod scriptum est : Neminem concutatis, neminem nocceatis, proacaciter egit (Joan. i); et iterum : Quod tibi non vis fieri, alteri ne feceris. Potest et aliter ista sententia intelligi : ut significatione bovis cornupete superbum animi motum accipiamus : quem si dominus suus, hoc est spiritus qui recte debuit in homine principari non constringit, et propter viam suam spiritualiter animabus facit interitum, vel corporibus ingerit incommodum, reatus sceleris redundat in auctorem simul et custodem illius, qui eum prohibere debuit, et non fecit. Unde Scriptura dicit : Omni custodia serva cor tuum, quia ex ipso vita seu mors procedit (Prov. iv). Et item : Cor hominis disponit viam suam (Prov. xvi). Et item : Cor sapientis erudiet os ejus : et labijs illius addet gratiam (Ibid.). Et alibi : De fructu, inquit, oris viri replebitur venter ejus, et gemina laborum ejus saturabunt eum. Si quis aperuerit cisternam, et foderit, et non operuerit eam, cecideritque bos vel asinus in eam, dominus cisternæ reddet pretium jumentorum, et cætera (Prov. xviii). Quid est aperire cisternam, nisi intellectu valido Scripturæ sacræ arcana penetrare? Quid autem per bovem et asinum, id est, mundum, et immundum animal, nisi infidelis quisque vel infidelis accipitur? Qui ergo cisternam fodit et cooperuit, ne illuc bos vel asinus ruat, id est, qui in sacro eloquio jam alta intelligit, sublimis sensus eorum non accipientibus per silentium tegat : ne per scandalum mentis aut fidelem parvulum aut infidelem, qui credere potuisset, interimat. Ex morte enim jumentorum debet pretium : quia illud scilicet admisisse convincitur, unde ad agendam pœnitentiæ, reus tenetur. Quisquis namque ad alta scientiæ fluentia perveniens, cum hæc apud bruta audientiam corda non contegit, pœnæ reus addicitur, si per verba ejus scandalum sive munda sumens immunda capiatur. Operienda est itaque cisterna, quia coram parvulis mentibus, tegenda est alta scientia, ne unde cor docentium ad summa attollitur, inde infirmitas auditorum ad ima dilabatur. Si bos alienus bovem alterius vulneraverit, et ille mortuus fuerit, vendent bovem vivum, et dividunt pretium : cadaver autem mortuum inter se disperient, etc. (August.) Nunquid in solo tauro hæc justificatio servanda est, et non de omnium pecorum tali casu? Proinde a parte totum hoc intelligendum est. Sed hoc de carnibus occisi pecoris fieri non potest, quæ non vescuntur. Typice autem, si quis sub jugo disciplinæ constitutus, socium suum in agri cultura Dominica similiter laborantem, aliquo peccati vulnere lethaliter sauciaverit, unde et ipse in anima moriatur, custos illius vendat bovem vivum, hoc est redigat sub pœnitentiæ facinorosum : secundum illud Apostoli, tradere hujusmodi hominem Satanæ in interitum carnis, ut spiritus ejus salvus sit in die Domini. Et dividunt pretium custodes utriusque pecoris, hoc est satis

sibi faciant in pœnitentia delinquentis. Cadaver autem mortuum, inter se similiter dispertiant, cum pro scelere facto, uterque pœnitenti condoleat, juxta Pauli vocem: *Quis infirmatur, inquit, et ego non infirmor? Quis scandalizatur, et ego non uror (I Cor. xi)?* Qui autem injuriosum discipulum sciebat, et eam quantum potuit compescere non curavit, commissum scelus in reatum proprium convertit. Si quis *furatus fuerit ovem aut bovem, et occiderit vel vendiderit, quinque boves pro uno bove restituet, et quatuor oves pro una ove, etc. (Exod. xxi).* (August.) Quæ justificatio est, ut pro vitulo uno quinque reddantur, pro ove autem quatuor, nisi aliquid significare intelligatur? Possumus hanc distantiam inter bovem et ovem facere, ut in bove accipiamus bene laborantem doctorem in agro Dominico: qui terram cordiam carnalium vomere evangelico scindit, ut fractus virtutum germinare possit. In ovem, simplicem auditorem, qui tantum sua simplicitate contentus est. Quanto enim major est utilitas in qualibet re, tanto magis damnum in ejus perditione. Et quanto minor commoditas in possessione aliqua, tanto minor est dolor in ipsius amissione: quod significat major numerus in bovis restitutione, et minor in ovis. Qui enim quemlibet doctorem a plebe Dominica per fraudem evellit, multis nocet; et pro hoc necesse est ut omnes sensus corporis sui pœnitentiæ studio subigat, quoniam secundum legem Domini, plenter exsolvat. Qui autem auditorem simplicem a statu suo per malitiam subvertit, corpus suum quod quatuor elementis constare manifestum est, ut jejunii et vigiliis castiget, necesse est, donec perfectam remissionem a Domino recipere mereatur. Item alio modo. Bos quippe subjugale est animal: et populum priorem significat, qui sub lege Moysi constitutus, judicium legis expectabat, Apostolo teste, qui ait: *Quicumque enim in lege peccaverunt, per legem judicabuntur (Rom. ii).* Ergo bos furatus et occisus sive venditus, quinque bubus recte pensatur, cum homo Judæus contra legem læsus, secundum legem ulciscitur. Unde et in ipsa lege scriptum est: *Qui occiderit hominem, morte moriatur.* Et item: *Oculum pro oculo, dentem pro dente, manum pro manu, et cætera.* Ovis autem, quod simplex est animal, hominem Evangelicum sub gratia Dei constitutum significat: membrum videlicet illius ovis, de quo Propheta ait: *Tanquam ovis ad occisionem ductus est, et non aperuit os suum (Isa. LIII).* Cujus imitator existens, servat illud quod in Evangelio scriptum est: *Si quis percusserit te in dexteram maxillam, præbe illi et alteram (Math. v).* Et item: *Dilige inimicos vestros, et benefacite his, qui oderunt vos.* Sed ne hujus simplicis animalis læsio inulta præteriri videatur, legislator jubet quod quatuor oves pro una ove reddantur. Igitur ovis perdita quadruplam restitutionem postit, quia quisquis simplicitatem Christianam per fraudem læserit, necesse est ut secundum evangelicam doctrinam, digna pœnitentia, iterum illam restituere festinet. Si effringens

A *fur domum sive fodiens fuerit inventus, et accepto vulnere mortuus fuerit, percussor non erit reus sanguinis. Quod si orto sole hoc fecerit, homicidium perpetravit, et ipse moriatur, etc.* Intelligitur ergo tunc non pertinere ad homicidium si fur nocturnus occiditur. Si autem diurnus, pertinere. Hoc est enim quod ait: Si oriatur solsupereum. Poterat quippediscerni, quod ad furandum non a.l. occidendum, venisset, et ideo non deberet occidi. Hoc et in legibus antiquis sæcularibus, quibus tamen ista est antiquior, invenitur impune occidi nocturnum furem quoque modo: diurnum autem, si se telo defenderit: jam enim plus est quam fur. Mystice autem fures hæreticos possumus intelligere. Unde ipsa Veritas ait: *Quotquot venerunt ante me, fures sunt et latrones (Joan. x).* Et item: *Fur, inquit, non venit, nisi ut furetur, mactet et perdat. Ego autem veni, ut vitam habeant, et abundantius habeant (Eodem).* Ergo fur, id est, hæreticus, si effringens vel fodiens, hoc est per contentionem sive dolum, domum Ecclesiæ irrumpere tentaverit, et accepto vulnere justæ correptionis, in errore concepto perseverans perierit, doctor qui eum ut pœnitentiam ageret communione privavit, reatu perdidit, non constringitur. *Quod si orto, inquit, sole hoc fecit, homicidium perpetravit.* In sole orto, lumen rectæ scientiæ exprimitur. Si enim hæreticus a prædicatore admonitus, erroris sui tenebras relinquens, ad lumen veritatis appropinquare tentaverit, non est æquum, ut anathematis telo perforiatur; sed charitatis vinculo constrictus, vitæ reservetur æternæ, secundum illam Salvatoris sententiam: *Si peccaverit in te frater tuus, vade et corripe eum inter te et ipsum solum. Et si pœnitentiam egerit, lucreris fratrem tuum, et reliqua (Math. xviii).* Sequitur: *Si non habuerit quod pro furto reddat, venundabitur, hoc est si cor docibile non habuerit, unde dignos pœnitentiæ fructus reprehendere possit, excommunicetur, et secundum veritatis sententiam, ut ethnicus et publicanus reputetur. Si inventum fuerit apud eum quod furatus est vivens, sive bos, sive asinus, sive ovis, duplum restituat.* Bos sive ovis quæ ungulam dividunt et ruminant, munda sunt animalia; asinus autem immundum. Si ergo homo Judæus, ex lege in Christum credens, aut simplex quilibet Christianus, sive etiam paganus nondum in Christo renatus apud hæreticum vivens, id est, rectam intentionem verum querendi habens, commanere invenitur, duplo restituatur: scilicet tam animo quam etiam corpore at hæretico in quo non est veritas separatus, justo possessori Christo, qui est via veritas et vita, in Ecclesia per fidem et confessionem catholicam restituatur: ut ibi totum inveniat quod alibi frustra quærebat. Hinc etiam hortatur Sapiencia dicens: *Ego mater pulchræ dilectionis, et timoris, et agnitionis, et sanctæ spei. In me gratia omnis viæ et veritatis, in me omnis spes vitæ et virtutis. Transite ad me, omnes qui concupiscitis me, et a generationibus meis implemini. Qui audit me, non confundetur, et qui operantur in me non peccabunt. Qui elucidant me, vitam æternam*

nam habent (Eccle. xxiv). Et in Evangelio Dominus ipse dicit : Qui sinit, veniat ad me et bibat : et de ventre ejus fluent aquæ vivæ. Si læserit quispiam agrum vel vineam proximi sui, et dimiserit jumentum suum, ut depascatur aliena, quidquid optimum habuerit in agro suo vel vinea, pro damni æstimatione restituat (Joan. vii). Hac sententia cupiditas humana constringitur, et maxime contra episcopos ac sacerdotes valet, qui alienas parochias invadere quærent. Igitur qui dimiserit appetitum carnalem, quem significat irrationabile jumentum, ut plebem ad se non pertinentem avaritiæ causa sollicitet, ut ejus obsequia vel redhibitiones, in quæstum proprium convertat, pro damni æstimatione, agrum corporis sui, vel vineam cordis castigare cogatur : ut qui per voluptatem abusus est alienis, per jejunium et eleemosynas discat expendere propria. Si *cgressus ignis inveniat spinas, et comprehenderit acervos frugum, sive stantes segetes in agris, reddet damnum qui ignem succendit.* Nimia cautela Scriptura sacra quidquid agendum est facere nos docet. Nam ignem succendimus, cum correptionem subditis nostris præparamus, ut spinas vitiorum in eis consumamus. Sed providendum est ne dum vitia persequimur, virtutes lædamus; et eos qui fructus in se bonorum operum proferre cœperant, antequam illos ad maturitatem perducant, per injuriam noceamus. Ergo qui tale damnum in plebe Dei commiserit, necesse est ut dignam pœnitentiam pro hoc gerat; et quod prius per inertiam læsit, per studium bonum restaurare conetur.

Si quis commendaverit amico pecuniam aut vas in custodiam, et ab eo qui susceperat furto ablata fuerint, si invenitur fur, duplum reddatur; si latet, dominus domus applicabitur ad deos, et jurabit quod non extenderit manum in rem proximi sui, ad perpetranda fraudem : tam in bove quam in asino et ove, et vestimento; et quidquid damnum inferre potest, ad deos utriusque causa perveniet, et si illi judicaverint, duplum restituat proximo suo. Amico pecunia aut vas in custodiam commendatur, cum per quemlibet prædicatorem, thesaurus verbi Dei, et vasa Scripturæ sacræ simplici auditori ad custodiendum, in recta fide et operibus bonis commendantur. Sed si pecunia commendata, id est, fides recta per quemlibet perversum doctorem et hæreticum, confuso intellectu ablata fuerit, ille qui per malitiam doli damnum fecit, in custode pecuniæ Dominicæ, si apparebit, redigatur sub pœnitentiam : ut tam corde quam etiam corpore contribulatus, dignas commissi sceleris pœnas luat. Sin autem latet auctor erroris, *Dominus domus applicabitur ad deos.* Ipse utique, qui ad custodiendam fideliter pecuniam Domini suscepit, in conventum doctorum catholicorum præsentatur, a quibus diligenter discussus est, congrue satisfaciatur quod non per fraudem aut nequitiam propriam in aliquo læserit : sed simpliciter prout intellexerit, eatenus servaverit, nec quemlibet qui ad gregem Domini pertinebat, ipsa doctrina maculave-

rit aut subverterit : a quibus reatum sibi consciverit. Sicque judicio sanctorum sacerdotum proximo suo duplum restituat, cum prædicatori suo fidem et confessionem catholicam pleniter exsolvat; ut qui prius minus intelligens aberraverat, pleniter instructus, veraciter fidelem se per omnia ostendat.

Si quis commendaverit proximo suo asinum, ovem, bovem, omne jumentum ad custodiam, et mortuum fuerit, aut debilitatum vel captum ab hostibus, nullusque hoc riderit, jusjurandum erit in medio, quod non extenderit manum ad rem proximi sui : suscipietque Dominus juramentum, et ille reddere non cogetur. Quod si furto ablatum fuerit, restituat damnum domino. Si comestum a bestia fuerit, deferet ad eum quod occisum est, et non restituat. Hic proximum, Redemptorem nostrum possumus accipere : *Qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo, sed semetipsum exinanivit formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus, et habitu inventus ut homo.* Iste proximus noster, asinum, ovem, bovem, aut omne jumentum in custodia committit, cum cuilibet prædicatori animalia sua, hoc est homines, alios ingenio valentes, alios simplices et innocentes, alios brutos et hebetes, ad regendum committit. Si ergo his animalibus custos gregis Domini omnem sollicitudinem impendit, et pervigili custodia curam illorum habuit, non ei nocebit, si horum quiddam a malignis spiritibus seductum, aut proprio vitio mortuum fuerit. Sufficiet pastori conscientia pura et fides non ficta, quæ per dilectionem operans, pro salute illius devote laborabat. Suscipiet ergo Dominus bonam devotionem illius, et studium bonum redundare faciet illi in vitam æternam. Unde dicit Apostolus : *Deo autem gratias, qui semper triumphat nos in Christo Jesu, et odorem notiæ suæ, manifestat per nos in omni loco : quia Christi bonus odor sumus Deo, in his qui salvi fiunt, et in his qui pereunt. Aliis quidem odor mortis in mortem; aliis quidem odor vite in vitam (II Cor. ii), et cætera.* Si autem dormitat paterfamilias, et furem venturam non observaverit et per desidiam illius horum quiddam perierit, damnum domino suo restituat : quia per negligentiam suam Dominicum pecus custodire non curavit. Hinc Dominus ad prophetam ait : *Si me dicente ad impium, Morte morieris, non fueris locutus, ut se custodiat impius a via sua, ipse impius in iniquitate sua morietur : sanguinem autem ejus de manu tua requiram. Si autem annuntiante te ad impium, ut a viis suis convertatur, non fuerit conversus a via sua, ipse in iniquitate sua morietur : porro tu liberasti animam tuam (Ezech. xviii).* Semper quidem cautus esse debet pastor, et pervigil in custodia sua; et si aliquem suorum per bestiam diabolicam laniatam conspexerit, statim pro eo Domino preces fundat, eumque admoneat et curare festinet, ne ejus interitus in suæ animæ perniciem perveniat.

Qui a proximo suo quidquam horum mutuum postularit, et aut debilitatum aut mortuum fuerit domino non præsentante, reddere compellatur. Quod si in præsen-

tiarum fuerit dominus, non restituet; maxime si conductum venerat pro mercede operis sui. A proximo igitur nostro mutuum postulamus, cum pro æterna remuneratione, curam gregis Dominici suscipimus. Sed si timorem Dei semper ante oculos cordis nostri ponimus, et adventum ejus quasi exigentem pecuniam nobis commissam formidamus, quasi in præsentia ipsius semper sumus. Unde et Jacob ad Laban ait: *Nisi Deus patris mei Abraham, et timor Isaac affuisset mihi, forsitan modo nudum me dimisisses* (Gen. xxxi). Et Apostolus dicit: *Scientes, timorem Domini hominibus suademus, Deo autem manifesti sumus* (II Cor. v). Et item de Deo inquit: *Quasi coram Deo in Christo loquimur*. Interitus ergo debilitati aut mortui pecoris pastori non reputatur si ejus curam strenue gessit: et quasi Deo præsentem, redditurus rationem studiosissime laboravit. Si autem domino non præsentem damni quidquam factum fuerit, reddere compelletur, quia qui negligens est in cura pastoralis, et secundum illam sententiam servi nequam, dixerit in corde suo: *Moram facit dominus meus venire, et cæperit percutere pueros et ancillas, et edere et bibere et inebriari, venit dominus servi illius in die qua non sperat, et hora qua nescit, et dividet eum, partemque ejus cum infidelibus ponet, et in carcerem missus, non exibat inde, donec reddat novissimum quadrantem. Si seduxerit quis virginem necdum desponsatam, et dormierit cum ea, dotabit eam, et habebit eam uxorem*. Virginem quippe necdum desponsatam seducere, est quamlibet sententiam canonicam necdum ab alio expositam juxta sensum Patrum, ex proprio exponere. Sed dotem dare illi debet, et sic habere uxorem: quia nisi per fidem catholicam eam acquisierit, ejus copula frui non licebit. Sequitur: *Si pater virginis eam dare noluerit, reddas pecuniam juxta modum dotis, quam virgines accipere consueverunt*. Pater quidem virginis hoc est sententiæ, sensus est historicus, de qua nascitur oratio. Si ergo historicus sensus in qualibet sententia invenitur, qui charitatis regnum idonee ædificet, et regnum cupiditatis sufficienter destruat, non videtur necesse allegorica interpretatione illum exponi. Quam tamen lector dote rectæ fidei honorare debet, et sic intactam sua expositione relinquere. *Maleficos non patiaris vivere*. Maleficos appellat illos qui præstigiis magicæ artis ac diabolicis figmentis causas agunt, et ab uno Deo, qui verus est auctor omnium bonorum, avertere satagunt: quos ultra valere ad hominum perniciem lex non patitur, sed magis exstinguere jubet. Typice autem maleficos, hæreticos possumus accipere, qui non spiritu Dei, sed spiritu maligno instigati, perversas sectas ad hominum deceptionem introducunt; quos lex Domini interimi jubet, id est, a consortio fidelium, qui Deo vita vera vivunt, anathemate penitus sequestrari, donec maleficium, id est, error exstinguatur, qui noxie in eis vivere videbatur, ne eorum communio simplicium fratrum fiat contaminatio. *Qui coierit cum jumento, morte moriatur*. Contra naturalem usum, brutis animalibus

A per fornicationis instinctum vetat misceri: necnon et stultorum hominum prohibet consortium, quorum societas in fornicationem pessimam hominem facit incidere, id est, animam per errorem separari a Deo, et jungi per flagitium diabolo. Unde Scriptura dicit: *Amicus stultorum efficietur similis* (Prov. xiii).

CAPUT II.

De eo quod vetat idolorum culturas, et instruit de charitate et cæteris justificationibus legis, quæ post hæc sequuntur in volumine.

Qui immolat diis, occidetur: præterquam Domino soli (Exod. xxii), id est, qui divinum honorem soli competentem Deo, alicui creaturæ impenderit, nec spirituali in anima multatur: in Tartarum utique gehennæ ignis, sine ullo remedio propter impietatem, in æternum puniendus præcipitabitur. *Advenam non contristabis, neque affliges eum. Advenæ enim et ipsi fuistis in terra Ægypti. Viduæ et pupillo non nocetis. Si læseris eos, vociferabuntur ad me, et ego audiam clamorem eorum, et indignabitur furor meus, percutiamque vos gladio, et erunt uxores vestræ viduæ, et filii vestri pupilli*. Dilectionem proximi per misericordiam compassionem commendat, ne forte furore iracundiæ permoti, aut avaritiæ stimulo incitati, naturæ jus servare negligent; sed semper illius sententiæ veritatis reminiscentes, qua dicit: *Omnia quæ vultis ut faciant vobis homines, hæc eadem et facite illis* (Matth. vii). Et ut alibi scriptum est: *Quod sibi quis fieri non vult, alio ne faciat*. Unusquisque ergo indigenti proximo suo, in necessitate consulat, nec unquam noceat, sed secundum vires foveat. Alter, in vidua Ecclesia; et in pupillo Christianus populus accipi potest: quam prohibet contristari per persecutionem vel fastum mundanum, ne forte talis insectatio, ad perniciem eorum spiritualem perveniat, qui eos frustra odiis et contumeliis molestant. *Si pecuniam mutuum dederis populo meo pauperi qui habitat tecum, non urgebis eum quasi exactor, nec usuris opprimes. Si pignus a proximo tuo acceperis vestimentum, ante solis occasum redde ei. Ipsum enim est solum, quo operitur indumentum carnis ejus: nec habet aliud in quo dormiat*. More suo Dominus provocat ad misericordiam, et beneficentiam corda audientium: quod indigentibus proximis ex rerum abundantia opitulantur, dilectionis jam conservent, quæ æternam illis parient in cælis remunerationem. *Aliter: Pecuniam mutuum populo pauperi dare, est legis scientiam gentili populo impendere, qui pauper spiritu est. Quem tamen urgere, vel usuris, hoc est, superabundantia aliqua opprimere vetat: quia post perceptionem gratiæ, ad cæremonias legis veteris observandas retorqueri non vult; quia finis legis est Christus ad justitiam omni credenti. (Ex Gregorio.)* Item tropologice prædicatores Evangelii admonet, ut superfluitatem rerum in præsentem non appetant; sed habentes victum et vestitum, his contenti sint, magisque recordentur illius Dominicæ sententiæ, qua dicit: *Gratis accepistis, gratis date*:

et erit merces vestra multa in cælo (Matth. x). Item secundum allegoriam hoc loco quid pignoris nomine, nisi peccati confessio datur intelligi? Frater etenim noster debitor nobis efficitur, cum quilibet in nos proximus deliquisse monstratur. Peccata quippe, debita vocamus. Unde peccatori servo dicitur: *Omne debitum dimisi tibi* (Matth. xviii). Et in Dominica quotidie oratione precamur: *Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris* (Matth. vi). A debitore autem nostro pignus accipimus, quando ab eo qui in nobis peccasse cognoscitur, peccati ejus jam confessionem tenemus; per quam relaxare peccatum, quod in nobis perpetrandum est, postulamur. Qui enim peccatum quod commisit fatetur et veniam petit, jam quasi pro debito pignus delit. Quod nimirum pignus ante solis occasum reddi jubetur: quia priusquam in nobis per dolorem cordis sol justitiæ occidat, debemus et confessori veniam reddere, a quo confessionem accepimus culpæ: ut qui se deliquisse in nos meminit, a nobis etiam relaxatum sentiat quod deliquit. *Dii non detrahes*. Quæritur quos deos, utrum principes qui judicant populum, sicut dictum est Moysi, quod datus fuerat deus Pharaoni, ut per expositionem sit dictum quod sequitur, velut ostendendo quos dixerit deos ubi ait: *Et principem populi non maledices*, quod Græcus habet: *Non dices male*. An secundum illud accipiendum est, quod Apostolus ait: *Nam etsi sunt qui dicantur dii, sive in cælo sive in terra, sicuti sunt dii multi et domini multi*. Addendo autem sicuti sunt deus intelligi voluit: qui digne etiam dicuntur. Ita sane ut latria quæ dicitur Græce, et interpretatur Latine servitus: sed ea quæ ad religionem pertinere intelligitur, non debeatur nisi uni Deo vero, qui nobis est Deus. Illi autem qui dicuntur dii, etiam si qui sunt, ubi merito dicuntur, prohibiti sunt, non jussi sunt maledici; nec tamen sacrificiis vel ullis latriæ obsequiis, honorari. *Decimas tuas et primitias non tardabis offerre. Primogenitum filiorum tuorum dabis mihi. De bubus quoque et de ovibus similiter facies*, etc. (Ex Isidoro). Jubetur quoque inter hæc Israelitico, decimas frugum cunctarumque primitias rerum offerre Deo. Spiritualiter quippe primitiæ frugum vel primogenitorum, principia operum bonorum ostendunt; vel ipsam Lonam voluntatem, quæ prior est opere, quam pelagiani sibi tribuendo offendunt. Deus autem dum illa sibi nobis jubet offerri, indicat ad ipsius gratiam pertinere. In decimis itaque Deo offerendis, denarius numerus perfectionem significat, quia usque ad ipsum numerus crescit; ideo sicut in primitiis primitia voluntatum, ita in decimis, consummationes nostrorum operum ad Deum referre præcipimur, a quo et boni operis initium, et perfectionis donatur effectus. Quod autem jubetur primogenita animalium septem diebus cum matre sua manere, et in die octava reddi Domino, mystice signal, in præsentem tempore quod per septenarium numerum designatur, quod septem dierum numero discurrit, necessario

annuquemque, bonorum operum primogenita, in Ecclesiæ unitate debere servare, et in fide catholica quidquid boni possit, elaborare, donec octava dies veniat, id est, resurrectionis tempus, quando ante tribunal judicis Christi præsentatus, bonorum operum remunerationem ab ipso accipiet. Unde dicit Apostolus: *Nolite ante tempus judicare quoadusque veniat Dominus, qui et illuminabit abscondita tenebrarum, et manifestabit consilia cordium; et tunc laus erit unicuique a Deo* (I Cor. iv). Et item: *Omnes, inquit, stabimus ante tribunal Christi; ut recipiat unusquisque propria corporis prout gessit: sive bonum, sive malum. Viri sancti eritis mihi. Carnem quæ a bestiis fuerit prægustata, non comedetis, sed projectis canibus* (Rom. xiv). Licet fas non sit secundum historiam, carnem pollutam bestiali dente dilaceratam, homini divinæ legi subdito, contra legem comedere, sed quasi immundam reputare, tamen allegorico sensu carnem, conversationem humanam, seu animaleam doctrinam intelligere possumus. Bestiam vero, hæreticum sive diabolium. Carnem vero, hoc est conversationem, quæ ab hæreticorum opere venenato laniatur, vel diabolica suggestionem decipitur, non est licitum homini Christiano imitari; sed quasi immundam projicere canibus, hoc est malignis spiritibus sive paganis aptam, atque consimilem deputare, secundum illam Veritatis vocem, qua jubet eum qui Ecclesiam non audierit, pro ethnico et publicano haberi (Matth. xviii). Et Apostolus mandat, *peccantem tradi Satanæ in interitum carnis, ut spiritus sit salvus in die Domini* (I Cor. v). Item per morticinorum et a bestia captarum carnum prohibitionem, possumus advertere, non communicandum esse mensæ dæmoniorum his, qui pane cœlesti reficiuntur, juxta illud Apostoli: *Non potestis, inquit, mensæ Domini participari, et mensæ dæmoniorum* (I Cor. x). In his enim sunt vere morticina, et a bestiis capta: quia enim simul sanctus, simul autem et nutritor substantiæ nostræ, intelligibilis prædictus panis est, nec pollutos enim percipere præcipit, vere rursus mundatos prohiberi non vult; utrumque enim plane et Paulus præcipit: *Quicumque enim, inquit, comedit panem, et bibit calicem Domini indigne, reus erit corporis et sanguinis Domini* (I Cor. xi). Ecce iste est pollutus et immundus. Hunc enim intelligis omnimodo indigne comedentem, a sanctorum prohibitum participatione. Quid autem his addidit: *Probet autem seipsum homo, et sic de pane illo edat, et de calice bibat*. Qui autem semetipsum probat, si peccati sibi conscius est, et pollutionem animæ se habere sentit, pœnitent sine dubio: et post pœnitentiam de pane comedere et bibere rursus de calice sancto et impolluto potest.

Non suscipies vocem mendacii; nec junges manum tuam, ut pro impio dicas falsum testimonium (Exod. xxiii). Hinc item scriptum est: *Non credas omni verbo*. Et alibi: *Testis falsus non erit impunitus. Non sequeris turbam ad faciendum malum; nec in judicio, plurimorum acquiescens sententiæ ut a vero de*

ries (Prov. xix), etc. Hæc ideo dicta sunt, ne se in te quisquam defendat, quia cum pluribus fecit, ac ideo putet non esse peccatum. Sequitur: *Et pauperis non misereberis in iudicio.* Nisi addidisset: in iudicio, magna esset quæstio. Sed intelligendum esset, etiamsi scriptum non esset. Supra enim dixerat: Non apponeris cum multitudine eum pluribus, ut declines iudicium, ac per hoc et pauperis non misereberis, possit intelligi, in iudicio. Sed cum additum est, nulla quæstio est hoc esse præceptum, ne forte eum iudicamus, videamus iustitiam esse pro divite contra pauperem, et nobis recte facere videamur, si contra iustitiam pauperi saveamus causa misericordie. Bona est ergo misericordia: sed non debet esse contra iudicium. Iudicium sane illud appellat Scriptura, quod iustum est. Ne quis autem propter istam sententiam Deum putaret misericordiam prohibere, quod sequitur, opportunissime sequitur. *Si autem obviameris bovi inimici tui aut subjugali ejus errantibus, reducens reddes ei.* Ut scias non te prohibitum facere misericordiam, fac etiam erga inimicos tuos, cum potestas est a iudicando libera. Non enim cum reducis errantem bovem inimici tui et redolis, inter aliquos iudex resides. *Mendacium fugies. Insontem et iustum non occides, quia aversor impium.* Veritatem et iudicium Dominus amat; et ad hæc sequenda, populum suum per legem, prophetas atque Evangelium, exhortatur: quia non est personarum acceptor, sed singulis reddit secundum opera sua. *Non accipies munera, quæ excæcant etiam prudentes, et subvertunt verba iustorum.* Hinc per Sapientiam dicitur: *Araro nihil est scelestius; nihil est iniquius quam amare pecuniam. Hic enim animam suam vendam habet, quoniam in vita sua projecit inima sua. Peregrino molestus non eris: acitis enim advenarum animas, qui et ipsi peregrini suis in terra Ægypti (Ecl. x).* Ex sua conditione unusquisque quomodo aliis misereri conveniat, perpendere debet. Unde et Iohannes in Evangelio dicit: *Dimittite, et dimittetur vobis; date, et dabitur vobis (Luc. vi).* Mensura qua mensi fueritis, remetietur vobis. *Sex annis seminabis terram tuam, et congregabis fruges ejus: anno autem septimo dimittes eam, requiescere facies, ut comedant pauperes populi tui, et quidquid reliqui fuerit, edant bestiae agri. Ita facies in vinea et in oliveto tuo (August.).* Quæri potest, quid colligant pauperes, si septimo anno ita parcat terra, ut nec seminetur quidem. Non enim ad vineam et olivetum pertinet, quod dictum est, *Edent pauperes gentis tue,* quia de terra non seminata nihil possunt sumere, ubi segetes nasci non possunt. De vinea enim et oliveto, postea dicit similiter esse faciendum, ac per hoc illud de arvis intelligitur quæ frumentis serviunt; ac sic accipiendum: *Sex annis seminalis terram tuam, et colliges fructum ejus:* hoc est sex annis seminabis et colliges: septimo vero non colliges; ut intelligatur, *Seminabis:* etiamsi dictum non est, ut ad sex annos seminare et colligere pertineat, ad septimum vero dimittere quod fuerit seminatam. Nam quid

A inde habebunt pauperes, quorum residuum etiam feris bestiis dedit: eis videlicet qui illis frugibus vesci possint, sicut sunt apri et cervi, et si quid huiusmodi: quod tamen non diceretur, nisi aliter significacionis gratia. Nam si quid attinet ad præcepta quæ hominibus data sunt, de bubus cura non est Deo. Quod non sic intelligitur, tanquam ipse non pascat ea quæ nec seminant, nec metunt, neque congregant in horreum: sed quia ei curæ non est, præcepto monere hominem, quomodo bovi suo consulat. Quanto minus ei cura est de feris bestiis præcipere, quomodo illis ab hominibus consulatur, cum eas ipse pascat divitiis naturæ usquequaque fructi feræ, qui eas etiam per alios sex annos pascit, cum colliguntur quæ seminantur? Si quis autem quæserit, quid secundum allegoriam præsens præceptum de septimi anni frugibus dimittendis pauperibus populi, et bestiis terræ significet, sciat quia senarius numerus operum perfectionem significat. In septenario quoque, requies animarum exprimitur. Et bene in sex annis seminare terram nostram, et congregare fruges ejus præcipimur, quia in præsentia vita, quæ sex ætatibus constat, terram carnis nostræ exercere, et virtutum semina in eam serere debemus: quatenus augmentum honorum operum, et mercedis abundantia, inde nobis excrescens, in futuro requiem animarum nostrarum, sine ullo labore jam actionis nos percipere faciat. Quod autem pauperes populi seu bestiae agri comedere jubentur, quæ de labore nostro præterito in septimo anno accrescunt, significat, quod per eleemosynarum et charitatis obsequia, merces nobis in futuro parabitur. Denique eadem vinea et olivetum insinuant, gratiæ videlicet et misericordie opera futura bona præparantia. Si ergo non tantum amicis nostris indigentibus, verum etiam inimicis qui hostiarum nomine notati sunt, benefici existimus, sine dubio in vita futura, ubi jam non est tempus operandi, de beneficiis præmia æterna consequemur. Unde et Salvator in Evangelio nos admonet dicens: *Facite vobis amicos de mammona iniquitatis: ut cum defeceritis, recipiant vos in æterna tabernacula (Luc. xvi).* Hinc et doctor gentium ait: *Qui parce seminat, parce et metet. Qui seminat in benedictionibus, de benedictionibus metet vitam æternam.* Quod autem sequitur, *Sex diebus operaberis, septimo die cessabis, ut requiescat bos et asinus tuus, et refrigeretur filius ancillæ tuæ et advena.* Ad eundem intellectum pertinet, et scilicet in præsentia tempore, bene laborando unusquisque studeat, tam disciplinatus quam hebes, tam servus quam liber, tam dives quam pauper, quatenus æternæ requiei exspers non fiat, quin potius merito rectæ fidei ac bonorum operum, gaudii æterni particeps existat. *Omnia quæ dixi vobis, custodite: et per nomen externorum deorum non jurabitis, neque audietur ex ore vestro.* Hic apparet quantum præcellat umbræ Veteris Legis veritas Evangelii. Ibi ergo jurare per nomen externorum deorum tantummodo prohibentur: per nomen autem Domini ju-

rare non vetantur. Hic quoque interdicitur omnino non jurare, neque per cælum, neque per terram, neque per Jerusalem, neque per aliud aliquid : ut sit sermo noster tantum, Est, est, Non, non. Evangelica autem veritas non recipit juramentum : cum omnis sermo fidelis, pro jurejurando sit. Sicut enim falsum loqui non potest, qui non loquitur ; sic perjurare non potest qui non jurat. Ne ergo juramenti usus ad idola colenda provocaret, veteribus quasi parvulis sub lege per nomen externorum deorum jurare, denuntiatur, magisque in Dei nomine si vellent, jurare, permittitur : cui cultum debitum per omnia impendere præcipitur, sicut victimarum carnalium oblatio concessa est iisdem in templo Domini uni Deo offerri, ne idolis exhiberent, cujus usum penitus deserere nolissent.

CAPUT III.

De tribus solemnitatibus præcipuis, in quibus omne masculinum Domino præsentari, in lege præceptum est.

Tribus vicibus per singulos annos festa celebrabitis (Exod. xxiii). Tres festivitates præcipuas hoc loco observandas præ aliis festivitibus, maxime commendat, id est, Paschæ, Pentecostes et Scenopegie. Qui consequenter enumerat : Solemnitatem, inquit, azymorum custodies. Septem diebus comedes azymas sicut præcepi tibi tempore mensis novorum, quando egressus es de Ægypto. Non apparebis in conspectu meo vacuus. Hic mensis apud Hebræos Nisan appellatur, apud Græcos vero Xanticus, apud Latinos Aprilis dicitur. Qui ideo mensis novorum nominatur, quia novæ fruges eodem mense primitus metebantur. (Ex Josepho.) De quo quid Josephus in Antiquitatum libro tertio referat, commemorandum censemus. Secunda, inquit, azymorum die quæ est sexta et decima, frugum primitias quas metunt, antequam ex eis vescantur, Deum judicantes justum esse primitiis honorari, quo sint hac ubertate completi, offerunt isto modo : Siccantes spicarum manipulum, et contundentes, et munda ad coquendum hordea facientes, aræ Dei assarium offerunt : et unam drachmam ex eo mittentes, reliquum sacerdotum usui derelinquunt : et tunc jam licebit omnibus pro sua metere voluntate. Immolant autem in primitiis frugum, agnui holocaustum Domino. Et solemnitatem mensis primitivorum operis tui, quæcunque severis in agro. (Ex Josepho.) Hinc idem Josephus : Septima vero, inquit, septimana transacta post hoc sacrificium, quarum septem hebdomadarum dies sunt quadraginta et novem, Pentecoste celebratur : quam Hebræi Asartha vocant, quod significat Pentecosten, id est, quinquagesimam ; in qua offerunt Deo panes de alphyta siccata factos, cum fermento assariorum duorum : et ad mactandum agnas duas. Solemnitatem quoque in exitu anni facias, quando congregaveris omnes fruges tuas de agro. Ostendit quoque his verbis, quod jam ex maturis frugibus hæc oblatio offertur, cum tunc adsit tempus messis. Exitum anni appellat finem ætatis,

quando jam fructus totius anni collecti sunt. Et hæc eadem festivitas in septimo mense, quem Hebræi Theseri, Macedones *ὑπερβηταιον* vocant, Latini Octobrem ; in cujus principio, Judæi solemnitatem agentes, amplius tuba canent, et plura offerebant sacrificia, quam per singulos menses. In quo dies expiationum erant, et dies Scenopegie eodem mense, decimo quinto die celebrabantur, solemnitates scilicet tabernaculorum, in quo plurima et diversa offerebantur sacrificia. Hæc secundum historiam. Spiritualiter quoque tribus vicibus per annos singulos festa celebramus, cum omni tempore præsentis vitæ, in sanctæ trinitatis confessione per fidem, spem et charitatem, bonorum operum obsequia spiritualiter, gaudentes Deo conditori nostro exhibemus. Nam Pascha celebramus mense novorum, cum per sanguinem agni immaculati ab Ægyptia servitute liberati, per spirituales aquas de veteri homine in novum transimus : ambulantes non in vetustate litteræ, sed in novitate spiritus ; quo in terram re-promissionis, per Christi gratiam Domini et Redemptoris nostri, pervenire valeamus. Solemnitatem ergo mensis primitivorum celebramus, cum omnium operum nostrorum, voluntatum ac sermonum primitias Domino consecramus. Solemnitatem quoque in exitu anni, quando congregatis frugibus dies Scenopegie celebrantur, tunc veraciter agimus, quando congregatis virtutum fructibus, usque ad finem vitæ, et introitum regni cælestis, pervenire contendimus. In tabernaculis utique septem diebus commorantes : quia per omne tempus vitæ præsentis, peregrinos nos in sacculo esse agnoscendo, requiem non hic, sed in futura vita requiramus. Quid tunc digne sit, si hoc seculo tractantes, implere satagimus. Quod supra dictum est : *Non apparebis in conspectu meo vacuus.* (Ex Gregorio.) In conspectu Domini vacuus apparet, qui nihil secum de fructu sui laboris portat. Alius namque adipiscendis honoribus exsudat, alius multiplicandis facultatibus æstuat, alius promerendis laudibus anhelat. Sed quia cuncta hæc hic quisquis moriens deserit, ante Dominum vacuus apparet, quia secum ante judicem nihil tulit. Hinc ergo per legem salubriter admonemur dicentem : *Non apparebis in conspectu Domini vacuus.* Qui enim promerendæ vitæ mercedem, bene agendo non providet, in conspectu Domini vacuus apparet. Hinc de justis per Psalmistam dicitur : *Venientes autem venient in exultatione, portantes manipulos suos (Psal. cxxv).* Ad examen quippe judicii portantes manipulos veniunt, qui in semetipsis recta opera quibus vitam mereantur, ostendunt. Sequitur : *Ter in anno apparebit omne masculinum tuum coram Domino Deo.* Quid est quod feminis tacitis, de masculis lex mandat in conspectu Domini præsentandis, nisi quod Creator noster quidquid molle, quidquid fragile, et infirmum in nostra conversatione est reprobans, fortia virtutum opera a nobis exquirat ? Si enim in fide Patris et Filii et Spiritus sancti, pro æternæ mercedis adeptu, tempore vitæ præsentis

bonis operibus studium impendimus, masculinum nostrum sine dubio, ante conspectum Domini digne statuimus.

Non immolabis super fermento sanguinem victimæ meæ. Fermentum quod in sacrificio Domini offerri contradicitur, ut sæpe diximus, malitiæ et nequitiae amaritudinem significat. *Non immolabis*, ait, *super fermento sanguinem victimæ meæ.* Ac si diceret: Caveas ne in oblatione qua Dominum placare desideras, aliquid doli aut nequitiae intermiscas: quia sinceritas justitiæ Deo maxime placet. Item hac sententia nos admoneri sciamus, quod in sacrificio corporis et sanguinis Domini, munditiam cordis et operis studeamus habere: ne in offerendo vitæ libamine, sœdi et ingrati coram Domino appareamus. Sequitur: *Nec remanebit adeps solemnitate meæ usque mane.* Per hanc sententiam nos instruit, ne opus misericordiae vel cæterarum pinguedinem virtutum, in mane resurrectionis futuræ faciendum differamus, quia ibi actionis tempus jam nullum erit, sed dies iste retributionis, ut recipiat unusquisque prout gessit tempore carnis suæ, quando licuit operari. *Primicias frugum terræ tuæ deferas in domum Dei tui.* Primordia utique omnium operum tuorum, in Ecclesia Domini digne conversans, Creatori tuo grateranter exhibeas: quia hæc est domus una, in qua agnus paschalis comedi jubetur: nec non et omnium munerum aptissimus locus est ad offerendum. *Non coques hædum in lacte matris suæ.* Sive juxta aliam editionem: *Non coques agnum in lacte matris suæ.* Quomodo intelligatur ad verborum proprietatem, nescio utrum possit reperiri. Si enim alicujus significationis causa prohibitum acceperimus agnum in lacte coqui, nullus usus est ita coquendi. Si autem in diebus quibus lactatur, quis hoc habuit unquam Judæorum in observatione, ut agnum coqueret, nisi cum desisteret sugere? Quid est autem in lacte matris suæ? quasi posset etiam si hoc intelligeretur, sine hujus præcepti transgressione coqui, si eo nato, mortua matre ejus, ab ove alia lactaretur. Cum alicujus profecto rei significandæ causa sint præcepta, nemo ambigit, etiam illa quæ possunt cum observantia factitari non sine causa ita sunt præcepta. Significant enim aliquid. Hoc vero quomodo observetur, ad proprietatem verborum aut non est, aut non elucet. Lectum tamen de Christo approbo, quod hac prophetia prædictus est non occidendus a Judæis infans, quando Herodes quærens eum ut occideret, non invenit. Ut, *coques*, quod dictum est, pertinet ad ignem passionis, hoc est tribulationem. Unde dicitur: *Vasa figuli probat fornax: et homines justos, tentatio tribulationis (Eccl. xxvii).* Quia ergo non est tunc infans passus, cum quærente Herode, hujusmodi periculum imminere videretur, prædictum est his verbis: *Non coques agnum in lacte matris suæ.* Illud quoque forsitan non absurdum est, quod alii dicunt id esse præceptum per prophetiam, ne se boni Israelitæ sociarent malis Judæis, a quibus Christus passus est, tanquam agnus in lacte matris suæ,

A id est eo tempore quo conceptus est. Dicuntur enim feminae ex quo conceperint, lac colligere. Illo autem mense passum esse Christum et Paschæ observatio, et dies ecclesiis notissimus nativitate ejus, ostendit. Qui enim mense nono natus est, octavo Kalendas Jannarias, profecto mense primo conceptus est, circa octavam Kalendas Aprilis: quod tempus etiam passionis ejus fuit in lacte matris suæ: hoc est in diebus matris suæ. Item per tropologiam, *Non coques hædum in lacte matris suæ.* Hædus hic sub peccatoris figura introducitur. Proinde peccans non est coquendus in lacte matris, id est non est purgandus medicis tenerrimisque Ecclesiæ disciplinis, sed anterioribus præceptis ejus sunt excoquenda peccata, cujus magna sunt crimina, ut qui per lasciviam blandimenta se perdidit, fortiore disciplina se redimat.

CAPUT IV.

Ubi prædicit expulsum se gentes per manum angeli a facie filiorum Israel, si tamen audirent præcepta Domini et facerent ea.

Ecce ego mitto angelum meum qui præcedat te et custodiat in via, et introducat ad locum quem paravi. Observa eum, et audi vocem ejus; nec contemnendum putes, quia non dimittet cum peccaveritis: et est nomen meum in illo (Exod. xxiii). Hac sententia secundum historiam Josue ducem populi Israelitici denotat: qui ideo angelus nominatur, quia ad legationem Domini peragendam destinatus est. Angelos enim Græce, nuntios vocamus. Et bene Josue nuntius dici potest, quoniam in Israelitis Domini mandata innotuit, et gentibus Dei potentiam ac terrorem intimavit. Cujus vocis Dominus jubet populo suo obtemperare. Unde et idem populus ad eum dixisse refertur: *Sicut obedimus, inquit Moysi, sic obedimus et tibi. Tantum sit Dominus Deus tecum, sicut fuit cum Moysi. Qui contradixerit ori tuo, et non obedierit cunctis sermonibus tuis quos præceperis ei, moriatur (Josue 1).* Et, inquit, *nomen meum in illo.* Bifarie nomen Domini erat in Josue, qui et Israelita fuit. Israel enim interpretatur vir videns Deum, sive princeps cum Deo. Et nomen Jesu, id est, salvatoris in se habuit: quem et in officio et nomine præfiguravit. Nam secundum allegoriam, ipse angelus, ipse Dominus et redemptor noster intelligi potest. Nam ipse per prophetam propter dispensationem humanitatis, magni consilii angelus nuncupatur, quia suæ et paternæ voluntatis est annuntiator. Quem qui non audierit, exterminabitur de populo suo. Nomen enim Dei in illo veraciter est, quia cum sit homo verus Deus agnoscitur. Sequitur: *Quod si audieris vocem ejus, et feceris omnia quæ loquor, inimicus ero inimicis tuis; et affligam affligentes te; præcedetque te angelus meus, et introducet ad Amorrhæum, et Ethræum, et Pherezæum, Chananæumque et Egræum et Jebuzæum,* etc. Historialiter enim populum Israeliticum Josue introduxit in terram repromissionis, ejiciens gentes quas prænominavit a facie eorum, comminuens idola et destruens aras eorum. Spiritualiter autem Redemptor noster, in nobis has septem gentes cum si-

mulacris eorum exterminat, cum septem principalia vitia a nobis eiecit, et omnem dolum inimici, de cordibus nostris procul pellit, quatenus naturæ nostræ terram pleniter ac perfecte possideamus. Radix quippe cuncti mali, superbia est, de qua Scriptura attestante dicitur : *Initium omnis peccati superbia* (Eccl. x). Primæ autem ejus soboles, septem nimirum principalia vitia, de hac virulenta radice proferruntur : scilicet inanis gloria, invidia, ira, tristitia, avaritia, ventris ingluvies, luxuria. Nam quia his septem superbiæ vitiiis nos captos doluit, idcirco Redemptor noster ad spirituale liberationi prælium, spiritu septiformis gratiæ plenus venit. Quod vero istarum perniciosarum gentium regiones salubriter possidere præcipimur, ita intelligitur. Habet unum quodque vitium in corde nostro propriam stationem : quam sibi vindicans in animæ nostræ recessu exterminat Israelæm, id est contemplationem rerum summarum atque sanctarum, eisque semper adversari non desinit. Non enim possunt virtutes cum vitiiis pariter morari. Quæ enim participatio justitiæ cum iniquitate? aut quæ societas luci cum tenebris? Sed cum Israelis populo, id est a virtutibus contra se dimicantibus, fuerint vitia superata, locum quem sibi in corde nostro concupiscentiæ vel fornicationis spiritus retentabat, ibi deinceps castitas obtinebit. Quem furor cæperat, potentia vindicabit. Quem tristitia mortem operans occupaverat, salutaris et plena gaudio tristitia possidebit. Quem acedia vastavit, incipiet excolere fortitudo. Quem superbia conculcabat, humilitas honestabit : et ita singulis vitiiis expulsi, eorum loca, id est, effectus, virtutes contrariæ possidebunt. Quæ filii Israelis, id est, animæ Deum videntes, non immerito nuncupantur : qui cum universas cordis expulerint passiones, non tam alienas possessiones pervasisse, quam proprias recuperasse credendi sunt. Etenim quantum docet vetus traditio has easdem terras Chananæorum, in quas introducuntur filii Israelis, filii Sem quondam fuerant in orbis divisione sortiti : quas deinceps per vim atque potentiam posteritas Cham per invasionis iniquitatem possedit. In quo et Dei judicium rectissimum comprobatur, qui et illos de locis alienis quæ male occupaverant expulit ; et isti sancti tanquam patrum possessionem, quæ prosapiæ eorum divisione orbis fuerat deputata, restituit. Quæ figura in nobis quoque stare certissima ratione cognoscitur. Nam voluntas Domini possessionem cordis nostri, non vitiiis sed virtutibus naturaliter deputavit. Quæ post prævaricationem Adæ insolescentibus vitiiis, id est, populis Chananæis a propria religione depulsæ, cum eis rursum per Dei gratiam diligentia nostra ac labore fuerint restitutæ, non tam alienas occupasse terras, quam proprias credendæ sunt, recepisse. De his octo vitiiis et in Evangelio ita significatur : *Non adorabis deos eorum, nec coles eos. Non facias opera eorum, sed destrues eos, et confringes statuas eorum, servietique Domino Deo vestro, ut benedicam panibus tuis et aquis, et auferam infirmitatem de medio tui.*

Non erit infecunda nec sterilis in terrâ tua. Numerum dierum tuorum implebo (August.). Quoniam istæ promissiones possint et spiritualiter intelligi, tamen cum secundum temporalem hominum felicitatem intelliguntur, ad Vetus Testamentum pertinent, ubi quanquam præcepta, exceptis his quæ in sacramento aliquid significant, eadem ad mores bonos pertinentia reperiantur, promissiones tamen carnales atque terrenæ sunt. Unde in psalmo septuagesimo secundo, pene lapsos et effusos gressus suos homo dicit, cum zelaret in peccatoribus, pacem peccatorum intrens. Ea quippe cernebat abundare impiis, quæ ipse secundum Testamentum Vetus expectabat a Domino Deo, cui hac mercede serriebat. Et cum hinc ei subripere cœpisset sensus impius, quod Deum non curare existimaret humana, correctum se dicit, cum auctoritatem sanctorum non est ausus improbare ; et cœpit cognoscere et ait : Hoc labor est ante me : donec intrem in sanctuarium, et intelligam novissima. Ibi enim præmia dantur ad Novum pertinentia Testamentum, quæ impii non accipient : et pœnæ tunc futuræ sunt impiorum, quas nullus piorum sensurus est. Attamen benedictionem aliquam in hac præsentî vita sancti accipiunt, dum fecunditatem bonorum operum illis Dominus tribuit, et copiam virtutum, ut in progressu sanctorum actionum legem Domini quæ eis data est, ad custodientium opere consummant, quatenus ad æternæ beatitudinis præmia pervenire mereantur. Unde Propheta dicit : *Etenim benedictionem dabit qui legem dedit : ambulabunt de virtute in virtutem : videbitur Deus deorum in Sion* (Psal. lxxxiii). Ibi quippe numerus dierum eorum implebitur, ubi summa perfectio tribuetur, et stabilitas æternitatis largitur. *Cunctorumque inimicorum tuorum coram te terga vertam : emittens crabrones prius, qui fugabunt Egvæ et Chananarum, et Ethrum antequam introas.* Queritur de istis bestiis, quid intelligendum sit. Nam et pronuntiit hoc Deus, et liber Sapientiæ dicit, ubi impletum ait : *Et nisi antecessores exercitus sui vespas* (Sap. xii). Non autem legimus factum, neque Moysi temporibus, neque sub Jesu Nave, neque sub iudicibus, neque sub regibus. Ac per hoc vespæ istæ aculei timoris intelligendi sunt, fortasse quibus agitabantur memoratæ gentes, ut cederent filiis Israel. Deus enim loquitur : in cuius sermone si figurate aliquid dica ur, quod ad proprietatem non sit impletum, non impedit historiæ fidem in qua perspicitur veritas narratoris. Sicut nec evangelistarum narratio secundum proprietatem impeditur, si aliquid a Christo dicitur figurate.

CAPUT V.

Ubi enarrat se emissurum crabrones ante Israel, qui fugent alienigenas coram eis ; et de benedictione de terra rapromissionis possidenda.

Non eiciam eos a facie tua anno uno, ne terra in solitudinem redigatur, et crescant contra te bestie. Paulatim expellam eos de conspectu tuo, donec augeris et possideas terram (Exod. xxiii). Manifesto Dominus designat ob quam causam gentes, quarum

terram Israelitico populo se daturum promisit, simul eicere noluit : utique ut experiretur et erudiret in eis Israel; ut essent qui peccantes arguerent, et ad timeandum Deum improbos compellerent. Mystice autem, electos suos de corruptibilitate carnis, expulsis multis vitiorum turbis, aliquibus Dominus permittit impugnari, quatenus habeant semper in quibus se exerceant, ne forte per inertiam in majorem ruinam peccatorum cadant. Unde et doctori gentium petenti, ut Dominus a se angelum Satanæ qui eum colaphizabat auferret, respansum est : *Sufficit tibi gratia mea (II Cor. xii)*. Nam virtus in infirmitate perficitur. *Ponam autem terminos tuos a mari Rubro usque ad mare Palæstinorum; et a deserto usque ad fluvium tradam manibus vestris habitatores terræ; et eiciam eos de conspectu tuo. Non inibis cum eis fœdus, nec cum diis eorum. Non habitent in terra tua, ne forte peccare te faciant in me, si servieris diis eorum : quod tibi certo erit in scandalum.* Si servieris diis eorum, erunt tibi offendiculum. Hic Græcus δουλεύσεις habet non λατρεύσεις. Unde intelligitur, quia et dulia debetur Deo tanquam Domino. Latria vero non nisi Deo, tanquam Deo. *Moysi quoque dixit : Ascende ad Dominum tu et Aaron, Nadab et Abin : et septuaginta senes ex Israel, et adorabitis procul : solusque Moyses ascendet ad Dominum : et illi non appropinquabunt, nec populus ascendet cum eo (Exod. xxiv)*. Quid est quod Dominus primum præcipit, ut Moyses et Aaron, Nadab et Abin, et septuaginta senes ex Israel ascendant ad Dominum, et statim subiungit, quod solus Moyses ascendat ad Dominum, cæteri autem non appropinquent, sed adorent procul, nisi quod moraliter nos instruit, ut unusquisque perpendat discrete vires suas, et vigorem animi, ut ultra quam se prævalere conspicit ad virtutum arcem, vel ad culmen contemplationis se erigere non præsumat; sed quantum divina clementia eum provocat, vel Scriptura sacra edocet, tantum progrediatur? Quod autem quidam ait : In præcipitium pedem ponit, qui mensuram suarum limitum discrete non attendit : Sequitur : *Populus autem non ascendat cum eo*. Populum infirmos auditores appellat, seu qui adhuc terrenis cupiditatibus implicantur. Quibus interdicit ascendere cum Moyse, quia ad arcem scientiæ divinæ legis pertingere non poterunt, quos amor terrenus in inferioribus tenet.

Venit ergo Moyses, et narravit plebi omnia verba Domini atque iudicia. Responditque cunctus populus una voce : Omnia verba Domini quæ locutus est, faciemus et audiemus (Ex Augustino). Usque ad hunc locum Scripturæ, justificationes intelliguntur quæ date sunt populo ad observandum : incipiunt autem quantum ipsa verba Scripturæ indicant, unde hoc nomen justificationum exorsum est, ab illo servo Hebræo cui auris ad postem pertunditur. In quibus omnibus justificationibus considerandum est, quæ inde ad agendam vitam, et morum bonorum conversationem duci possunt. Multa quippe in eis sunt sacramenta significantia potius aliquid, quam vitam nostram in-

struentia. Justificationes sane Latini interpretes eas esse dixerunt, quæ Græci δικαιώματα appellant. Notandum est quod iterum populus ista respondet : *Omnia verba quæ locutus est Dominus, faciemus et audiemus*, cum videatur ordo postulare ut diceretur, audiemus et faciemus. Sed mirum nisi aliquis sensus hic latet. Nam si *audiemus*, pro eo positum est, quod est *intelligentus*, prius oporteret verbis Dei reddere faciendi servitutem, ut ad intelligentiam earum rerum quæ ipso præcipiente fiunt merito devotionis qua non contempta sed facta sunt, ipse perducit. Sed videndum est utrum iste populus illi filio similis inveniatur, qui patri iubenti dixit : *Ibo in vineam, et non ivit (Matth. xxi)*. Gentes enim quæ Deum penitus contempserunt, postea per unius obedientiam justificatæ, quæ non sectabantur justitiam, apprehenderunt injustitiam

CAPUT VI.

De eo quoa ædificavit Moyses altare ad radicem montis, et de oblatione in eo holocausti.

Scriptis autem Moyses universos sermones Domini; et mane consurgens ædificavit altare, ad radices montis, et duodecim titulos per duodecim tribus Israel (Exod. xxiv). Notandum quod Moyses ædificavit altare sub monte, et duodecim lapides in duodecim tribus Israel. Intelligitur enim ex duodecim lapidibus altare ædificatum, significasse ipsum populum esse altare Dei, sicut est templum Dei. Aliter : Ad radices montis Moyses altare ædificat, et duodecim titulos per duodecim tribus ponit Israel, cum lex divina ante ascensum virtutum aram fidei in cordibus nostris jubet nos statuere, et secundum doctrinam duodecim apostolorum, ritum religionis formare. *Misitque juvenes de filiis Israel, et obtulerunt holocausta : immolaveruntque victimas pacificas Domino vitulos*. Holocaustum Domino offert qui seipsum Deo dedicat. Et bene juvenes de filiis Israel dicuntur offerre holocausta, quia non nisi fortium est vitæ perfectionem appetere. Cæterum qui adhuc infans est, hoc est rudis in fide, vel quem senectus debilitat, id est, quem consuetudo carnalis premit, non est habilis ad holocausta Domino offerenda, sed mandata legis inferiora servet, per quæ salvetur. Unde ipsa Veritas in Evangelio scrutanti de salute sua, primum respondit : *Si vis, inquit, ad vitam ingredi, serva mandata*. Et paulo post de perfectione taliter docet : *Si vis, inquit, perfectus esse, vende et vende omnia quæ habes, et da pauperibus, et habebis thesaurum in celo : et veni, sequere me (Matth. xix)*. Victimam ergo pacificam Domino offert vitalem, quæ compressis incentivis vitiorum, iucunditatem bono-operum pacifica mente exhibet Deo. (Ex Augustino). Notandum autem quod secundam aliam editionem ita legitur : *Et immolaverunt hostiam salutaris Deo*. Non dixit hostiam splatarem, sed *hostiam salutaris*, quod Græcus habet σωτηρίων. Unde in psalmo : *Calicem, inquit, salutaris accipiam (Psal. cxv)*. Non dixit calicem salutarem. Ubi videndum est, ne forte ille significetur, de quo dixit Simeon : *Quoniam vi-*

derunt oculi mei, salutare tuum (Luc. 11). Hunc enim A et psalmus commendat ubi legitur : *Bene nuntiate diem ex die, salutare ejus (Psal. xcvi)*. Quid est enim aliud si diligentius attendamus, quod ait diem ex die, nisi lumen ex lumine, hoc est Deum ex Deo, qui est unigenitus Filius? *Sumens autem Moyses dimidiam partem sanguinis, infudit in crateram, et partem reliquam sanguinis in altare; et accipiens librum testamenti, recitavit in aures populi*. Notandum est nunc primum sacrificare Moysen, evidetur Scripturam dicere, ex quo ex Ægypto eductus est populus. Primo enim de Jethro dictum erat socero ejus, quamvis cum aliqua ambiguitate, quod immolaverit Deo. Et advertendum librum testamenti cum sanguine hostiæ recitari : in quo libro illas justificationes conscriptas debemus accipere. Nam decalogum legis in B tabulis lapideis fuisse conscriptum postea manifestum est. *Et dixerunt : Omnia quæcumque locutus est Dominus, faciemus et audiemus*. Non aliter respondent ecce jam tertio. *Ille vero sumptum sanguinem, respersit in populum et ait : Hic est sanguis fœderis, quod pepigit Dominus vobiscum, super cunctis sermonibus his*. Hunc locum Paulus apostolus, in Epistola ad Hebræos, quomodo Dominicæ passionis sanguinem significet, manifestissime exponit. *Quia omnia pene in sanguine mundantur secundum legem : et sine sanguinis effusione non fit remissio (Hebr. 12)*. Nam sanguis ille quo Moyses populum aspergit, ac purificat librum legis et tabernaculum testamenti, et omnia quæ in eo erant dicens : *Sanguis hic, sanguinis testamenti, mirifice Domini Jesu sanguinem prædicare monstratur, quo omnium credentium corda purgantur, quo fides Ecclesiæ signatur, quo omnia, id est corpus omne tabernaculi sanctificatur, dicente Domino discipulis : Hic sanguis meus Novi Testamenti : qui pro multis effundetur (Matth. xxvi)*. Adimpletum in veritate id, quod per Moysen fuerat ostensum in imagine.

Ascenderunt Moyses et Aaron, Nadab et Abiu, et septuaginta de senibus Israel, et viderunt Deum Israel. Sub pedibus ejus quasi opus lapidis sapphirini : et quasi cælum cum serenum est. Nec super eos qui procul recesserunt de filiis Israel, misit manum suam. Videruntque Deum, et comederunt ac biberunt. (Ex Augustino.) Constat inter eos qui recte intelligunt, nullo Deum contineri loco, nec aliquo velut situ corporis membra ponere, sicuti est nostri corporis sedere, jacere, stare, et si quid hujusmodi est. Hæc enim non sunt nisi corporum; Deus autem spiritus est. Quod ergo se ostendit specie corporali, vel signis corporaliter expressis, non substantia ejus apparet, quæ est ipse quod est : sed assumptio formarum visibilium, ejus omnipotentia subiacet. Et de electis Israel non dissonuit nec unus, et apparuerunt in loco Dei, et manducaverunt et biberunt. Quis dubitet illos quos nominatim expressit, et septuaginta seniores nunc appellatos electos Israel : qui procul dubio personam gerebant eorum, qui electi sunt in populo Dei? Non enim omnium est fides :

et novit Dominus qui sunt ejus (Rom. 12). In magna autem domo sunt alia vasa in honorem, alia in contumeliam. *Quoniam quos ante præcivit, et prædestinavit; quos autem prædestinavit, illos et vocavit; quos autem vocavit, illos et justificavit; quos autem justificavit, illos et glorificavit. (Rom. viii)*. Profecto de electis Israel non dissonuit nec unus. Significatur autem quaternarius numerus in Moysen et Aaron, Nadab et Abiu, propter quatuor evangelia, et totius orbis qui in quatuor partes dividitur promissionein. Et septuaginta de senioribus Israel. Numero scilicet septenario decuplato : qui pertinet ad significandum Spiritum sanctum. Sapphiro autem significatur vita cœlestis, maxime quia dictum est, sicut aspectus firmamenti. Firmamentum autem cælum appellari quis nesciat? Et forma lateris in eodem sapphiro, quadraturam ipsam vel stabilitatem, vel ejusdem quaternarii numeri sacramentum figurat. Quod autem manducant et bibunt in loco Dei, suavitatem saturitatemque significat in illo regno æternitatis. *Beati enim qui esuriunt et sitiunt justitiam : quoniam ipsi saturabuntur (Matth. 5)*. Unde et Dominus dicit venturos multos. Quos utique nisi electos præcitos, prædestinatos, vocatos, justificados, glorificados, et recubituros cum Abraham, et Isaac, et Jacob in regno cœlorum? Et alio loco ipse hoc promittit fidelibus suis, *quod faciat eos recumbere, et transeat, et ministret eis (Luc. 11)*. Quid sibi vult quod Jesu Nave non commemoratus in illis quatuor, subito cum Moysen apparet, et cum illo ascendit in montem, ad accipiendas tabulas legis, et subito rursus Jesus absconditur, id est tacetur, et Moyses accepit legem in duabus tabulis, et cum eo iterum apparet? An forte significat Novum Testamentum nomine Jesu, et absconditum esse in lege, et aliquando apparere intelligentibus? Quod vero Jesus jam vocatur, cum in libro Numerorum quando id nomen acceperit Scriptura testatur, quod jam prope esset ut terram promissionis intrarent, per prolepsin, hoc est per præoccupationem anticipat Scriptura, quod postea factum est. Omnia quippe ista postea quam facta sunt, scripta sunt : ac per hoc quando factum est quod modo commemoratur, nondum vocabatur Jesus; sed quando scriptum est, jam hoc vocabatur. *Omnia autem, sicut Apostolus ait, in figura contingebant illis : scripta sunt autem propter nos omnia (I Cor. 10)*, videlicet non solum facta vel verba, quæ sacris litteris continentur, verum etiam locorum et aurarum, et temporum situs : et ipsarum quoque in quibus gesta sive dicta sunt, circumstantia rerum.

CAPUT VII.

De ascensione Moysi in montem ut legem acciperet a Domino, scriptam in tabulis : quod et fecit.

Dixit autem Dominus ad Moysen : Ascende ad me in montem, et esto ibi; daboque tibi tabulas lapideas, et legem ac mandata quæ scripsi, ut doceas filios Israel (Exod. 24). [Ex Beda.] Daturus ergo legem Moysi Dominus, primo illum in verticem montis evocat, ut in alto secum demoratus liberius audiat, quæ

ad inferiora rediens populum præcepta doceat. Sic et in Evangelio Dominus, novos gratiæ præcones in montem convocans, præceptis salutaribus instituit, ut ex loci etiam situ patesceret, quia sublimia illis vel mandata vivendi, vel promissa daret remunerandi. Et legis ergo et Evangelii præcepta Dominus in monte dedit, ut sublimitatem per hoc utriusque Testamenti commendaret. Verum quia Scriptura legis uni tunc populo Israel committenda, gratia vero Evangelii ad omnes per orbem nationes apostolis prædicantibus erat perventura, recte ad descendam accipiendamque legem, solus Moyses ascendit in montem: doctrinam vero Evangelii, apostoli simul omnes in monte cum Domino positi, auscultantibus etiam turbis audierunt. Sed et audierunt per gratiam sancti Spiritus, quo hæc eadem gratia et veritas Evangelii manifestius Ecclesie data est, non apostoli solummodo, verum etiam plurima simul cætera fidelium, quando in cœnaculo montis Sion constituta suscepit; et hoc in variarum divisione linguarum, ut tali miraculo Ecclesiam cunctarum per orbem gentium, linguis Deum collaudatura signaretur. Daboque tibi tabulas lapideas, et legem ac mandata quæ scripsi, ut doceas eos. Huic simile est illud Evangelii quod supra posuimus: *Docentes eos servare omnia quæcunque mandavi vobis (Matth. ult.)*. Non ergo Moyses, non apostoli, non quilibet doctorum alia debet populum Dei docere quam quæ ipse Dominus docuit, quæque consilii sui decreto nobis observanda præscripserit, et in quorum observatione vitam nos habere æternam voluit. Scripsit autem hæc in tabulis lapideis, quia in cordibus electorum fide fortibus, fixa intentione custodienda firmavit: quorum exempla cum nobis ad imitandum proponit, quasi scripta in lapide statuta sæ legis ostendit. Nam et Daniel vidit Dominum in figura lapidis excisi de montibus sine manibus contrivisse pompam regni mundialis, ut regnum ipsius solum sine fine permaneat (*Dan. 11*). Et Petrus fideles admonet dicens: *Et vos tanquam lapides vivi, superædificamini domus spirituales (I Petr. 11)*. Surrexit Moyses, et Josue minister ejus. Josue minister Moysi, Dominum salvatorem, et nomine designat et actione. Qui minister Moysi recte vocatur quia apparens in carne, Mosaicæ legis in se carimonias suscipere dignatus est, quia non solvere legem venit, sed adimplere. Moysi in omnibus vestigia sequitur: quia in cunctis quæ loquitur vel scribit Moyses, ille vel typice, vel manifeste designatus, quasi comes individuus si bene quæritur, invenitur. Hinc etenim dicit Judæis: *Si crederetis Moysi, crederetis forsitan et mihi. De me enim ille scripsit (Joan. v)*.

Ascendensque Moyses in montem Dei, senioribus ait: Expectate hic, donec revertamur ad vos. Habetis Aaron et Hur vobiscum. Si quid natum fuerit quæstionis, referetis ad eos. Aaron mons fortitudinis, Hur interpretatur ignis sive lumen: unde Aaron Salvatorem Dominum, Hur designat Spiritum sanctum. Ascendens ergo Moyses ad Dominum, Aaron

PATR. CVIII.

et Hur, hoc est montem fortitudinis et lumen ignis, in campestribus ad regimen populi dereliquit. Et nos si doctores nostros ad altitudinem divinæ contemplationis sequi non possumus, curemus solliciti, ne aliqua nos tentatio a vicinia montis Dei retrahat; sed juxta modulum nostrum virtutum operibus insistamus, inhærentes stabili corde sacramentis nostri Redemptoris quibus imbuti sumus, et gratiam spiritus ejus qua signati sumus intemperatam in nobis conservare curantes; et si qua nos adversitatum quæstio pulsaverit, mox adjutorium invocemus ejusdem nostri Redemptoris, qui fideles suos per donum sancti Spiritus protegere a malis omnibus, ac liberare consuevit. *Cumque ascendisset Moyses, operuit nubes montem*. Sicut mons in quo legem accepit Moyses altitudinem perfectionis quæ in eadem lege erat conscribenda, ita nubes qua mons tectus est gratiam divinæ insinuat protectionis, qua tanto amplius quisque fruitur, quanto altius ad scrutanda mirabilia de lege Dei revelatis oculis cordis ascendit. Namque nec montem solummodo in quo Moyses ascendit, nubes operuit, sed et populum per deserta gradientem, qui nequaquam ad altiora poterat ascendere, nihilominus nubes cœlitus missa obumbravit. Unde scriptum est: *Expandit nubem in protectionem eorum (Psal. cxiv)*. Quia nimirum Dominus omnes timentes se, pusillos cum majoribus, cœlesti benedictione protegit. *Et habitavit gloria Domini super Sinaï, tegens illum nube sex diebus. Septimo autem die de medio caliginis*. Non tantum sublimitas, verum etiam nomen montis in quo data est lex perfectionem ipsius legis figurate denuntiat. Sinaï namque interpretatur mensura mea, sive amphora mea. Divinitus ergo procuratum est ut mons in quo lex daretur, amphora mea vocaretur, quasi ipso Domino per hoc vocabulum significante quod lex sua perfectam vivendi regulam, omnibus promulgaret. Bene autem dicitur quod, Moysæ ascendente, nubes et gloria Domini sex diebus montem operuit, septimo autem die illum ad altiora montis vocaverit. Sex namque diebus in lege operari, in septimo requiescere jubemur. Ascendensque montem Moyses, sex diebus nube et gloria Domini tegitur: ut insinuetur mystice, quia quicunque mandata Domini operibus justis exsequitur, divina utique protectione dignus existit. Septimo autem die vocat ad altiora Dominus Moysen, quia post operum perfectionem, requiem nobis lex promittit æternam; ut qui in altitudine rectæ actionis Domino assistere curavimus, jam ad ejus visionem atque colloquium ascendere mereamur. Medium namque caliginis unde vocatus esse dicitur, non inesse Deo tenebras ullas significat, sed quia lucem habitat inaccessibilem. Et sicut item didit Apostolus: *Quem vidit nullus hominum, sed nec videre potest (I Tim. vi)*. Caligo namque illa, obscuritas est arcanorum cœlestium, terrenis quidem cordibus inaccessibilis, sed Moysi et cæteris mundo corde beatis, divina reserante gratia, penetrabilis.

Erat autem species gloriæ Domini, quasi ignis ar-

dens super verticem montis : in conspectu filiorum Israel. Quasi ignis namque ardens species gloriae Domini apparuit, quia corda electorum, et dono scientiæ cœlestis illustrat, et ardore suæ charitatis inflamat. In nube ergo, caligine et igne gloria Domini visa est. In nube videlicet, quia nos ab æstuationum protectionem protegit; in caligine vero, quia potentia maiestatis, a nulla potest creatura ad integrum comprehendere. Pax enim Dei exsuperat omnem sensum. In igne autem ardente, quia mentes fidelium supernorum bonorum cognitione irradiat, et spe ac dilectione accendit. Et hanc quidem Domini gloriam filii Israel de longe et ab inferioribus aspiciunt, Moyses vero altius ascendendo penetrat: quia nimirum abdita mysteriorum divinarum quique perfecte ac sublimiter vident; aut nos nostræ memores fragilitatis et inertitiæ, et si hæc intrare comprehendendo nequimus, saltem credendo, sperando, diligendo, in proximo manere atque aspectare curemus. *Ingressusque Moyses medium nebulæ, ascendit montem : et fuit ibi quadraginta diebus, et quadraginta noctibus.* Moyses medium nebulæ ingressus, ascendit in montem, cum prædicatores divini legis, in quibus ipse Moyses eximius erat, ad intuenda sublimiter incerta et occulta sapientiæ divini, invitante ac ducente Domino, penetrant. Fuit autem cum Domino Moyses quadraginta diebus et quadraginta noctibus, ut hoc numero temporis disceret, quod illi solummodo decalogum legis, quem cum suo populo acceperat, possent implere, quos evangelicæ gratia veritatis, quæ quatuor libris erat descri-

cientque mihi sanctuarium, et habitabo in medio eorum. Cuncta hæc quæ Dominus sibi a prior: populo ad faciendum sanctuarium materialiter offerri præcipit, nos quoque qui spirituales filii Israel imitatores Domini videntis populi esse desideramus, spirituali intelligentia debemus offerre. Cui videlicet *aurum* offerimus, cum claritate veræ sapientiæ, quæ est in fide recta, resplendemus; *argentum*, cum errore nostro confessio sit in salutem; *æs*, cum eadem fidem publica prædicatione divulgare gaudemus; *hyacinthum*, cum sursum corda levamus; *purpuram*, cum corpus passioni subieicimus; *coccum bis tinctum*, cum gemina, id est, Dei et proximi dilectione, flagramus; *byssum*, cum carnis castitatem sentimus; *pilos caprarum*, cum habitum poenitentiae ac B luctus induimus; *pelles arietum rubricatas*, cum ipsos Dominici gregis ductores, suo sanguine baptizatos videmus; *pelles hyacinthinæ*, cum nos post mortem spiritualia in cœlis corpora habituros esse speramus; *ligna sethim*, cum expurgatis peccatorum spinetis, munda carne et anima, soli Domino servimus; *oleum ad luminaria concinnanda*, cum fructibus charitatis et misericordiæ refulgemus; *aromata in unguentum*, et thymiana boni odoris, cum opinionem bonæ nostræ actionis, multum ad exemplum bene vivendi, longe lateque diffundimus; *lapides onychinos et gemmas ad ornandum ephod ac rationale*, cum miracula sanctorum quibus cogitationes Deo devotas, et opera virtutum digna laude prædicamus, atque hæc in adiutorium nostræ fidei ubi opus fuerit, assumimus. Quia enim in humeris onera gestare solemus, et recte per ephod, id est, superhumeralia, opera justorum, et pii pro Domino labores, insinuantur. Quia vero in pectore cogitationum sedes est, recte in rationali qui est habitus pectoris sacerdotalis, mundæ electorum cogitationes exprimuntur. Lapidisque onychini et gemmæ ornant ephod ac rationale, cum eximiis summorum Patrum actibus et cogitationibus, etiam miraculorum insignia junguntur.

CAPUT IX.

De præcepto quomodo sanctuarium jubet construi.

CAPUT VIII.

De eo quod locutus est Dominus ad Moysen de oblatione primitiarum.

Locutus est Dominus ad Moysen dicens : Loquere filiis Israel, ut tollant mihi primitias. Ab omni homine qui offert ultroneus, accipietis primitias mihi (Exod. xxv). Et nos primitias bonorum nostrorum Domino offerimus, quando si quid boni agimus, totum hoc divini gratiæ tribuimus, veraciter et intimo ex corde gratitantes quod ne initium quidem bonæ actionis aut cogitationis aliquid, nisi a Domino possimus habere, mala vero nostra, semper a nobis ipsis diabolo instigante, et cœpta et consummata, nec nisi Domino donante, laxanda esse fatemur. Bene autem præcipitur Moyses ab homine qui offert ultroneus accipere primitias: *hilarem enim datorem diligit Deus.* Et Apostolus: *Non ex tristitia nos aut necessitate, sed proposito cordis bona facere jubet (II Cor. ix).* Quod se facere sciens Propheta, gloriatur Domino dicens: *Voluntarie sacrificabo tibi (Psal. lxxx).* *Hæc sunt autem quæ accipere debetis : Aurum, argentum et æs, hyacinthum ac purpuram, coccumque bis tinctum et byssum, pilos caprarum, et pelles arietum rubricatas, pelles hyacinthinæ, et ligna sethim, oleum ad luminaria concinnanda, aromata in unguentum, et thymiana boni odoris, lapides onychinos, et gemmas ad ornandum ephod ac rationale. Fa-*

Facientque mihi, inquit, sanctuarium, et habitabo in medio eorum : juxta omnem similitudinem tabernaculi quod ostendum tibi, et omnium vasorum in cultum ejus. Ostendit Moysi Dominus tabernaculum in monte, et vasa in cultum consecrata: quia eidem secum tanto tempore demoranti manifeste demonstravit, quanta pietate, humilitate, et munditia, virtutes angelicæ suo Creatori gaudent obedire, quæ sunt perfectum in omnibus tabernaculum ejus; qui nunquam in eis ex quo conditi sunt, manere atque inhabitare cessavit. Tabernaculum ergo quod Moysi ab monte monstratum est, superna est illa civitas et patria cœlestis, quæ illo quidem tempore, ex solis exstitisse creditur angelis sanctis. Post passionem vero, resurrectionem, ascensionem in cœlos mediatoris Dei et hominum, et multitudinem præclaram et copiosam sanctarum recipit animarum. Vasa vero

tabernaculi illius, singulae quaeque sunt personae spirituum beatorum, ex quibus omnibus ipsa Jerusalem quae est mater nostrum omnium, in vera pace et unitate consistit. Notandumque diligentius, quod sanctuarium Domino facere filii Israel iubentur, non ex parte simile, sed juxta omnem similitudinem tabernaculi, quod ostendit Moysi, omniumque vasorum in cultum ejus. Quod si forte requiris in quo hoc tabernaculum caeleste, o homo terrigena, spiritualiter imitari valeas, diligendo Deum et proximos, hoc imitare; subveniendo miseris, et si non angelis qui omnes beati sunt, certe hominibus, hoc imitare. Humiles sunt, mites sunt, invicem placati sunt, divinis parent jussis: hoc in quantum vales, imitare. Nihil mali, nihil otiosi, nihil loquuntur injuste, agunt, cogitant, divinis indefessi laudibus, verbo et mente assistunt. Hoc quantum potes, imitare; et sanctuarium Domino juxta exemplum quod Moysi in monte monstratum est, aedificasti. Veniensque Dominus et Salvator noster cum Patre, mansionem apud te facit; quin et post hanc vitam in illud te tabernaculum quod imitaberis, perpetuo beatum introducet. Sequitur:

CAPUT X.

Descriptio arcae quomodo facienda erat: propitiatorium, cherubim, nec non et vectium.

Sicque facietis illud: Arcam de lignis sethim compingite. Arca quae primo omnium in tabernaculo fieri iubetur, non incongrue ipsam Domini et Salvatoris nostri incarnationem designat: in quo sunt omnes thesauri sapientiae et scientiae absconditi. Quae videlicet arca bene de lignis sethim compingi iubetur. Ligna quippe sethim levis atque imputribilis feruntur esse naturae, non multum a qualitate albae spinae distantia. Arca ergo de lignis sethim facta est, quia corpus Dominicum ex membris constabat omnivitorum labe carentibus. Et haec eadem sunt ligna spinis simillima: quia et si non in carne peccati, tamen in similitudine venit carnis peccati, ut Apostolus ait (Rom. v). Sequitur: *Cujus longitudo habebit duos semis cubitos: latitudo cubitum et dimidium: altitudo cubitum similiter ac semissem.* Cujus autem quantitatis sit cubitus ille, Josephus in Antiquitatum libro manifeste ostendit dicens: Facta est autem et arca longitudinis quinque palmorum, latitudinis trium. Unde patet manifeste, quia illum designat cubitum, quem duo palmi complent. Mystice autem longitudo arcae, longanimum Domini ac Redemptoris nostri patientiam, qua inter homines conversatus est, insinuat. Latitudo, amplitudinem ipsam charitatis, qua ad nos venire et inter nos habitare voluit. Altitudo, spem futurae sublimitatis, qua vel seipsum post passionem suam glorificandum, vel glorificaturum esse praevидit. Unde et apte longitudo arcae duorum erat cubitorum, propter videlicet doctrinam et opera quibus refulgebat in mundo. Quod vero post duos cubitos, etiam semissem arca in longitudine habebat, potest ad humanae tarditatem fragilitatis referri: quae dicta vel opera Salvatoris su-

blimia, necdum prout dignum erat, capere valebat. Unde et de quibusdam mysticis ejus actibus aperte dictum est. *Haec non cognoverunt discipuli ejus primum, sed quando glorificatus est Jesus (Joan. xii).* Similiter et de dictis illius sublimioribus: *Et erat verbum istud absconditum ab eis, et non intelligebant quae dicebantur (Luc. ii).* Habebat arca duos cubitos longitudinis, quia Dominus in carne clarus verbo et actibus apparebat. Habebat et dimidium cubiti, quia etiam tarditatem discipulorum, qui necdum perfecti dicta vel acta ipsius capere poterant, longanimitate ferebat. Unius erat cubiti latitudo arcae ob dispensationem ipsius Dominicae charitatis, qua electos suos in Deo adunare curavit. Haec ergo arca unum cubitum habet et dimidium: quia Dominus unica nobis pietate sibi ac Patri associandos diligit, et nostrae quoque capacitatem dilectionis, qualiscunque in hac vita esse potest, aequae pia benignitate complectitur, donec ad ejus visionem, ubi eum ex toto corde, tota anima, tota virtute diligamus, intrare mereamur. Altitudo quoque arcae aptissime erat cubiti unius et dimidii: videlicet propter significationem unicae spei, qua vel Dominus ipse cum esset in carne nobiscum futurae resurrectionis et posterioris gloriae praestolabatur eventum, vel nos inter adversa saeculi, propter futurorum praemia bonorum, gaudere semper admonet.

Et deaurabis eam auro, mandissimo intus et foris. Facies insuper coronam auream per circuitum. Arca intus et foris auro mundissimo deauratur, quia assumpta a Filio Dei humana natura, et intus virtute sancti Spiritus plena erat et foris, hominibus aperte Spiritus sancti opera praemonstrabat. Cui nimirum arcae bene corona aurea supra circumdari praecipitur, quia apparens in carne, atque ad redemptionem humani generis veniens Filius Dei, certum exspectabat tempus et horam quando susceptam pro nobis mortem, cum ipso mortis auctore superaret, atque ad Patrem victor in caelos ascenderet. *Et quatuor circulos aureos quos pones per quatuor arcae angulos. Duo circuli sint in latere uno, et duo in altero.* Quatuor circuli aurei quatuor sunt Evangeliorum libri. Qui merito aurei sunt propter claritatem sapientiae qua fulgent. Merito circulis comparati, quia aeterna est ipsa Dei sapientia quam praedicant, neque incipiens ex tempore, neque esse desinens aeterna divinitas, quam homo Christus accepit. Unde imminente horae suae passionis, precatur Patrem dicens: *Et nunc clarifica me, tu Pater, apud te ipsum, claritate quam habui, priusquam mundus esset apud te (Joan. xvii).* Quatuor angulos autem habet arca, quia sacramentum Dominicae incarnationis per omnes mundi plagas in quibus sancta Ecclesia dilatatur, celebrare non desinit: et per eosdem angulos quatuor, quatuor circuli sunt positi, quia in cunctis mundi finibus Evangelium Christi salvandis fidelium cordibus, praedicatur. Duo autem circuli in latere uno et duo sunt in altero: vel quia duo evangelistae discipulique Salvatoris in carne praedicantis et miracula fa-

cientis adhærebant, duo autem alii post resurrectionem ascensionemque ejus ad cœlos, ad si'em ejus venerunt; vel quia in figura quatuor animalium, duo qui per hominem et vitulum designati sunt, passionis et mortis ejus indicia prætulerunt, duo vero illi qui per leonem et aquilam præfigurati sunt, victoriæ quæ mortem destruxit, insignia demonstrarunt. Nam quasi lævum latus arcæ duos habuit circulos, cum evangelistæ duo incarnationem Domini ac passionem figurarent. Similiter lateri dextero duo inerant circuli, quia æque duo evangelistæ resurrectionem atque ascensionem ejus, quæ ad futuræ gloriæ vitæ pertinent, figuratim exprimunt. *Facies quoque vectes de lignis sethim, et operies auro: inducesque per circulos, qui sunt in lateribus ut portetur in eis: qui semper erunt in circulis: nec unquam extrahentur ab eis.* Vectes quibus arca portatur sancti sunt doctores, qui Dominum prædicando, audientium cordibus inferunt. Qui videlicet vectes semper esse jubentur in circulis, qui nimirum necesse est, ut quicumque aliis cœlestia sacramenta prædicant, nunquam ipsi mentem a memoria sacræ Scripturæ, nunquam manus a divinatorum observantia mandatorum, contineant. Bene autem sequitur: *Ponesque in arcam testificationem quam dabo tibi.* Quia illa solummodo de incarnatione Filii Dei loqui, et credere debemus, quæ nobis ipse Dominus per auctores sacræ Scripturæ revelare dignatus est. Si vis scire quæ sit illa testificatio, quam in arcam ponendam a Domino Moyses accepit, Apostolum audi: *Post velamentum autem, inquit, secundum tabernaculum quod dicitur sancta sanctorum, aureum habens thuribulum, et arcam testamenti, circumtectam ex omni parte auro: in qua urna aurea habens manna, et virga Aaron quæ fronderat, et tabulæ testamenti (Hebr. ix).* Urna ergo aurea in arca habens manna, anima est sancta in Christo, habens in se omnem plenitudinem divinitatis. Virga Aaron quæ excisa fronderat, potestas est invicta sacerdotii illius, de qua dicit Propheta: *Virga æquitatis, virga regni tui (Psal. XLIV).* Quæ postquam ad tempus per mortem visa est esse succisa, invalescente mane resurrectionis, vivacius refuluisse inventa est, ac perpetuo inviolabilis atque immarcescibilis permansura esse innotuit. Christus enim resurgens a mortuis, jam non moritur, mors illi ultra non dominabitur. Tabulæ testamenti in arca, omnem in Christo et scientiam paternorum secretorum, et potentiam judiciorum designant. In tabulis namque testamenti et fides erat inscripta æternæ divinitatis quæ mundum crearet ac regeret, et mandata quibus Deo serviri oporteret, et discretio judicii, qua ipse obedientes se vere condemnaret, et diligentes se misericordia remuneraret. *Facies et propitiatorium de auro mundissimo; duos cubitos et dimidium tenebit longitudo ejus, semissem et cubitum latitudo.* Quæri solet quid propitiatorium dicat, quo operienda sit arca. Sed cum de auro fieri jubeat, et tantæ longitudinis ac latitudinis, quantæ arcam fieri præceperat, constat procul dubio, quia tabulam fieri

A voluit auream tantam, quantam arcam tegere sufficeret. Quod videlicet propitiatorium non aliud quam Dominum Salvatorem, sed specialius in eo viscera pietatis designat: de quo dicit Apostolus: *Quem proposuit Deus propitiationem per fidem, in sanguine ipsius (I Joan. iv).* Nam et ideo desuper ponitur, quia superexaltat misericordia judicium. Unde et Psalmista: *Suavis, inquit, Dominus universis, et miserationes ejus super omnia opera ejus (Psal. cxliv).*

Duos quoque cherubin aureos et productiles facies ex utraque parte oraculi. Cherub unus sit in latere uno, et alter in altero. Utrumque latus propitiatorii tegant, expandentes alas, et operientes oraculum: respiciantque se mutuo versis vultibus in propitiatorium quo operienda est arca: in qua pones testimonium quod dabo tibi. Cherubin nomen esse angelicarum virtutum Ezechiel propheta manifeste declarat. Quas etiam juxta exemplum, quod hic fieri jubetur, cum aliis sibi apparuisse designat, dicens: *Et vox alarum audiebatur usque in atrium exterius, sicut vox Domini loquentis.* Et quidem numero singulari cherub, plurali autem cherubim dicitur, et est nomen generis masculini. Sed Græca consuetudine neutro genere cherubin posuit, in littera in n mutata.

Verum noster interpretæ Hæbræum secutus idioma, masculino genere posuit. Duos cherubin aureos et productiles facies, non duo cherubin aurea et productilia. Quod scriptorum incuria credo in ejus translatione esse corruptum, ut pro cherubim antiquorum more scriberetur cherubin. Interpretatur autem cherubin sive cherubin scientiæ multitudo, vel scientiæ intellectus: quod videlicet nomen, tanto rectius angelicis potestatibus congruit, quanto perfecte ab omni impulsu impuræ cogitationis alieni, visioni sui conditoris adhærent. Idcirco autem alas, vel in figura cherubin Moyses facere jubetur, vel in ipsa eorum specie vidisse se propheta testatur. Quod etiam licentia solet imitari pictorum, ut in alto sedem habere angeli, et quasi levi volatu ubique discurrere posse signentur, neque ullam habere tarditatem, qui confestim ubicunque voluerint adsint, ac velut propitiatorium contuentes obumbrant, id est honorant velando: quia totum quem habent statum perpetuæ felicitatis, ejus gratiæ deputant, a quo ut nihil mali vel possent, acceperunt. Duo sunt autem propter significandam societatem angelicæ pacis, quia minus quam inter dios haberi charitas non potest. Unde et sese respicere mutuo, et in propitiatorium vultus habere jubentur: quia nimirum in glorificatione divinæ visionis sibimet alterutrum consonant. Item per duo cherubin possunt duo testamenta figurari, quorum unum futuram Domini incarnationem, aliud factam clamat. Respiciuntque se mutuo, quia in attestatione veritatis quam prædicant, in nullo ab invicem discrepant. Vertunt vultus in propitiatorium, quia et misericordiam Domini in qua unica mundo spes est valde commendant, atque ideo sunt ex utraque parte oraculi, quia in præcedentia ante incarnationem Dominicam tempora, et sequentia, predicatione

D

spiritualis scientiæ replent. Quibus etiam nomen A scientiæ multitudinis, vel scientiæ multiplicatæ convenit, quod videlicet Scriptura sacra spirituali ac divina scientia plena est; eademque scientia ex quo ipsa Scriptura conli cœpit, augeri semper ac multiplicari non desinit. Recte cherubim gloriæ propitiatorium obumbrare dicuntur, quia testamento crescente per tempus, et multiplicata scientia, propitiationem nobis Domini Salvatoris prædicant, et hanc gratis semper vocibus, quasi expansis ad volatum alis honorare non cessant. Quia enim verba colloquentium quibus volando per aerem ab ore dicentium ad cor perveniunt audientium, merito expansis cherubim alis, velut ad volandum aptatis, possunt designari. *Inde præcipiam et loquar ad te, supra propitiatorium scilicet, ac de medio duorum cherubim, quæ erunt supra arcam testimonii, cuncta quæ mandabo per te filiis Israel.* Quia per gratiam propitiationis Dei factum est, ut hominibus post culpam prævaricationis apparere, et eis viam veritatis post errorem demonstrare, dignatus est, de medio cherubin loquitur, quia per angelicam visionem, et non in sua substantia Deus apparuit : et locutus est Moysi attestante apostolo : *Quia lex propter transgressiones posita est, donec veniret semen, cui promiserat, ordinata per angelos in manu mediatoris (Galat. iii).* Item de medio duorum cherubin loquitur Dominus, quia per verba utriusque Testamenti, consona nos voce ad fidem veritatis erudit. Vel certe de medio cherubin loquitur, quia per unigenitum suum, qui in medio duorum Testamentorum in carne C apparuit, humano generi Deus Pater voluntatem suam manifestare dignatus est. Potest autem in arca etiam sancta Ecclesia figuratè accipi, quæ de lignis impuribilibus, hoc est animabus sanctis ædificatur; et in fide sancti Evangelii per quatuor mundi plagas distenta, coronam vitæ a Deo exspectat æternam, habens in se tabulas testamenti, in meditatione continua legis Dei. Habens et urnam auream cum manna in fide Dominicæ incarnationis. Habens et virgam Aaron quæ fronderat, in participatione regni, et sacerdotii Domini, dicente apostolo Petro : *Vos autem genus electum, regale sacerdotium (I Pet. ii).* Habens propitiatorium desuper, ut cuncta quæ habet bona, largiente divina gratia, sese accepisse rememerit. Habens et cherubin gloriæ in propitiatorio, vel angelica videlicet præsidia, qui a Deo semper adjutur propitio, vel Testamenta, quibus qualiter vivere et quomodo auxilium recte vivendi a divina propitiatione quærere debeat, instituat. Sic autem sunt cherubim super propitiatorium positi, quomodo civitas Christi, id est sancta Ecclesia super montem, id est super ipsum Christum esse constituta dicitur : non quod altior illo possit esse civitas sua, sed quod ejus subsidio sustentata proficiat. Cherubin supra propitiatorium habet arca, quia vel angelica ministeria, vel eloquia divina eo veracius ecclesiam juvant, quo ipsa in fundamento summæ veritatis stabilita consistunt.

CAPUT XI.

De mensæ factura, vasorum ejus, et de panibus propitiationis in ea offerendis.

Facies et mensam de lignis sethim, habentem duos cubitos longitudinis : et in latitudine cubitum unum : et in altitudine cubitum et semissem (Exod. xxv). Mensa de lignis sethim facta, Scriptura est sacra, de fortibus sanctorum Patrum verbis actibusque compacta. Quæ dum nobis quæ sint æternæ gaudia beatitudinis, quomodo ad hæc perveniatur ostendit, cibum profecto nobis salutis ac vitæ suggerit. Hæc habet longitudinem cum perseverantiam cœptæ religionis, latitudinem cum amplitudinem charitatis, altitudinem cum spem perpetuæ remunerationis insinuat. Et bene longitudo duorum est cubitorum : quia actualis nostra conversatio in duabus maxime virtutibus consistit, misericordia videlicet et innocentia, dicente apostolo Jacobo : *Religio munda et immaculata apud Deum et Patrem hæc est : visitare pupillos ac viduas in tribulatione eorum et immaculatum se custodire ab hoc sæculo (Jacob. i).* Quod vero mensa unum habet cubitum in latitudine, unitatem dilectionis quam tota nobis Testamenti Veteris et Novi series commendat, figuratè denuntiat : unaque est charitas, hoc est simplex et puræ mentis pietas, qua et Deum et proximos, et ipsos quoque inimicos amare jubemur : quamvis magna distantia ac distinctione rectissima ipsius amoris, Deum primo loco, inimicos diligere debeamus. Ipsis quoque proximis pro differentia meritorum, dispar sit modus impendendus amoris. Porro quod altitudo cubitum ac semissem habebat, æque ut in latitudine, cubitus unitatem ipsius spei nostræ cœlestis insinuat : quia exspectamus Dominum nostrum, quando revertatur de cœlis, remuneraturus servos, quos vigilantes accinctis lumbis, et ardentibus bonorum operum lucernis, invenerit. Nam etsi pro diversitate meritorum multæ sunt mansiones in domo Patris, unum tamen est regnum cœli, in quo omnes recipiantur electi. Semissis vero qui superest, initium vitæ contemplativæ quo nonnulli sanctorum etiam in carne adhuc positi frui meruerunt, indicat : quibus non solum sperare cœlestia præmia, verum etiam ex parte vivendo, prægustare donatum est : *Et inaurabis eam auro purissimo.* Mensa tabernaculi inauratur, quia et Scriptura sancta, sapientiæ cœlesti sensu clara refulget; et ipsi qui eam condidere prophetæ, præclari vita ac sermone fuerunt.

Faciesque illi labium aureum per circuitum, et ipsi labio coronam interrasilem, altam quatuor digitis. Labium aureum fit mensæ per circuitum, quia doctrina sacri eloquii per mundissima nobis prædicatorum fidelium ora ministratur, neque illorum locutio qui divina nobis arcana tradiderunt, humanæ confabulationis sermonibus ullatenus ataminari consentiebat. Quin potius, non tantum nociva, sed et otiosa hominum verba graviter ferre ac redarguere curabant. Vel certe labium fit aureum mensæ per circuitum, quia Scriptura sancta omni ex parte sue

locutionis cum recte intelligitur, claritatem nobis sapientiæ cœlestis insonat. Cui videlicet labio coram additur, quia lingua prædicantium suis auditoribus retributionem vitæ promittit æternæ. Et bene ipsa corona quatuor digitis alta fieri præcipitur, quia celsitudo nobis coronæ perennis, per quatuor sancti Evangelii libros ostenditur, vel quia per custodiam evangelicæ fidei et operationis ad coronam nos vitæ pervenire oportet. Pulchreque per digitos libri designantur, quia nimirum et tabulæ legis digito Dei esse scriptæ referuntur, et in Evangelio Dominus distinctionem legis temperaturus, *digito scribebat in terra* (Joan. viii). Bene autem eadem corona interrasilis fieri præcipitur, quia nimirum æterni retributio regni non indifferenter omnibus datur, sed pro qualitate accipientium distincto divinitus examine singulis quibusque distribuitur. Corona etenim aurea mensæ Domini pura et non interrasilis esset, si claritas futuræ iustorum retributionis æqualis omnibus panderetur: instar videlicet hujus solis mundum, cujus splendorem Deus indifferenter super bonos et malos facit oriri. At quia sicut stella stellæ differt in claritate, ita erit et resurrectio mortuorum, corona mensæ Domini, variis distincta sculpturis, sed competenter ordinatis, apposita est. Una etenim vita futura, omnibus est promissa justis, sed multiforquis in illa pro diversitate meritorum gloria est singulorum. Quod vero descripta prius una corona subjungitur, et super illam altera corona aureola, de illorum potest præmio recte intelligi, qui generalia Scripturæ sanctæ mandata spontanea vitæ perfectionis electione transcendunt, ideoque specialem præ cæteris fidelibus retributionem voluntariæ oblationis exspectant. Vel certe corona aurea labio mensæ Domini apponitur, cum in verbis sacræ Scripturæ discimus egredientes e carne animas ad æterna in cœlis præmia esse recipiendas. Et super illam altera aureola superadditur corona, cum in eadem Scriptura reperitur, quod eis sublimior in fine sæculi gloria in corporum quoque immortalium receptione servetur.

Quatuor quoque circulos aureos præparabis, et pones eos in quatuor angulis ejusdem mensæ per singulos pedes. Hæc ut supra de arca exposuimus, etiam hic accipienda sunt. Quatuor namque circuli aurei, quatuor sunt Evangeliorum libri, per quorum fidem centiguit ut omnis Scriptura sancta per mundum legeretur, et intelligeretur universum. Quatuor autem pedes habet mensa, quia quadriformi ratione, omnis divinarum eloquiorum series distinguitur. In libris namque omnibus sanctis intueri oportet, quæ ibi æterna intimentur, quæ facta narrentur, quæ factura pronuntientur, quæ agenda præcipiantur vel moncantur. Item mensa tabernaculi quatuor habet pedes, quia verba cœlestis oraculi, vel historico intellectu, vel allegorico, vel tropologico, id est morali, vel certe anagogico solent accipi. Historia namque est, cum res aliqua quomodo secundum litteram facta sive dicta sit, plano sermone refertur: quo-

modo populus Israel ex Ægypto salvatus tabernaculum Domino fecisse in deserto narratur. Allegoria est, cum verbis sive rebus mysticis, præsentia Christi et Ecclesiæ sacramenta signantur. Verbis videlicet ut Isaias ait: *Egredietur virga de radice Jesse, et flos de radice ejus ascendet* (Isa. xi). Quod est aperte dicere: Nascetur virgo Maria de stirpe David: et Christus de stirpe ejus oriatur. Rebus autem, ut populus de Ægyptia servitute per sanguinem agni salvatus, Ecclesiam significat, passione Christi a dæmoniacâ dominatione liberatam. Tropologica id est moralis locutio ad institutionem et correctionem morum, sive apertis seu figuratis prolata sermonibus respicit. Apertis videlicet, ut Joannes admonet dicens: *Filioli mei, non diligamus verbo nec lingua, sed opere et veritate* (I Joan. iii). Figuratis vero, ut Salomon ait: *Omni tempore sint vestimenta tua candida: et oleum de capite tuo non deficiet* (Eccle. ix). Quod est aperte dicere: Omni tempore sint opera tua munda, et charitas de corde tuo non deficiet. Anagoge, id est ad superiora ducens locutio est, quæ de præmiis futuris, et ea quæ in cœlis est vita futura, sive mysticis seu apertis sermonibus disputat. Apertis scilicet, ut, *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt* (Matth. v). Mysticis vero, ut: *Beati qui lavant stolas suas, ut sit potestas illis in ligno vitæ, et per portas intrent in civitatem.* Quod est patenter dicere: Beati qui mundant suas cogitationes et actus, ut potestatem habeant videndi Dominum Christum, qui ait: *Ego sum via, veritas, et vita* (Joan. xiv). Et per doctrinam atque exempla præcedentium Patrum, intrent in regnum cœlorum. *Subter coronam erunt circuli aurei, ut mittantur vectes per eos, ut possit mensa portari. Ipsos quoque vectes facies de lignis sethim: et circumdabis auro ad subvehendam mensam.* Apte subter coronam erunt circuli, quia libris sancti Evangelii in hac vita utimur, coronam vero vitæ supernæ futuram in cœlis speramus. Per quos videlicet circulos immittuntur vectes ad subvehendam mensam, quia doctores sancti, ut verbis sacri eloquii corda audientium resciant, ipsi per omnia mentem suam necesse est in evangelica lectione fixam teneant, quatenus ad fidem sensumque illius omnem interpretationis ac doctrinæ suæ intentionem dirigant. *Parabis et acetabula ac phialas, thuribula et cyathos, in quibus offerenda sunt libamina, ex auro purissimo.* Varia vasa quæ ad offerenda sunt libamina facta, variæ sunt distinctiones eloquii divini, pro dispari capacitæte audientium. Non enim una eademque omnibus potest convenire doctrina. Aliter namque sapientes, aliter insipientes, aliter divites, aliter pauperes, aliter sani, aliter infirmi, aliter senes, aliter juvenes, aliter viri, aliter feminæ, aliter cœlibes, aliter conjugati, aliter prælati, aliter sublimi docendi sunt. Quæ tamen vasa omnia ad mensam tabernaculi, omnia ad offerenda libamina pertinent: quia quæcunque prudens doctor diversa pro diversitate audientium loquitur, universa in regula sacræ Scripturæ reperiuntur, atque ad offe-

renda Domino vota bonorum operum corde excitant A auditorum.

Et pones super mensam panes propositionis in conspectu meo semper. Panes propositionis super mensam positi semper, doctores sunt spirituales, qui in lege Domini die ac nocte meditantés cunctis Ecclesiam intrantibus refectionem verbi cœlestis offerunt. Qui recte propositionis panes vocantur : quia in propatulo semper esse debet universis fidelibus sermo salutis, neque unquam in Ecclesia deesse oportet piis auditoribus verbum solatii. De his panibus in Levitico plenius quot et quales faciendi, vel quomodo ponendi fuerint, refertur, dicente Domino ad Moysen : *Accipies quoque similam, et coques ex ea duodecim panes, qui singuli habeant duas decimas : quorum senos altrinsecus super mensam purissimam corum Domino statues. Et pones super eos thus lucidissimum, ut sit panis in monumentum oblationis Domini. Per singula sabbata mutabuntur coram Domino, suscepti a filiis Israel fœdere sempiterno : erantque Aaron et filiorum ejus, ut comedant eos in loco sancto (Levit. xxiv).* Duodecim ergo panes in mensa tabernaculi, duodecim sunt apostoli, et omnes doctrinæ illorum sequaces in Ecclesia : qui quoniam usque ad cœsummationem sæculi populum Dei alimonis verbi reficere non desinunt, panes duodecim propositionis nunquam de mensa Domini recedunt. Et bene iidem panes non de qualibet farina, sed de simila fieri jubentur : quia nimirum quicumque aliis verbum vitæ ministrant, primo ipsis necesse est virtutum frugibus operam dare, quatenus ea quæ prædicando admonent etiam faciendi commendent. Bene etiam iidem panes seni altrinsecus super mensam statui præcipiuntur, propter concordiam scilicet charitatis et societatis. Nam et Dominus binos ad prædicandum discipulos misisse perhibetur : figuratè insinuans, quia sancti doctores nunquam ab invicem, vel in assertionem veritatis, vel in affectu dilectionis discrepant. Et thus lucidissimum super panes ponitur in monumentum oblationis Domini, quando piæ sanctorum actioni ac doctrinæ oratio pura additur : quo per hæc utraque rite sociata, semper memoria sacræ oblationis in conspectu summi arbitri appareat. Bene autem per singula sabbata panes coram Domino mutari mandantur. Panes namque qui per septem dies operandi in mensa Domini fuerant positi, sabbato novis mutantur, cum doctores quique sanctæ Ecclesiæ, completo tempore sui sancti laboris, æterna in cœlis quiete remunerantur, et alios post se in idem opus laborandi in verbo, sub ejusdem spe retributionis relinquunt. Coquebantur autem panes ante sabbatum, ut Josephus scribit duo, et duo divisim ante sabbatum ; et sabbato mane oblata super sacram mensam, ponebantur seni ad alterutros conversi, duabus pateris aureis superpositis thure plenis, qui remanebant ad aliud sabbatum. Et tunc pro illis alii deportabantur, illi vero sacerdotibus exhibebantur. Et thure incenso in igne sacro in quo omnia holocausta fiebant, aliud thus

super alios panes adiciebatur. Imponebantur ergo panes sabbato in mensam Domini, ea utique intentione ponentium, ut transacto sabbato, ibidem per septem dies operandi manerent. His quoque transmissis, altero superveniente sabbato, in refectionem summi sacerdotis et filiorum ejus consummarentur : quia nimirum in primordio nobis Deo devotæ conversationis accipienda requies et vita æterna promittitur, ea tamen conditione, ut per labores et opera bona vitæ temporalis ad eam pertinere debeamus.

CAPUT XII.

De candelabro.

Facies et candelabrum ductile de auro purissimo (Exod. xxv). Candelabrum tabernaculi sicut et mensa, universalem præsentis temporis Ecclesiam designat. Ideo namque sunt ante velum intra quod arca testamenti posita est, quia necdum ad visionem in cœlis, sui Redemptoris meruit intromitti. Sed mensa, quia his qui esuriunt et sitiunt justitiam, victum quotidie cœlestem, ne in tentationibus deficiant, impendit. Candelabrum est, quia iter lucis errantibus ostendit. Mensa pariter et candelabrum est, quia sanctis edocta litteris, et animam esurientem satiare bonis, et sedentibus in tenebris atque umbra mortis, lucernam verbi subministrare, didicit : *Hastile ejus, calamos, scyphos, et sphæras, et lilia ex illo procedentia.* Hastile candelabri ipse qui est caput Ecclesiæ, mediator Dei et hominum, homo Christus Jesus debet intelligi : de cujus corpore quod nos sumus, quasi de calamis ex hastili procedentibus dicit Apostolus : *Ex quo totum corpus per connexus et conjunctiones subministratum et constructum, crescit in augmentum Dei (Colos. ii).* Calami ergo procedentes de hastili, prædicatores sunt, qui instituti a Domino, dulcem sonum in mundo ediderunt : videlicet canticum novum. Calami sunt omnes Ecclesiæ filii, dicente sibi Propheta : *Cantate Domino canticum novum : laus ejus ab extremis terræ (Psal. cxlix).* Quia vero scyphi vino repleri solent, non immerito per eos, mentes audientium designantur, qui ad vocem prædicantium, vino scientiæ replentur. Et quoniam eodem vino internæ dilectionis inebriata corda fidelium, infatigabili desiderio ad Deum tendunt, recte in candelabro post scyphos sphærae fiunt. Sphæra enim ex omni parte volvitur, quia nimirum mentes electorum, nec adversitatibus sæculi ullis retineri, nec prosperitatibus possunt corrumpi ; quin in omnibus quæ occurrunt, ad Deum per sancta desideria proficiant. Et bene post calamos, scyphos et sphæras, in candelabro lilia deformantur, quia post gratiam prædicationis, post inebriationem potus spiritualis, post irrevocabilem sanctæ operationis procursum, illa virens patria sequitur, quæ animabus sanctis, id est floribus vernat æternis. *Sex calami egredientur de lateribus, tres ex uno latere, et tres ex altero.* Constat quidem numerum senarium, in quo factus est mundus, operum perfectionem designare. Sed

quoniam ita positus est in descriptione calamorum, ut bis in ternos dividatur, magis de ternario dicendum. Tres namque calami de uno latere hastilis, et tres egrediuntur de altero, quia fuerunt doctores ante adventum Domini in carne, qui fidem sanctæ Trinitatis mystica voce designarent, et quantum rudes adhuc capere poterant, prædicarent. Unde est illud Psalmistæ : *Verbo Domini cæli firmati sunt : et spiritu oris ejus omnis virtus eorum (Psal. xxxii).* Sunt modo doctores, qui eandem fidem sanctæ Trinitatis aperte prædicent, ita ut omnes qui ad Christum pertinent, eadem delectant fide consecrari, dicente apostolis Domino : *Euntes ergo, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti (Matth. ult.).* Item tres calami ex uno latere candelabri, et tres prodeunt ex altero, quia et ante et post incarnationem Dominicam terni fuere gradus eorum qui fideliter in Ecclesia domino deservirent : conjugatorum videlicet, continentium et rectorum ; quorum distantiam Ezechiel propheta mystice describit, cum veniente plagarum articulo, tres tantum viros, Noe videlicet, Daniel et Job, liberandos esse prædixit. In Noe namque qui arcam in undis rexit, præpositus Ecclesiæ ; in Daniele qui in aula regia continenter vivere studuit, continentes sive virgines ; in Job qui in conjugali vita positus mirandum cunctis exemplar patientiæ præbuit, bonorum vitam conjugatorum ostendit. Item eorumdem in Novo Testamento distantiam Dominus sub figura insinuat, eorum qui in lecto, in agro, in mola reperti sunt in die judicii : e quibus singulos assumendos, et singulos dicit esse relinquendos (*Matth. xxiv.*) Nam in lecto quies continentium, in agricultura industria prædicantium, in gyro molæ labor exprimitur conjugatorum. Et quia in omnibus his gradibus quidam eligendi, quidam vero sunt reprobandi, recte de singulis dicitur, quia unus de duobus assumetur, et alter relinquetur. Quia vero in parte electorum sublimius est meritum prædicantium, quam eorum qui solummodo continentia, et non etiam operi doctrinæ student, item sublimior continentium quam conjugatorum conversatio, recte supremi calami qui hinc et inde de hastili procedebant, eos qui in utroque Testamento inter virtutes alias, doctrinæ studiis sese subdidere, designant. Recte inferiores calami, qui ex utroque hastilis latere prodeunt, vitam continentium Deo devotam. Recte infirmi calami, et ipsi ex eodem unius candelabri stipite orti, bonorum vitam conjugum, in utriusque Testamenti tempore, uni eidemque Domino fideliter servientem, typice demonstrant. Diversis ergo locis calami procedunt de hastili : qui tamen omnes suo quique loco et ordine reflexi in altum ad unam perveniunt summitatem, quatenus æqualem supra se positionem lucernarum valeant conservare. Quia nimirum electi et si meritum sunt gradibus discreti, una sunt fide veritatis imbuti, ad unam in cælis lucem æternæ veritatis perventuri. Et quanto quisque altius in hac vita Chri-

sto adhærere curaverit, tanto vicinior in illa vita, ejus visione fruatur.

Tres scyphi quasi in nucis modum per calamos singulos, sphaerulaque simul et lilia ; et tres similiter scyphi instar nucis in calamo altero, sphaerulaque et lilia. Hoc erit opus sex calamorum, qui producendi sunt de hastili. Nucem in figura præsentis Ecclesiæ poni solere, testatur Salomon, qui ex persona doctorum fidelium loquitur : *Descendi*, dicens in Cantico canticorum, *ad hortum nucum, ut viderem poma convallium (Cant. vi).* Sicut enim nux dulcem quidem habet fructum interius, sed non hunc ostendere foris, nisi fracta testæ duritia potest, sic justorum vita præsens, ita suavitatem gratiæ spiritualis intimo corde conservat, ut hæc a proximis quanta sit, nullatenus valeat perspici, donec soluto corporis domicilio, libere se animæ ipsorum alterutrum, in cœlesti luce conspiciant ; et quanta singulæ gratia sancti Spiritus fulgeant, quantum unaquæque diligatur ab altera, nulli prorsus remaneat occultum. Fiuntque scyphi in candelabro ad nucis modum, cum quilibet electi vino sapientiæ repleri desiderantes, ad exemplum sese informare satagunt præcedentium justorum, quos magna invisibilium bonorum dulcedine ac dilectione plenos esse noverunt. Quod autem per singulos calamos tres fuere scyphi, sphaerula et lilia, significat ternas temporum differentias, quibus electi, et ante incarnationem Dominicam, et postea Deo devote vixerunt. Fuerunt etenim justi ante legem ; fuerunt sub lege ; fuerunt temporibus prophetarum : item post ascensionem Dominicam congregata est Ecclesia primitiva de Israel. Congregatur nunc Ecclesia de gentibus : congreganda est in fine mundi, de reliquiis Israel. Habebat ergo calamus primus in uno latere tres scyphos, sphaerulas et lilia, quia in parte doctorum ante incarnationem Domini erant tres ordines eorum qui haustum gratiæ cœlestis quasi scyphi sitirent, et in via Domini promptissime quasi sphaerula currebant, supernæ donum retributionis, quasi candorem liliorum odoremque gaudenter expectarent ; id est ante legem, sub lege, sub prophetis. Secundus calamus et ipse habebat tres scyphos, sphaerulas et lilia, quia continentes illius temporis æque tres ordines sanctorum in præfata distinctione temporum habebant, potum spirituale desiderantes, viam mandatorum Domini currentes, et cœlestia præmia præsolantes. Tertius similiter calamus tres scyphos et sphaerulas, et tria habebat lilia, quia multi erant conjugati ante legem, multi sub lege, multi in diebus prophetarum, qui verbum Domini audire, qui viam ejus currere, qui bonorum præmia operum ab ipso expectare gauderent. Item ex alio latere hastilis, et primus calamus et secundus et tertius, tres scyphos et sphaerulas, tria quoque lilia habebat, quia in Novo quoque Testamento, et in doctoribus, et in continentibus, et in conjugatis Deo devotis tres fuere ordines tempore distantes, hoc est in primitiva Ecclesia de Israel, in nostra electione de gen-

tibus, in ultima collectione reliquiarum Israel, qui universi suo quique tempore verbo vitæ debituri in viam pacis properare, candoreæ perpetuæ lucis videre desiderarent.

In ipso autem candelabro erunt quatuor scyphi in micis modum, sphaerulæque per singulos et lilia: sphaerulæ sub duobus calamis per tria loca, qui simul sex fiunt, procedentes de hastili uno. Diximus ipsum candelabrum, id est, stipitem candelabri medium, de quo calami procedebant, Dominum Salvatorem designare, de cujus gratia iusti quidquid boni habent, acceperunt. Unde ipse in Evangelio cum dixisset discipulis: *Ego sum vitis, vos palmites*, continuo subjunxit: *Sicut palmes non potest ferre fructum a semetipso, nisi manserit in vite, sic nec vos nisi in memanseritis* (Joan. xv). In quo nimirum candelabro quatuor scyphi sunt facti, quia in quatuor libris sancti Evangelii qui de Domino sunt conscripti, gustum vini novi, hoc est doctrinæ cœlestis invenimus, quod non utres veteres, hoc est mentes terrenis adhuc desiderii inhærentes, sed tantum innovata per spiritum gratiæ corda fidelium, capere queunt. Sunt per singulos scyphos sphaerulæ simul et lilia deformata, quia idem Dominus qui poculum nobis sapientiæ spiritualis propinavit, cursum quoque piæ operationis inoffensum ac promptum, et habendum nobis ostendit, et ut habere possimus, ipse donavit; et ne in vacuum curreremus, claritatem nobis patriæ cœlestis ad quam intenderemus, promisit, et hujus nobis aditum, sua gratia patefecit. Vel certe quia sub duobus calamis per tria loca, scyphi, sphaerulæ et lilia mandantur fieri, possumus hæc ita mystice interpretari, quia tribus fidelium gradibus, de quibus sæpius diximus, conjugatorum scilicet, continentium et virginum, et doctrinam veritatis aperuit, et cursum boni operis imperavit, et hæreditatis semper immarcescibilis atque incorruptæ benedictionem promisit atque donavit. Et apte scyphi, sphaerulæ et lilia candelabri, non super calamos, sed sub calamis esse jubentur, quia corda prædicantium, imo omnium electorum, ne ad infima delabi possint, donis, mandatis et promissionibus Dominicis sustentantur, atque ad amanda et quærenda cœlestia sublevantur. Apte scyphi, sphaerulæ et lilia, sub duobus calamis sunt, quia in utroque Testamento fidelibus, quamvis cæremoniis distantibus, eadem devotio Domino serviendi mandata, eadem est gloria regni cœlestis conservata. Quartus autem scyphus, sphaerula et lilium, quæ supra calamos omnes juxta summitatem suæ candelabri ipsius, proprie ad Dominum pertinet Salvatorem, qui non solum electis suis virtutum scientiam, operationem et remunerationem tribuit, verum etiam in seipso idem homo Christus figuram ostendit scyphi, cum se plenum Spiritu sancto declaravit. Formam præterdit sphaerulæ, cum apparet in mundo, absque ullo circumstrepentium rerum obstaculo, exsultavit ut gigas ad currendam viam. Speciem monstravit lillii, cum resurgens a mortuis atque ascendens ad cœlos, clarificatus est ea claritate quam

A habuit, priusquam mundus esset apud Patrem. Et recte hic scyphus, sphaerula et lilium, calamis altior eminebat, quia nimirum dona quæ mediatori Dei et hominum, homini Jesu Christo Deus Pater contulit, omnem humanæ capacitatis modum transcendunt. Unicuique enim nostrum data est gratia, secundum mensuram donationis Christi (Eph. iv). In ipso autem Christo, sicut Apostolus ait, *habitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter* (Col. ii). Sequitur: *Et sphaerula igitur et calami ex ipso erunt: universa ductilia de auro purissimo*. Omne enim opus candelabri, hoc est et stipes medius et calami ex ipso procedentes, cum omni suo ornatu, de auro fiunt; quia et Dominus ipse specialiter immunis a peccato, atque operibus justitiæ per omnia præclarus in mundo apparuit, et eandem innocentiam atque justitiam, membra ejus in hac interim vita, quantum valent imitantur, in futuro autem veraciter ipsi adhærendo proficiunt. Et apte idem aurum ductile fuit. Ductile namque feriendo producit, quia et Redemptor qui ex conceptione et nativitate perfectus est Deus et homo exstitit, passionis dolores pertulit, ac sic ad resurrectionis gloriam pervenit. *Et omnes qui volunt pie vivere in illo, persecutionem patiuntur*: qui et ipsi quasi metallo feriendo dilatati, per passionis contumelias, et immortalitatis gratiam proficiunt. *Facies et lucernas septem, et pones eas super candelabrum ut luceant ex adverso* (II Tim. iii). Lucernæ septem, septem sunt dona Spiritus sancti, quæ et in Domino ac Redemptore nostro cuncta semper manserunt, et in membris ejus, hoc est omnibus electis, pro ejus voluntate distributa sunt. Ponuntur ergo lucernæ septem super candelabrum: quia *super Redemptorem nostrum primogenitum de radice Jesse, requievit spiritus sapientiæ et intellectus, spiritus consilii et fortitudinis, spiritus scientiæ et pietatis: et implevit eum spiritus timoris Domini* (Isai. xi). Et sicut item ipse per eundem loquitur prophetam, *Spiritus Domini super me, eo quod unxerit me* (Isai. lxi). Quod autem dicitur, *ut luceant ex adverso*, hoc est quod propheta subsequenter adjecit: *Ad annuntiandum mansuetis misit me, ut mederer contritos corde, et prædicarem captivis indulgentiam, et clausis apertionem; ut prædicarem annum placabilem Domini, et diem ultionis Deo nostro* (Ibid.).

D Emunctoria quoque, et ubi quæ emuncta sunt extinguantur, fiant de auro purissimo. Sunt enim quædam in Scripturis divinis ita præcepta, quæ perpetuo jure, et in hac vita, et in futura semper observari debeant, ut est illud: *Non habebis deos alienos coram me* (Exod. xx), et, *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex tota virtute tua; et diliges proximum tuum sicut teipsum* (Deut. vi). Sunt alia quæ toto hujus vitæ tempore observanda jubentur, sed in futura vita mercedem suæ observationis æternam percipiunt, ut est illud Evangelii: *Facite vobis amicos de mammona iniquitatis, ut et ipsi recipiant vos in æterna tabernacula* (Luc. xvi). Hic enim ad tempus eleemosynæ facien-

dæ: ibi perpetuo eleemosynarum est fructus recipiendus. Sunt item alia quæ tempore Veteris Testamenti diligenter, jubente Domino servata, nunc coruscante per orbem Evangelio, non juxta litteram, sed juxta sensum mysticum, in Ecclesia jubentur observari, ut est custodia sabbati, ut ritus hostiarum, et sanguis agni paschalis, cæteraque hujusmodi quæ suo quidem tempore solerter custodita a populo Dei, quibus ellychnia in lucernis candelabri ardebant, infusa oleo piæ devotionis, et incensa igne verbi cœlestis. Cum vero ab apostolis atque apostolicis viris prædicatur his et hujusmodi observationibus finem a Domino impositum, cunctaquespiritualiter magis in Ecclesia quam juxta litteram esse servanda, quibus emulgebantur ellychnia candelabri, ut reparata melius lucerent, quia sublimius intellecta per spiritum sanctæ Ecclesiæ lucem doctrinæ salutaris præbebant. Emunctoria ergo et vasa in quibus quæ emuncta sunt exstinguuntur, sunt de auro purissimo, quia et divina sunt verba, quibus cessatio cæremoniarum legalium prædicatur, et Dei gratia sunt illustrata eorum corda, in quibus eadem figurata legis adumbratio finem accipit, ut succedens Evangelii veritas clarius mundo luceret. Item quia finita mortali, et succedente vita immortalis, cessabunt maxima ex parte opera vel dona lucis, quibus nunc utimur, ut sequantur æternæ præmia lucis, in præsentia divinæ visionis, illa Scripturarum testimonia, quæ hæc futura esse testantur, emunctoria nimirum sunt aurea: quia ipse futuræ claritatis eximia sunt. Vasa quoque in quibus ea quæ emuncta sunt exstinguuntur, corpora utique sunt, et corda omnium justorum immortalia. Et ideo rectissime auro assimilata, in quibus exoptatissima hæc immutatio fiet, ut post temporalia Dei beneficia, ad æterna perveniant. *Omne pondus candelabri cum universis vasis suis, habebit talentum auri mundissimi.* Omne pondus candelabri cum universis vasis suis, omne Christi corpus est, cum ipso capite nostro mediatore Dei et hominum, cum universis electis suis, a summis usque ad infimos, ab his quibus major inter natos mulierum nemo est, usque ad eos de quibus dicit. Videte, ne condemnatis unum de pusillis istis qui in me credunt. Qui nimirum omnes, in diversis licet gradibus, ætatibus, sexibus, conditionibus, ingeniis, temporibus, uni eidemque auctori ac datori perpetuæ lucis, suo quique tempore ac loco quibus candelabro aureo fixa radice mentis in hærent, quo ejusdem participes lucis fieri possint. Quod videlicet candelabrum, recte talentum auri mundissimi habere debere memoratur. Talentum namque pondus plenum ac perfectum est, quia justus Dominus in omnibus viis suis. Et qui suam gratiam in hac vita fidelibus ut bene operentur tribuit, ipse coronam justitiæ in illa vita bonis eorum operibus reddit. Cui contra Zacharias propheta, *iniquitatem super talentum plumbi sedere* describit (*Zach. v*): quia et reprobis in eodem justo examine, juxta actus ipsorum restituit; *quia tu reddes*, inquit,

A *singulis secundum opera ipsorum (Psal. lxi)*. Utrumque tamen et plumbum scilicet et aurum, talenti habet mensuram, quia et in damnando impios, et in salvando ac coronando electos, justa est nostri sententia conditoris: *Inspice et fac secundum exemplar, quod tibi in monte monstratum est.* Hujus mysterium præcepti, facillime ex eis quæ superius exposita sunt patet. Ostensum namque est Moysi in monte exemplar candelabri quod faceret, quia in altitudine intimæ contemplationis, didicit aperte multifaria Christi et Ecclesiæ sacramenta: quæ tamen non aperte populo quem erudiebat, proferre valebat, sed typice potius per figuram et opus candelabri ac vasorum ejus, signabat, donec veniret ipse Dominus ac Redemptor noster in carne, qui interiorum ejusdem figuræ sensum; Ecclesiæ suæ data sancti Spiritus gratia reseraret. Tabernaculum quod fecit Domino Moyses in solitudine, sicut et templum quod fecit Salomon in Jerusalem, statum sanctæ universalis Ecclesiæ designat, quæ partim jam cum Domino regnat in cœlis, partim in præsentia adhuc vita decedentibus ac succedentibus sibi membris suis, peregrinatur a Domino. Et quidem in utriusque constructione domus, hæc principalis solet esse distantia figurarum, quod tabernaculum præsentis ædificium Ecclesiæ, quod quotidie in laboribus exercetur, templum futuræ requiem designet, quæ quotidiana animarum hinc post labores exeuntium receptione perficitur. Quia nimirum tabernaculum Moyses cum populo Dei in via adhuc positus, qua ad terram repromissionis pergebat, condidit: Salomon autem templum ipsa jam terra repromissionis, et regno in ea potitus, construxit. Moyses tabernaculum in solitudine, Salomon templum in Jerusalem, quæ interpretatur *visio pacis*. Quoniam hic quidem Ecclesia in labore et ærumna vitæ labentis, in siti et esurie regni perennis ædificatur: illic tamen in visione ac perceptione veræ pacis consummatur. Unde bene in templi constructione dictum est, quod malleus et securis, et omne ferramentum, non sunt audita in eo cum ædificaretur. Præparatis extra Jerusalem cunctis lapidibus ac lignis, atque in positionem ordinis sui decenter aptatis quæ ibi facillime atque inlubitanter, suo quæque loco reddita, aut cemento necerentur aut clavis. Quia videlicet in pace supernæ beatitudinis, non est tribulationibus nostra examinanda fides aut vita probanda, sed quæ in præsentia sæculo castigata, et cœlestibus erat sedibus regulariter aptata, ibi glutine et vinculis mutæ charitatis, ne perpetuo dissolvi queat, in conspectu etiam sui conditoris ac regis, ad invicem copulanda. Item figura utriusque sanctuarii potest generaliter ita distingui, ut opus tabernaculi tempus synagogæ, hoc est antiquæ Dei plebis, opus vero templi, Ecclesiam, id est, illam electorum multitudinem, quæ post incarnationem Dominicam ad fidem venit, significet: quomodo videlicet tabernaculum Moyses cum sola Hebræorum plebe consummavit, templum vero Salomon collecta proselytorum multitudine

perfecit, adjuvante cum rege Tyrio cum artificibus suis qui neque natura Judæi, neque professione fuerunt. Constat enim, quia priori Dei populo doctores, non nisi ex ipsa eorum gente præfuerunt. At vero Ecclesiæ rectores primi quidem fuerunt de Hebræis; verum mox crescente ea ac dilata per orbem, etiam de gentibus structores sunt ejus exorti, adeo ut ipse quoque evangelista Lucas, et Timotheus ac Titus viri apostolici, de vocatione gentium, ad præsulatum ejus pervenerint. Verum si diligentius inspiciamus, utriusque domus ædificationem, et totius Ecclesiæ præsentis statum mystice describit, quæ ab initio mundanæ conditionis, usque ad ultimum qui in fine sæculi nasciturus est electum, sæmpet ædificare non desinit, et futuræ quoque gloriæ vitæ, qua nunc ex parte fruitur, sed post hujus terminum sæculi, in omnibus suis membris, in æternum fruitura est, mirabili figurarum varietate depingit. Unde nos aliqua de tabernaculo Domino opitulante dicturi, primo ipsum invocantes, humili etiam prece deposcimus, revelare oculos cordis nostri, ut considerare queamus mirabilia de lege ejus, et in pretiosorum decore metallorum ac vestimentorum intelligamus ornatum nobis morum, fide ac devotione fulgentium, esse commendatum. Neque enim nobis aliter sermo ille apostolicus potest convenire, quo ait: *Vos enim estis templum Dei sicut dicit Deus: quoniam inhabitabo in illis, et inter eos ambulabo (I Cor. vi).* Et quod Joannes audivit vocem magnam de throno dicentem: *Ecce tabernaculum Dei cum hominibus, et habitabit cum eis (Apoc. xxi).* Quem ornatum sive tabernaculi sive templi materiale, religiosi mundique cordis et corporis cultu imitemur. Sed et certius de spirituali sensu disseramus. Primo de ipso materiali textu litteræ, paulisper videamus. Erat tabernaculum domus Domino consecratum, habens longitudinis cubitos triginta, latitudinis decem, altitudinis æque decem, tectum habens æquale per totum, quomodo in Ægypto et Palæstina domus moris est ædificandi. Cujus quidem parietes tres, australis, septentrionalis et occidentalis, de tabulis sunt compacti ligneis, ab utroque latere deauratis. Porro pro orientali parte unus vectis erat, unde introitus fuit, qui per medias tabulas ab angulo usque ad angulum perveniret, id est a summitate ultima hujus parietis, usque ad parietis alterius summitatem, cui cortinæ tabernaculi et tectum incubuere, ubi et tectorium erat quinque columnis suspensum. Tegebatur autem domus et desuper, et undique cortinis mira varietate contextis, quod proprie tabernaculum vocabatur. Tegebatur et hoc undique sagis cilicinis, usque ad terram pertingentibus. Sed et operimentum aliud tecto de pellibus arietum rubricatis pictum est, et super hoc rursus aliud operimentum de hyacinthinis pellibus. Erat etiam et velum opere plumarii variatum columnis quatuor appensum, quo sanctuarium et sanctuarii sanctuaria dividebantur. Intra quod posita erat arca testamenti, et contra arcam

A extra velum altare thymiamatis. Item in medio ipsius sanctuarii, candelabrum in parte australi: mensa vero stabat in septentrionali. Altare holocausti foris ante ingressum sanctuarii, labrum æneum inter hoc altare et tabernaculum; et circa omnia atrium tabernaculi, longitudinis habens cubitos centum, latitudinis quinquaginta. His ergo dilucidandi gratia breviter prælibatis, videamus ipsa verba historię, quo per hæc altius atque apertius ad sensum allegoriæ pervenire queamus. Cum Moysi Dominus secum in monte Sinai quadraginta diebus ac noctibus constituto, legis cæremonias et ritum vivendi traderet, ait inter alia.

CAPUT XIII.

B *De factura tabernaculi, hoc est cortinarum decem, sagorum undecim, operimentis tertii et quarti pellibus.*

Tabernaculum vero ita facies: Decem cortinas de bysso retorta, et hyacintho ac purpura, coccoque bistincto, variatas opere plumario facies (Exod. xxvi). Tabernaculum Domini sit ex cortinis diversa colorum specie variegatis, quia sancta universalis Ecclesia, ex multis electorum personis, ex multis per orbem ecclesiis, ex variis virtutum floribus ædificatur. Cujus omnis perfectio in denario numero contineatur, quia quaquaversum Ecclesia per mundum in diversis gentibus et tribubus et populis et linguis diffusa est, tota in sola Dei et proximi dilectione quæ decalogo legis est comprehensa subsistit. Neque aliter quisquam potest veraciter ad Ecclesiæ membra pertingere, nisi integro corde, et eum per quem ædificatur, et eos in quibus ædificatur Ecclesia, hoc est Deum et electos ejus amare didicerit. Varius autem colorum decore quo eadem sunt cortinæ distinctæ, variarum est gratia virtutum, quibus sancta Ecclesia mirabili ac prorsus cælesti arte composita in conspectu sui resplendet auctoris. Byssus ergo quæ de terra quidem oritur, sed eruta de terra longo exercitio siccandi, tundendi, purgandi, coquendi et nendi, gramineum solet perdere, et candidum in se recipere colorem, corpora designat castitatis nitida decore. Quæ cum carnis quidem illecebris nascentia, magno continentię labore quasi nativum exsudant humorem, atque ad decorem Deo digne puritatis solerti jejuniorum et vigiliarum, orationum et lectionis, patientię et humilitatis instantia perveniunt. De quibus recte possit illud apostolicum dici: *An nescitis quoniam membra vestra templum sunt Spiritus sancti qui in vobis est (I Cor. vi)?* Retorquetur autem hæc byssus in cortinas tabernaculi, quoniam non modo lumbos carnis, verum etiam ut Petrus admonet, *Lumbos mentis nostræ in sobrietate succingimus (I Petr. i).* Ut videlicet et carnem a lascivis motibus, et cor ab illecebris refrenemus cogitationibus. Hic accinctus quoniam aeris et cœli speciem imitatur, eorundem mentes electorum, omni spe ac desiderio cælestia quærentes significat. Cujus nobis coloris sacramentum commendans Apostolus ait: *Si convesceritis cum Christo, quæ sursum sunt querite, ubi Christus est in*

dextera Dei sedens (Col. iii). Purpura quia colorem sanguinis ostendit, et vera quoque purpura conchyliorum sanguine tingitur, devota eorum corda designat, qui dicere cum Apostolo possunt: *Ego non solum alligari, sed et mori in Jerusalem paratus sum, propter nomen Domini Jesu* (Act. xxi). Et cum Propheta Domino: *Quoniam propter te morte afficimur tota die, estimati sumus ut oves occisionis* (Psal. xliii). Coccus quia ignis habet speciem, merito flagrantissimæ sanctorum dilectioni comparatur. Unde et quidam ex eis, quia hanc præsentem et comitante secum Domino conceperant, aiebant: *Nonne cor nostrum ardens erat in nobis, cum loqueretur in via, et aperiret nobis Scripturas* (Luc. ult.)? Cui contra de reprobis dicitur: *Et quoniam abundavit iniquitas, refrigescet charitas multorum* (Matth. xxiv). Hæc quasi bis tingitur, cum amore Dei et proximi flammescit: cum illum ex toto corde, tota anima, tota virtute, hunc sicut nos ipsos diligimus. Itaque in his quatuor cortinarum coloribus, quatuor justificationes exprimuntur electorum. In bysso retorta, caro castitate renitens. In hyacintho, mens superna desiderans. In purpura, caro passionibus subjacens. In cocco bis tincta, mens inter passiones Dei et proximi dilectione præfulgens.

Longitudo cortinæ unius habebit viginti octo cubitos: latitudo quatuor cubitorum erit. In longitudine cortinarum longanimis Ecclesiæ sanctæ patientia, in latitudine amplitudo exprimitur charitatis. Quæ latitudo apte quatuor erat cubitorum: quia quatuor sunt Evangeliorum libri, in quibus Domini redemptoris nostri exemplis ac verbis qualiter eadem charitas sit tenenda docemur. Et quatuor virtutes, in quarum operatione eadem est charitas exercenda, id est, temperantia, fortitudo, justitia, prudentia: videlicet inecorrupta in Deo charitas atque integra custodiatur, quod est temperantiæ; nullis frangatur incommodis, quod est fortitudinis; nulli alii serviat, quod est justitiæ; vigilet in discernendis rebus, ne fallacia dolusve paulatim subrepat, quod est prudentiæ. Longitudo autem cortinarum viginti octo erat cubitorum: qui est numerus quaternarius septies ductus. Septenario autem numero propter diem sabbati, solet requies æterna sanctorum figurari. Longitudo ergo cortinarum in quater septenos extenditur cubitos, quia per fidem et custodiam doctrinæ evangelicæ, per quæ exercitia spiritualium de quibus diximus virtutum potentia longanimis sanctæ Ecclesiæ ad requiem tendit æternam. Est et aliud in duodecenario numero sacramentum æque ad septenarium pertinens. Si enim ab uno usque ad septem omnes in medio numeros pleno ordine numerare vuleris, viginti et octo complebis. Unum namque et duo, et tria, et quatuor, et quinque, et sex, et septem, sunt viginti octo. Quia ergo in partibus septenarii numeri vicesimus et octavus invenitur, merito in eo cortinarum longitudo continetur, quoniam fides et patientia sanctorum virtutum varietate distincta, in omnibus quæ agit et patitur non humani gloriam

A favoris, sed supernæ beatitudinem quietis exspectat. Hinc est enim quod hujus numeri psalmus, in consummatione tabernaculi attulatur, quem totum de perfectione sanctæ Ecclesiæ constat esse cantatum. Maxime ex eo quod in illo dicitur: *Adorate Dominum in atrio sancto ejus.* Et iterum: *Et in templo ejus omnes dicent gloriam* (Psal. xxviii). Aptè etenim vicesimus octavus psalmus de consummatione tabernaculi inscribitur, quia nimirum in hoc est perfectio peregrinantis in hoc sæculo Ecclesiæ, ut per fidem et per opera bona, ad requiem tendat sæculi futuri. Bene autem sequitur: *Unius mensuræ fiet universa tentoria.* Etsi enim variatæ pictura, cortinæ ad invicem differebant, una tamen omnes erant longitudinis et latitudinis mensura temperatæ: quia et si donationes habent electi secundum gratiam quæ data est illis differentes, unus tantum Dominus, una fides, unum baptisma, unus Deus et Pater omnium. *Quinque cortinæ sibi jungentur mutuo, et aliæ quinque nexu simili cohærebunt.* Verum nos propter hanc sententiam possumus de numero cortinarum bis quinario etiam ita disserere, quod sequaces in utroque Testamento divinæ signaverunt. Et priores quinque quidem, quæ frontem ac primam tabernaculi partem protegebant sive faciebant, antiqui populi Dei typum gesserunt, qui decreta legis in sacramento circumcisionis et hostiarum, et variam cæremoniarum observantiam, secundum litteram implebat. Sequentes vero quinque cortinæ, quæ posteriora tabernaculi tegebant, vel etiam suo tegmine faciebant, nos designaverint, qui post adventum Domini in carne nati, libros ac sacramenta legis spiritualiter ipso revelante ac donante, servamus. Attamen eo tempore quo erigebatur tabernaculum, omnes ad invicem cortinæ neclebantur, quia cum universa catholicæ Ecclesiæ pulchritudo ab initio usque ad terminum sæculi perpenditur, profecto quasi una decem cortinarum connexio, tabernaculum Dei condecorat. *Ansulas hyacinthinæ in lateribus ac summitatibus facies cortinarum, ut possint invicem copulari.* Hyacinthum diximus, quoniam aerei coloris est, cœlestium bonorum significationi congruere. Ansulis ergo hyacinthinis cortinæ invicem copulantur, cum unica spes supernæ beatitudinis, omnia per orbem corda electorum, in una eademque devotione conjungit. Quæ videlicet ansulæ aptè dicuntur, quia non solum in lateribus cortinarum, verum etiam in summitatibus, hoc est extremis angulorum terminis, fieri deberent. Neque enim vita tantum et operatio sanctorum communi ad perfectionem itinere rectæ intentionis properat, sed ipsum quoque initium bonæ conversationis, quod per confessionem fidei et sacramentorum cœlestium perceptionem geritur, nequaquam ab invicem diversum, sed pari et indissimili habent omnis veritatis gratia connexum. Terminum quoque vitæ temporalis, cuncti unius ejusdemque spei habemus certitudine communem, cum ita oculos in morte claudimus, ut percepto prius viatico mysterii cœlestis, citius nos in vera inveniendos vita, atque in hac perpetuo mansu-

ros esse constat. *Quinquagenas ansulas cortinae habebit in utraque parte ita insertas, ut ansa contra axam veniat, et altera alteri possit aptari.* Legimus quinquagesimum annum in lege jubileum, hoc est dimittentem sive initiatum jussu esse vocari, in quo omnis populus ab universo labore terrae quiesceret, et omnium debita solvi deberent. Et in Novo Testamento scimus gratiam sancti Spiritus die Pentecostes, hoc est quinquagesima Dominica resurrectionis, in apostolos supervenisse, atque initia nascentis Ecclesiae suo consecrasse adventu. Unde constat eo numero, vel gratiam Spiritus sancti, vel futurae gaudium beatitudinis ad quam per ejusdem Spiritus donum pervenitur et in cujus perceptione sola veraciter requiescitur atque gaudetur, recte posse signari. Et apte quinquagenas ansas habebant cortinae, quibus invicem neclerentur, quia non nisi dono Spiritus sancti agitur, ut in societate pacis quod est vinculum perfectionis, sibi met invicem copulenter electi. Non alia enim quam futurae spes ac memoria societatis ac pacis esse discretos in hac vita, temporibus sive locis Christi famulos, una facit pietate concordēs. Bene etiam dicitur quod ansas cortinae in utraque parte haberent, ut videlicet proximas sibi ex utroque latere cortinas singulae quaeque cortinae, quasi extensis hinc et inde brachiis amplecterentur. Qua nimirum necesse est, ut omnes fideles, et eos videlicet qui nos in Christo praecesserunt, et eos qui secuti sunt, obvisi sinceræ pietatis ulnis amplectamur; et illos qui nos erudiebant in Christo, et quos ipsi Christo donante eruditus, uno omnes in Christo veneremur affectu. Quia et cortinae singulae ita per adminicula tabularum ad superiora tendebant, ita ut intus in superioribus variato suae picturae flore refulgebant, ut nequaquam eas quae secum pariter vel in altum ferebantur, vel in alto positae fulgebant, cortinas desererent. Quarum instar nos docet, et proficientes nobiscum in Dei servitio fideles, monitis exemplisque juvare, et in quacunque virtute proficere potuimus, similiter ejusdem virtutis consortes, digna virtutibus veneratione tractare. Ansa ergo contra axam venit, ut altera alteri possit aptari, cum justi ad invicem concordia ac parili virtutum qualitate foederantur: *Facies et quinquaginta circulos aureos, quibus cortinarum vela jungenda sunt, ut unum tabernaculum fiat.* Hic locus in sequentibus plenius explicatur, cum dicitur: *Et quinquaginta sudit circulos aureos, qui mordent cortinarum ansas, ut fieret unum tabernaculum.* Quinquagenarius ergo numerus, veram in Spiritu sancto requiem designat. Et quia circulus nec initium videtur habere nec terminum, aurum vero praesui claritate caeteris est pretiosius metallis, quid in quinquaginta circulis aureis, nisi perpetua claritas, et clara perpetuitas, summæ quietis exprimitur? Mordentque cortinarum ansas circuli, ut unum ex omnibus tabernaculum fiat, cum superni gloria regni, puris fidelium mentibus, sese dignanter infundit: ut tali glutine salutiferæ inspirationis, uno

A ex utroque populo, imo ex omnibus electis, Christi Ecclesia perficiatur.

Facies et saga cilicina undecim, ad operiendum tectum tabernaculi. Hic locus in sequentiis ita repetitur: Fecit et saga undecim de pilis caprarum, ad operiendum tectum tabernaculi. Saga ergo quibus operitur tabernaculum, rectores sunt sanctae Ecclesiae, quorum industria ac labore decus ejusdem Ecclesiae protegitur, atque incessabili cura munitur, ne videlicet vita fidesque electorum haeretica seductione corrumpi, ne falsorum catholicorum improbitate foedari, ne tentantium vitiorum sorde ataminari, ne temporalium subsidiorum inopia possit ad tristitiam deduci. Qui quanto se attentius ad sustinendas sive repellendas irruentium tentationum violentias accingunt, tanto ampliore subditis Domino serviendi libertatem tribuunt; et quasi intus fulgendi copiam cortinis praestant, dum instar sagorum ipsi foris tempestatis afflictionem tolerant. Recte eadem saga et cilicina sive de pilis caprarum, et undecim facta esse referuntur: quia nimirum sancti praedicatores, quo altiores merito, eo humiliores esse debent animo, juxta illud viri sapientis: *Quanto magnus es, humiliare te in omnibus (Eccli. iii).* Undecim quippe qui denarium transeunt, neque ad duodenarium, hoc est apostolicum numerum perveniunt, transgressionem decalogi legis significant. Cilicium quoque habitus est poenitentium, etiam Psalmista teste qui dicit: *Ego autem dum mihi molesti essent, indueram me cilicio (Psal. xxxiv),* hoc est habitum poenitentiae et humilitatis, quo furorem persequentium aut levius sufferrem placidus, aut etiam mitigarem, assumpsi. Nam si caprae semper aut pili sive pelles caprarum fetorem peccantium, et non aliquoties humilitatem poenitentium significarent, nequaquam ipsum animal inter munda computaretur, neque in laude sponsae diceretur: *Capilli tui sicut grex caprarum (Cant. iv).* Saga ergo quae sanctos praedicatores insinuant, et cilicina sunt et undecim: quia quo studiosius fide corda purificant, eo plura in quibus seipos reprehendant, inveniunt. Unde humiliter fatentur, *quia in multis offendimus omnes. Et si dixerimus, quoniam peccatum non habemus, ipsi nos seducimus, et veritas in nobis non est (I Joan. i).* Quorum tamen corda quantae sint perfectionis, sequentia verba mystice declarant, quibus dicitur: *Longitudo sagi unius habebit triginta cubitos, et latitudo quatuor.* Ecce hic longitudinis non undenarium, sed denarium habes numerum, et hunc tertio multiplicatum: quo patenter insinuat virtus eorum qui decalogum legis in fide sanctae Trinitatis quae per dilectionem operatur, perficiunt; qua videlicet perfectione, in hac duntaxat vita, nulla esse poterit sublimior. Habes et latitudinis quatuor cubitos, quo amplitudinem sinceræ charitatis, hoc est ejus quae in Evangelio nobis per Jesum Christum et commendatur et datur, significari praediximus. Operiunt ergo tectum tabernaculi saga undecim, et haec de pilis facta caprarum, sed in longitudine cubitos triginta, in latitudine quatuor habent

tia : quia summi illi predicatorum, qui vitam fidelium suis exhortationibus et intercessionibus quotidiana sollicitudine, vigiliis, jejuniis, sua nuditate protegent, sese quidem humiliter ipsi contemplata, supernae puritatis excellentia peccatores profitentur. Qui tamen quantum ad humanae modum perfectionis attingunt, mundi inter homines ac sublimes apparent : *Aequa erit mensura sagorum omnium, e quibus quinque junges seorsum, et sex sibi mutuo copulabis, ita ut sextum sagum in fronte tecti duplices.* Una erit mensura sagorum omnium, quia nimirum una est fides in qua tota salvatur Ecclesia, una eademque vita ad quam festinat aeterna. Unde et hi qui in vinea Domini diverso tempore ad operandum intraverunt, uno omnes denario remunerantur (*Matth. xx*). Divisio ergo sagorum in quinque et sex juxta illud intelligi potest, quod supra de cortinis in quinque et quinque divisim exposuimus, quia videri licet doctores utriusque Testamenti designent. Quinque etenim saga antiquis populis Dei magistris, apte comparantur, vel quia Mosaicae tamen legis sacramenta praedicabant, quamvis et evangelicae arcana praedicabant; vel quia in quinque mundi aetatibus hujus vitam ducebant. In sex autem sagis possunt non inconvenienter Novi Testamenti doctores accipi, quia videlicet omnia quae divina Scriptura in sex aetatibus saeculi facta sive dicta refert, in adiutorium atque exemplum suae praedicationis spiritualiter intellecta assumunt; quia passionem Dominicam, per quam mundus sexta sabbati redemptus est, palam suis auditoribus credendam confitentemque pronuntiant, ac per hujus solummodo sacramentum eos salvari posse contestantur. Unde recte praecipitur sextum sagum in fronte tecti duplicari, propter confessionem videlicet et imitationem ejusdem Dominicae passionis. Siquidem juxta litteram, frontem tecti, ingressum tabernaculi dicit, ubi non tabulas ut supra breviter diximus, sed columnas et vectem ab angulo tabularum, usque ad angulum protentum, poni praecipitur. Ideoque quantum ad formam operis ipsius pertinet, ibi magis opus erat geminato sagorum munimento, ubi solida parietis firmitas aberat. Ad vero mystice, in fronte tecti sextum sagum duplicatur, cum omnes qui sanctam intrant Ecclesiam, ita fide et sacramentis Dominicae passionis initiantur, ut in hujus quoque imitatione sibi semper esse vivendum intelligant : *Facies et quinquaginta ansulas in ora sagi unius, ut conjungi cum altero queat; et quinquaginta ansae in ora sagi alterius, ut cum altero copuletur; quinquaginta fibulae aureae, quibus jungantur ansae, ut unum ex omnibus operimentum fiat.* Haec ut supra in cortinis exposuimus, etiam hic intelligi possunt : quod videlicet recordatio supernae requiei, quae numero quinquagenario solet exprimi, corda sanctorum vinculo pacis adunet. Aut si novi aliquid audire delectat, saga humilitatem sublimium designant virorum, quia magis suorum meminisse delictorum quam virtutes suas praedicasse cupiunt, amplius de eis quas apprehendere nondum possunt virtutibus compungi, quam

de illis quas jam apprehenderant, student gloriari, potest numero ansarum sive fibularum quinquagenario, ipsa compunctionis eorum humilitas designari. Quinquagesimus namque poenitentiae psalmus est, et recte : quia donum poenitentiae non nisi Spiritu sancto largiente conceditur : donum veniae poenitentibus, non nisi eadem sancti Spiritus gratia administrante tribuitur. Et bene quinquagenae ansae vel fibulae saga invicem neclunt, quia nulla magis virtus quam humilitas, fideles in unam charitatis copulam ligat. Nam quanto se quisque amplius infirmum esse perpendit, tanto studiosius auxilium proximi quo confirmetur, inquit. Et bene fibulae sunt aerae, quod multum vocale constat esse metallum, quia nimirum magnam apud Deum habet vocem humilis conscientia justorum. Unde et pauper ille Davidicus, cum anxius esset et non in auribus hominum vociferaretur, sed in conspectu Domini effunderet orationem suam, *Domine, exaudi orationem meam*, inquit, *et clamor meus ad te veniat* (*Psal. ci*).

Quod autem supersuerit in sagis quae preparantur tecto, id est, unum sagum quod amplius est, ex medietate ejus operies posteriora tabernaculi; et cubitus ex una parte pendebit, et ulter-ex altera, qui plus est in sagorum longitudine, utrumque latus tabernaculi protegens. Haec ut plenius intelligi queant, paulo latius de tota ipsius tabernaculi positione disputare necesse est. Diximus parietes tabernaculi quae ex tabulis et columnis constabant, longitudinem habuisse triginta cubitorum, latitudinem decem, altitudinem similiter decem. Si quis ergo vellet domum in latitudine cingere funiculo, verbi gratia a basi tabulae unius meridiani lateris, usque ad basim tabulae quae esset e regione in latere septentrionali, constat profecto eundem funiculum triginta cubitorum longitudinis esse debere : hoc est decem cubitos habens ascensionis in meridiano pariete, decem alios aequalitatis sursum inter parietes, decem tertio descensionis in pariete septentrionali. Item si per longitudinem domus extendere funiculum velis, hoc est a basibus columnarum sursum, et per longitudinem totius domus ad occidentalem usque parietem, ac deinde usque ad bases ejus deorsum, habebit funiculus ille quinquaginta cubitos longitudinis : decem videlicet ascensionis juxta columnas, triginta aequalitatis secundum longitudinem domus, decem rursus descensionis juxta occidentalis parietis tabulas. His ergo consideratis, intueri est mensuras cortinarum quibus regenda erat domus, qualiter praefatis possint convenire mensuris. Decem erant cortinae habebat singulae longitudinis viginti octo cubitos, latitudinis quatuor : quae simul junctae et in unum compositae, tabernaculum implebant de latitudine sua, cubitos quadraginta. Suspende igitur cortinas quae habent singulae longitudinis viginti octo cubitos, et pone in domo ejus est mensura in transversum triginta cubitos, et videbis quia cortinae habebant in aequalitate quae est inter parietes, cubitos decem, in ascensu autem, sive descensu qui est juxta parietem

tes, habebunt cubitos novenos : sicque fit ut summitas cortinarum terram tangere non possit, sed mensura unius cubiti a terra altior absit. Item videbis quod cortinae habent in aequalitate per longitudinem domus cubitos triginta, in ascensu autem sive descensu, qui est in orientali et occidentali latere domus, cubitos quipos. Ideoque eadem lateralis summitas cortinarum nequaquam ad terram usque pertingit, sed quinque cubitis habetur terra altior; unde necesse fit, ut quinque illi cubiti cortinarum, qui cessantibus parietibus supersunt, inducantur ad invicem in orientali simul et occidentali latere, sibi que mutuo jungantur; ac sic fiat, ut undique domum cortinae excepto uno juxta terram cubito contegant. Haec de cortinis. Porro saga tricenos habebant cubitos longitudinis, quaternos latitudinis. Et quia undecim erant conjuncte adinvicem per latera, quadraginta quatuor cubitos implebant. Pone ergo et has in domo, quia concordat longitudo sagorum cum funiculo quo domum metiebaris in transversum, fitque ut summitas eorum ad terram usque pertingat. Habent enim denos cubitos aequalitatis inter parietes, denos aequae ascensionis sive descensionis in utroque latere. Et hoc est quod ait Scriptura, *quia cubitus ex una parte penderet, et alter ex altera, qui plus esset in sagorum longitudine, utrumque lateris tabernaculi protegens*. Tabernaculum namque proprie vocat ipsam cortinarum facturam sive junctionem, quas uno utique cubito transiebant saga ab australi latere domus, altero a septentrionali. Ideoque ad terram perveniebant, quia haec triginta cubitos longitudinis, illae duo minus habebant. Item mensura sagorum per longitudinem domus quadraginta quatuor cubitis tendebatur: triginta videlicet cubitos in aequalitate habens a fronte domus usque ad summitatem tabularum in plaga occidentali, et septem cubitos dependentes a fronte domus, septem similiter dependentes in plaga occidentali. Sicque fuit ut mensura sagorum in occidentali latere duobus cubitis excederet mensuram cortinarum, quia nimirum cortinae desuper venientes sicut supra commemoravimus, quinque cubitos eidem occidentalis parietis tegebant, et tribus relinquebant intactos. Et hoc est quod nunc dicitur: *Quod autem superfuerit in sagis quae parantur tecto, id est, unum sagum quod amplius ex medietate ejus operies posteriora tabernaculi. Medietas namque sagi in latitudine sunt duo cubiti, ex qua videlicet medietate cooperiebantur posteriora tabernaculi, id est, cortinarum quae proprie tabernaculum vocabantur, quia duobus cubitis eas, ut diximus, ad inferiora tendens sagum ultimum transibat. Itemque saga desuper venientia septem solummodo cubitos occidentalis parietis cooperiebant; nec tamen tres reliqui qui remanserant usque ad terram nudi tempestatum injuriis patebant, sed adductis ad invicem ab utroque latere sagis septenorum cubitorum, qui deficientibus parietibus supererant, his posteriora domus firmissime ad terram usque contegebantur. Neque autem*

A haec tantum ad invicem pertingere, et instar cortinarum sese in medio parietis contingere poterant; sed quia septenorum erant cubitorum, medium parietis in utrumque partem duobus cubitis excedebant, ac sibi invicem superpositae jungebantur. Quod eodem modo per omnia etiam de orientali parte domus intelligendum esse putamus. Ideoque supra praecipuum est ut sextum sagum in fronte tecti duplicaretur. Haec de re difficillima prout nobis intellexisse visum sumus, strictim explicare curavimus, parati discere in his veriora si quis docere nos voluerit, in quibus tuis omnibus patet allegoriae sensus per lucidus. Saga namque cortinas et desuper et infra, et ex omni latere protegebant; atque ut illae intus libera facie sua venustatis fulgerent, haec ab omni eas injuria tempestatum, pluviarum et caumatum, foris immunes reddebant: quia nimirum perfecti sanctae Ecclesiae praepositi ita vitam fidelium sibi commissorum solerti solent cura circumspicere, ut nec subsidia carnis, nec vitae spiritualis eis auxilia desint. Repellunt enim saga imbres, obsistunt procellis, arcunt solis ardores, cuncta foris adversantia fortiter ambiunt, ut decus cortinarum interius intemeratus persistat: cum Augustinus omnia quae fidem turbare poterant, haereticorum venena evacuat; cum Gregorius ea quae mores bonos impugnant tentamenta antiqui hostis explicat; cum Cyprianus infirmos ne in martyrio lahantur, piis confortat exhortationibus; cum alii venerabiles episcopi ac doctores quaecumque turbare Ecclesiam poterant, longius tentamenta propellunt, et quae eisdem sint ad salutem proficua solerti indagine prospiciunt: quatenus undique tanta conversatio religiosa fidelium libero corde virtutibus studere, atque in conspectu sui conditoris et opere praefulgida lucere, et ipsius quoque contemplationi possit oculum mentis intendere. Verum quia inter sanctos praedicatores illi sunt maximo digni honore, qui excepto quod officio praedicationis et populorum regimini deserviunt, etiam pro Christo sanguinem fundunt, recte subditur: *Facies et operimentum aliud tecto, de pellibus arietum rubricatis*. Arietum quippe vocabulo, solent nonnunquam sancti doctores accipi, eo quod sint duces sequentium Domini gregem. Unde pulchre Psalmista: *Afferte Domino, inquit, filii Dei, afferte Domino filios arietum (Psal. xxviii)*. D Quod est aperte dicere: *Afferte Domino, omnes angeli Dei, quibus hujus officii cura delegata est, afferte Domino in caelos spiritus fidelium, qui per imitationem vitae et fidei, filii beatorum apostolorum fieri meruerunt. Operiuntque tabernaculum Domini pelles arietum rubricatae atque ab injuria tempestatum defendunt, cum sancti praedicatores exemplo passionis et patientiae suae, corda infirmorum ne in pressuris tribulationum deficere debeant, muniant. Et quoniam inter praecipua Christi et Ecclesiae membra eximium sacra virginitas locum tenet, apte post varium decus cortinarum, post ciliciorum munimina sanctorum, post rubricatas arietum pelles, additur adhuc: *Et super hoc rursum aliud operimen-**

tum de hyacinthinis pellibus. Hyacinthus namque A
 cœlestis est coloris : pellis vero mortui animantis
 pars et indicium est. Et quid per pelles hyacinthinas,
 nisi virtus exprimitur illorum qui mortificatis ad
 farum cunctis concupiscentiæ carnalis illecebris,
 cœlestem quodammodo in terris vitam gerunt, atque
 inter homines positi angelicam magis puritatem ini-
 tantur, et hoc quod tempore futuræ immortalitatis cun-
 ctis promittitur electis qui non nubant neque ducant
 uxores, sed sint æquales angelis Dei (Luc. xx),
 ipsi adhuc mortali carne retenti prævenire satagunt.
 Unde merito tam magnæ virtutis permagnam restat
 præmium, quia attestante propheta, *Hæc dicit Do-*
minus eunuchis, qui custodierunt sabbata mea, et ele-
gerunt quæ ego volui, et tenuerunt fœdus meum :
Dabo eis in domo mea, et in muris meis locum; et
nomen melius a filiis et filiabus, nomen sempiternum
dabo eis quod non auferetur (Isa. lvi). Merito ergo
 pelles hyacinthinæ supremum in domo Dei locum
 tenent; colorque cœlestis proximam cœlo sedem
 sortitus est, ut chori virginales, et animi et corporis
 speciali vicinia agnum secuturi, et hymnorum ei
 laules designentur esse cantaturi. Bene autem de
 velis cortinarum ac sagorum dicitur, quod et si in
 alto posita, ad terram tamen demissa penderent,
 quanvis cortinæ nequaquam ad terram usque per-
 tingere potuerint. Columnæ quoque ac tabulæ ta-
 bernaculi, et si in altum erant erectæ, bases tamen
 in quibus starent habebant in terra positas. At vero
 de rubricatis atque hyacinthinis pellibus, quod in
 alto tectum operiant, dicitur. Quod vero ad terram
 essent deflexæ, non additur : quia nimirum cæteræ
 virtutum species commune aliquid cum his qui in
 terra a: huc detinentur, habere videntur. Certamen
 vero martyrii, et decus Deo dicatæ virginitatis, quasi
 ab inlimis ac terrenis rebus suspensum, et supernis
 civibus specialiter constat esse conjunctum.

CAPUT XIV.

*De tabulis tabernaculi et positione earum vectum
 eorum et annulorum.*

Facies et tabulas stantes tabernaculi, de lignis sethim,
quæ singulæ denos cubitos in longitudine habent,
et in latitudine singulos ac semissem. Ligna sethim
de quibus tabernaculum fiebat imputribilis sunt naturæ,
exlimii candoris ac levitatis : et non multum de alba spina,
nisi tamen magnitudine, distantia. Unde et Hieronymus nonnunquam in lib. Hebræorum
Nominum, et in aliis opusculis suis, sethim absolute spinas interpretatus est.
Verbi gratia, abel sethim, luctus spinarum. Non autem facile hoc genus
 ligni nisi in desertis Arabiæ, ubi tabernaculum ædificabatur,
 solet inveniri. Unde Græci vel Latini interpretes,
 nomen ei aliud præter Hebræum ponere nequiverunt :
 ut pote, cujus apud eos notitia nulla erat, quanvis
 quidam qualitatem naturæ ejus exprimere volentes,
ligna imputribilia transtulerunt. Tabulæ ergo
 tabernaculi apostolos eorumque successores, per quorum
 sermonem Ecclesia per orbem dilatata est, designant.
 Latitudo enim tabularum, di-

latatio est fidei et sacramentorum, quæ prius in una
 Israelitica latebat, sed horum ministerio ad totius
 orbis plenitudinem pervenit : quamvis recte in latitudine
 tabularum ipsa quoque dilatatio cordis sanctorum
 valet intelligi, per quam mundum despiceret atque
 ad appetenda cœlestia solent sublimer accendi,
 per quam non solum amicos in Deo, sed etiam inimicos
 gaudent diligere propter Deum. Spinæ vero juxta
 eloquium Salvatoris crux sunt hujus sæculi divitiæ
 et voluptates fallaces; sed et punctiones peccatorum
 non incongrue spinis assimilantur. Hinc etenim
 scriptum est, *quia spinæ nascantur in manibus temulenti*
(Prov. xxvi) : id est, peccata in operibus stulti.
 Quia ergo prædicatores sancti et a puncti-
 bus se vitiorum expurgare, et omnibus mundi curis
 ab delectationibus exuere studuerant, quatenus libera
 mente in amore Dei et proximi dilatari, atque ad
 prædicandum verbum longe lateque possent discurre-
 re, recte dicitur, quia de lignis spinarum tabulæ
 sunt factæ tabernaculi. Longitudo tabularum altitudo
 est, quæ decem cubitos habebat : quia sancti doctores
 per observantiam decalogi legis ad perfectionem
 tendunt; quia pro perceptione denarii diurni in vinea
 Christi laborant, id est, illa intentione verbo doctrinæ
 insistunt, ut imaginem in se sui conditoris ac regis,
 quam Adam peccante perdidit, ipso donante restaurent;
 ut ejus quod peccando amiserant, recte vivendo recipiant.
 Solet namque in denario regis nomen et imago contineri.
 Sed et hoc quod denarius ex eo nomen accipit, quia decem
 nummis compleatur, statui futuræ nostræ beatitudinis
 apte congruit, quæ in vera Dei et proximi dilectione
 perficitur. Deus namque solet ternario sæpe numero,
 propter eam quæ ipse est trinitatem, figurari :
 homo septenario, quia corpus ex quatuor notissimis
 habetur elementis. Animæ vero, hoc est interioris
 hominis substantia, triplici solet in Scripturis
 distantia comprehendi. Hinc est enim quod *diligere Deum*
ex toto corde, tota anima, tota virtute nostra præcipimur
(Deut. xvi). Bene ergo tabulæ, quibus erectis ac
 stantibus tabernaculum omne continetur, decem
 cubitos habent altitudinis : quia doctores ac
 rectores sanctæ Ecclesiæ hac intentione Deo deservunt,
 ut ipsam anima et carne immortalis ac beati in
 æternum videre mereantur. Quod vero ipsæ tabulæ
 cubitos ac semissem in latitudine habebant, plenus
 ille cubitus perfectionem bonæ operationis, dimidium
 cubiti quod superest inchoationem divinæ ostendit
 cognitionis. Deum vero interim fide cognoscimus,
 sed plenam ejus cognitionem in futuro speramus,
 dicente ipso Deo ac Domino nostro Jesu Christo :
Si manseritis in verbo meo, vere discipuli mei eritis, et
cognoscetis veritatem (Joan. viii). Qui rursus ad
 Patrem : *Hæc est enim, inquit, vita æterna, ut cognoscam*
te solum et verum Deum, et quem misisti Jesum Christum.
 Plenum ergo boni operis cubitum habent in hac
 vita electi. Sed cubitum beatæ retributionis ex parte
 habent, in quantum gaudia regni perennis, et præsentiam
 sui conditoris possunt de-

sideris prægustare cœlestibus. Cujus etiam cubiti adimpletione tunc beatificantur, cum fuerit sermo quem omni electorum populo promisit in fine futurum dicens : *Eripiam eum et glorificabo eum, longitudine dierum adimplebo eum, et ostendam illi salutarem meum (Psal. xc).*

In lateribus tabulæ, incastraturæ fiunt, quibus tabula alteri tabulæ connectatur; atque in hunc modum, cunctæ tabulæ parantur. Incastraturæ in lateribus tabularum virtutem designant humilitatis in mentibus justorum, per quam maxime sibi invicem fraternam charitatem junguntur. Dum enim singuli quique coram corde contrito et humiliato, receptaculum in se proximorum dilectioni præparant, et diligendis se fratribus merito pietatis ac devotionis exhibent, quasi tabulæ omnes tabernaculi inter alterutrum per incastraturæ nexum copulantur. Et quidem erecto tabernaculo ac regulariter ante ordinato, compago tabularum figura incastraturæ non cernitur; quanta tamen virtute tabulas sibi met coadunaverit, ipsa parietis inconcussi firma stabilitas ostendit: quia nimirum humilitas cordis sanctorum, qua sibi alterutrum fœderantur, foris hominibus videri non potest, sed quid intus operetur ex ipso sanctæ Ecclesiæ pacatissimo statu palam omnibus patet. Quod autem jubet duas in tabulis singulis incastraturas fieri, hoc est in utroque latere illarum, dupliciter accipi per figuram potest: ut et in prosperis simul atque adversis inviolata erga fratres jura charitatis servemus. *Quarum viginti erunt in latere meridiano, quod vergit ad austrum: quibus quadraginta bases argenteas fundes, ut binæ bases singulis tabulis per duos angulos subjiciantur.* Quanta fuerit longitudo tabernaculi specialiter non exprimitur, sed ex eo innuitur quod parietes ejus ex tabulis viginti compacti essent; et hæ singulæ singulos cubitos ac semissem latitudinis habuisse perhibentur. Viginti namque cubiti et vitæ semis cubiti, triginta cubitorum summam complebant: quam fuisse tabernaculi longitudinem etiam Josephus scribit. Et bene hoc numero tabernaculi longitudo comprehenditur: quia tres sunt virtutes in quibus principaliter omnis sanctæ Ecclesiæ perfectio consistit, videlicet fides, spes et charitas: quæ per decem multiplicantur, ut tricenarius numerus impleatur, dum virtutibus mentis opera bona junguntur, quæ decalogo legis continentur, ne quis sibi fidem, spem et dilectionem in Deum absque operum executione putet sufficere posse. Quod vero numerus tabularum vicenarius est, et hoc magnæ sanctorum perfectionis mysterium continet. Quater enim quini, faciunt viginti: et cum lex Mosaica quinque libris, gratia autem et veritas Novi Testamenti quatuor sancti Evangelii voluminibus comprehensa est, merito sancti doctores, vicenario numero exprimitur, quia miro veritatis consensu, et revelata atque completa in Evangelio legis arcana manifestant, et præfigurata fuisse in lege Evangelii sacramenta declarant. Bases autem quibus tabulæ sustentabantur, verba sunt et libri legis ac proph-

PATROL. CVIII.

etarum, quibus apostoli et Evangelistæ ea quæ scripsere ac prædicaverunt, vera esse ac divina probabant. Unde est illud in Evangelio sæpiissime repetitum: *Tunc adimpletum est, quod dictum est per prophetam; et, Hoc autem totum factum est, ut adimplerentur scripturæ prophetarum.* Et apostolus Petrus de Domino testimonium perhibens, adjecit: *Et habemus firmiorem propheticum sermonem, cui benefacitis attendentes (II Petr. 1).* Bene autem singulis tabulis binæ bases supponuntur, ut consensus propheticæ attestationis in omnibus quæ apostoli dixerunt monstretur; vel certæ binæ bases singulis tabulis per duos angulos subjiciuntur, ut, bene sufficientis angulis, tota recte et indeclinabiliter possit tabula consistere: quia omnis evangelici et apostolici sermonis, in prophetis litteris, et initium præsignatum invenitur et finis. Bene eadem bases argenteæ sunt factæ, propter nitorem videlicet verbi cœlestis. *Eloquia enim Domini eloquia casta, argentum igne examinatum terræ. In latere quoque secundo tabernaculi, quod vergit ad aquilonem, viginti tabulæ erunt quadraginta habentes bases argenteas. Binæ bases singulis tabulis supponuntur.* Latus meridianum tabernaculi quod vergebat ad austrum, antiquam illam Dei plebem designat, quæ lucem scientiæ legalis jam dudum accipiens, amore sui conditoris fervere solebat. Porro latus secundum, quod vergebat ad aquilonem cam quæ tenebris ac frigore infidelitatis usque ad tempus Dominicæ incarnationis torpere non destiterat gentium multitudinem figurat: de cujus vocatione pulchre Dominus per prophetam: *Dicam, inquit, aquiloni: Da; et austro: Noli prohibere (Isa. XLIII):* Quod est aperte dicere: *Dicam populo gentium diutius sine fide argenti: Da de tuis filiis qui ad meam fidem confessionis et amoris conveniant. Dicam et plebi Israeliticæ, quæ jam meam lumine cognitionis fruebatur: Noli prohibere gentes in sortem electionis recipi. Dicam Cornelio ac domui ejus: Fidem et baptismum Christi suscipite. Dicam Judæis: Nolite cogere credentes ex gentibus circumcidi, in quibus fonte baptismi consecratis fides et confessio veritatis ad salutem sufficit. Unius autem numeri, mensurarum et factorum, tabulas utrumque latus habuit. Quia nimirum una eademque fides, spes, charitas, utrique populo per apostolos prædicatur, ad una uterque promissa regni cœlestis vocatur. Ad occidentalem vero plagam tabernaculi facies sex tabulas; et rursus alias duas in angulis; et erigantur post tergum tabernaculi.* Josephus scribit de tabernaculo, quod decem cubitos habuerit latitudinis. Scribit etiam quod tabulæ ejus mensuræ quatuor digitorum fuerint a terra suspensæ: ex quo videtur velle intelligi quod tantæ altitudinis factæ fuerint ipsarum bases tabularum. Qui rursus de hoc quod modo proposuimus capitulo ac de relictis tabularum ita dicit: *Posterioris autem parietis novem cubitos sex tabulæ faciebant, quibus conjunctæ sunt aliæ duæ tabulæ ex medio cubito sex: quas angulares posuerunt, ad instar aliarum*

tabularum. Singulæ vero tabulæ annulos habebant aureos, per exteriores frontes eminentes, velut quibusdam radicibus confixos, per ordinem ad invicem per circuitum respicientes, et per eos deaurati vectes immissi, unoquoque habente magnitudinem cubitorum quinque, erantque ad conjunctiones tabularum, intrabatque caput vectis uniuscujusque in alio vectis capite, velut in modum cochleæ. Et post tergum parietum in longitudine positorum erat ordo per tabulas omnes vadens, quo per uncinos utriusque parietis latera continebantur, incastrationibus factis et immissis ad invicem; quod propterea sic exquisitum est, ut neque a ventis moveretur, neque alia causa tabernaculum conturbaret, sed immobile secura quiete servaretur. Hæc de litteræ textu Josephus. Verum juxta allegoriæ sensus, occidentalis plaga quæ utrumque in se parietem recipiens, ædificium tabernaculi consummat, recte adimpletionem totius universalis sanctæ Ecclesiæ, quæ cum fine hujus mundi perficitur, designat. Ad quam usque fides et operatio recta utriusque populi perseveratura, quasi gemini longitudo parietis pertingit; neque enim creibile est, vel ante tempus Dominicæ incarnationis unquam defuisse qui ex gentibus crederent, vel nunc, quamvis graviter damnatio ob perfidiam populo Judæorum, non esse aliquos ex illis, tametsi paucissimos, qui inter Christianos exsultantes, quotidie credendo ad salutem perveniant. Quod si quis negare præsumpserit, dicamus quod negari nullatenus potest, quod videlicet spirituales utriusque testamenti doctores atque interpretes, qui juxta sermonem Domini *proferant de thesauro suo nova et vetera* (Matth. xiii), usque ad finem sæculi sint in sancta Ecclesia permansuri. Et apte tabernaculum in occidentali plaga consummatur, in qua diem sol claudere, et cuncta solent astra occidere, propter scilicet obitum uniuscujusque electi, vel generalem totius sæculi terminum. Recte de hac plaga tabernaculi in sequentibus dicitur, quoniam mare respiceret. Significat autem Mare Rubrum in quo demersus cum suo exercitu Pharaon, et quo salvatus Israel a Domino ad montem Sinai, ubi tabernaculum faceret, ascendit. Respicit ergo mare plaga occidentalis tabernaculi, cum sancta Ecclesia post operum bonorum perfectionem coronata in Christo libero aspectu intuebitur vitia vel pœnas impiorum, quas ipso juvante cavere fecit, Isaia attestante qui ait: *Quia sicut cœli novi et terra nova, quæ ego stare facio coram me, dicit Dominus, sic stabit semen vestrum et nomen vestrum.* Et paulo post: *Et egredientur et videbunt cadavera virorum, qui prævaricati sunt in me. Vermis eorum non morietur, et ignis eorum non exstinguetur* (Isai. lxxvi). Bene autem plaga tabernaculi occidentalis vel quæ mare respicere dicta est, sex tabulis constabat: vel quia senario numero solet perfectio boni operis exprimi, eo quod Dominus in illo mundi ornatu consummaverit, in illo hominem in primordio creaverit, in illo genus humanum sua passione restaura-

verit; vel quia sex sunt ætates sæculi hujus, in quibus oportet nos bonis operibus perfici, ut ad æternam requiem in futuro et resurrectionis gloriam, pervenire possimus. Nam quod rursum alia *duas* tabulæ exceptis sex primis in angulis jubentur erigi post tergum tabernaculi, quæ venientes ab orientali plaga parietem excipiunt, et occidentalis plagæ parieti conjungantur, ad remunerationem futuræ pertinet vitæ quæ post labores et tempora sæculi hujus sceutura est. Quod bifarie dividitur, in sabbatismum scilicet, hoc est requiem animarum sanctarum post absolutionem corporum, et in gloriam resurrectionis incorruptibilium receptionem corporum. Quæ utraque portio remunerationis, utrique populo communis, nullo unquam fine terminatur. Bene autem de eisdem tabulis subinfertur: *Eruntque conjunctæ a deorsum usque sursum: et una omnes compago reinebit.* Quia nimirum omnis electorum vita, eademque fide et charitate ad cœlestia tendit, in unum eundemque finem divinæ visionis pervenit, in una eademque voce recti dogmatis, omnis sanctorum prædicatorum sermo concordat. Debisceret namque ab invicem compago tabularum, si quod unus propheta aut apostolus dixisset, hoc alius negaret. Verum quod consors fabricam ecclesiæ sermo divinorum eloquiorum erigit, perfecto una omnes tabernaculi tabulas junctura compaginatur: atque ab invicem sejungi non sinit. *Duabus quoque tabulis quæ in angulis ponendæ sunt similis junctura servabitur: et erunt simul tabulæ octo: bases earum argenteæ sedecim: duabus basibus per unam tabulam supputatis.* Angulares tabulæ sunt tabulis parietum per omnia conjunctæ, quia futuræ requiei et immortalitatis gloriam, præsentis nostræ conversationi per fidem, spem et charitatem firmissime connexa est. Imo ideo stabilis et inconcussa præsentis nostræ conversatio perdurat, quia futuræ dona retributionis credit, sperat, diligit. Et hæc autem tabulæ quæ vel perfectionem bonæ naturæ actionis, vel futuræ pro bonis præmia designant actibus, binis singulæ basibus sustentantur, quia hæc quoque omnia ad confirmationem evangelicæ et apostolicæ prædicationis, prophetæ sancti futura esse, consona voce prædixerant. *Facies et vectes de lignis sethim quinque ad continendas tabulas in uno latere tabernaculi, et quinque alios in altero. Et ejusdem numeri ad occidentalem plagam, qui mittuntur per medias tabulas, a summo usque ad summum.* Vectes quinque qui tabulas tabernaculi continent, quinque sunt libri Mosaicæ legis, quorum munimine sancta Ecclesia mirabiliter ab omni tentantium scelorum scleratorumque spirituum impulsione tutatur. Et hoc in utroque latere, quia non solum priorem Dei populum littera legis erudiebat ad fidem et opera bona, sed etiam nos novi tempore testamenti Deo servientes eadem littera spiritualiter intellecta majoris gratia dulcedinis et in præsentis ad fidem operationemque virtutum instituit et in futuro ad spem perpetuæ remunerationis accendit. Eiusdem quoque numeri vectes ad occidentalem pla-

gam sunt, quia ipsam quoque completionem boni A de arca egressus nec reversus eos qui post baptismum operis, quando ad præmia futura de carne egredimur, ad apostasiam decidunt; ramus olivæ per columbam illatus in arcam, eos qui foris quidem, hoc est inter hereticos baptizati sunt; sed quia pinguedinem castitatis habent, per gratiam sancti Spiritus in unitatem catholicam merentur introduci. Columba de arca egressa, neque ultra reversa eos qui carne soluti, ad liberam lucem patriæ cœlestis pervolant, nequam amplius ad labores terrenæ peregrinationis redituri. Circumdantur itaque auro vectes lignorum sethim, cum firmissima sacræ Scripturæ testimonia per interpretationem mysticam his et hujusmodi sensibus cœlestibus ac spiritualibus probabunt esse per lucida. *Et eriges tabernaculum juxta exemplum, quod tibi in monte monstratum est.* Exemplum tabernaculi Moysi in monte monstratum est, quia commemoratus est in secreto cum Domino, vidit sublimem angelicæ puritatis et immortalitatis vitam. Ad cujus instar, humanam in terra conversationem, in quantum mortalibus imitari possibile fuit, instituere videbatur. Erigitur autem tabernaculum juxta exemplum quod illi in monte monstratum est, quando electi quique, ad imitationem angelicæ puritatis quam ipse in occulto contemplari meruit, opus animumque componunt. Hactenus de pariete templi meridiano, septentrionali et occidentali, prout Dominus dedit, expositum est. In sequentibus autem, etiam orientale latus qualiter sit compositum, monstratur. Sed prius Scriptura de medio pariete, qui sancta sanctorum a priore tabernaculo dividebat, intimandum judicavit. Sequitur :

Ipsasque tabulas deaurabis, et fundes eis annulos aureos, per quos vectes tabulata contineant. Tabulæ tabernaculi deauratæ præfulgeat, cum omnis vita, omnino sermo sanctorum prædicatorum lucem præmonstrat sapientiæ cœlestis, nihilque in eis aliud quam virtutum decus aspicitur. Annulli autem aurei per quos vectes tabulata continebant, ipsam vitæ cœlestis beatitudinem designant, quæ propter suæ B gloriam claritatis recte auro, propter æternitatem recte circulo comparatur. Unde et Apostolus de illa : *Reposita est, inquit, mihi corona justitiæ (II Tim. iv).* Quinque autem circulos singulæ habebant tabulæ, non quia quinquepartita est distinctio patriæ cœlestis, sed quia eadem perpetua claritas, et clara perpetuitas regni illius in Genesi, eadem in Exodo, eadem in Levitico, eadem in libro Numerorum, eadem in Deuteronomio scripta continetur. Et quinque annuli aurei singulis tabernaculi tabulis erant infixi, quia corda justorum multum dilatata per amorem in omnibus legis Mosaicæ libris, non solum correctionem operum, sed et perpetuam supernæ retributionis lucem legunt. *Et fundes eis, inquit, annulos aureos, per quos vectes tabulata contineant.* Vectes per annulos aureos tabulata continent, cum verba sacri eloquii per promissionem regni cœlestis statum sanctæ Ecclesiæ confirmant, ut eo minus perturbationes mundi timeat, quo certius stabilitatem perpetuæ remunerationis didicit. Bene autem de eisdem vectibus subditur : *Quos operies laminis aureis.* Laminis quippe aureis vectes operiuntur, cum verbis divinæ legis quæ esse juxta litteræ sensum fortia videntur, atque ad confirmandam vitam fidei aptissima, superior intellectus, id est evangelica charitate præfulgidus, inesse monstrabatur. Ut enim exempli gratia unum testimonium ponam, cum legimus historiam sancti Noe, quomodo diluvium quod impios delevit, mirabiliter cum suis in arca servatus evaserit, patet omnibus in eo quod Deus diligens justitiam et odio habens iniquitatem pios noverit de tentatione eripere, impios vero justa distinctione punire : ideoque talis lectio, instar vectium impubilitium, tabernaculum Domini continet, quia mentes fidelium verbis infictæ veritatis, ab incurso tentationum præmunit. Verum quasi vectes lignei laminis vestiuntur aureis, cum hæc eadem lectio per spirituale intelligentiam sacratoribus plena mysteriis ostenditur, cum arca Ecclesiam catholicam, aqua diluvii baptismum significare dignoscitur, munda et immunda animalia, spirituales et carnales quosque in Ecclesia, ligna arcæ levigata et bituminata, doctores gratiæ fidei roboratos. Corvus

ad apostasiam decidunt; ramus olivæ per columbam illatus in arcam, eos qui foris quidem, hoc est inter hereticos baptizati sunt; sed quia pinguedinem castitatis habent, per gratiam sancti Spiritus in unitatem catholicam merentur introduci. Columba de arca egressa, neque ultra reversa eos qui carne soluti, ad liberam lucem patriæ cœlestis pervolant, nequam amplius ad labores terrenæ peregrinationis redituri. Circumdantur itaque auro vectes lignorum sethim, cum firmissima sacræ Scripturæ testimonia per interpretationem mysticam his et hujusmodi sensibus cœlestibus ac spiritualibus probabunt esse per lucida. *Et eriges tabernaculum juxta exemplum, quod tibi in monte monstratum est.* Exemplum tabernaculi Moysi in monte monstratum est, quia commemoratus est in secreto cum Domino, vidit sublimem angelicæ puritatis et immortalitatis vitam. Ad cujus instar, humanam in terra conversationem, in quantum mortalibus imitari possibile fuit, instituere videbatur. Erigitur autem tabernaculum juxta exemplum quod illi in monte monstratum est, quando electi quique, ad imitationem angelicæ puritatis quam ipse in occulto contemplari meruit, opus animumque componunt. Hactenus de pariete templi meridiano, septentrionali et occidentali, prout Dominus dedit, expositum est. In sequentibus autem, etiam orientale latus qualiter sit compositum, monstratur. Sed prius Scriptura de medio pariete, qui sancta sanctorum a priore tabernaculo dividebat, intimandum judicavit. Sequitur :

CAPUT XV.

De velo quod dividebat sanctorum et sanctum sanctorum, et de columnis ipsius, et de propitiatorio ponendo super arcam; nec non et de tentorio in introitu tabernaculi suspendendo, et columnis ejus, vectibusque illius qui ab angulo usque ad angulum perveniebant.

Facies et velum de hyacintho et purpura, et cocco bis tincto, et bysso retorta opere plumario, et pulchra varietate contextum, quod appendes ante quatuor columnas de lignis sethim (Exod. xxvi). Verum hoc quod tabernaculum dividebatur medium, ita positum refert Josephus, ut viginti quidem cubiti longitudinis ad priorem domum, decem vero pertinerent ad secundam. Quod per omnia mensuris templi quod postea factum est, a Salomone liquet esse conveniens. Quod cum esset sexaginta cubitorum longitudinis et viginti latitudinis, tertiam longitudinis partem, id est, viginti cubitos ad interiorem domum, hoc est sanctum sanctorum habebat separatam, ita ut longitudo et latitudo ejusdem domus interioris una esset. Sic ergo tabernaculi pars interior, longitudinem et latitudinem similem, hoc est denorum habebat cubitorum. Quod idem velum figuratiter exprimat, Apostolus ad Hebræos manifeste declarat, ubi et hoc pariter exponit ad sensum allegoricum, quare in priore quidem tabernaculo, semper introirent sacerdotes sacrificiorum officia consummantes, in secundo autem semel in anno

solus pontifex, non sine sanguine, quem offerebat pro sui et populi ignorantia (*Heb. ix*). Velum hoc cælum interpretatur. Quod autem in priore tabernaculo quotidie per annum introibant cum sacrificiis sacerdotes, super hujus vitæ statu edisserat, ubi sancti Domino sine intermissione famulantes, quotidianos suæ fragilitatis erratus sine quibus esse in hac vita nullatenus possunt, quotidianis bonorum operum victimis, quotidianis lacrymarum suarum libaminibus, quasi veri sacerdotes Dei et christi ejus, expiant. Summum vero sacerdotem, qui semel in anno sancta sanctorum cum sanguine victimarum ingrediebatur, ipsum intelligit esse pontificem magnum, cui dictum est: *Tu es sacerdos in æternum, secundum ordinem Melchisedech*. Qui semel oblatum pro peccatis nostris, ipse sacerdos et hostia per proprium sanguinem in ipsum cælum intravit, ut appareat nunc vultui Dei pro nobis. Quod autem idem velum de hyacintho et purpura et cocco bis tincto, et bysso retorta pulchra varietate contextum est, quis non videat etiam juxta litteram pulchritudini cælestis congruere visionis? Si enim decorem flammæque astrorum, si multifariam nubium speciem, si ipsam irim consideras mille trahentem varios adverso sole colores, nonne videris tibi multo plures ac pulchriores, quam velo tabernaculi intextæ sunt, inditas cælo colorem notare picturas? Quatuor autem columnæ ante quas appensum est hoc velum, cælestium sunt potestates agminum, virtutibus quatuor eximii præclaræ, de quibus et supra diximus, hoc est fortitudine, temperantia, prudentia, justitia: quæ quidem virtutes, aliter in laboribus et ærumnis vitæ hujus a nobis, aliter in cælis servantur ab angelis et animabus sanctis. Ibi namque regnantia præsens videtur esse subditum justitiæ. Est et hoc immortalis omnino justitiæ; nullum bonum Deo præponere vel æquare, prudentiæ; Deo firmissime coherere, fortitudinis; in illo defectu noxio delectari, temperantiæ. Hic autem quod agit justitia in subveniendis miseris, quod prudentia in præcavendis insidiis, quod fortitudo in perferendis molestiis, quod temperantia in coercendis delectationibus pravis, non ibi erit, ubi nihil erit omnino mali. Bene autem hæ columnæ de lignis sethim sunt factæ, vel quia spiritus angelici incorruptibiles natura et immortales sunt conditi, vel quia absque peccato conditi, intemeratam suæ conditionis puritatem semper custodiunt. De quibus apte subditur: *Quæ ipsæ quidem deauratæ erunt, et habebunt capita aurea, sed et bases argenteas*. Deauratæ quippe sunt columnæ ante quas appenderetur velum, quia positæ intra velum cæli virtutes angelorum, summæ claritatis sunt gratia vestitæ. Capita habent aurea, quia mentem qua reguntur habent præsentia divinæ cognitionis ac visionis illustratam. Habent et bases argenteas, quia omnis eorum natura in hoc quasi fundamento specialiter subsistit, ut laudes hymnorum suo conditori decantent, ut voluntatem ejusdem conditoris nobis adhuc in terra peregrinantibus quasi extra velum positis, suis con-

civibus narrent. *Inseretur autem velum per circulos, intra quod ponens arcam testamenti, quo sanctuarium et sanctuarii sanctuaria dividuntur*. Circuli qui neque initium habere neque finem videntur, nonnunquam in Scriptura sacra pro æternitate poni solent. Et apte velum quo cælum figuratur, per circulos suspensum esse perhibetur. Vel quia in æterno erat consilio divinitatis; quando mundus crearetur, in quo primum atque eximium locum habet natura cælestis, vel quia ita factum est firmamentum cæli, ut nunquam ejus factura solvatur. Nam quia Dominus ait, *Cælum et terra transibunt* (*Matth. xxiv*), de cælo est æthereo accipiendum. Intra hoc autem velum posita est arca testamenti, quia mediator Dei et hominum homo Christus Jesus, qui solus paternorum est conscius arcanorum, post passionem suam resurrectionemque a mortuis, super cælos cælorum ascendens sedet ad dexteram Patris. Hoc velo sanctuarium et sanctuarii sanctuaria dividuntur, quoniam Ecclesia quæ ex angelis sanctis et hominibus constans, partim adhuc peregrinatur in infimis, partim æterna patria regnat in supernis, adhuc cives suos dirimente velo cæli habet ab invicem segregatos. *Pones et propitiatorium super arcam testimonii in sancto sanctorum*. Apte propitiatorium super arcam positum esse dicitur, quia ipsi mediatori Dei et hominum, specialiter a Deo Patre donatum est ut esset propitiatio pro peccatis nostris. Unde etiam Paulus dicit: *Jesus Christus qui mortuus est, imo qui et surrexit, qui est ad dexteram Dei, qui etiam interpellat pro nobis* (*Rom. viii*). *Mensam extra velum, et contra mensam candelabrum in latere tabernaculi meridiano. Mensa enim stabit in parte aquilonis*. Mensa et candelabrum tabernaculi temporalia Dei beneficia designant, quibus in præsentem reficimur et illuminamur, ut his interim confortati et adjuvi, crescente gratia meritorum, ad panem angelorum in cælis manducandum, et ad videndam veram mundi lucem intrare valeamus. Quæ sunt ambo extra velum, quoniam in hac solummodo vita vel Scripturis sanctis ac doctoribus, vel cæteris redemptionis nostræ sacramentis opus habemus, in futuro autem sæculo ubi Dominus palam de Patre annuntiabit nobis, id est, palam Patrem ostendet nobis. Diximus autem supra, quia latus tabernaculi meridianum, antiquam Dei plebem significaret, quæ prior lucem divinæ cognitionis, prior fervorem divinæ dilectionis accipit. Pars vero septentrionalis ejusdem tabernaculi, congregatam de gentibus Ecclesiam, quæ diutius in tenebris et in umbra mortis remanserat, indicaret. Unde recta distinctione etiam candelabrum quod in parte australi collocatur, potest gratiam quæ priori populo data est, insinuare. Mensa vero quæ in parte aquilonis stabat, ea quæ nobis sunt donata Dei beneficia, designare. Recte candelabrum contra mensam positum esse dicitur, quia nimirum Scriptura legis et prophetarum per omnia ad gratiam Evangelii respicit, huic videlicet testimonium perhibens, et per hanc se sensu spirituali revelandam

esse significans. *Facies et tentorium in introitu tabernaculi, de hyacintho et purpura coccoque bis tincto, et bysso retorta opere plumario.* Expleta narratione de velo, quod sanctuarium et sanctuarii sanctuaria dividebat, redit exponere de orientali latere sanctuarii, quod intermississe ad tempus videbatur, cum cætera ejus latera, australe videlicet, septentrionale et occidentale, describeret. Tentorium ergo in introitu tabernaculi pulchra colorum varietate contextum, primitivæ est decus Ecclesiæ, diversis virtutum floribus glorificum. De quibus scribit Lucas : *Quia multitudinis credentium erat cor unum et anima una; et non erat separatio in eis ulla; nec quisquam eorum quæ possidebat, aliquid suum esse dicebat, etc.* (Act. iv). Inerat namque ei hyacinthus, quia cœlestia cogitare, cœlestem in terris vitam ducere solebat. Inerat purpura, quia mori parata pro Christo. Inerat coccus bis tinctus, quia Dei et proximi dilectione flagrabat. Inerat byssus retorta, quia continentia carnis et castitate gaudebat. *Et quinque columnas deauratis lignorum sethim, ante quas ducatur tentorium.* Columnæ quibus tentorium suspendebatur, sancti sunt doctores, de quibus Lucas consequenter adjungit : *Et virtute magna reddebant apostoli testimonium resurrectionis Jesu Christi Domini nostri* (Ibid.). Quorum mens quanto robustius ipsa ad superna erigitur, tanto firmius docendo, et alios ad amorem supernorum sufficit attollere. Sicut enim apostoli et apostolici viri per tabulas recte possunt designari propter latitudinem vel doctrinam, qua cunctes in mundum universum prædicant evangelium omni creaturæ; vel claritas, quia non solum usque ad amicos, sed usque ad diligendos etiam ipsos extendunt inimicos. Et orationibus ac beneficiis prosequendos eos qui se odio habent, ita etiam propter inexpugnabile cordis robur et intentionem ad cœlestia semper erectam, non inconvenienti vocabulo, et factura columnarum, figurantur, Apostolo attestante qui ait : *Jacobus, Cephas et Joannes, qui videbantur columnæ esse* (Galat. ii). Quæ nimirum columnæ bene quisque sunt factæ, propter totidem libros legis, quos necesse est ut sancti doctores suæ verbo prædicationis communiant. Et maxime qui primitivam instituerunt Ecclesiam, quæ ex Hebræorum populo congregata sola Mosaicæ legis auctoritate noverat institui, cum necdum evangelica et apostolica per orbem scriptura effulgeret. Bene eadem columnæ de lignis quidem sethim fieri, auro jubentur operiri, ut insinuentur prædicatores sancti, et firmitate cordis intus integri, atque in nullo deficientes, et operum claritate forinsecus hæc debere conspicui. Vel certe columnæ lignorum sethim deaurantur, cum iidem doctores, fortitudinem suæ actionis, divino semper adjutorio protegendam docent, cum in omnibus quæ faciunt, gloriam Patris qui in cælis est requirunt, cum in universis quæ loquantur, Christum sonare gaudent dicentes : *Non enim nosmetipsos prædicamus, sed Jesum Christum Dominum nostrum* (II Cor. iv). De

A quibus apte subditur : *Quarum capita aurea et bases æneæ.* Aurea quippe capita illum designant, de quo dicit Apostolus : *Et omnia constant in ipso; et ipse est caput corporis Ecclesiæ, qui est principium et primogenitus ex mortuis* (Ephes. v). Neque incongruum videatur per quinque capita columnarum, unum caput Ecclesiæ Christum figurari. Tot enim fuere capita, quot columnæ. Quia nimirum idem ipse Dominus Christus, omnium sanctorum caput, in se quidem ipso manens semper æqualis atque indivisibilis, sed singulis quibusque electis, gratiam sui Spiritus pro accipientium capacitate dividens. Unde non solum omnium generaliter Ecclesiæ, verum etiam specialiter unicuique membrorum ejus, licet illud propheticum cum fiducia proclamare : *Nunc autem exaltavit caput meum super inimicos meos.* Cujus nimirum capitis significantiæ convenit apte quod eadem capita columnarum, non deaurata ut columnæ et tabulæ, sed aurea fieri jubentur. Quia sancti quidem omnes, participes sunt facti Spiritus sancti et gratiæ cœlestis. *Ipsæ autem plenas erat gratiæ et veritatis.* Et sicut præcursor suus de illo aiebat : *Non enim ad mensuram dat illi Deus Spiritum. Pater enim diligit Filium, et omnia dedit in manu ejus* (Joan. i). Bases autem æneæ, prophetæ sunt, quorum attestazione apostolorum sermo confirmatur. Et bene æneæ : vel propter insuperabilem mentis propheticæ fiduciam, vel quia sermo eorum senescente sive transeunte mundo, nulla unquam vetustate potest consumi. *Neque enim venit solvere legem aut prophetas, sed adimplere* (Matth. v). C Sane quia de orientali plaga loquimur, videtur opportunum commemorare aliqua de expositione vectis illius singularis, quem ab angulo tabularum ad angulum usque parietis alterius porrectum esse ac totum parietum constantiam, ne vi et impulsu procellarum concuti, atque huc et illuc posset inflecti, continere jam diximus. Scriptum est in sequentibus sacræ historiæ, ubi omnia quæ Dominus imperarat, Moyses explevisse narrat : *Fecit quoque vectem alium, qui per medias tabulas ab angulo usque ad angulum perveniret.* Hic ergo vectis a prima tabularum summitate usque ad alterius lateris summitatem, per decem cubitos latitudinis tabernaculi protentus esse credendus est, capite utroque firmiter tabulis impositis, ut per hoc et ea tabernaculi plaga, quæ non tabulis sed columnis constabat, non minus fixa quam cæteræ vento licet impellente, persisteret. Cujus vectis si etiam sacramentum scire desideras, ipsum absque omni ambiguitate Redemptorem nostrum figurate denuntiat. Qui quasi ab angulo usque ad angulum pervenit, quia plebe Judaica quam prius elegit, sese ad salvandam etiam gentium multitudinem propitiatus extendit. Unde merito sicut in prophetis lapis angularis, ita etiam in lege vectis angularis potest recte nuncupari. Lapis videlicet angularis, propter templum quod de lapidibus vivis Deo construitur : vectis vero angularis, propter tabernaculum quod ei de lignis imputribilibus, hoc

est de animabus electorum, corruptionis labe carentibus, ædificatur.

CAPUT XVI.

De altari holocausti et vasis ejus.

Facies et altare de lignis sethim, quod habebit quinque cubitos in longitudine et totidem in latitudine, id est quadrum, et tres cubitos in altitudine (Exod. xxvii). Hoc altare, quod proprie holocausti vocabatur, corda electorum designat, quæ ad offerenda Deo sacrificia honorum operum, in ipsis sunt dono consecrata. Quod apte de lignis sethim fieri præcipitur, quia munda et incorrupta decet esse corda et corpora, in quibus spiritus Dei habitat. Habet quinque cubitos longitudinis, et totidem latitudinis, cum fidelis quisque, omnes sui corporis sensus, in longitudine patientiæ, et in latitudine charitatis exercere satagit, ut omni suo visu, auditu, gustu, olfactu et tactu, semper se divino meminerit mancipatum esse servitio, juxta illud Apostoli: *Sive manducatis, sive bibitis, sive aliud quid facitis, omnia in gloria Dei facite (I Cor. x).* Habet tres cubitos altitudinis, cum eadem corda electorum, per fidem, spem et charitatem, ad cælestia tendunt. *Cornua autem per quatuor angulos ex ipso erunt: et operies illud ære.* Quatuor angulos habet altare holocausti, quia per quatuor mundi plagas sancta dilatatur Ecclesia, quæ propter unum cor et animam totius credentium multitudinis recte factura unius designatur altaris. Ex quo videlicet altari cornua sunt quatuor, cum quatuor virtutum sæpe dictis, justorum corda muniantur. De quibus in laude sapientiæ dicitur: *Sobrietatem enim et prudentiam docet, et justitiam et virtutem, quibus utilius nihil est in vita hominibus.* Hæc cornua ex ipso altari producuntur, cum munita virtutum fideles non specie tenus et ad faciem hominum ostentant, sed ex intima sui cordis radice teste generant. Cornua sunt quatuor per quatuor angulos altaris, cum in omnibus mundi terminis, Ecclesia virtutum potentia spirituali, cunctis hostium insidiis inviolabilis persistit, imò ipsa cunctis se impugnantibus fortior efficitur. Quod videlicet altare operietur ære, cum virtus cœpta fidei, perseveranter usque ad finem firma tenetur. Quia enim æris metallum longo solet tempore incorruptibile durare, recte per hoc virtus valet perseverantiæ designari. Si quem vero movet juxta litteram, quomodo ligna altaris tanto igne vicino incombusta permanere potuerint, accipiat beati Hieronymi de hac quæstione responsum. Altaris, inquit, ligna quæ de lignis paradisi sunt, non cremantur igne vicino, sed puriora redduntur. Nec mirum hoc sanctuario et interioribus templi, et altari thymiamatis credere, cum etiam amianton ligni genus est, vel ligni habens in se similitudinem, quanto plus arserit, tanto mundius veniat.

Faciesque in usus ejus lebetes ad suscipiendos cineres; et forcipes atque fuscinulas, et ignium receptacula, omnia vasa ex ære fabricabis. Vasa altaris diversa, vel diversas fidelium personas, vel certe

A multifarias ipsorum actiones, sive cogitationes in famulatum sui conditoris dispositas, accipere debemus. Et quidem primo lebetes ad suscipiendos cineres facere præcipitur. Cinis autem hostiarum, quod in magno mysterio debeat accipi, testatur cinis vitæ rufe aspersus, qui etiam Apostolo teste inquinatos sanctificabat ad emundationem carnis. In quo ipse præfiguratum intelligit sacramentum Dominiæ passionis tempus, et actionem passionis Christi designat. Quia ergo omnia sacrificia et victimæ quæ incendebantur in altari, vel passionem Domini, vel devotionem sanctorum ejus flamma charitatis ardentem figurate denuntiant, merito cinis holocaustorum, vel consummationem Dominiæ passionis, vel certe perfectionem exprimit virtutis justorum, cum tollitur in Dei servitium per ignem sancti Spiritus oblatus, ipsa jam bona opera finire, et ad percipienda operum præmia in æternam vitam rapi, meruerint. Quod ut manifestum fiat, videamus quid de cineribus holocausti Moyses dicat. *Hæc est lex holocausti: Cremabitur in altari tota nocte usque mane. Ignis ex eodem altari erit. Vestieturque sacerdos tunica et feminalibus lineis; tollensque cineres quos vorans ignis exussit; et ponens juxta altare, spoliabitur prioribus vestimentis; induasque alius, efferet eos extra castra, et in loco mundissimo usque ad favillam consummi faciet. Ignis autem in altari semper ardebit.* Holocaustum ergo cremabitur in altari, cum in corde cujuscumque electi, qui seipsum totum et carne videlicet et corde Deo voverat, opus bonum fervecite charitatis igne patrat. Quid tota sit nocte usque mane, cum quis toto vitæ hujus tempore, usque dum raptus e corpore, futuri mane sæculi videre meruerit, bonis insistere non cessat operibus. Ignis ex eodem altari erit, quia illa solum charitate quam Ecclesiæ suæ Dominus per Spiritum sanctum tribuit, ardere debemus. Denique filii Aaron, qui ignem alienum Domino offerre, et non eum qui semel de celo datus est voluerunt, mox igne cœlesti perempti sunt. Quia nimirum quicunque opera cœlestia non cœlestis intentione mercedis, sed temporali intuitu favoris aut commodi faciant, sententia iræ cœlestis feriuntur. *Vestietur sacerdos tunica, et feminalibus lineis.* Sacerdos qui offert holocaustum, Dominus est, quia in nobis ipse ignem suæ charitatis accendere, ac per hunc hostias bonæ nostræ actionis sibi acceptabiles facere, consuevit. Et hæc faciens vestitur lineis indumentis, quia ut nos ad opera virtutum excitet, exempla nobis suæ incarnationis, puritatis et mortis proponit: quæ per lignum significari posse sæpius dictum est. Tollit autem idem sacerdos cineres quos vorans ignis exussit, et ponit juxta altare, cum Dominus finem laboriosis operibus imponit: neque justos de hac vita raptos, ultra pro vita æterna certare, sed coramam justitiæ in vita æterna jubet accipere. Ponens etenim cineres juxta altare spoliabitur prioribus vestimentis, cum ad memoriam justis quæ fecerant bona reducere, non eis amplius habitum suæ passionis imitandum ostendit.

dit, sed induitur aliis vestimentis : illis videlicet, de quibus in Evangelio dicit ipse : *Amen dico vobis, quod vincet se, et faciet illos discumbere (Luc. xii)*, id est, ad æternam se remunerationem præparabit, et illos in æterna faciet quiete refoveri. Indutus aliis vestimentis, efferet cineres extra castra, cum paratus ad remunerandum laborem electorum suorum Dominus, quidquid boni gesserant, jam in illa facit vita videri hinc ablatum. Nec ab re est loco extra castra posito, vitæ perpetis ingressum figurari, cum et Dominus dicat : *Per me si quis introierit, salvabitur : et ingredietur et egredietur, et pascua inveniet. Et Psalmista : Dominus custodiat introitum tuum, et exitum tuum (Psalm. cxx)*. Introitum videlicet in hæc Ecclesiæ vitam; exitum vero in illam ubi pascua inveniuntur æternæ satietatis. Non ergo inapte locum extra castra positum, in illa intelligimus vita : præsertim cum ibi locus mundissimus esse dicatur, quod in hac vita fieri nullatenus posse, perspicuum est. Locus ergo mundissimus extra castra, ipse est animus justorum ex hac vita sublatorum, et in alia vita gaudantium : in quo videlicet loco, cinis holocausti usque ad favillam consumitur, cum ita ibi operum honorum merces redditur, ut labor omnibus ad integrum consummetur. Et quia cessante operum labore honorum, ipsa charitas per quam operabantur nunquam cessabit, imo flagrantior exardescet, cum ipse quem diligimus in æternam videbitur, recte subditur : *Ignis autem in altari semper ardebit. Et paulo post : Ignis iste perpetuus nunquam deficiet de altari*. Consummatum ergo usque ad favillam holocausto, ignis nunquam de altari deficiet, quia absumpto perfecte omni genere laborandi, sola charitas perpetuo nunquam extinguenda flagrabit. Hæc de lege holocausti latius diximus, propter lebetes altaris, qui ad suscipiendos cineres hostiarum fieri jubebantur. Lebetes ergo cineres sanctos suscipiunt, cum fideles quique, vel exempla ac sacramenta dominicæ passionis ad custodiam sui pia mente retractant, vel certe exitum præcedentium justorum diligenter aspiciant; qui magnis pro Domino elaborantes agonibus, nunc cursu consummato, de percepto jam brevio sine fine lætantur. Post lebetes autem, forcipes atque fuscinule, et ignium receptacula fieri sunt iussa. Forcipes ad emendandum altaris ignem fieri debere, erodendum est. Unde recte per eos sancti prædicatores designantur, qui ignem in nobis charitatis, quasi in altari Dei accendere, suis exhortationibus solent. Namque hi velut gemine dente forcipis, ad hunc ignem accendendum utiuntur in altari componunt, quando consonis utriusque testamenti nos paginis instituant, et eloquia veritatis, in nostro corde, quibus amplius ad æternorum desideria inflammemur, collocant. Vel certe forcipe, duplici videlicet instrumento, sacerdotes ignem altaris emendant, cum in omnibus, quæ docent prædicatores sancti, virtutem nobis geminæ charitatis infundere, et hujus gratia nos ardere simul et lucere, præcipiunt. Fuscinule

A quæ Græcè vocantur *ercagræ* ad hoc in ministerio habebantur altaris, ut carnes victimarum per eos de caldarius coctæ proferrentur, atque ad esum eorum qui his erant reficiendi afferrentur. Quorum usus æque sanctorum prædicatorum figuræ congruit : quorum ministerii est animas fidelium verbo fidei rescire : et juxta regulam apostolicæ discretionis, rudibus adhuc disciplinis, rationali et sine dolo lac doctrinæ simplicis adhibere; perfectioribus autem, solidum cibum doctrinæ sublimioris ministrare. Recte fuscinulas facere jubet sacerdotibus Moyses, quibus carnes hostiarum prout oportuerit componant; et alia quidem hominibus, sed mundis edenda offerant; alia vero altaris ignibus consumenda relinquant : quia sunt in verbis Dei nonnulla, quæ nostræ humilitati revelare, ad nostræ epulas refectionis concedere dignatus est. Sunt item alia tantæ profunditatis, quæ sancti Spiritus solummodo scientiæ pateant : nostræ vero capacitatis per omnia mensuram transcendant. Porro ignium receptacula ad hoc deputata sunt, ut per hæc ignis sanctus ab altari holocausti, ad altare thymiamatis vespere et mane ad incensum ponendum deferretur : quæ et ipsa patenter figuram tenent doctorum, qui tanquam ignem de altari holocaustorum ad altare deferant incensi, cum suos docent auditores de virtute semper in virtutem proficere meritisque crescentibus, paulatim ad altiora et interiora divinæ visionis arcana, penetrare. Sed et omnes qui ferventia pietate corda proximorum videntes imitari festinant, quasi receptacula ignium fiunt : quia flammam cœlestis sacrificii quam in fraternis conspiciunt in suis quoque accendere mentibus satagunt. Quæ nimirum cuncta ex ære vasa sunt, cum devotio fidelium perseveranter divinis curat obscurare præceptis, vel certe cum hoc quod ipsa recte agit, proximis quoque agendum, clara voce sedulæ exhortationis insonat. *Craticulam quoque in modum retis æneam : per cujus quatuor angulos, erunt quatuor annuli ænei, quos ponet subter arulam altaris : erit namque craticula usque ad altaris medium*. Altare quidem totum cavum fieri præceptum est, ut in sequentibus manifestius edocetur. Sed in medio sui habens craticulam, per totum in modum retis distinctam, in quam victimarum carnes comburendæ imponerentur, et subter eam arulam, in qua compositis lignis, arderet ignis semper ad devoranda superposita holocausta paratus. Erat enim contra arulam ostium in pariete altaris orientali, unde vel ligna ad delendum ignem immitti, vel carbones et cineres possent egeri : quod in pictura Cassiodori senatoris, cujus ipse in expositione Psalmorum meminit, expressum vidimus. In qua etiam utrique altari, et holocausti videlicet et incensi, pedes quatuor fecit : quod utrumque cum, sicut et tabernaculi et templi positionem, a doctoribus Judæorum didicisse putamus. Habet ergo altare Dei in medio sui craticulam ad suscipienda holocausta paratam : quia præparant electi locum Domino, in intimo sui cordis affectu, ubi devotas ei

cogitationes collicent. Habet arulam subter craticulam, in qua ligna et ignem holocaustorum suscipiat, quia eadem ipsa electorum corda receptaculum in se præparant auditui verborum cælestium, quibus calefacti, imo et inflammati per donum sancti Spiritus, grata Deo reddant vota cogitationum piarum. Ligna namque arule altaris sacerdos imponit, cum doctor quisque desiderantibus atque inbianter quærentibus fidelium mentibus, sanctarum testimonia Scripturarum, quibus amplius in fide ac dilectione confirmetur, ingerit. Addit et ignem lignis, cum intellectum verbi atque efficaciam piæ operationis, a Deo quærendum edocet. Ardentque ligna in altari, cum charitas Dei diffunditur in cordibus nostris, per Spiritum sanctum qui datus est nobis. Atque hoc igni superpositum consumitur holocaustum, cum univæra qua bene agere disposuimus, donante gratia sancti Spiritus, per virtutem dilectionis Deo acceptabilia redduntur. Unde bene craticula, quæ holocausta gerat, instar retis fieri præcipitur, quo per crebras illius aperturas ignis suppositus ad consummandas omnes hostiarum partes, libere penetret. Sic etenim, sic et omnia necesse est, ut nequaquam obduremus corda nostra, neque obseramus more Pelagianorum adversus gratiam Dei, sed diligenter aperiamus ea, et quasi plurimis simul patefactis januis, seduli deprecemur, ut per omnia quæ inchoamus, vel agere desideramus bona, quia per singula victimarum ejus frusta, sua nos misericordia illustret, et in amore ipse suum accendere dignetur. Quatuor autem annuli ænei, qui per totidem angulos altaris fieri jubentur, quatuor sunt evangeliorum libri, qui apte annulis assimilantur, quia perpetuam auditoribus suis coronam vitæ promittunt. Apte ænei sunt: quia *in omnem terram exivit sonus eorum* (*Psalm. xviii*). Apte per quatuor angulos altaris positi: ut Ecclesiam fidelium per omnes mundi plagas diffusam, verbo fidei et veritatis confirmet. Apte subter arulam altaris infixi: ut animos humilium munimine suæ consolationis allevent. *Facies et vectes altaris de lignis sethim duos, quos operies laminis æneis*. Vectes quibus altare portabatur doctores sunt, qui Ecclesiam sanctam quasi portare solent, dum fidem ac sacramenta veritatis, vel eis qui nesciebant prædicantes, vel in eis qui jam noverant et acceperant, confirmantes roborant. Qui quoniam non sua prædicant, sed ea quæ sunt Jesu Christi, non indoctas fabulas secuti, sed cognitam cælesti oraculo virtutem Domini nostri mundo notam faciunt, apte vectes ut portare queant altare, mittuntur in circulos. Vectibus namque altare Domini per circulos portare est sanctis doctoribus corda fidelium per verba Evangelii, quæ nec cælo et terra transeuntibus præteribunt, exhortando erigere. Duo sunt autem vectes: ut utrique populo, et Judæo videlicet et gentili, verbum prædicetur: quod ipsum sequentibus quoque verbis astruitur, cum subinfertur: *Eruntque ex utroque latere altaris ad portandum*. Erunt enim doctores qui Judæum, erunt qui gentili-

larem in unam eandemque si ei gratiam consensore et opere advocent. Vel certe ex utroque latere altaris ad portandum erunt vectes, cum mentes fidelium sancti prædicatores, et in prosperis, et in adversis inconcussam tenere virtutum constantiam docent; ne aut hæc blandiendo extollant, aut illa terrendo conturbent. *Non solidum sed inane et concavum intrinsecus facies illud*. Idcirco altare non solidum sed inane et concavum flori præceptum est, ut copiosum haberet locum, ubi vel ignem sacrosanctum, et ligna ad ignem vel holocausta quæ igni erant consumenda reciperet, in cujus exemplum et tu si vis esse altare Dei, exinani teipsum, et vacua ab omni cogitatione rerum mundanarum: quatenus vitæ ligna verborum cælestium et hostiæ virtutum, locum possint habere sufficientem; capiasque flammam sancti Spiritus, quæ eadem hostiæ Domino consecrentur, et ad finem perfectionis firmam producantur: ubi apte in conclusione subjungitur: *Sicut tibi est monstratum in monte*. Ita altare cavum et mane fieri jubetur, sicut Moysi in monte monstratum est: quia sicut angeli ac spiritus justorum in cælis, vacui a peccatis, et pleni sunt pietatis ac justitiæ, ita et nos in terra pro modulo nostro, declinare a malo, et facere bonum debemus.

CAPUT XVIII.

De atrio tabernaculi, et columnis ejus ac vectibus.

Facies et atrium tabernaculi, in cujus plaga australi erunt tentoria de bysso retorta (*Exod. xxvii*). Sicut Sancta sanctorum eam quæ in cælis est, sanctæ Ecclesiæ partem designat, et prius tabernaculum, perfectam fidelium vitam in hoc duntaxat sæculo commorantium typice denuntiat, ita atrium tabernaculi, quod dexterius erat, prima incipientium rudimenta demonstrat. Unde bene tentoria ejusdem atrii de bysso rotorta erant facta: quia prima incipientibus curam impendenda est, ut illecebras carnis simul et spiritus refrenent, juxta illud Apostoli, quo de filii adoptionis loquens, adjecit: *Hus igitur habentes promissiones charissimi, mundemus nos ab omni inquinamento carnis et spiritus* (*II Cor. vii*). Retorquetur autem bysso, ne facile possit dissolvi: cum non solum carnis luxuria restringitur, verum etiam tota ejus memoria ab intimo corde radicitus evellitur. *Centum cubitos unum latus tenebit in longitudine: et columnas viginti cum basibus totidem æneis, quæ capita cum cælaturis suis habebunt argentea*, et rel. Constat numerum centenarium qui in computo digitorum de læva transfertur in dexteram, nonnunquam in Scripturis vitæ cælestis habere figuram: quæ sicut dextera lævæ, ita merito vitæ præfertur præsentī. Cujus nimirum numeri frequens in divinis litteris mysterium reperitur. Centum ergo cubitos habet latus tabernaculi in longam: quia universi qui ad membra ecclesiæ pertinent, necesse est pro æterna in cælis vita, laborem in se patientiæ et continentiæ temporalis assumant. Columnæ autem quibus hæc tentoria suspenduntur in altum, doctores sunt sancti qui suorum corda auditorum, a terre-

stribus contagiis extracta, ad cœlestia desideranda sustollunt, et hæc quasi vestem Domini diligenter extendunt, ne quid his inesse duplicitatis valeat, sed simplici ac munda intentione, coram Domino velut tentoria byssina niteant. Quæ videlicet columnæ æneæ fuere, sed argento vestitæ, ut in sequentibus manifestus dicitur. Æneæ quidem, propter perseverantiam virtutis, sive propter sonum ipsius prædicationis. Argento autem vestitæ, quia non aliud quam verbum Dei sonant, cuius sæpe claritas argento figurari, non aliud vivendo in actibus, quam observantiam divinarum monstrat eloquiorum. Non solum inargentatæ erant, sed et capita tota habebant argentea: quod proprie doctorum est, totos se verbis sacræ Scripturæ subijcere, hisque animum corpusque meditando, prædicando, operando mancipare. Quid autem in basibus columnarum æneis aptius, quam initium sapientiæ timorem Domini intelligere debemus, de quo et filius Sirach ait: *Radix sapientiæ est, timere Deum (Eccli. 1)*. Ubi et pulchre subiunxit: *Rami enim illius longævi*, quia nimirum germina virtutum multifaria, quæ timore Dei tantquam opus et cælaturæ columnarum de basibus prodeunt, nunquam fructu suæ mercedis carèbunt. Quare autem viginti fuerint columnæ in uno latere atrii, supra jam expositum est: ubi ejusdem numeri tabulæ in uno latere tabernaculi, sunt fieri præceptæ.

Similiter in latere aquilonis per longum erunt tentoria centum cubitorum; columnæ viginti, et bases æneæ ejusdem numeri, et capita earum cum cælaturis suis argentea. Eadem de latere aquilonis repetuntur, quæ jam de latere australi erant præmissa: quia utriusque testamenti præcones, consono nos ore ad cœlestia erigunt: tametsi cæremonias sacramentorum habuerunt, pro temporum ratione differentes. *In altitudine vero atrii quæ respicit ad occidentem, erunt tentoria per quinquaginta cubitos, et columnæ decem, basesque totidem, etc.* Latitudo atrii quæ ad occasum respicit solis, ubi terminato labore diurno roetis sopora gratia succedit, merito tempus significat illud, quando cessante post mortem vita actuali, quies electorum et merces æterna sequitur. Denique illi, qui in vinea summi patrisfamilias operabantur, cum sero esset factum, præmia sui perceperunt laboris. Recte occidentale latus atrii tentoria habebat per quinquaginta cubitos, et columnas decem. Quinquagenarius namque numerus, consuete insignificationum in lege quinquagesimum, qui libertati, quieti et remissioni totus erat congregatus: propter quod et Jubileus vocari præceptus est. Jobel namque dimittens aut mutatus interpretatur. Denarium quoque numerum, constat eadem superna præmia designare: ubi humana natura in utraque sua substantia immortaliter sublevata, in divinæ præsentia visionis lætatur. Deus namque trinitas est; corpus nostrum ex quatuor elementis subsistit. Interior homo noster ternario numero comprehenditur, cum ex toto corde, tota anima, tota virtute, Deum diligere jube-

mur. *In ea quoque atrii latitudine quæ respicit ad orientem, quinquaginta cubiti erant.* Ea latitudo atrii quæ ad orientem respicit, primordium bonæ nostræ conversationis, quæ a fide incipit significat, quæ propter primam cœlestis gratiæ perceptionem, recte ad orientem respicere dicitur, juxta illud beati Zachariæ: *Visitavit nos oriens ex alto. Illuminare his qui in tenebris et umbra mortis sedent (Luc. 1)*. In qua nimirum plaga, quinquaginta cubiti erunt: quia in ipso mox ingressu conversationis, omnes qui catechizantur, remissionem peccatorum et requiem sperare docentur æternam; quorum tamen continuo alia specialis distinctio subinfertur, quæ ad unum eundemque, sine bene considerata, refertur. Sequitur: *In quibus quindecim cubitorum tentoria, lateri uno deputabuntur, columnæque tres et bases totidem; et in latere altaris erunt tentoria cubitos obtinentia quindecim, columnæ tres, et bases totidem.* Quindecim namque quæ septenario et octonario numero constant, recte gaudia designant vitæ æternæ: quæ a sabbatismo incipiens animarum, in resurrectione corporum perficitur. *In introitu vero atrii fiet tentorium cubitorum viginti, ex hyacintho et purpura, coccoque bis tincto, et bysso retorta, opere plumarii. Columnas habebit quatuor cum basibus totidem.* In introitu atrii quatuor sunt columnæ: quia non nisi per fidem et sacramentum evangelii, quæ quatuor libris continentur, unitatem sanctæ Ecclesiæ, quis ingredi poterit. Unde pulchre in ipsa Ecclesia mos antiquus inolevit, ut his qui catechizandi, et Christianis sunt sacramentis initiandi, quatuor evangeliorum principia recitentur; ac de figuris et ordine eorum, in apertione aurium suarum solerter erudiantur, quo sciant exinde ac meminerint, qui et quot sunt libri, quorum verbis maxime in fide veritatis debeant erudiri. In quo introitu, tentorium quoque fieri cubitorum viginti præcipitur, qui est numerus idem quaternarius quinquies ductus. Quinque autem sunt notissimi corporis nostri sensus, visus videlicet, auditus, gustus, olfactus et tactus. Bene ergo in introitu atrii tentorium viginti cubitorum in quatuor columnis suspenditur, quia omnes qui sanctam Ecclesiam intrant, ad regulam Evangeliorum, fidem suam pariter et actus componere debent; ut continentibus ab illecebris carnalibus cunctos sui corporis sensus divinis subjugent imperiis. Non solum enim hoc tentorium quatuor columnis sublevatur, sed et ipsum in longitudine sua, quinarium numerum per quatuor multiplicatum habet, cum quilibet humiles ac pii auditores ad fidem venientes, non solum Evangelii verbis imbui, verumetiam evangelicam ipsi agere vitam desiderantes, cunctos sui corporis sensus in obedientiam charitatis expendant. Recte autem hoc introitu atrii tentorium, non sicut in reliquo atrio de bysso retorta, sed de quatuor sit coloribus nobilissimis, hyacintho scilicet et purpura, coccoque bis tincto, et ipsa bysso retorta opere plumarii: quia pulchra quidem his qui catechizantur Ecclesiæ facies exterius fulget, sed

multo præclarior ejus dignitas ac virtus apparebit his qui eam per sacramentum baptismatis ingredi merentur. Qui videlicet colores opere plumarii sunt invicem variati, cum unaquæque virtus fidelium, vicinarum sibi virtutum societate, et velut quadam consanguinitate, amplius clarescit: quamvis etiam singuli colores præfati singulis electorum possint convenire personis. Quia enim aliquis alius cœlestia speculari meretur, hyacinthus est; alter, quia plura propter justitiam palitur, purpura est; hic, quia ferventiore in Deum et proximum dilectione flammescit, cocceus bis tinctus est; ille, quia specialiter integritate carnis virginalis albet, byssus retorta est.

Omnes columnæ atrii per circuitum vestitiæ erunt argenti laminis, capitibus argenteis et basibus æneis. Diligentius ea quæ dixerat inculcat, ut sedulo lectorem admoneat, neminem inter doctores veritatis, columnas videlicet atrii cœlestis, posse computari, qui non instar æris invincibilem inter adversa patientiam habere didicerit, non se cœlestium et observantia et annuntiatione verborum, undique velut argenti laminis munire atque exornare curaverit, non se omni subjectione præceptis divinis quasi argenteo capite supponere studuerit, non in timore Dei velut ænea basi stabilire consueverit.

In longitudine occupabit atrium cubitos centum, in latitudine quinquaginta: altitudo quinque cubitorum erit. Centum cubitos longitudinis habet Ecclesia, quia ultra suas elevat ad bona opera propter vitam æternam. Quinquaginta latitudinis, quia requiem sperat sempiternam, in gratia Spiritus sancti, quæ quinquagenario numero voluit designari, cum Pentecosten, id est, quinquagesimam Paschalis festivitatis diem, suo adventu consecrare dignatus est. Altitudo quinque cubitorum est juxta numerum sensuum corporis nostri, quia tunc recipiet unusquisque propria corporis sui prout gessit, sive bonum, sive malum.

Cuncta vasa tabernaculi in omnes usus ejus et ceremonias, tam paxillos ejus quam atrii, ex ære facies. Vasa tabernaculi in omnes usus ejus et ceremonias preparata, homines sunt Ecclesiæ in diversis meritis gradibusque Domino deservientes; quæ vasa cuncta fieri jubentur ænea, illius nimirum, ut sæpe dictum est, figura mysterii, ut quisquis pulsatur adversis, perseveret in finem: ne promissam sibi salutem desidia perdat: sive ut fidem quam didicit, etiam inimicis oblectantibus, palam confiteri non metuat: sed et amicis dona, quæ percepit, sedulus insonare meminerit. Æs namque sonorum et naturæ diu durabilis est. Paxilli autem quos dicit tabernaculi sive atrii, ad hoc erant facti, ut infixi columnarum summitatibus, foris eminent, et impositis sibi velorum sive tentoriorum funibus, sic ea levantes a terra, suspenderent: quorum factura et positione, non absurde ipsa doctorum potest lingua designari, quæ prædicando audientium corda tangit ac tangendo sublevat. Funibus etenim solet aliquoties

Scriptura sacra designari. Unde scriptum est: Funiculus triplex difficile rumpitur (*Eccle. iv*), quia nimirum Scriptura quæ historico, allegorico, morali consuevit sensu interpretari, nulla hæreticorum sive paganorum valet perversitate corrumpi. Ipsa enim tentoria sive vela ut recipere funes possent habere necesse est in superioribus suis ansas sive circulos, quibus iidem funes immittentur. Et ut si vis tentorium Dei fieri, præpara in corde tuo receptaculum sermonibus ejus, quo possis ad superna suspendi. Imponantur vero paxillis columnarum funes tentoriorum, ut sic expansa atque in altam elata, pulchritudinem tabernaculi compleant. Committant sancti prædicatores fidelium cordibus eloquia divina: eosque per hæc ad exemplum sui ab infimis erigi commoneant, expansa funibus ac sublevata vela sive tentoria, decus sui operis mirificam, quod involuta nequiverant, cunctis longe lateque demonstrent.

CAPUT XVIIII.

De oleo offerendo ex arboribus olivarum, ad luminaria instruenda in candelabro tabernaculi.

Præcipe filiis Israel, ut offerant tibi oleum de arboribus olivarum purissimum, piloque contusum, ut ardeat lucerna semper in tabernaculo testimonii extra velum, quod appensum est testimonio; et collocabunt eam Aaron et filii ejus. Disposito ornatu tabernaculi, consequenter etiam lumen lucernæ prævidetur, ut decor ejus admirabilis, sicut interdum lumine solari, ita etiam noctu lucernalibus flammis illustretur; nec unquam in domo Dei aliquis tenebrarum locus, aliqua umbrarum possit hora suppetere. Juxta vero mysticos sensus quid significet lumen lucernæ, Dominus in Evangelio declarat qui cum per parabolam dixisset: Neque accendunt lucernam, et ponunt eam sub modio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus, qui in domo Dei sunt (*Matth. v*), mox aperte subjunxit: Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona. Lucerna ergo hæc in domo Dei, opera sunt justorum, quæ mentes intuentium suis exemplis illuminant. Verum diligentius intuemdam, quod ut lucerna semper in tabernaculo Dei possit ardere, filii quidem Israel oleum offerre, Aaron autem et filii ejus, ipsam lucernam collocare jubentur. Quæ est hæc distinctio, ut ad nutriendam populus oleum offerat lucem in domo Domini, et sacerdotes lucernam componant, nisi forte hoc figurate imperatur, ut fideles et religiosi auditores, prompta ad obediendum fidei corda afferant: doctores vero, eis ignem verbi cœlestis quo et illuminentur ad cognoscendum, et inflammantur ad diligendum Deum, prædicando ministrant? Notandam autem, quod non indifferenter oleum offerre filii Israel, sed cum distinctione, oleum de arboribus olivarum præcipiuntur, et insuper additur, purissimum piloque contusum. Sicut nec ignis alius qui de cœlo descendit, vel in lucernis sanctis ardere, vel in altari Dei debet accendi. Sanctus enim spiritus disciplinæ effugiet fictum. Offerant ergo

filiis Israel oleum ad lucernam Dei non qualecunque, sed de lignis olivarum, et hoc purissimum pilo- que contusum. Offerant boni auditores spiritualibus doctoribus, conscientiam puram et charitatis gratiam secundam, pilo- que sedulæ probationis ab omni nequitæ commistione permundatam, quæ sola videlicet intentione placendi et serviendi Domino, verba ejus audire delectet. Offerat Aaron cum filiis suis, ignem non alienum, sed desuper missum ad accendendam lucernam : sicut etiam ad consumenda holocausta ac redolenda thymiamata. Prædicent verbum doctores non suum, sed Domini, protestantes cum fiducia. Non enim sumus sicut plurimi, adulterantes verbum, sed ex sinceritate, sed ex Deo, sicut coram Deo in Christo loquimur. Hoc igne utantur ad illustranda cognitione fidei corda audientium : hoc, ad perficienda ac Deo consecranda holocausta honorum operum suorum; hoc, ad accendenda thymiamata orationum sanctarum. Bene autem dicitur : Ut ardeat lucerna semper in tabernaculo testimonii, quia nunquam in sancta Ecclesia lux prædicationis, nunquam debet humilitas auditorum pura, quæ hanc libenter excipiat, imo et solerter inquirat, deesse. Bene additur : Extra velum quod operansum est testimonio. Non enim intra velum cæli opus habemus lucerna scripturarum, ubi arca est Domini, et cherubim gloriæ propitiatorum obumbrant, id est, agmina cælestis militiæ, gloriam incarnati filii Dei, quem posuit Deus propitiationem pro peccatis nostris, consona voce prædicant. Bene

A sequitur : Et collocabunt eam Aaron et filii ejus. Quia non omnium est sacramenta fidei prædicare in populo, sed eorum solummodo, qui et castitate fidei, et executione boni operis, ad filios summi sacerdotis, Domini videlicet et Salvatoris nostri, pertinere probantur. Bene autem adhuc subditur. Et usque mane luceat coram Domino. Cum enim transacta nocte sæculi hujus, mane futurum sæculi claruerit, de quo dicit Propheta, *Mane astabo tibi et videbo* (*Psalm. v*), non jam ultra lucerna librorum indigemus, apparente et illustrante nos vera luce mundi, de quo dicit et Propheta : *Vobis autem timentibus nomen meum, oriatur sol justitiæ. Perpetuus erit cultus per successiones eorum a filiis Israel* (*Mal. iv*). Quomodo enim juxta litteram perpetuus esse poterit cultus officii sacerdotalis, ubi et ipsi in sacerdotium et tabernaculum in quo gerebatur, et populus cui gerebantur, jam dudum esse cessaverunt? Unde constat hoc in sancta Ecclesia verbum esse complendum, ubi succedentibus sibi per ordinem doctoribus simul et auditoribus veritatis, nunquam deerunt spirituales filii Israel, qui in domum Domini dona pietatis offerant, et filii Aaron, id est, veri sacerdotis nostri, qui illis lucem verbi ministrent : donec completo sæculi hujus statu, et ipso quoque tabernaculo Dei toto, id est universa electorum multitudine ad regnum cælestis translata, non erunt ultra, qui ab hominibus erudiantur homines, cum sit *Deus omnia in omnibus*.

LIBER QUARTUS.

CAPUT PRIMUM.

De ædificatione Aaron et filiorum ejus in sacerdotium constituendorum.

Applica quoque ad te Aaron fratrem tuum cum filiis suis de medio filiorum Israel, ut sacerdotio fungatur mihi Aaron, Nadab et Abiu, et Eleazar et Ithamar (*Exod. viii*). Descripta factura tabernaculi, consequenter sacerdotes qui in eo ministrent ordinantur, quorum quidem ordinatio et habitus, recte Ecclesie sacerdotibus congruit : ita ut omne, quod illic in ornatu vestium clarum extrinsecus fulgebat, hoc intellectum spiritualiter, in ipsis sacerdotum nostrorum mentibus altum intus emineat; hoc in eorum actibus præ cæteris fidelium meritis, foris gloriosum clarescat. Unde apte præcipitur Moysi, ut applicet ad se Aaron fratrem suum cum filiis de medio filiorum Israel, ad fungendum sacerdotio coram Domino. Necesse est enim, ut quicumque ad majorem in sancta Ecclesia gradum promovendi sunt, majore mentis industria, sese ad legem Dei applicent, id est divinorum observantiæ mandatorum, solertiore præ cæteris animo copulentur. Hoc est enim eos qui sacerdotio functuri sunt de medio filiorum Israel, ad Moysen applicari : præules ac

doctores sanctæ Ecclesiæ, communem vitam electorum, singulari mentis culmine transcendere, et familiari inspectione quid lex generaliter omnibus electis, quid vero paucis perfectioribus specialiter loquatur, attendere : ut altiori excellentia meritorum ad altiora possint præmia pervenire. Nam quod fratrem suum Moyses cum filiis in sacerdotium ordinare præcipitur, quid nobis aliud mystice commendat, nisi quod omnes qui officium doctoris sortiuntur, tanto debent studio et amore meditationi divinæ legis adherere, ut quasi gemina ei videantur cognitione conjuncti? Neque hoc quod primi filiorum Aaron post ordinationem cum ignem alienum offerrent coram Domino, igne cælesti perierant, a significatione miserabilis nostri temporis abhorret ubi nonnulli sacerdotum ac doctorum loco potiti quod dictum quoque grave ac lugubre satis est, dum ignem cupiditatis igni supernæ dilectionis anteponunt, igne supernæ ultionis absumuntur; quorum perpetua damnatio, temporalis est filiorum Aaron morte figurata, quamvis excellentioris figura mysterii, quomodo tabernaculum cum ornatibus ac vasis suis, sanctam designat Ecclesiam, pulcherrima virtutum sive personarum fidelium varietate distin-

ctam. Ita etiam summus ejusdem tabernaculi sacerdos figuram tenet veri pontificis Jesu Christi, qui semetipsum obtulit oblationem et hostiam Deo pro nobis, in odorem suavitatis; qui et jure potest frater Moysi vocari. Quis enim amplius alteri frater est fœdere connexus, quam Christus Moysi; legi, gratia, Novum Testamentum Veteri?

CAPUT II.

De veste sacerdotali Aaron et filiorum ejus.

Faciesque vestem sanctam fratri tuo in gloriam et decorem, et loqueris cunctis sapientibus corde, quos replevi spiritu prudentiæ, ut faciant vestes Aaron, in quibus sanctificatus ministret mihi (Exod. xxviii). Vestes sanctæ Aaron quas illi Moyses fecit, opera sunt justitiæ et sanctitatis, quæ Scriptura sacræ legis rectoribus habenda commendat, quorum et in his qui præcessere in Christo exempla quæ imitentur, ostendit. Sapientes autem corde, quos ad faciendas easdem vestes, Deus spiritu prudentiæ replevit, ipsi sunt prophætæ et apostoli, cæterique doctores veritatis, qui nobis apertissime, quomodo vivere sacerdotes, et ministri altaris, qualiter docere debeant, sive exemplo suæ actionis, seu verbo exhortationis, ostendunt. Quibus est illud Apostoli ad Titum: *Oportet enim episcopum sine crimine esse, ut Dei dispensatorem, non superbum, non iracundum, non vinolentum, non percussorem, non turpis lucri cupidum, sed hospitalem, benignum, sobrium, justum, sanctum, continentem, amplectentem eum, qui secundum doctrinam est fidelem, sermonem (Tit. i).*

CAPUT III.

De factura superhumeralis.

Hæc autem vestimenta erunt, quæ facient: Rationale et superhumeralis, tunicam et lineam strictam, cidarim et balthœum. Facient et vestimenta sancta Aaron fratri tuo et filiis ejus, ut sacerdotio fungantur mihi, accipientque aurum et hyacinthum, et purpuram, coccumque bis tinctum, et byssum (Exod. xxviii). Quomodo hæc singula facta sint, plenius in sequentibus explicatur. Rationale autem pectoris habitus, superhumeralis est humerorum tunica et linea stricta, id est, camisia, totum corpus operiunt. Cidarim caput ornat, balthœum utrumque tunicam simul et superhumeralis, artius ad corpus aptat. Quibus sex indumentis, inferius septimum jungitur et octavum: feminalia videlicet linea, ad cooperiendam carnem turpitudinis, et lamina aurea super cidarim, quæ titulo nominis Domini, cæteris altior omnibus, eminebat. Linea autem stricta dicitur, quoniam adhærebat corpori, et ita arcta erat astrictiis maniciis, ut nulla ei omnino ruga innesset. Descendebat autem usque ad crura: unde et Græce poderis, id est, talaris vocabatur.

His octo generibus vestium pontifex tempore sacrificii solebat indui, e quibus erant quatuor et minoris ordinis sacerdotibus concessa: feminalia videlicet, linea tunica, et balthœus et cidarim. Dicebat enim ut quo majore quis gradu esset insignis, eo pluribus et jam virtutum actibus admirandus fulgeret. Cuncta

autem fiunt de auro pretiosisque coloribus, quia nihil vile ac sordidum in sacerdotis ore vel opere debet apparere; sed cuncta quæ agit, universa quæ loquitur, omnia quæ cogitat, et coram hominibus præclara, et in conspectu interni arbitri oportet esse gloriosa. Quod dictum est, *Et pones in utroque latere superhumeralis, memoriale filiis Israel, nunc quoque pontifex in superhumerali nomina gestat patriarcharum, cum doctor quis sive præsul Ecclesiæ, in omnibus quæ agit patrum præcedentium facta considerat, atque ad eorum imitationem vitam dirigere, et onus evangelicæ perfectionis ferre satagit. Quæ videlicet nomina patrum apte in lapidibus pretiosis sculpi jussa sunt. Lapidibus quippe pretiosis, opera virtutum sunt spiritualium; habetque sacerdos in humeris lapides pretiosos, et in eis nomina patrum inscripta, cum et ipse claritate honorum operum cunctis admirandus existit, et eandem claritatem non a se noviter inventam, sed antiqua sibi patrum auctoritate traditam esse, docuerit. Duplici autem ratione hæc in humeris portat, ut et ipse præceptis dominicis humiliter subditus incedat, et auditoribus suis semper cœlestia, sive sua, sive patrum exempla quæ sequantur, proponat. Aptè etiam iidem lapides includi auro atque circumdari jubentur. Auro namque vel intellectus ut supradictum est, vel certe charitas insinuat, quia sicut aurum metallis, ita charitas virtutibus præstat cæteris. Includuntur vero auro lapides et circumdantur pretiosi, cum operati virtutem adeo puro undique verum intellectu circumspicitur, ut nil in eis vitiorum latere, nil remanere sordidum permittatur, cum ipsæ virtutes ita vinculo charitatis continentur, ut nulla rerum mutabilitate, a suo statu decidere, nunquam de habitu sacerdotis, torpente mentis custodia valeant prolabi.*

Bene autem sequitur: *Portabitque Aaron nomina eorum coram Domino, super utrumque humerum ob recordationem. Sacerdos namque ob recordationem nomina patrum super utrumque portat humerum, cum diligenter omni hora, præcedentium sanctorum vitam perpendens, et in adversis et prosperis virtutum semper ornamento est munitus; quatenus juxta vocem Pauli, per arma justitiæ a dextris et sinistris gradens, cum ad sola quæ altiora sunt nititur, in nullo delectationis infirmæ latere flectatur. Facies et uncinos ex auro, et duas catenulas ex auro purissimo, sibi invicem coherentes, quas inseres uncinis. Uncinos quos dicit, in supremis erant angulis superhumeralis fabre affixi. Catenulæ autem quas subjungit, non in ipso superhumerali, sed potius in rationali, hoc est in superioribus ejus angulis, per annulos aureos videntur fuisse annexæ; ut cum indueretur pontifex, catenulæ quæ de rationali pendebant, possent cum uncinis superhumeralis annecti, quatenus utraque sibi mutuo firma positione coherent; scriptum namque apertius est in posterioribus: *Fecerunt in rationali et catenulas sibi invicem coherentes, de auro purissimo, et duos uncinos, totidemque annulos aureos.**

Porro annulos posuerunt in utroque latere rationalis, e quibus penderent duæ catenæ, quos inseruerunt uncinis, qui in superhumeralis angulis eminebant. De quorum figura melius in rationalis expositione tractabitur.

CAPUT IV.

De factura rationalis.

Rationale quoque iudicii facies opere polymito, iuxta texturam superhumeralis, ex auro hyacintho, et purpura, coccoque bis tincto, et bysso retorta. Quadrangulum erit et duplex. Mensuram palmi habebit, tam in longitudine, quam in latitudine (Exod. xxviii). Opere polymito, opere multifario dicitur. Sicut autem in superhumerali operum perfectio, ita in rationali iudicii, quo pectus sacerdotis tegebatur simul et ornabatur, cordis et cogitationum ejus castitas exprimitur. Et bene post superhumerali, rationale sequitur iudicii, ut cum ante homines quos innocens manibus apparuerit, multo magis in conspectu summi iudicis mundus corde assistere contendat, omni agens industria, ut quidquid foris erga proximos agat aut iudicet, totum ex regula internæ rationis probatum, ac suo conditori placitum fulgeat. Item rationale iudicii sacerdos in pectore ferre præcipitur, quia debet rector subtili semper examine, bona malaque discernere, et quæ vel quibus, quando vel qualiter congruant, studiose cogitare. Duplex autem factum est rationale, ut facilius lapidum pondus sustineret. Sed hæc duplicatio rationalis, in legalis pectore sacerdotis, typice nos admonet, ut rationem nostri examinis, et invisibilis intus arbiter probet, et nunquam humana foris existimatio, merito contemnet. Quod autem mensuram palmi habebat per quadrum, conatum infatigabilem ac perpetuum piæ intentionis ostendit. Qui enim palmo aliquid metitur, summo utique conamine dispansis digitis manum extendit, ut possit mensuram qui querit, plene et absque scrupulo dubietatis tenere. Unde merito sicut per manum operatio, ita per palmum exprimitur ipsa inflexibilis contentio bonæ operationis, dum suam quisque dexteram in universa que valet insignia virtutum, dilatate satagit. Ponesque in eo quatuor ordines lapidum. In primo versu erit lapis sardius et topazius et smaragdus. In secundo carbunculus, sapphirus et jaspis. In tertio ligurius, achates et amethystus. In quarto chrysolithus, onychinus et beryllus. Inclusi auro erunt per ordines suos, habebuntque nomina filiorum Israel duodecim. Lætabuntur singuli lapides nominibus singulorum, per duodecim tribus. Hæc gemmarum positio diversarum in rationali, multiplicem variarum virtutum gratiam designat, quæ concordati serie.

CAPUT V.

De tunica superhumeralis.

Faciant autem superhumerali de auro et hyacintho ac purpura coccoque bis tincto et bysso retorta, opere polymito (Exod. xxviii). Quoniam in humeris onera portare solemus, quid superhumerali pontificis, nisi labores honorum operum, quæ jugiter coram Domino

*A ferre debet, ostenduntur? Et apte primo de superhumerali faciendo præcipitur, quia quisquis ad sacerdotium magisteriumque populi Dei promovendus est, primum ejus debent opera cognosci, ut dum hoc quod foris omnibus patet, irreprehensibile paruerit, convenienter ex tempore, et integritas cordis ejus, et fidei sinceritas scrutetur. Fit autem idem superhumerali de auro et hyacintho, ac purpura coccoque bis tincto, et bysso retorta. De auro videlicet, ut ante omnia in habitu sacerdotis, intellectus sapientiæ principaliter emicet. Hinc autem hyacinthus qui aereo colore resplendet adjungitur, ut per omne quod intelligendo penetrat, non ad favores infimos, sed ad amorem cœlestium surgat, ne dum suis incautius laudibus pascitur, ipso veritatis intellectu vacuetur. Auro quoque et hyacintho purpura permiscetur, ut videlicet sacerdotale cor cum summa quæ prædicta sperat, in semetipso etiam suggestiones vitiatorum reprimat, eisque ex regia potestate contradicat; quatenus nobilitatem semper intimæ regenerationis aspiciat et cœlestis regni sibi habitum moribus defendat, quamvis ut superius dictum est, in purpuræ colore, possit ipsa effusio sanguinis pro Christo vel diversarum tolerantia pressurarum intelligi. Ipsa est enim crux, quam sequentes Dominum, quotidie ferre jubemur. Unde merito talis species inter alias in humero sacerdotis refulget, ut ipsum ad patiendum adversa semper doceat esse paratum. Auro autem hyacintho ac purpura, bis tinctus coccus adjungitur, ut ante interni iudicis oculos, omnia virtutum bona ex charitate decorentur, ut cuncta quæ coram hominibus rutilant, hæc in conspectu occulti arbitri flamma intimi amoris accendat. Quæ scilicet charitas, quia Deum ac proximum diligit, quasi ex duplici tinctura fulgescit. Sed cum mens ad præcepta charitatis contendit, restat procul dubio, ut per abstinentiam caro maceretur, unde bis tincto cocco, torta bysso adjungatur. De terra etenim bysso nitenti specie oritur. Et quid per byssum, nisi candens decore munditiæ corporaliter castitas designatur? Quæ videlicet torta, pulchritudini superhumerali innectitur, quia tunc castimonia ad perfectum munditiæ candorem ducitur, cum per abstinentiam caro fatigatur. Potest de cocco qui ignis specie refulget, et hoc non convenienter dici, qui ideo fortasse bis tinctus fieri præceptus sit, quia ignis duplicem habere vim soleat, urendi scilicet et lucendi; cujus naturam imitari præselem, in verbo nimirum doctrinæ salutaris oportet, ut et lucem videlicet scientiæ desiderantibus aperire, et rubiginem peccatorum in contemptoribus curet increpando comburere. *Das oras junctas habebit in utroque latere summatum, ut in unum redeant.* De hoc in sequentibus ita dicitur: *Fecit igitur superhumerali de auro, hyacintho et purpura.* Et paulo post: *Das oras sibi invicem copulatas, in utroque latere summatum.* Ex quo verisimile videtur, quod applicatæ vestes, conjunctæ sibi fuerunt oræ utriusque partis in utroque latere, a sursum usque deorsum, ita ut dimidium*

vestis intueundum oculis foris appareret, dimidium vero aliud interius lateret; sed oræ utrorumque conjunctæ, usque ad extremos angulos ad inferiora descenderent. In quo quid aliud nobis typice intelligendum est, nisi ut eum bona foris opera proximis ostendimus, eadem intus coram Domino integra seruemus: ne unquam vel castitatem puræ cogitationis minor piæ actionis perfectio sequatur, vel perfectionem quæ videtur operis, imperfectioris mentis intentio ex parte solitariam relinquat. Sed quasi duæ oræ superhumeralis sibi invicem copulentur: dum omnia quæ foris bona monstramus, intus pura et simplici intentione Deo placendi gerimus, et hoc in utroque latere superhumeralis, ut inter adversa et prospera concordiam semper actione et cogitatione, conditori nostro serviamus. *Ipsaque textura et cuncta operis varietas, erit ex auro, hyacintho et purpura, coccoque bis tincto, et bysso retorta.* Non in ima parte superhumeralis aurum, in altera hyacinthus, in alia rursum alii atque alii colores fuerunt, sed omnes colores utique per omnia cum auro ipso fuere contexti, quia nimirum in actione sacerdotali, nunquam aliqua magarum virtutum, vel ad horam debet intermiti; sed semper auro sapientiæ lucidus, semper hyacintho spei in superna erectus, semper regni cœlestis purpura, adversus vitiorum, bella magnanimus, semper cocco bis tincto geminæ dilectionis flammans, semper retorta bysso castigatæ carnis sacerdos sive doctor fidelium, debet esse nitidus.

Sumesque lapides duos onychinos, et sculpea in eis nomina filiorum Israel. Sex nomina in lapide uno, et sex reliqua in alio, juxta ordinem natiuitatis eorum, opere sculptoris, et calatura gemmarum sculpeas eos, nominibus filiorum Israel, inclusos auro atque circumdatos: et ponas in utroque latere superhumeralis memoriale filiis Israel. Tres ob causas Aaron nomina patriarcharum inter sacrificia semper in humeris sicut et in pectore portabat, ut videlicet ipse fidem, vitamque patriarcharum meminisset imitari, ut duodecim tribuum quæ de his natæ sunt, in orationibus et sacrificiis memor existeret, ut idem populus scripta in veste præsulis sui patrum nomina videns curaret sedulo, ne ab illorum meritis desciscens, ad errorum contagia declinaret. Ad hoc enim velut disposita, in sacerdotis debet corde semper apparere. Singuli autem lapides singulis patrum nominibus inscribuntur, dum sanctorum vitam rector inspiciens, in quibus maxime virtutum operibus floruerunt, sedula inquisitione scrutatur, et hæc cuncta abditis sui pectoris meditando colligere atque operando proferre satagit. Neque enim sine certi ratione sacramenti, ita utraque vestis lapidibus pretiosis redimita, ac patrum nominum insignita est, ut ipsa nomina in superhumerali quidem duobus lapidibus unius ejusdemque generis, in rationali vero duodecim nominibus diversi generis inscripta sunt; sed quod patres in lapidibus pretiosis, unius atque indissimilis generis sculpti sunt, significat aperte, quod una fides in Deum eadem charitas, communis

spes vite cœlestis, omnium corda patrum replet. Quod vero diversi generis lapidibus iidem scripti sunt, denuntiat figurate, quia multiplex est varietas et gratia bonorum operum, quibus præfata sanctorum fides, spes et charitas confirmata refulget. Quod autem in rationali quatuor ordines fuerunt, et horum singuli quique tres habuere lapides, quid nobis intimatur typice, nisi ut in virtutibus quæ distinguuntur quatuor principales, fidem sanctæ trinitatis non fictam teneamus? Possumus sane in vario decore lapidum, non solum claritatem multifariam sacerdotalis actus et cogitationis, verumetiam spiritualium accipere charismata virtutum ac miracula sanitarum: de quibus ipse Dominus apostolis: *Infirmos, inquit, curate, mortuos suscite, leprosos mundate, demones ejicite (Math. x).* Et iterum: *Signa autem eos qui credunt hæc sequentur: In nomine meo demones ejicient, linguas loquentur novis, serpentes tollent, et si mortiferum quid biberint, non eis nocebit.* Verum sive hoc sive illud, utrumque designant. Recte etiam duo lapides onychini, in superhumerali, eodem duodenario erant patrum numero sculpti, et doctrinam fidentique apostolorum utriusque populi Judæorum videlicet et gentium profuturam esse designarent. Juxta quoque eidem intellectuali Jerusalem, hoc est, Ecclesiæ suæ Dominus per prophetam manifeste promissit dicens: *Ad dexteram enim et ad lævam penetrabis, et semen tuum gentes hereditabit.* Quod autem onyx rubri fertur esse coloris, singulos videlicet habens albis cingentibus zonis quis non videat, quod vel ardorem charitatis, vel lucem designet scientiæ comitante zona castitatis? Cujusmodi lapidibus inscripta patrum vocabula gestat sacerdos, cum exsecutus præcedentium justorum charitati, humilitati, doctrinæ, ceterisque virtutum operibus, jure studium impendit. Et hoc in utroque humero, ut sive Judæus quis seu de gentibus adsit, claritatem semper in doctore veritatis et pietatis per quam ipse ad meliora profecerit, aspecet. *Facies in rationali catenulas sibi invicem coherentes ex auro purissimo, et duos annulos aureos, quos ponas in utraque rationalis summitate, catenasque aureas junges annalis, qui sunt in marginibus ejus, et ipsarum catenarum extreme duobus copulabuntur uncinis, in utroque latere superhumeralis quod rationale respicit.* Ordo operis quantum nobis videtur, hinc etenim fuit. Duo erant uncini supra in duobus superhumeralis angulis impositi, et duo contra annuli in duobus rationalis annulis sursum; e quibus pendebant duæ catenæ aureæ, quæ tempore induendi inserebantur uncinis, qui in superhumeralis angulis eminebant, ut in sequentibus apertius scriptum est: *ut superhumeralis et rationale, mutuo necterentur, quorum superior connexio hucusque scripta est.* Sequitur autem de inferiori quæ erat subtus ascellas, Scriptura ita subjiciens: *Facies et duos annulos aureos quos ponas in summitatibus rationalis, et in oris quæ e regione sunt superhumeralis et posteriora ejus aspiciunt.* Quod dicit, et in oris quæ e regione sunt superhumeralis,

non significat in oris superhumeralis, sed in oris illis, quæ e regione sunt superhumeralis : hoc est in oris rationalis, quæ videlicet ore e regione superhumeralis sunt. Annulli enim ibi qui in ultimis et infimis erant angulis rationalis, habebant contra se in utroque latere superhumeralis æque alios annulos, quibus ipsi vittis ligantibus jungerentur : de quibus subsequenter adjungitur : *Nec non alios duos annulos aureos, qui ponendi sunt in utroque latere superhumeralis deorsum, quod respicit contra faciem juncturæ inferioris, ut aptari possit cum superhumerali.* Contra faciem dicit juncturæ inferioris, quia de junctura superiore quæ erat super scapulas, ante dixerat. Inter quas videlicet juncturas hoc distabat, quod superior his catenulis, inferior vero erat vittis facta ligantibus. Unde apte subjungitur : *Et instringetur rationale annulis suis cum annulis superhumeralis vitta hyacinthina, ut maneat junctura sabrefacta, et ab invicem rationale et superhumeralis nequeant separari.* Non autem putandum est, utrumque indumentum eimul esse terminatum. Nam rationale quod mensuram palmi in altitudine, sicut et in latitudine habuit, non multo amplius quam pectus solum tegere sufficiebat. Superhumeralis autem usque ad cingulum pertingebat, sicut in posterioribus manifestissime ostenditur, ubi scriptum est : Hæc et ante et retro ita conveniebant sibi, ut superhumeralis et rationale mulno necterentur, stricta ad balteum, et annulis fortius copulata, quos jungebat vitta hyacinthina, ne laxefluerent, et a se invicem moverentur. Hæc de ipsa connexionione superhumeralis et rationalis, secundum litteram dicta sunt. Quia vero quod sæpius dictum est, superhumeralis ad operum consummationem bonorum, rationale autem ad significandam cogitationum munditiam pertinet, connexio quæ hæc in alterutrum sociat, recte illam mentis industriam figurate denuntiat, quæ doctorum fidelium intellectu ac fide cum operatione conjungitur. Manet enim junctura fabre facta, ut a se invicem rationale et superhumeralis nequeant separari, quando tanta eruditione toto operum studio præeminet rector, ut nil ex his quæ faciendæ esse cognoverit infectum relinquat, nil ex illis quæ recta facere cernitur per incuriam cordis virtute rectitudinis privet. Defluunt namque indumenta pontificis, et a se invicem moventur, si vel decus operis boni minor cordis custodia sordidat, vel castitatem puræ cogitationis, integritas non sequitur perfectæ actionis. Sed ne hæc ab invicem valeant dissolvi, habeat sacerdos in rationali duas catenulas ex auro purissimo, id est, continuationem castæ et non fictæ dilectionis, cordi suo firmiter affixam, quæ nunquam manus et linguam ipsius ab æquitate puri sensus dissentire permittat. Et bene duas : ut et in his quæ ad divinæ cultum servitutis, et in eis quæ ad fraternæ subsidium necessitatis pertinent, rite ornatus incedat. Et quidem ante opus charitatis per catenulas exprimitur aureas, quia sicut catenula ex plurimis auri virgulis una connectitur, ita chari-

tas ex multifaria virtutum operatione perficitur.

Quas profecto virgulas exponens Apostolus ait : *Charitas patiens est, benigna est. Charitas non amulatur; non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa, non quærit quæ sua sunt, non irritatur, non cogitat malum, non gaudet super iniquitate, congaudet autem veritati. Omnia suffert, omnia credit, omnia sperat, omnia sustinet.* Habeat et annulos aureos, e quibus eadem catenæ pendeant, id est, jugem memoriam perpetuæ et nunquam finiendæ charitatis in cœlesti patria, ex qua solum memoria fieri consuevit, ut continua nobis possint vincula charitatis manere. Habeat duos uncinos superhumeralis angulis eminentes, quibus inserantur catenæ, hoc est, in ipso exordio cujusque bonæ actionis, habeat firmam Deo placendi intentionem, quæ apta sit per omnia suscipiendæ et continendæ in se dilectionis Dei et proximi, ita ut sive secunda seu adversa quæque occurrerint, nunquam saluberrima piæ devotionis retinacula laxet. Hoc est namque sacerdotem in utroque humero uncinos qui catenulas rationalis excipiant, habere; et in prosperis eum, et in asperis rerum eventibus, fixum Deo placendi studium gerere, et hujus intentione studii, in ipsius simul et proximi amore firmari. Inserunt ergo se uncini superhumeralis catenulis aureis, quæ de rationalis summitatibus offeruntur, cum ea quæ mens rationaliter de interna luce charitatis degustabat, mox alacritas bene operandi libenter amplexata, suscipit ne forte citius habitus rationalis pulcherrimus, a pectore sacerdotis relabatur, si non eum accelerans boni operis vicinus qui contineat apprehendat. Subrogantur eisdem catenulis in auxilium, et vittæ hyacinthinæ, quibus uterque sacerdotis habitus ad invicem copuletur, id est, ligaturæ desiderii cœlestis fortissimæ, quæ annulis aureis immissæ, superhumeralis cum rationali constringunt, cum agnita luce patriæ perennis, in illam ineffabilem gloriam suspiramus, utque ad hanc intrare mereamur, concordii semper fide et vita, opere et professione, in tabernaculo præsentis Ecclesiæ Domino servire studeamus. Quod autem superhumeralis strictum erat baltheo, ut in sequentibus ubi pontifex induebatur, apertius indicatur, et superhumeralis, inquit, imposuit, quod stringens baltheo, aptavit rationali : quis non videat, quod custos bonorum operum fidelissima virtus est continentia, de qua Dominus in Evangelio : *Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes (Luc. xii).* Lumbi videlicet præcincti, per continentiam; lucernæ vero ardentes, per operationem virtutum. *Portabitque Aaron nomina filiorum Israel in rationali judicii super pectus suum, quando ingreditur sanctuarium, memoriale coram Domino in æternum.* Semper quidem oportet sacerdotem memoriam patrum in pectore suo ferre, sed permaxime tunc, quando ministratur coram Domino, ad altare ascendit, ut quo sacratius est ministerium, eo solertius toto se semper mundans studio, tota industria mentis exornans et corporis, sanctorum exempla respiciat, horumque sedu-

lus imitator existens, aptum se divinis exhibere curet aspectibus. Item nomina filiorum Israel, Aaron super pectus suum memoriale coram Domino portat in æternum, quando præsul quisque fidelis, nunquam eorum quibus prælatus est, curam intermitit habere, sed vitam jugiter illorum et exhortando, increpando, consolando ipsos confortare, et non confortandam tutandamque Domino crebris in orationibus commendare, satagit. *Pones autem in rationali iudicii doctrinam et veritatem, quæ erunt in pectore Aaron, quando ingreditur coram Domino.* Ideo doctrina et veritas in rationali iudicii, sive litteris impressa, seu in eadem veste indutus, meminisset se studii doctrinæ, ita etiam discipulorum septuaginta duo circa pedes numerum assignatum haberet. Constat enim quia sicut duodenarius apostolorum numerus, episcopalis gradum dignitatis inchoavit, sic discipuli septuaginta duo, qui et ipsi ad prædicandum verbum sunt mis i a Domino, gradum sacerdotii minoris, qui nunc presbyteratus vocatur, sua electione signarunt. Portabat et septuaginta duo tintinnabula aurea, cum totidem malis punicis, ut ostenderet mystice, quod fides et operatio justitiæ universum mundum esset ab errorum tenebris ad veram lucem perductura. Tres namque dies ac noctes, horas habent septuaginta duas, et quia sol justitiæ visibilis omnes mundi partes in LXXII horis supra infraque lustrando, tribus vicibus circuit, apte hic numerus tintinnabulorum et majorum diversitate coloris tunicæ pontificis indutus est, ad docendum figurate, quod sol justitiæ Christus orbem esset illuminaturus universum, eique donum præbiturus, et veræ fidei, quæ in agnitione et confessione sanctæ Trinitatis et bonæ operationis.

CAPUT VI.

De lamina aurea facienda, ad ornandam frontem pontificis.

Facies et laminam de auro purissimo, in qua sculpes opere cælatoris sanctum Domino. Ligabisque eam vitta hyacinthina, et erit super tiaram imminens fronti pontificis (Exod. xxviii). Lamina hæc aurea in fronte pontificis, in qua sanctum Domino, sive sanctum Domini, ut in sequentibus appellatur, sculptum est, sacratius cæteris erat indumentis illius, et merito quia sicut divina potentia cunctis quæ creavit supereminet, ita oportebat ut nomen ejus cæterum pontificis habitum ornatumque transcendens, altius præemineret, et velut cuncta sanctificans, eximiam in eis sedem teneret. Significat autem ipsam professionis nostræ fiduciam, quam in fronte portamus dicentes singuli cum Apostolo : *Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi (Gal. vi).* Et recte hoc unum in toto pontificis habitu de auro est solo factum, ut munditiam cordis sive corporis, in qua mysteria redemptionis nostræ recondere vel gestare debeamus, ostenderet, vel certe auro inscriptum in fronte sacerdos sanctum Domini gestat, ut insinuet mystice, quod ita passionem Domini et Salvatoris nostri, per quam redempti sumus, venerari

et amplecti debemus, ut claritatem in illo divinæ majestatis per quam creati sumus, pariter consistendum esse noverimus : ita mortem assumptæ ab illo humanitatis consistere, ut eandem mox humanitatem, in æternam de morte gloriam resurrexisset fateamur. Sanctum autem Domini quod in lamina sculpi jubetur, nomen ejus sanctum et venerabile significat, quod apud Hebræos quatuor litteris vocalibus scribi solet : hoc est, ה.ו.י.ה. Cujus interpretatio lingua eorum ineffabile sonat : non quia dici non potest, sed quia finiri sensu et intellectu creaturæ nullius potest. Et bene quatuor litteris idem nomen Domini in fronte pontificis erat scriptum, propter videlicet significantiam totidem partium Dominicæ crucis, quam in fronte portaturi eramus, hoc est, supremam, dextram, lævam, infimam. Ligatur autem lamina quæ sanctum Domini continet, vitta hyacinthina, cum tiara pontificis, quando spe celestium præmiorum quam hyacinthus significat, in fide confortamur, et eo arctius vel sacramenta nostræ redemptionis, vel imaginem ac similitudinem nostri conditoris, et redemptionis intemeratam servare contendimus, quo nullum esse aliud salutis iter cognovimus. *Portabitque Aaron iniquitates eorum quæ obtulerint et sanctificaverint filii Israel, in cunctis muneribus et donariis suis.* Portat namque pontifex iniquitates subditorum, id est, exportat et aufert, cum aut eos docendo ad poenitentiam commissorum provocat, aut pro poenitentibus supplicando, gratiam eis justis iudicis conciliat. Facit autem hoc in muneribus et donariis quæ ipsi obtulerint Domino et sanctificaverint cum pro fructibus dignis poenitentis, id est, eleemosynis cæterisque justitiæ operibus quæ fecerunt, poenitentes a reatu scelerum quæ quondam patravissent absolvit. *Erit autem lamina semper in fronte ejus, ut placatus sit eis Dominus.* Si enim lamina nomine Domini scripta semper fuerit in fronte Aaron, placabitur illis Israel Dominus : quia cum doctor ipse fideliter se divino servitio pura mente subdidit, mox etiam subditi exemplis illius ac monitis accensi, et ipsi recte vivere, gratiamque interni inspectoris promereri satagunt. *Stringesque bysso tunicam.* Hæc est tunica interior, quam supra lineam strictam nuncupat. Quare autem linea stricta sit dicta, vel bysso stringi præcipiatur, jam superius expositum est. Et nunc adjiciendum, quia solent milites habere lineas, quas camisas vocant, sic aptas membris et strictas corporibus, ut expediti sint, vel adversum, vel ad prælium dirigendo jaculo, tenendo clypeo, ense librando, et quocumque necessitas traxerit : qualem et Joab habuisse legitur, quando Amasam interfecit : strictam scilicet ad mensuram habitus sui. Ergo et sacerdotes parati in ministerium Dei utuntur hac tunica, ut habentes pulchritudinem vestimentorum, nudorum celeritate discurrant. Hæc autem linea non solum stricta et veris inquirendis, non autem curandis rimandisque sæcularibus negotiis, præceptum sacerdotium fuisse consecratum. *Et gesabit iudicium filiorum Israel in pectore suo, in*

conspectu Domini semper. Sacerdos iudicium filiorum A Israel in pectore suo in conspectu Domini gestabit, cum subditorum causas pro sola interni iudicis intentione discutit, ut nihil se ei humilitatis admisceat in eo, quod divina positus vice dispensat.

CAPUT VII.

De tunica linea et tiara byssina, ac balteo opere plumario factis.

Facies et tunicam superhumeralis totam hyacinthinam (Exod. xxviii). Tunica dicitur superhumeralis cujus pars non minima superhumerali tegebatur, ad distinctionem tunicæ quæ erat interius linea; quarum pariter meminit superior dicens: Hæc autem erunt vestimenta quæ facient: rationale et superhumeralis, tunicam et lineam strictam. Interior autem erat linea sive byssina, quod lini esse genus nobilissimum constat; exterior vero tunica tota hyacinthina nil omnino coloris alterius admittens, cujus specie uniformi, manifeste vita sacerdotis qualis esse debeat, docetur, hoc est, supernis solum desideriis incessanter intenta, et conversationem juxta Apostolum habens in cœlis, ac sui Salvatoris indesideranter expectans adventum. Quæ videlicet tunica sicut et byssina ad pedes usque pertingebat, unde utraque Græce poderis dicta est; ut ostenderetur nil in sacerdotali vita infimum ac sordidum remanere, sed omne quod ageret, quasi æthereo colore speciosissimum, per universa membra ejus, a capite usque ad pedes, gratia virtutum contactam esse debere. Item tunica talari sacerdos tota hyacinthina est vestitus, ut admoneatur opus cœlestis non inchoandum tantummodo, verum etiam usque in finem in eo esse perseverandum omnibus, qui salvi esse voluerint. *In cujus medio supra, erit capitulum, et ora per gyrum ejus textilis, sicut fieri solet in extremis vestium partibus, ut non facile rumpantur.* Capitulum quippe tunicæ hyacinthinæ firmissimam habet oram, et ex sese textam ne facile rumpatur: cum primordium bonæ nostræ actionis, forti radice timoris divini subnixum, contra omnes insidias hostis antiqui probatur esse munitum. Talis namque collum sacerdotis per gyrum vestit et ornat, quando rectori fiduciam loquendi subdit, ac prædicandi cœlestia maxima præbet, hoc est, quod ipse non solum in procurso vite suæ recte vixerit, sed ipsum quoque exordium a relicitudine cœperit. Tunica ergo sacerdotis hyacinthina habet oram in capitulo textilem, sicut in extremis vestium partibus fieri solet, cum doctor quisque egregius, a tanta perfectione opus virtutum incipit, ad quantam quilibet altius diutissime laborans, vix aliquando pervenit, cum tanto timore famulatus, omni hora juxta sermonem Prophetæ, sollicitus ambulat cum Domino Deo suo, quantum alius quis vel moriturus, vel ad iudicium Domini sui ultimum ingressurus vix habere sufficit.

Deorsum vero ad pedes ejusdem tunicæ per circuitum, quasi mala punica facies ex hyacintho et purpura, et cocco bis tincto, mistis in medio tintinnabulis. Deorsum namque ad pedes tunicæ fiunt quasi

PATROL. CVIII.

mala punica et tintinnaoula per gyrum, quando ad tantam excellentiam devotæ Deo conversationis sacerdos pervenerit, ut nil in illo aliud quam splendor et gratia, flosque ut ita dixerim varium bonorum operum videatur: nil ab illo aliud cum os aperuit, quam suavissimus horum sonus audiatur. Quia enim in malo punico multa interius grana uno foris cortice teguntur, recte per mala punica, multifaria virtutum operatio, uno charitatis munimine undique versum tecta designatur. His vero in medio tintinnabula permiscetur, cum neque opus sacerdotis unquam a sonitu verbi quod loquitur discrepat, neque a relicitudine operis, territus adversis, linguæ sonitus dissentit. Ubi pulchre additur: *Ita ut tintinnabulum sit aureum et malum punicum: rursumque tintinnabulum aliud aureum, et malum punicum.* Aurea quippe tintinnabula hyacinthinæ pontificis tunicæ inseruntur, et omni ex parte circumdantur, cum omnis sermo ejus claritatem supernæ lucis resonat; et idem sonitus velut hyacinthinæ tunicæ firme infixus, operum quoque ipsius sublimitate, audientium mentibus commendatur. Fiuntque bina mala circum singula tintinnabula, et circum singula mala, bina tintinnabula, cum et omnia quæ loquitur, bonis confirmantur actibus, atque in auditorum arctius corde figuntur, et universa quæ agit, quam sint rationabilia, discreto sermonis sonitu producuntur. Bene autem sequitur:

CAPUT VIII.

De eo quod Aaron et filii ejus inducantur vestibus sanctis.

Et vestietur ea Aaron in officii ministerio: ut audiatur sonitus quando ingreditur et egreditur sanctuarium in conspectu Domini, et non moriatur (Exod. xxviii). Sacerdos namque ingrediens vel egrediens moritur, si de eo sonitus non auditur, quia iram contra se occulti iudicis exigit, si sine prædicationis sonitu incedit. Quod si Josephi (*Antiq.*) verbis intendere voluerimus quibus dicit, mala in tunica pontificis septuaginta duos fuisse, et ejusdem numeri tintinnabula, congruit hoc figuris mysteriorum, ut sicut in humero, a pectore apostolicum ferre numerum jussus est. Verum etiam ponderis est videlicet ad pedes usque descendens, cum continentia non uti cuilibet membro violenter imposita, sed in toto est corpore delectabiliter consummata. Hæc etenim linea, manus ac brachia debet stringere sacerdotis, ne quid nisi utile faciat; pectus, ne quid inane cogitet; ventrem, ne delicias ultra modum appetens Deum suum gulosus facere præsumat: subjecta enim ventri membra, ne lasciviendo, totam sacerdotalis habitus pulchritudinem corrumpant. Genua ne ab orationis instantia torpeant. Tibias et pedes, ne ad malum currant. Induatur sacerdos primo linea stricta, ut et corpus ab iniquis operibus et a pravis mentem cogitationibus compescat. Accipiat deinde hyacinthinam, ut post descriptionem continentie salutaris, æque corpus et animum, spiritualium virtutum habitu venustet. *Et tiaram byssinam facies.* Tiarâ

namque quæ et cidaris et mitra vocabatur, caput tegebat et ornabat pontificis, ut hoc indumento admoneretur, omnis capitis sensus Deo consecratos habere, ne vol oculi ejus viderent vanitatem, vel aures libentius audiendo, opprobrium acciperent adversus proximum suum, vel os abundaret nequitia, et lingua concinnaret dolum sive etiam cor crapula et ebrietas gravarent, vel olfactus aspersum myrrha, aloë et cinamomo lectum meretricis amplecteretur. Qualiter autem tiara hæc fuerit facta, Josephus docet (*Lib. III, cap. 44*) dicens: Super caput autem gestat pileum in modum parvuli calamaci aut cassidis, quod extenditur supra summitatem capitis, et modice verticis medietatem excedit, et tale est, ut videatur ex lini textura confectum, habens vitas quæ convolutæ sapius connectuntur, ne facile dilabatur. Qui videlicet Josephus huic pileo super additum esse narrat, aliud majus velamen, quod totam capitis superficiem celaret, apte perfectum, ne laborante sacerdote circa sacrificia corruat. Quod tamen cujus esse coloris, non ostendit. Et hæc quidem de minoris sacerdotis; de pontificis vero tiara, hoc modo testatur: Pileum autem similiter operatum habet pontifex, sicut reliqui sacerdotes, et alium consutum ex hyacintho variato. Circumdatur autem ei et aurea corona tribus vicibus facta, supra quam surgit in media fronte, quasi calyculus quidem aureus, similis herbæ quæ apud nos acharo nuncupatur, quam Græci hyosciamon dicunt. Et paulo post descripta ejus mirabili varietate, subintulit dicens: Habet autem florem similem plantagini, et per circuitum tota corona his floribus est cælata, ab occipitio usque ad utrumque tempus. In fronte vero hoc quidem non habet: sed lamina est aurea, quæ sacris litteris Dei nomen habet inscriptum. Hæc quidem de secundo velamine et coronis pontificum aureis, Scriptura sancta tacere videtur. Coronarum vero breviter fecit in sequentibus mentionem dicens: *Fecerunt et tunicas opere textili, Aaron et filii ejus, et mitras cum coronulis suis ex bysso*. Sed de qua materia factæ essent non dixit. Cum enim dicat, et mitras cum coronulis suis ex bysso, poterat intelligi utrasque ex bysso factas esse, si non Josephus coronas esse aureas designaret, qui stante adhuc templo, et legali observantia celebrata, cum esset de genere sacerdotali, facillime potuit modum omnem sacerdotalis indumenti, non tantum legendo, sed videndo cognoscere. Verum sive byssinæ, seu fuerint aureæ coronulæ, cum constet eas factas esse cum mitris, dicamus breviter de figura. Mitras cum coronulis habent sacerdotes ex bysso, qui sic visum, auditum, gustum, olfactum et tactum suum in venustate castimonix custodiunt, ut pro eadem custodia se coronam vitæ quam repromisit Deus diligentibus se, accipere sperent. *Et balteum opere plumario*. De cujus videlicet factura baltei, manifestius in posterioribus scriptum est. Cingulum vero fecerunt de bysso retorta, hyacintho, purpura, ac vermiculo bis tincto, opere plumario. Hoc cingulum, ut Hieronymus ex Josepho scribit, in

similitudinem pellis colubri quam exiit in senectute, sic in rotundo contextum est, ut marsupium longius putes. Textum autem subteminc, cocci, purpuræ, hyacinthi, et stamine byssino ob decorem et fortitudinem, atque ita polymita arte distinctum, ut diversos flores et gemmas, non artificii manu contextas, sed additas arbitreris. Habebatque latitudinem iv digitorum, quo cingulo proprie pontifex utebatur; et in eo tunica hyacinthina simul et superhumeralis stringebatur. Nam in sequentibus aperte de conjunctione superhumeralis et rationalis est dictum: Hæc et ante et retro ita conveniebant sibi, ut superhumeralis et rationale mutuo necerentur stricta ad balteum, et annulis fortius copulata, quos ingebat vita hyacinthina ne laxæ fluerent, et a se invicem moverentur. Nulli autem dubium, quin balteus sive cingulum, cui superhumeralis astringebatur, tunicam hyacinthinam, quæ et superhumeralis tunica vocabatur, cingebat. Cuncta etenim quæ hucusque dicta sunt, ad pontificis habitum pertinent, dehinc consequuntur filiorum ejus baltei simul et cætera indumenta exponuntur, cum dicitur: *Porro filiis Aaron tunicas lineas parabis, et balteos ac tiaras in gloriam et decorem*. Neque de balteis eorum, utrum et ipso opere plumarii, an unius coloris fieri debuerint, aliquid decernitur. Dicendum est igitur primo de balteo pontificis, qui de quatuor illis coloribus nobilissimis ac Deo dignis factus est, quia apte talem habere pontifex, quem singulari virtutum decore semper oportebat accingi, apte pontifex variante flore colorum fulgentium, accinctus incedebat: quia sicut alius quilibet, necesse est industria continentix præcingatur, ne caro repugnans spiritui internam mentis pacem aliquando conturbet; ita pontifex ac doctor fidelium, edomito jam omni concupiscibili motu animi sive corporis, ipsa virtutum debet gloria circumdari: ut juxta exemplum floris illius, qui egressus est de radice Jesse, id est, Domini salvatoris, sit justitia cingulam lumborum ejus, et fides cinctorium renum ejus. Tunicæ autem lineæ et baltei ac tiaræ, quæ filiis Aaron in gloriam et decorem fieri præcepta sunt, quid nobis interni decoris et gloriæ commendent, facillime ex his quæ superius exposita sunt, intelligi valet. Tunicas namque habent sacerdotes lineas, cum totum corpus suum candore castitatis dedicant. Balteis tunicas cingunt, cum eandem castimoniam vigilantia mentis custodia circumspiciunt, ne conscientia illius, desidiores erga honorum operum exercitia remaneant; ne per jactantiam castimonix ipsius etiam castimonix meritum minuunt.

Vestiesque his omnibus Aaron fratrem tuum et filios ejus cum eo, et cunctorum consecrabis manus, sanctificabisque illos, ut sacerdotio fungantur mihi. Omnibus quidem his vestiendus erat Aaron et filii ejus, sed ea distinctione, ut ipse quidem his omnibus uteretur; filii autem ultimis tribus, quæ illorum proprie nomini ascripta sunt, cum dicitur: *Porro filiis Aaron tunicas lineas parabis, et balteos ac tiaras in glo-*

riam et decorem. Quod vero sequitur : *Facies et feminalia linea, ut operiant carnem turpitudinis suæ, a renibus usque ad femina, et utentur eis Aaron et filii ejus, quando ingredientur tabernaculum testimonii, vel quando appropinquant ad altare, ut ministrent in sanctuario, ne iniquitatis rei moriantur.* Ad utrosque simul et Aaron scilicet et filios ejus, sicut etiam ipsa verba manifeste probant, pertinet, sicque fit, ut Aaron ipse cunctis quæ commemorantur octo vestibus induatur : feminalibus videlicet lineis, tunica lineæ, tunica hyacinthina, superhumerali, rationali, balteo, tiara, petalo aureo. Filii vero ejus quatuor tamen ex his, id est, feminalibus, linea stricta, cingulo et tiara utantur. Verum quia de cæteris supra tractatum est, feminalia hæc quæ ad operiendam carnem turpitudinis fieri mandantur, illam castimonie portionem, quæ ab appetitu copulæ conjugalis cohibet, proprie designat; sine qua nemo vel sacerdotium suscipere, vel ad altaris potest ministerium consecrari, id est, si non aut virgo permanserit, aut contra, uxore conjunctionis fœdera solverit. Quod videlicet genus virtutis, nulli per legem Dei necessario impositum, sed voluntaria est devotione Domino offerendum, dicente ipso de hoc : *Non omnes capiunt verbum istud (Matth. xix).* Ad quam tamen benigna mox exhortatione eos qui possint invitat, dicens : *Qui potest capere capiat.* Et paulo post eisdem, qui vel uxorem vel alios cognatos et implicamenta mundi hujus, propter ipsum reliquerit, centuplum promittat in hac vita præmium, et in sæculo futuro, vitam æternam. Unde certe gratia distinctionis, non Moyses hoc indumento vestire Aaron et filios ejus jubetur, sicut de prioribus dicit : *Vestiesque his omnibus Aaron fratrem tuum et filios ejus cum eo, sed, Facies, inquit, feminalia linea, ut operiant carnem. Ipsi, inquit, operiant carnem turpitudinis suæ, ut feminalia pontifici, et filiis ejus facies : tu castitatis regulam docebis, tu abstinendum ab uxoreo complexu eis qui sacerdotio functi sunt, intimabis. Nulli tamen violenti hujusmodi continentie jugum impones. Sed quicumque sacerdotes fieri, ac ministerio servire altaris volunt, ipsi sua sponte uxorum servi esse desistant. Quid ubi perfecerint, et suscepto semel continentie proposito, ministros se sanctuarii atque altaris fore consentiunt, aderit lex divina, quæ velut cæterum illis habitum sacerdotibus congruum imponens, quomodo vivere vel docere debeant, abundant justitie.*

Cumque laveris patrem cum filiis aqua, indues Aaron vestimentis suis, id est, linea et tunica, et superhumerali, et rationali quod constringes balteo, et pones tiaram in caput ejus, et laminam sanctam super tiaram, et oleum unctionis fundes super caput ejus, atque hoc ritu consecrabitur. Filios quoque illius applicabis, et indues tunicis lineis, cingesque balteo, Aaron scilicet et liberos ejus, et impones eis mitras; eruntque sacerdotes mei religione perpetua (Exod. xxix). Nam neque hic de feminalibus a Moyse accipiendis, præcipitur. Unde liquido constat, quod se

hoc genere vestimenti ipse prius Aaron et filii ejus induerant, et sic ad manum Moysi lavandi, induendi, ungenti, et consecrandi intrabant. Ubi et hoc notandum, quod consecraturus eos Moyses, primo lavit aqua, et sic habitum illis sacri gradus imponit : quia nimirum necesse est ut qui ad officium altaris promovendus est, majoribus se solito fluentis lacrymarum sive compunctionis, tempore dedicationis abluat, ut quo mundior ad gradum accipiendum accesserit, eo perfectius acceptum consummet. Indutus vero sacris vestibus pontifex, mox oleo unctionis profunditur, ut per gratiam Spiritus sancti consecratio perficiatur, non quod ea quæ præmissa sunt indumenta virtutum, absque gratia Dei possimus habere, sed quia majus necesse est auxilium gratiæ tribuatur a Domino, ubi quis vel majorem conscenderit gradum, vel plurimorum fuerit regimini prælatus. Notandum interea quod cum in hoc libro Exodi, Aaron octo vestibus induendus asseratur, videtur in Levitico addita et notitia : balteus videlicet quo linea fuerit tunica ante indutam hyacinthinam præcincta. Sic etenim scriptum est : *Cumque lavisset eos, vestivit pontificem subucula linea, accingens eum balteo, et induens tunicam hyacinthinam, et desuper humerale imposuit, quod stringens cingulo, aptavit rationali.* Sed quomodocumque hoc factum fuerit, patet manifeste ex eis quæ explanata sunt, figura vestitus intellectualis. Verum quia de habitu sacerdotali sequentes dicta patrum, breviter ista perstrinximus, notandum putavimus et hoc, quid quatuor illi colores eximii de quibus factus est, totidem elementis congrua comparatione aptatur, byssus sive linum, terræ quod ex ea nascuntur, purpura, aquis, quod ex marinis conchyliis tingatur, hyacinthus et coccus, aeri et igni, ob coloris similitudinem, coccusque fuerit bis tinctus, eo quod ignis gemina sit virtute præditus : lucendi videlicet et incedendi. Ajuntque Hebræi, quia ideo pontifex omnium figuram elementorum in suo habitu gestaverit, quia non solum pro Israel, sed et pro omni mundo immolans, rogare debuerat : quibus nos non incongrue forte addere valemus, quod in uno quoque hominum, figura omnium elementorum continetur : Ignis in calore, aeris in halitu, aquarum in humore, terræ in ipsa soliditate membrorum. Unde et a physiologis Græcæ homo *μικρόκοσμος*, id est minor mundus vocatur. Quid et si aurum quo in eodem habitu, juxta hanc intelligentiam significet quæris, rationabilem in eo interius hominis virtutem intellige : unde et in eo proprie sanctum Domini scriptum est, quia non nisi per hanc, quisque ad cognitionem sui conditoris ascendit. Hinc etenim dicit Apostolus : *In interiore homine habitare Christum per fidem in cordibus nostris (Ephes. iii).* Et ideo nobis Scriptura pontificem Veteris Testamenti sic vestitum respondit, ut sciat nostri temporis pontifex pro toto se genere humano, maxime autem pro eis qui cognoverunt veritatem, signumque fidei illius in fronte portant, intercedere debere, Apostolo admonente ac dicente : *Obsecro igitur primum om-*

nobis fieri obsecrationes, orationes, postulationes, gratiarum actiones, pro omnibus hominibus, pro regibus et omnibus, qui in sublimitate sunt (I Tim. 11). Quid si in pontifice quem consecrat Moyses, Dominum salvatorem intelligimus, jure in habitu suo totius mundi figuram simul et hominis, habet. Ipse est enim ut Apostolus ait, *Splendor gloriæ et figura substantiæ Dei prioris, portansque omnia verbo veritatis suæ* (Hebr. 1; Joan. 1; Psal. cix). Ipse agnus Dei, qui tollit peccata mundi. Ipse sacerdos in æternum, omni sanctitatis ornatu præclarus, non quem natus in carne per exercitium laboris accipere meruit, sed quem in utero virginis incarnatus, præveniente Spiritus sancti gratia totum simul accepit, cujus sacerdotium interpellationem pro nobis pulcherrime commendans Apostolus, ait: *Hic autem eo quod maneat in æternum sempiternum habet sacerdotium, unde et salvare in perpetuum potest, accedens per semetipsum ad Dominum, semper vivens ad interpellandum pro eis* (Hebr. vii). Cujus etiam æque iudumenta et ornamenta virtutum commendans, adiunxit: *Talis enim debebat ut nobis esset pontifex, sanctus, innocens, impollutus, segregatus a peccatoribus, et excelsior cælis factus*, qui vere habuit laminam in capite suo auream, in qua esset sanctum Domini sculptum, quia venit in nomine Patris, dicens: *Ego in Patre, et Pater in me est, et qui videt me, videt et Patrem* (Joan. xiv). Hactenus Aaron et filiorum ejus habitus qualis esse debeat, cœlesti designatur oraculo. Sequitur autem hinc etiam modus consecrationis, quo vel ipsos vel tabernaculum cum omni supellectile sua, dedicari oporteat, oblati videlicet Domino vitulo et duobus arietibus, panibus quoque triticeis non solum azymis sed et oleo conspersis, si velitis, adhibito etiam oleo unctionis.

Quæ nimirum cuncta sive operum devotionem bonorum ac munditiam fidei, seu gratiam divinæ illustrationis sola consecrari oportet, sacerdotes figurate demonstrant. Quis enim nesciat immolationem ac sanguinem illorum animalium, mortem aspersionemque designare sanguinis Domini nostri, per quam et a peccatis absolvendi, et in bonis operibus sumus confirmandi? Panes quoque azymi quid mysterii salutaris contineant, docet Apostolus dicens: *Itaque epulemur, non in fermento veteri, neque in fermento malitiæ et nequitiae, sed in azymis sinceritatis et veritatis* (I Cor. v). Conspersa sunt autem, sive lita oleo crustula et lagana, ut admoneremur opera habere, non solum a fermento malitiæ et nequitiae castigata, sed et pinguetudinem charitatis divinis dignam conspectibus. Vel certe crustula oleo conspersa ad consecrationem nostram Domino offerimus, cum universa quæ fecimus, per internam sancti Spiritus gratiam in cordis nostri devotione pinguescunt. Lagana oleo lita offerimus, cum etiam foris hominibus spiritualia esse quæ agimus, indubitanter in exemplum vivendi ostendimus. Quibus nimirum oblationibus consecratio nostra perficitur, dum per opera bona et cogitationes puras, meritum

nobis sanctimoniam Domino donante conquirimus. Expletis autem mandatis hujuscemodi consecrationis Aaron et filiorum ejus, redit Scriptura præcipere etiam de factura altaris incensi: in quo idem Aaron quotidianum adolere thymiana debet.

CAPUT IX.

De altari incensi et instrumentis ejus.

Facies quoque, inquit, altare ad adolendum thymiana, de lignis sethim habens cubitum longitudinis, et alterum latitudinis, id est, quadrangulum et duos cubitos in altitudine (Exod. xxx). Si altare holocausti de quo supra dictum est, generaliter vitam designat justorum, qui carnem suam quotidie crucifigere cum vitiis et concupiscentiis, atque in hostiam vivente Deo offerre consuerunt, quid hoc altare ad adolendum thymiana factum, nisi specialem quorundam perfectiorum vitam significat? Neque frustra in illo carnes animalium incendebantur, et in hoc adolebatur incensum, nisi quia illo figurabantur hi, qui non secundum desideria carnis ambulabant, sed quasi hæc Domino immolantes, omnes sui corporis sensus per ignem sancti Spiritus, ejus voluntati dedicant, in isto autem illorum typus exprimitur, qui majore mentis perfectione, extinctis prorsus ac sœpitis illecebris omnibus carnis, sola Domino orationum vota offerunt: nil quidem de carne quod se impignet, nihil de conscientia peccati, unde conturbentur ac paveant, habentes: sed dulcium profusione lacrymarum, optantes venire et parere ante faciem Dei. Unde apte hoc altare intus in vicinia veli et arcæ illud arcæ tabernaculum foris positum est, quia nimirum illi in conspectu sanctæ Ecclesiæ cunctis in exemplo virtutum præfulgent: isti altioris ardore desiderii, contemplatione futuræ beatitudinis, licet corpore detenti, non minimum propinquant. Aptaque illud ære, hoc vestiri auro præcipitur. Æs namque plus aliis metallis sonorum ac diu durable est: aurum vero quantum sono succumbit, tanto splendore præstat æramento. Unde recte æneum altare in quo carnes incendebantur, et sanguis fundebatur victimarum, illorum gestat typum, qui edomit et velut Deo immolatis voluptatibus carnis, perseveranter viam veritatis quam semel inchoavere, peragunt, et hanc quoque proximis incedendam, crebro sermone prædicationis insonant. Porro aureum altare illis convenienter aptatur, qui ampliore gratia supernæ claritatis illustrantur, sed minus aliis quæ in secreto de interna suavitate gustent, dicentes aperiunt, munus eructare proloquendo sufficiunt; quanta ipsi intus dulcedine in abdito vultus Dei reficiantur. Aptæ etiam altare thymiamatis quantum metalli fulgore præcellerat, tanto mensura minus fuit, quia quo sanctiores quoque in Ecclesia, eo sunt pauciores. Aptæ de eisdem lignis sethim quæ albæ spinæ similia, et esse incorruptibilia diximus, utrumque altare fieri præcipitur, quia nimirum una est fidei non fictæ firmitas, quia omnium corda electorum præmuniri atque ad suscipiendum ignem dilectionis, et offe-

renda Deo virtutum libamina debent præparari; A ex ipso altari thymiamatis, cum opera virtutum. quia omnibus generaliter pusillis cum majoribus electi non ad faciem hominum specietenus ostendunt, sed in externa mentis radice, fixo atque immobili exercent affectu. Vestitur autem altare auro purissimo, cum perfecti quique vera interna sapientiæ luce refulgent; cum in omnibus quæ agunt, splendorem charitatis velut quotidiani gloriam habitus præmonstrat; cum memoriam sibi perpetuæ claritatis semper inesse cunctis sese viventibus sive audientibus ostendunt; cum se ante omnia regnum Dei et justitiam ejus cogitare et quærere manifestant. Et bene tam craticula altaris, quam parietes et cornua vestiri auro jubentur. Craticula quippe intus in medio erat altaris, ad suscipienda nimirum thymiamata parata; parietes vero foris parabant cornua, et ipsa foris parentia, speciali fastigio altius eminebant. Deauratur autem craticula, cum in interiore homine nostro per fidem Christi gratia resplendet. Deaurantur parietes, cum eadem gratia Dominicæ dilectionis per bona se exterius opera dilatat. Deaurantur et cornua, cum ipsa fiducia fortitudinis justorum, quæ adversarios veritatis, sive per patientiam fortiter ferre, seu per patientiam prudenter repellere vel corrigere didicerint, internæ lucis in omnibus fulgore coruscat. Et quoniam tales jure dicere possunt: *Bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi, de reliquo reposita est mihi corona justitiæ (II Tim. iv)*; recte subditur: *Faciesque ei coronam aureolam per gyrum. Corona etenim aureola per gyrum sit altari thymiamatis, cum sancti pro bonis quæ se egisse meminerunt, præmia præstolantur æterna. Et bene per gyrum altaris corona sit, ut omnia quæ fecere, cælesti mercede digna esse doceantur. Et duos annulos aureos subter coronam per singula latera, ut mittantur in eos vectes, et altare portetur, ipsosque vectes facies de lignis sethi, et inaurabis. Possunt quidem in his annulis quibus altare portabatur, juxta quod supra in altari holocausti, arca et mensa expositum est, quatuor Evængeliorum libri non inconvenienter accipi, per quorum fidem ac doctrinam sancti portantur, atque a terrenis cogitationibus sublevati, per eremum hujus vitæ, quotidianis bonorum operum profectibus, cælestem feruntur ad patriam. Verum quia ibi manifeste quatuor circuli fieri, duo videlicet, in latere uno, et duo in altero præcipiuntur, hic autem tacito numero quaternario, duo annuli per singula latera sunt, pro certo ibi apertus Evangelistarum numerus claret; hic vero etiam aliud quiddam mysterii spiritualis, quod ad dilectionem Dei et proximi summe respiciat, inest. Per singula etenim latera annulis aureis circumdatur altare, quia cor electorum hinc et inde Dei ac proximi dilectione confirmatur. Quæ bene annulis comparatur, quia evacuata in fine prophetia, destructa scientia, cessantibus linguis, ipsa nunquam cessabit. Duo sunt autem annuli per singula latera, quia utrunque charitatis mandatum gemina virtute dis-*

tinguitur. Charitas quippe Dei per sinceritatem fidei ac vitæ munditiam perficitur.

Ponasque altare contra velum, quod ante arcam pendet testimonii, coram propitiatorio, quo tegitur testimonium, ubi loquar tibi. Arcæ velum quod ante arcam, ut suo loco expositum est, id est, Dominum Salvatorem pendebat, ipsum cælum designat, cujus adyta Dominus devicta morte penetravit, ut sicut Apostolus ait, appareat nunc vultui Dei pro nobis. Statque altare contra velum quod ante arcam appensum est, cum omnis justorum intentio ad ingressum directa est regni cœlestis. Stat coram propitiatorio quo tegitur arca cum visioni sui conditoris puritate mentis appropriat; et clausi quamlibet corpore conversationem habent in cœlestibus.

CAPUT X.

De adolendo quotidie thymiamate super ipsum altare, mane et vespere.

Et adolebit incensum super eo Aaron suave fragrans mane, quando componet lucernas et incendet illud, et quando collocat eas ad vesperum (Cap. xxx). Constat incensum sive thymiamata vini orationis exprimere, dicente Psalmo: *Dirigatur oratio mea sicut incensum in conspectu tuo (Psal. cxi).* Et in Apocalypsi Joannes vidit sanctos habere phialas aureas plenas odoramentorum (Apoc. v); quod confestim exponendo subjunxit, *quæ sunt orationes sanctorum.* Et quoniam Aaron, ut supra dictum est, et ipsum specialiter summum sacerdotem, videlicet Dominum Salvatorem, et nostri quoque ordinis sacerdotes designat, adolebit Aaron in hoc altari incensum suave fragrans mane, cum vel Dominus ipse illustrata fidelium corda, novo gratiæ suæ jubare ad dulcedinem orationis instigat, vel participes sacerdotii illius sedula exhortatione fideles, ad deprecandam faciem sui conditoris excitat. Incendit autem thymiamata sacerdos non solum mane, sed et vespere. Mane etenim thymiamata incenditur, ut in principio omnis boni quod Deo inspirante facere disponimus, illius auxilium quo perficiamus, invoquemus. Ad vesperum vero, ut cum bene cœpta complemus, illi a quo accepimus, pro his quæ donavit gratiarum votâ reddamus. Bene ergo dicitur: *Et adolebit incensum super eo Aaron suave fragrans; mane quando componet lucernas, incendet illud; et quando collocat eas ad vesperum.* Mane etenim Aaron incensum super altari adolet, cum Dominus corda fidelium in his quæ jam intelligere valent arcanis veritatis, ad gratiam compunctionis inflammat. Incendit illud et ad vesperum, quando collocat lucernas, cum etiam ex eis quæ necdum capere queunt, quoniam ad hæc saneta, quoniam diviniæ (Sic in ms.) esse non ambigitur, ad amorem eos cœlestium, ubi omnia secreta patefiunt, informat: fragratque suave thymiamata, cum subita compunctione divinitus tacti, lacrymis solum ac precibus vacare dulce habent. Bene autem sequitur: *Uret thymiamata sempiternum coram Domino in generationes vestras.* Quia nimirum necesse est ut animus post orationem et fletus, ad

otiosa verba sive facta non divertat, sed in eodem se vigore devotionis quem in oratione suscipit, etiam finita oratione custodiat, juxta exemplum Annæ, de qua orante dictum est: *Vultusque ejus non sunt amplius in diversa mutati. Non offeretis super eo thymiamata compositionis alterius.* In sequentibus hujus voluminis, e quibus aromatibus hoc thymiamata componi debuerit, nominatim designatur: stacte videlicet, et onyche galbano boni odoris, et thure lucidissimo. Quæ cuncta ad significationem æternorum, quæ principaliter a Domino quaerenda sunt, constat pertinere. Non est ergo offerendum super altari aureo thymiamata compositionis alterius, quam quod Dominus statuit, quia non aliud a Domino quaerere orantes quam quod ipse jussit, quodque se daturum esse promisit, nec aliud de illo credere quam quod ipse docuit debemus. *Non est offerenda super eo victima, nec liba libanda.* Hæc etenim omnia ad altare exterius pertinent, quæ incipientium et in profectu adhuc positurum vitam designat. Tantæ namque sublimitatis perfectorum est vita justorum, ut nil in ea carnale quod Domino mactare habeant valeat inveniri. Et quidem libamina vini constat nonnunquam magnam gratiæ spiritualis designare virtutem, hoc est, sive poculum doctrinæ, seu calicem passionis, sive fervorem præcipuæ dilectionis, sive ipsam Spiritus sancti perceptionem, aut aliquid hujusmodi. Verum quotiescunque vinum libaminum cum carnibus offertur hostiarum, eorum profecto juxta tropologicam expositionem designat sanctimoniam, qui adhuc aliquid de carnalibus et concupiscentiis quod puritati spiritus adversetur, et quod igne sancti Spiritus in ara cordis incendi debeat, habent.

Perfecti autem justus qui dicere possunt: *Defecit cor meum et caro mea: Deus cordis mei, et pars mea Deus in sæcula (Psal. lxxii),* quasi cessantibus victimarum libaminibus, quod ad æneum altare exterius positum pertinet, sola intus in aureo altari aromata Domino desiderii cœlestis offerunt, quia de remissione peccatorum jam securiores effecti, pro dilato solummodo regni perennis introitu lugent, dulcibusque lacrymarum fluentis stratum suum per singulas noctes irrigant. De quo videlicet altari adhuc bene subditur: *Et deprecabitur Aaron super cornua ejus semel per annum, in sanguine quod oblatum est pro peccato.* Summus namque sacerdos noster semel in anno obtulit sanguinem suum pro peccato totius mundi. In illo videlicet anno, de quo dicitur per Isaiam, quia venerit prædicare annum Domini acceptum, id est, hoc in toto tempore, quo Ecclesiam sibi copulare dignatus est. Semel etiam unicuique credentium, lavacrum sacri fontis in mysterium sui sanguinis ad solvenda peccatorum vincula, donavit. Et pulchra omnimodis figuratum distantia, semel quidem per annum pontifex in sanguine oblationis super cornua altaris deprecari, quotidie autem thymiamata suave fragrans, super eo incendere præcipitur: quia Dominus et Salvator

noster, qui quotidie fideles suos gratiæ internæ A et etiam electis membris videlicet summi sacerdotis, qui in spiritu et veritate orant Patrem convenienter accipi potest. Cui autem melius quam huic altari convenit, quod dicitur Sanctum sanctorum erit Domino, de quo in mundum nascitur, dixit Virgini matri archangelus: *Spiritus sanctus superveniet in te* (Luc. 1). Et reliqua. Descripta hucusque factura altaris incensi, superest adhuc descriptio factura altaris incensi, superest adhuc descriptio labri ænei, in quo lavarent manus suas ac pedes, ingressuri in tabernaculum sacerdotes; sed prætermittitur unum Domini mandatum, quod et nos breviter tangere ac pro modulo nostro exponere convenit. Sequitur:

CAPUT XI.

De eo quod Dominus jubet pretium pro animabus singulorum numerato populo, Domino impendi.

Locutusque est Dominus ad Moysen dicens: Quando tuleris summam filiorum Israel, juxta numerum dabunt singuli pretium pro animabus suis Domino, et non erit plaga in eis. Hoc autem dabit omnis qui transit ad nomen, dimidium sicli juxta mensuram templi. Siclus viginti obolos habet. Media pars sicli offertur Domino.

Hujus præcepti oblitus est David, quando numeravit populum, ideoque plagam numerando eidem populo conscivit (II Reg. xxiv). Spirituali autem sensu summa filiorum Israel, summam omnium designat electorum quorum nomina scripta sunt in cælo, singulique dant pro animabus suis pretium Domino, cum ei in bonis operibus exhibent sedulæ C servitutis obsequium. Alioquin plaga erit in eis, cum fuerint recensiti. Quia nimirum ultio manet perpetua eos, qui fidelium numero non merentur sociari, perfecta fidei opera Domino offerre detrectant, diciturque de talibus: *Non dabunt Deo placationem suam, nec pretium redemptionis animæ suæ* (Psal. xlviii). *Redemptio enim animæ viri divitiæ suæ* (Prov. xiiii), ut Salomon ait; sive temporales: scilicet cum eas distribuerit dederitque pauperibus: *ut justitia ejus maneat in sæculum sæculi* (Psal. iii); seu spirituales, hoc est, ipsa justitia quam fecit, vel miserendo pauperibus, vel alia bona faciendo. *Dabit autem omnis qui transit ad nomen dimidium sicli*, hoc est, decem obolos; quod non aliud aptius quam observantia decalogi legis, a nobis valet intelligi. Qui enim hunc recte intelligere novit omnem in eo et fidei atque operis plenitudinem, et futuræ promissionis retributionis inesse cognovit. Denique in primis tribus dilectio Dei, in sequentibus septem dilectio est proximi comprehensa Apostolo teste: *Plenitudo legis est dilectio* (Rom. xiiii). Sed et aliud sacramentum nequaquam prætereundum, eodem numero denario continetur. Nomen enim Jesus apud Hebræos a littera *iod*, apud Græcos *iota* incipit. Quæ utraque in sua gente, denarii est nota numeri. Decemquo obolos in pretium animæ suæ Domino offerunt, qui Jesum Christum credentes, signum nominis ejus quod denario numero incipit, in fronte et professione proferunt. Et fortasse hujus gratia sacramenti

Dominus in Evangelio testatur: Iota unum de lege A præterire non posse, quia virtus decalogi quæ ibi continetur, fidesque nominis ipsius quæ ibi mystice significatur, nulla unquam potest infidelium perturbatione corrumpi. *Qui habetur in numero a viginti annis et supra, dabit pretium.* Numerus vicenarius utriusque testamenti conjunctionem significat: legis videlicet quæ quinque libris scripta est, et Evangelii quod quatuor. Quater enim quini faciunt xx. Annis xx ergo habetur quisque in numero populi Dei, quia ille solus est electorum consortio dignus, qui et decreta legis spiritualiter intellecta, per gratiam adjutus Evangelii, pro sua mensura et capacitate perficit; et de ejusdem gratiæ promissis, æterna in cælis præmia expectat. *Dives non addet ad medium sicli, et pauper nihil minuet.* Quia sive B magnus est meritis quisque ac perfectus, seu tener adhuc et in propectu positus virtutum, cunctis eadem lex decalogi quæ Deum ac proximum diligit, imponitur. *Susceptamque pecuniam quæ collata est a filiis Israel, trades in usum tabernaculi testimonii ut sit monumentum eorum coram Domino, et propitietur animabus illorum.* Et suscepta a filiis Israel pecunia, in monumentum eorum coram Domino infertur, cum omne quidquid agimus boni, in æterna apud conditorem ac judicem nostrum memoria custoditur: quatenus ex eis quæ illi obtulimus honorum operum fructibus, propitius nobis fieri dignetur. Servaturque eadem pecunia in usum, cum ex lonis justorum actibus, sequentium in Christo fidelium mores actusque confirmantur; ac tales fieri C minores quique contendunt, quales fuisse eos quos cum Domino regnare agnoscunt. Notandum sane quod pecunia memorata non juxta æstimationem vulgi, sed juxta mensuram templi erit danda. Mensura namque templi dispositio est divinæ legis, quam in Ecclesia sua Dominus servari præcipit: et cujus tamen observantiæ, æterna in futuro præmia promittit. Cæterum si quis juxta placitum humanæ voluntatis Deo servire nititur, iste quia juxta mensuram templi pecuniam suæ devotionis non obtulit, reprobata et abjecta oblatione, plaga ultimi judicii animadversus ferietur.

CAPUT XII.

De faciendo labio æneo.

Locutus est Dominus ad Moysen dicens: Facies et labium æneum cum basi sua ad lavandum, ponesque illud in tabernaculum testimonii ad altare, et missa aqua, lavabunt in ea Aaron et filii ejus manus suas ac pedes, quando ingressuri sunt tabernaculum testimonii, et quando accessuri ad altare. Potest quidem hoc labio sive labro, ut in sequentibus appellatur, principaliter aqua baptismatis intelligi, cujus lavacro necesse est purgentur omnes qui Ecclesiæ januas ingrediuntur. Verum in tabernaculum testimonii et altare holocausti positum est, quia bis quotidie idem ipsi sacerdotes, hoc est mane et vespere, cum ingredierentur ad altare thymiama Domino oblaturi, in eo lavari præcepti sunt. Aqua autem baptismi,

quia non nisi semel lavare valemus, consequentius labrum hoc, oblationem nobis compunctionis et lacrymarum commendat, qua semper opus habemus, maxime autem cum mysteriis cælestibus ministraturi approplamus, quia altare holocausti, in quo carnes victimarum Domino incendebantur, extinctionem designat carnalium concupiscentiarum per ignem Spiritus sancti. Altare vero thymiatis puritatem significat eorum qui, sopitis per omnia carnis illecebris, ac certamine vitiorum, pro sola expectatione ac desiderio cælestis introitus, lacrymas fundunt amoris. Recte post altare holocausti, labrum ponitur in quo abluti sacerdotes, ingrediuntur tabernaculum, ut thymiama Domino incendant. Duobus namque modis lacrymarum et compunctionum status distinguitur, quia primo necesse est ut quisque ad Dominum conversus pro his quæ commisit peccatis veniam fuis lacrymis precetur. Qui cum comitantibus dignis pœnitentiæ fructibus longo tempore profecerit, restat ut securior de accepta peccatorum venia effectus, jam desideriis inhiantibus optet venire tempus, quo mereatur inter beatissimos angelorum choros faciem Creatoris videre. Quid qui veraciter agit, nequaquam absque lacrymis vel hujus vitæ longitudinem, vel illius tolerat dilationem, dicens de ista: *Heu me quia incolatus meus prolongatus est, habitavi cum habitantibus Cedar (Psal. cxix).* id est, cum his qui in tenebris errorum ac scelerum versantur, quod vocabulum Cedar sonat. Ipse jam perpetuæ lucis gaudia suspirans, multum laboriosam duxit vitam, quia quantum cœlestem patriam sitio, tantum viciniam pravorum inter quos incola convorsor horreo, dicens item de illa: *Sitavit anima mea ad Deum vivum, quando veniam et apparebo ante faciem Dei (Psal. xli).* Quam profecto sitim, quia sine lacrymis ferre nequibat, subsequenti verba declarant: *Fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die ac nocte.* Ac si aperte diceret: Quo diutius a videnda facie Dei ad quem ardentem sitio differor, eo dulcius pane lacrymarum quas in ejus memoriam fundo reficior. Igitur altare holocausti lacrymas insinuat pœnitentium de peccatis quæ gesserunt, altare incensi fletus exprimit gaudentium de bonis operibus quæ Domino juvante profecerunt, ac desiderantium præmia, quæ se accepturos Domino remunerante confidunt. Qui nimirum fletus tantum præcellit priori, quantum æramento aurum; quantum Sancta sanctorum (ubi erat arca Domini) priori tabernaculo, in quo candelabrum et mensa Domini stabant, constat fuisse prælata. Propter altare vero holocausti labrum erat positum, in quo lavarentur qui ad altare inceusi intrabant, quia nemo repente fit summus, sed proficientibus meritis quisque primo bella debet vitiorum devincere; deinde a conditore suo compunctione lacrymarum simplex impetrare, ut pro ingressu regni dulces fundere fletus possit, qui pro timore pœnarum pridem fundebat amaras. Quid autem basis, in qua idem labrum inerat positum, aptius quam ipsum desiderium regni,

et vitæ cœlestis accipiatur? cujus nimirum causa tanta sit, ut perfecti ac summi viri quotidiano se lacrymarum fonte diluant, et quod necdum perfecte vivendo valeant, gaudium internæ quietis saltem suspirando degustent. Nam quia hoc lavacro, quod inter tabernaculum et altare positum est, perfectorum lacrymæ figurentur, testantur ipsa verba, quibus dicitur: *Et missa aqua lavabunt in ea Aaron et filii ejus manus suas ac pedes.* Neque enim quisquam de plebe ibi lavari, sed ipse pontifex jussus, et filii ejus, videlicet sacerdotes gradus inferioris, quia sicut magnorum virorum sancta perfectior vita, sic et compunctio solet esse sublimior. Non autem hoc ita dicimus, quasi soli altaris ministri hujusmodi compunctionis vel possint habere vel debeant virtutem, sed memores beati apostoli Petri, qui cunctis fidelibus loquens de angulari lapide, qui est Christus, ait: *Et ipsi tanquam lapides vivi superædificamini domos spirituales, sacerdotium sanctum, offerre spirituales hostias (I Petr. ii).* Et quod Joannes in Apocalypsi: *Beatus, inquit, et sanctus qui habet partem in resurrectione prima: in his secunda mors non habet potestatem, sed erunt sacerdotes Dei et Christi (Apoc. xx).* Admonemus omnes fideles mystico sacerdotum nomine censer, utpote membra Christi, videlicet sacerdotis æterni. Quibus etiam beatus apostolus Paulus, quid victimarum offerre debeant, ostendit dicens: *Obsecro vos, fratres, per Dei misericordiam, ut exhibeatis corpora vestra hostiam viventem, sanctam, Deo placentem (Rom. xii).* Non ergo solum ministris sacri altaris, sed et omnibus perfectis in quocunque gradu positis, hoc lavacrum posuit Moyses, quia lex Dei cunctis generaliter fidelibus gratiam salutiferæ compunctionis prædicavit. Quod si in persona Aaron ipsum magnum pontificem Dominum Salvatorem accipere volumus, constat etiam eum hujus aqua labri priusquam ad altare oblaturus intraret, locum: quia priusquam thymiana sui sacrosancti corporis propter salutem nostram in altari crucis incenderet, pro nostro amore etiam lacrymas fudit, quod in resurrectione Lazari celeberrime innotuit. Bene autem additur, ut offerant in eo thymiana Domino, ne forte moriatur (Joan. xi). Mors etenim timenda est animæ spiritualis et æterna. Si quis ad ministerium altaris electus, thymiana orationum Deo reddere negligit, mors timenda est; si quis ad sacrosancta mysteria absque spirituali ablutione compunctionis intrare, et sancta Domini communibus manibus tractare præsumit. Lavent ergo manus suas ac pedes in aqua labri ænei, et sic ad altare accedant. Abluant lacrymis actus et incessus, ac deinde manus ad tangenda Christi mysteria proferant, pedumque gressus in atria Domini ponant. Quod æque præceptum reor his qui eorundem sacramentorum perceptione mundandi sunt, ut cautiore cura prius actus suos cogitantesque discutiant, eventilent, purgent, ac sic ad participanda fidei sacramenta procedant, ne audire mereantur illud Apostoli: *Quicumque enim mandu-*

cat et bibit indigne, judicium sibi manducat et bibit, non dijudicans corpus Domini (I Cor. xi), id est, nequaquam edulium panis, vini, a communium escarum utilitate, cauta et sollicita mente secernens. Diligentius vero intuendum est, quod in conclusione subjungitur. *Legitimum sempiternum erit ipsi et semini ejus per successiones.* Hæc ad litteram quidem observari cessarunt, sed juxta priscam intelligentiam spiritualiter observari a sanctis nunquam cessabunt: ipsi et semini ejus per successiones, non quidem de Aaron stirpe nascendo, sed creando in eum, quem Aaron cum ejus avo credidit.

CAPUT XIII.

De confectioe unguenti optimi ad consecrandum tabernaculum ac vasa ejus.

Locutusque est Dominus ad Moysen, dicens: Sume tibi aromata primæ myrrhæ et electæ quingentos siclos, et cinnamomi medium, id est, ducentos quinquaginta siclos, calami similiter ducentos quinquaginta, casie autem quingentos siclos in pondere sanctuarii, olei de olivæ mensuram hin: faciesque unctionis oleum sanctum, unguentum compositum opere unguentarii, et unges ex eo tabernaculum testimonii, et arcam testamenti, mensamque cum vasis suis, candelabrum et utensilia ejus, altaria thymiamatis, et holocausti et universam suppellectilem quæ ad cultum eorum pertinet. Sanctificabisque omnia, et erunt Sancta sanctorum: qui tetigerit ea sanctificabitur. Aaron et filios ejus unges, sanctificabisque eos ut sacerdotio fungantur mihi. Filiis quoque Israel dices: Hoc oleum unctionis sanctum erit mihi in generationes vestras. Caro hominis non ungetur ex eo, et juxta compositionem ejus non facietis aliud, quia sanctificatum est, et sanctum erit vobis. Homo quicumque tale composuerit, et dederit ex eo alieno exterminabitur de populo suo (Exod. xxx).

Advertendum est et notandum, quemadmodum unguento chrisma omnia jussit ungi, tabernaculum scilicet et ea quæ in illo erant, et deinde erunt Sancta sanctorum: omnia scilicet cum fuerint uncta, erunt Sancta sanctorum. Quid igitur distabit jam inter illa interiora quæ velo teguntur, etc., si omnia, cum uncta fuerint, erunt Sancta sanctorum, diligentius requirendum: hæc tamen notanda credimus ubi etiam meminimus, sicut de illo altari sacrificiorum, quod post unctionem appellari voluit sanctum sancti, continuo dictum est, *Omnis qui tangit illud sanctificabitur*: de omnibus postea, quæ de illo unguento uncta, dicta sunt Sancta sanctorum: eadem sententia subsecuta est, ut diceretur, omnis qui tangit ea sanctificabitur. Quid duobus modis intelligi potest, sive tangendo sanctificabitur, sive sanctificabitur ut ei liceat tangere, sive tamen non licebat tangere populo tabernaculum quando offerebat hostias, vel quæcumque ab eis oblata offerebantur Deo. Nam consequenter non solis sacerdotibus, neque solis levitis dicendum admonet, quod ait ad Moysen: *Et filiis Israel loquere dicens.* Utique filii Israel totus ille populus erat. Jubet autem

dici, oleum unctionis sanctum erit hoc vobis in progenies vestras. Super carnem hominis non linietur, et secundum compositionem hanc non facietis vobis in ipsis similiter. Sanctum est, et sanctificatio erit vobis. Quicumque fecerit similiter, et quicumque dabit de eo exteræ nationi, interibit de populo suo. Jubet igitur non solis sacerdotibus, sed universo populo Israel, ut non faciat tale unguentum in usus humanos. Hoc est enim quod ait: *Super carnem hominis non linietur*. Prohibet ergo simile fieri in usus suos, et interitum minatur, si quisquam similiter fecerit, id est, unguentum ad usus suos similiter simile confecerit, vel cuiquam hinc dederint exteræ nationi. Ac per hoc quod ait, Sanctificatio erit vobiscum, cum populo Israel universo dici jubet, non video quid intelligam, nisi quod licebat eis, quando veniebant cum suis quisque muneribus tangere tabernaculum, et tangendo sanctificabatur. (*Ex Isidor.*) Propter illud oleum quo cuncta peruncta sunt, et hinc dictum, *Omnia qui tangit sanctificabitur*; non tamen sic quemadmodum sacerdotes, qui etiam ut sacerdotio fungerentur ungebantur ex illo. Porro unguentum quo perungitur tabernaculum, chrisma est quo ungitur fidelis populus, in quibus divinitas tanquam in tabernaculo habitat. Potest quidem intelligi hoc unguentum etiam virtutes sanctorum, seu odor justitiæ longe lateque diffusus, de quo dicit Apostolus: *Deo autem gratias, qui triumphat nos in Christo Jesu, et odorem justitiæ manifestat per nos (I Cor. II).*

CAPUT XIV.

De confectione thymiamatis ex pretiosissimis aromatis, et Beseleel artifice.

*Dixitque Dominus ad Moysen: Sume tibi aromata stacten et onycha, galbanum boni odoris, et thus lucidissimum. Equalis ponderis erunt omnia. Faciesque thymiamata compositum opere unguentarii, mistum diligenter et purum, et sanctificatione dignissimum. Cumque in tenuissimum pulverem universa contuderis, pones ex eo coram tabernaculo testimonii, in loco in quo apparebo tibi. Sanctum sanctorum erit vobis thymiamata. Talem compositionem non facietis in usus vestros, quia sanctum est Domino. Homo quicumque fecerit simile, ut odore illius perfruatur, peribit de populis suis (Exod. xxx). [Ex Augustino.] Quod præcepit quibus aromatis fiat thymiamata, id est, incensum, et dicit unguentario more coctum opus unguentarii, non ideo putare debemus unguentum fieri, id est, unde aliquid ungetur. Sed ut dictum est, thymiamata vel incensum, quod imponatur illi altari incensi, ubi non licebat sacrificari, et erat intus in Sancta sanctorum. (*Ex Isidoro.*) Incensum autem quod ex quatuor odoratissimis generibus in maximam subtilitatem comminutis, id est, stacte, onyche, galbano et thure componit, hæc in forma orationum fidelium constituta esse, beatus Joannes Apocal. ostendit: *Et illi quidem, inquit, viginti quatuor seniores prociderunt ante agnum, habentes unusquisque citharas et phialas aureas plenas incensi, quæ sunt orationes sanctorum. Quanquam et spe-**

*ciem quatuor elementorum, horum quatuor odorum naturæ significare videantur: ut thus quod perlucidum est, aeri comparetur, stacte vero aquis, galbanus et onyx terræ atque igni, ut per hæc omnium quæ in cælo et infra cælum et in terra et in aquis sunt placitum Deo incensum sit hæc creaturæ laudis oratio. Thymiamata ex aromatis compositum facimus, cum in altari boni operis virtutum multiplicitate rehollemus. Quod mistum et purum sit: quia quantum virtus virtuti jungitur, tantum incensum boni operis sincerius exhibetur; ubi et bene subjungitur: *Cumque in tenuissimum pulverem in universa contuderis, pones ex eo coram testimonio tabernaculi*. In tenuissimum pulverem aromata universa conterimus, cum bona nostra quæ in pilo cordis occulta discussione tundimus, et si veraciter bona sunt, subtiliter retractamus. Aromata ergo in pulvere redigere est virtutes recogitando terere, et usque ad subtilitatem occultæ examinationis revocare. Et notandum quod de eodem pulvere dicitur: *Pones ex eo coram testimonio tabernaculi, quia tunc nimirum bona nostra veraciter in conspectu judicis placent, cum hæc meas subtilius recogitando conterit, et quod de aromatis pulverem reddit, ne grassum durumque sit quod agitur, ne etiam si hoc arcta retractionis manus non comminuat, odorem de se subtilius non aspergat. [Locutusque est Dominus ad Moysen dicens: Ecce vocavi ex nomine Beseleel filium Uri, filii Uri de tribu Juda, et implevi eum spiritu Dei, sapientia et intelligentia, scientia in omni tempore, ad excogitandum sabre, quidquid fieri potest ex auro et argento et ære, marmore et gemmis, et diversitate lignorum. Denique ei socium Ooliab filium Achisamech, de tribu Dan, et in corde omnis eruditi posui sapientiam, ut faciant cuncta quæ præcepi tibi, etc. (Exod. xxxi.)* Quid est quod Beseleel cum juberet adhiberi operibus tabernaculi faciendis, dixit ad eum se replevisse spiritu divino sapientiæ et intellectus et scientiæ, in omni opere excogitare, et architectonari, etc. Utrum Spiritus sancti muneris etiam ista opera tribuenda sint, quæ pertinere ad opificium videntur? an et hoc significative dictum est, ut ea pertineant ad divinum spiritum sapientiæ et intellectus et scientiæ, quæ his rebus significantur. Tamen etiam hic cum spiritu repletus dicatur iste divino sapientiæ et scientiæ, nondum legitur Spiritus sanctus.*

CAPUT XV.

Præceptum de custodia sabbati.

Locutus est Dominus ad Moysen dicens: Loquere filiis et dices ad eos Israel: Videte sabbatum meum custodiat, quia signum est inter me et vos in generationibus vestris, ut sciatis quia ego Dominus qui sanctifico vos. Custodite sabbatum. Sanctum est enim vobis. Qui polluerit illud, morte morietur. Qui fecerit in eo opus, peribit anima illius de medio populi sui. Sex diebus facietis opus: in die septimo, sabbatum est requies sancta Domino. Omnis qui fecerit opus in hac die, morietur. Custodiant filii Israel sabbatum, et ce-

lebrent illud in generationibus suis. Pactum est semper-
piternum inter me et filios Israel, signum perpetuum.
Sex enim diebus fecit Dominus cælum et terram, et in
septimo ab omni opere cessavit (Exod. xxxi). Notandum
enim quod in Septuaginta hic locus ita habetur :
Testamentum in æternum in me et filiis Israel. Quid
sibi vult quod cum de sabbato observando præci-
peret, ait : Testamentum est æternum in me et filiis
Israel ? non ait inter me et filios Israel, an quia sab-
batum requiem significat, et requies nobis non est
nisi in illo ? Nam profecto filios Israel univèrsam
populum dicit, id est, semen Abraham, et ejus Is-
rael secundum carnem et secundum spiritum. Nam
si Israel non esset dicendus nisi ex genere carnis,
non diceret Apostolus : Videte Israel secundum car-
nem. Ubi profecto significat esse Israel secundum
spiritum, qui in abscondito Judæus est, et circum-
cisio cordis. Sic ergo melius fortasse distinguitur,
testamentum æternum in me. Et inde alius sensus
sit, et filius Israel tanquam signum æternum, id est,
æternæ rei signum : quomodo *petra erit Christus*,
quia *petra significabat Christum*. Non ergo ita un-
guentum est testamentum æternum in me et filiis
Israel, tanquam in Deo ; et filiis Israel sit hoc tes-
tamentum æternum in me, quia in illo promissa
est requies æterna, et filiis Israel signum est æter-
num, quia filii Israel acceperunt observandum si-
gnum quo requies significatur æterna, veris Israël-
itis, hoc est, filiis promissionis et visuris Deum
facie ad faciem sicuti est : *Dedit quoque Moysi com-
pletis hujusmodi sermonibus in monte Sinai duas ta-
bulas testimonii lapideas, scriptas digito Dei.* (Ex Augu-
stino.) Cum tam multa locutus sit Deus, duæ tamen
tabulæ dantur Moysi lapideæ, quæ dicuntur talulæ
testimonii. Figuræ in arca, nimirum omnia cætera
quæ præcepit Deus ex illis decem præceptis, quæ
duabus tabulis conscripta sunt, pendere intelligun-
tur, si diligenter quærantur, et bene intelligantur,
quomodo hæc ipsa rursus decem præcepta, ex duo-
bus illis, dilectione scilicet Dei et proximi, in qui-
bus tota lex pendet et prophetæ.

CAPUT XVI.

De transgressione Aaron in fornicatione vituli aurei.

Videns autem populus quod moram faceret descen-
dendi de monte Moyses, congregatus adversus Aaron
ait : Surge fac nobis deos qui nos præcedant. Moysi
enim huic viro, qui nos eduxit de terra Ægypti, igno-
ramus quid acciderit. Dixitque ad eos Aaron : Tollite
inaures aureas de uxorum filiorumque et filiarum
restrarum auribus, et afferte ad me. Fecit populus
quæ jusserat, deferens in aures ad Aaron. Quas cum
ille accepisset formavit opere fusorio et fecit ex eis vi-
tulum constabilem ; dixeruntque : Hi sunt dii tui, Is-
rael, qui te eduxerunt de terra Ægypti. Quod cum vidis-
set Aaron, edificavit altare coram eo, et præconis voce
clamavit dicens : Cras solemnitas Domini est, etc. (Exod.
xxxii). Quod jubet Aaron in aures demum ab auribus uxo-
rum atque filiarum, unde illis faceret deos, non absurde
intelligitur difficilia præcipere voluisse, ut hoc modo

A eos ab illa intentione revocaret. Factum tamen illud
ipsum difficile, ut esset aurum ad faciendum idolum,
propter eos notandum putavi, qui contristantur, si
quid tale propter vitam æternam divinitus fieri, vel
æquo animo tolerare jubeantur : *Sedit populus man-
ducare et bibere et surrexerunt ludere*. Esus potusque
ad lusum impulit : lusus ad idololatriam traxit, quia
si vanitatis culpa nequaquam caute conpescitur, ab
iniquitate protius mens incauta devoratur, Salo-
mone attestante quia qui modica spernit, paulatim
decidit. Si enim curare parva negligimus insensi-
biliter seducti, audacter etiam majora perpetramus :
*Locutus est autem Dominus ad Moysen dicens : Vade,
descende : peccavit populus tuus quem eduxisti de terra
Ægypti. Recesserunt cito de via quam ostendisti eis.*
B *Feceruntque sibi vitulum constabilem, et adoraverunt,
atque immolantes ei hostias, dixerunt : Isti sunt dii
tui Israel, qui eduxerunt te de terra Ægypti.* Ædifi-
care etiam lectorem valde juxta historiam potest,
si perpendat quomodo bonis rectoribus mista sit, et
regendi auctoritas et benignitas consulendi. Disci-
plina enim vel misericordia multum destituetur, si
una sine altera teneatur. Sed circa subditos suos in
esse rectoribus debet, et justa consulens misericor-
dia, et pia sæviens disciplina. Intueri namque libet in
Moysi pectore misericordiam cum severitate socia-
tam. Videamus amantem, pie et districte sævientem.
Certe cum Israeliticus populus ante Dei oculos pene
inveniabilem contraxisset offensam, ita ut ejus re-
ctor audiret, *Descende, peccavit populus tuus* ; ac si
ei divina vox diceret, quia in tale peccatum lapsus
est, jam meus non est ; atque subjungeret : *Dimitte
me, ut irascatur furor meus contra eos, et deleam eos,
faciamque te in gentem magnam* ; ille semel et iterum
pro populo cui præerat, obicem se ad impetum Dei
irascentis opponens ait : *Aut dimitte eis hanc noxam,
aut si non facis, dele me de libro tuo quem scripsisti.*
Pensemus quibus visceribus eundem populum ama-
vit, pro cujus vita de libro vite deleri se petit. Sed
tamen iste qui tanto ejus populi amore constrin-
gitur, contra ejus culpasensem, quanto zelo rec-
titudinis accendatur. Mox etenim petitione primæ
culpæ veniam ne deleterent obtinuit : ad eundem
populum veniens ait : *Ponat vir gladium super femur
suum. Ite et redite de porta quisque ad portam per-
medium castrorum, et occidat unusquisque fratrem et
amicum et proximum suum. Cecideruntque in die illa
quasi viginti tria millia hominum.* Ecce qui vitam
omnium etiam cum sua morte petit, paucorum vi-
tam gladio exstinxit. Intus arsit ignibus amoris,
foris accensus est zelo severitatis. Tanta fuit pietas,
ut se pro illis coram Domino morti offerre non du-
bitaret ; tanta severitas, ut eos quos divinitus ferire
timuerat, ipse judicii gladio feriret. Sic amavit eos
quibus præfuit, ut pro eis nec sibi parceret ; et
tamen delinquentes sic persecutus est quos amavit,
ut eos etiam Domino parcente prosterneret : utro-
bique legatus fortis, utrobique mediator mirabilis,
causam populi apud Dominum precibus, causam Dei

a populo gladiis alienavit; intus amans divinæ iræ supplicando obstitit, foris sæviens culpam feriendo consumpsit, succurrens citius omnibus ostensa morte paucorum. Et idcirco omnipotens Deus famulum suum citius exaudivit agentem pro populo, quia vidit quod super populum acturus esset ipse pro Deo. In regimine ergo populi utrumque Moyses miscuit, ut nec disciplina deesset misericordiæ, nec misericordia disciplinæ.

CAPUT XVII.

De eo quod Moyses Dominum iratum populo pro idololatria, precibus mitigavit, et de objurgatione Aaron.

Rursumque ait Dominus ad Moysen: Cerno quod populus iste duræ cervicis sit, dimitte me, ut irascatur furor meus contra eos, et deleam eos, faciamque te in gentem magnam; Moyses autem orabat Dominum Deum suum dicens: Cur, Domine, irascitur furor tuus contra populum tuum, quem eduxisti de terra Ægypti, in fortitudine magna, et in manu robusta? Ne, quæso, dicant Ægyptii: Callide eduxit eos, ut interficeret in montibus, et deleat de terra, etc. (Exod. xxxii). Omnes sancti qui iræ Dei obviant, ab ipso accipiunt, ut contra impetum percussiois ejus opponantur, atque ut ita dixerim, cum ipso se erigunt contra ipsum, eosque vis divina sibi opponit secum, quia in eo quod adversum sævientis iram foris opponit, intus eos gratia irascentis fovet, et famulantes interius levat, quos quasi adversantes exterius tolerat. Portat ergo contra dictionem deprecantium quam aspirat, et velut nolenti imponitur, quod ab ipso ut fiat, imperatur. Moysi etenim dicit: Dimitte me, ut irascatur furor meus contra eos, faciamque te in gentem magnam. Quid est servo dicere, Dimitte me, nisi deprecandi ausum præbere? ac si ei aperte diceretur: Pensa quantum apud me valeas, et cognosce quia obtinere poteris quicquid pro populo exoræ. Sed dum hæc ita sint, minus legentis animum movet, quid est quod e contra in beati Job historia per eundem sanctum virum dicitur: Deus cujus resistere iræ nemo potest? (Job. ix.) Mirum valde est, quod iræ Dei nullus posse resistere dicitur, cum multos indignationi supernæ animadversionis obviasset eloquia divina testantur. An non iræ Dei idem Moyses restitit, qui pro cadente populo erectus, ipsum supernæ percussiois impetum, mortis suæ oblatione restrinxit dicens: Dimitte illis hanc noxam: alioquin dele me de libro quem scripsisti? An non iræ Dei Aaron restitit, cum inter vivos ac mortuos, thuribulum sumpsit, atque animadversionis ignem incensi fumo temperavit? An non Phinees iræ Dei restitit, qui luxuriantes cum alienigenis in ipso coitu truncans, zelum suum divinæ indignationi obtulit, et furorem gladio placavit? An non David iræ Dei restitit, qui angelo ferienti se offerens, placationis gratiam et ante tempus propositum exegit? An non Elias iræ Dei restitit, qui longo jam tempore terræ aridæ, subductas de cælo pluvias verbo revocavit? Quomodo igitur divinæ iræ nullum posse resistere

A dicitur, cum multos sæpe resistere exemplis existentibus demonstratur? Sed si subtiliter et beati Job eloquia, et illorum facta pensamus, et verum cognoscimus, quia divinæ iræ non resistitur, et verum, quia multi sæpe restiterunt. Namque plerique sanctorum iræ Domini sicut uniuscujusque superius ordo narratur edocuit, resistere probantur. Resisti autem iræ Dei non potest, cujus ejus indignatio sese ut ita dixerim, medullitus movet. Quæ dum se movet, hanc oppositio humana non retinet, nec se utilis cujuslibet deprecatio objicit, cum semel Deus ab intimis irascendo disponit. Hinc est enim quod Moyses qui reatum totius plebis apud Dominum precibus tersit, dumque se obicem obtulit, divinæ iracundiæ vim placavit, ad petram Oreb veniens, pro aquæ exhibitione diffidens, repromissionis terram ingredi Domino irascente non potuit. Hac de re sæpe accedens affligitur, sæpe desiderio se excitante turbatur, et dispositæ ultionis iracundiam repellere a semetipso non valuit, qui hanc volente Domino et a populo amovit. Hinc David quia prostrata plebe postmodum angeli gladium prece compevit, prius plorans et ejulans nudis pedibus filium fugit, et quousque perpetrati facinoris ultionem ad plenum reciperet iram Dei nequaquam valuit pro semetipso temperare. Hinc Elias, etsi ut homo parum aliquid quasi de divina animadversione sentiret, qui verbo cælos aperuit, ante indignationem mulieris terrius per desertum fugit et pro semetipso infirmatus est in formidinem, qui furorem Dei placat aliis per interventionem. Iræ igitur Dei resisti valet, quando ipse qui iratus est, opitulatur, et resisti omnino non valet, quando se ad ulciscendum excitat, et ipse precem quæ ei funditur, non acceptat. Placatus est Dominus ne faceret malum quod locutus fuerat adversus populum suum. Sive juxta alia exemplaria, Et propitiatus est Dominus de malitia quam dixit facere populo suo. Malitiam hic pœnam intelligi voluit, sicuti est æstimata malitia exitus illorum. Secundum hanc dicitur, et bonum et malum a Deo, non secundum malitiam, quæ homines mali sunt. Malus enim Deus non est, sed malis ingerit mala quia justum est. Et reversus est Moyses de monte, portans duas tabulas testimonii manu Dei scriptas ex utraque parte, factas opere Dei. Cumque appropinquasset ad castra, vidit vitulum et choros; iratusque valde, projecit de manu tabulas et confregit eas ad radicem montis. Iratus quidem Moyses videtur tabulas testimonii digito Dei scriptas, collisisse atque fregisse: magno tamen mysterio figurata est iteratio testamenti, quoniam vetus fuerat abolendum, et constituendum novum. Arripiensque vitulum quem fecerant, combussit et contrivit usque ad pulverem, quem sparsit in aqua et dedit ex eo potum filiis Israel. Sed quid sibi velit iste vitulus, quem fecerant filii Israel in solitudine, vel quid significet quod Moyses ipsum vitulum igni combussit, minutatimque concidit, et in aquam aspergens potum populo dedit? Si enim tabulas quas digito Dei, hoc est operatione Spiritus sancti scriptas

acceperat, ideo fregit, quia indignos eos quibus eas legeret, judicavit. Si denique ab eis ille vitulus penitus aboleretur, incendit et contrivit, et in aqua sparsit atque submersit, ut quid et potum de hoc populo dedit? Quem non excitet factum hoc ad quærendam et intelligendam prophetica significationem? Occurrat ergo jam intentis mentibus, quia diaboli corpus significatur in vitulo, id est homines in omnibus gentibus quibus ad hæc sacrilegia caput, hoc est auctor, diabolus: aureum propterea, quia videntur idololatriæ ritus, velut a sapientibus instituti. De quibus ita Apostolus: *Quoniam cognoscentes Deum, non sicut Deum glorificaverunt aut gratias egerunt, sed evanuerunt in cogitationibus, et obscuratum est insipientes cor eorum: dicentes enim se esse sapientes, stulti facti sunt, et immutaverunt gloriam incorruptibilis Dei, in similitudinem imaginis corruptibilis hominis, et volucrum, et quadrupedum et serpentium (Rom. 1).* Ex hac quoque sapientia iste vitulus aureus, qualia solebant Ægyptiorum etiam ipsi primates, tanquam docti homines adorare figmenta. Hoc ergo vitulo significatum est onne corpus, id est, omnis societas gentilium idololatriæ deditorum: hanc sacrilegam societatem Dominus illo igne comburit, de quo in Evangelio dicit: *Ignem veni mittere in terram.* Et quoniam non est qui se abscondat a calore ejus, dum in eum credunt gentes, igne virtutis ejus, diabolica in eis forma solvitur. Totum deinde corpus illud comminuitur, id est, ab illa malæ conspirationis conflatione discissum, verbo veritatis humiliatur, et comminutum, in aqua mittitur, ut eos Israelitæ, id est, Evangelii prædicatores, ex baptismo in sua membra, hoc est in Dominicum corpus transferant. Quorum Israelitarum Petro de ipsis gentibus dictum est: *Macta et manduca (Act. x).* Quare etiam non, Occide et bibe? Ita ille vitulus per ignem zeli, et aciem verbi, et aquam baptismi ab eis potius quos absorbere conabatur, absorptus est. *Dixitque ad Aaron: Quid fecit tibi hic populus, ut induceres super eum peccatum maximum? Cui ille respondit: Ne indignetur dominus meus. Tu enim nosti populum istum, quod pronus sit ad malum. Dixerunt mihi: Fac nobis deos qui præcedant nos. Huic enim Moysi qui nos eduxit de terra Ægypti, nescimus quid acciderit. Quibus ego dixi: Quis vestrum habet aurum? tulerunt et dederunt mihi, et projecit illud in ignem, egressusque est hic vitulus. Hic compendio locutus est, non dicens, quod ipse formaverit, ut exiret vitulus fusilis, an excusationis causa timendo mentitus est, tanquam ipse in ignem periturum aurum projecit, atque ipso non id agente, forma vituli exierit. Quod ideo non est credendum hoc eum animo dixisse, quia nec Moysen latere posset, quid esset in viro, cum quo Deus loquebatur, et fratrem de mendacio non redarguit. Videns ergo Moyses populum quod esset nudatus (spoliaverat enim eum Aaron propter ignominiam sordis, et inter hostes nudum constituerat). Notandum est, quemadmodum illud totum malum quod populus*

A fecit, ipsi Aaron tribuatur, quod eis consenserat ad faciendum quod male petiverant. Magis enim dictum est, spoliavit, vel dissipavit eos Aaron, quoniam cessit eis, quam dissipaverunt se ipsi, qui tantum malum flagitaverunt.

CAPUT XVIII.

De ultione facta in idololatrias; deque eo quod Dominus jubet Moysi populum ducere in terram repromissionis, et de abnegato suo cum ejus transitu.

*Et stans in porta castrorum ait: Si quis est Domini jungatur mihi. Congregatique sunt ad eum filii Levi, quibus ait: Hæc dicit Dominus Deus Israel: Ponat vir gladium super femur suum. Ite et redite de porta usque ad portam per medium castrorum, et occidat unusquisque fratrem et amicum et proximum suum. Feceruntque filii Levi juxta sermonem Moysi, et reliqua. Cum Moyses dicit ad Dominum, Precor, peccavit populus iste peccatum magnum, et fecerunt sibi deos aureos. Et nunc si quidem remittis illis peccatum illorum, remitte: sin autem, dele me de libro tuo, quem scripsisti. Securus quidem hoc dixit, ut a consequentibus ratiocinatio concludatur, id est, ut quia Deus Moysen non deleret de libro suo, populo peccatum illud remitteret. Verumtamen advertendum est quantum malum in illo peccato perspexerit Moyses, quod tanta cæde crediderit expiandum, qui eos sic diligebat, ut pro eis illa verba Deo funderet. Merito quæritur, cum superius populum nudasse vel dissipasse dictus sit Aaron, cum in ipsum vindicta nulla processerit, neque cum Moyses interfici jussit omnem, qui Levitis euntibus et ad portam redeuntibus occurrisset armatis, neque cum postea factum est quod Scriptura dicit: *Et percussit Dominus populum propter facturam vituli quem fecit Aaron, maxime quia et hic hoc idem repetendo inculcatum est. Non enim dictum est: Et percussit Dominus populum propter facturam vituli, quem fecerunt, sed quem fecit Aaron: et tamen non est percussus Aaron. Quid etiam illud quod de sacerdotio ejus ante peccatum ejus Deus præcipiebat, impletum est. Sed jussit et ipsum et filios abluere, et sic ordinati sunt in sacerdotium. Ita novit ille cui parcat usque ad commutationem in melius et cui parcat ad tempus, quamvis eum præscierit in melius non mutari; et cui non parcat, ut mutetur in melius, et cui non parcat, ita ut nec mutationem ejus expectet. Et totum hoc ad id redit, quod Apostolus dicit exclamans: *Quam inscrutabilia sunt judicia ejus, investigabiles viæ ejus! (Rom. xi.)* Nunc autem quid etiam prophetica significationis habuerit, requirendum est quod ex eis multos qui sibi absente ipso idolum fabricaverunt, sine ulla cujusque necessitudinis distentione jussit interimi. Facile est ut intelligatur hominum illorum interemptione significari vitiorum talium necem, qualibus ad eandem idololatriam defluerunt. In talia quippe vitia sævire nos jubet Apostolus cum dicit: *Mortificate membra vestra, quæ sunt super terram (Col. iii): fornicatio-***

nem, immunditiam, luxuriam, concupiscentiam malam et avaritiam, quæ est idolorum servitus. *Si quis, inquit, est Domini, veniat et jungatur mihi. Ponat gladium super femur suum. Ite et redite de porta usque ad portam per medium castrorum, et occidat unusquisque fratrem, et amicum, et proximum suum.* Gladium super femur ponere, est prædicationis studium voluptatibus carnis anteferre, ut cum sancta qui studet dicere, curet necesse est suggestiones edomare. De porta usque ad portam ire, est a vitio usque ad vitium per quod ad mentem culpa ingreditur increpando discurrere. Per medium vero castrorum transire est tanta æqualitate intra Ecclesiam vivere, ut qui delinquentium culpas redarguit, in nullis se debeat favore declinare. Unde et recte subjungitur: *Occidat vir fratrem et amicum et proximum suum, fratrem scilicet, proximum et amicum interfecit, qui cum puniendi invenit, ab increpationis gladio, nec eis quos per cognationem diligit, parcat.* Si ergo et ille Dei dicitur, qui ad ferienda vitia zelo divini amoris excitatur, profecto esse se Dei deneget, qui quantum sufficit, increpare vitam carnalium recusat. Sed ipse numerus trium millium interfectorum triplicem formam indicat peccatorum. Omne enim peccatum, aut factum, aut verbo, aut cogitatione committitur. *Locutusque est Dominus ad Moysen, dicens: Vade, ascende de loco isto, tu et populus tuus quem eduxisti de terra Ægypti, in terram quam juravi Abraham, Isaac et Jacob, dicens, Semini tuo dabo eam (Exod. xxxiii).* Vade, ascende hinc, tu et populus tuus quem eduxisti, alioquin dixisset, tu et populus meus, quem eduxisti de terra Ægypti. Sed illi quando idolum poposcerunt, ita locuti sunt: *Moyses enim hic homo qui eduxit nos de terra Ægypti, nescimus quid factum sit ei.* Liberationem suam in hominem constituendo defecerant. Hoc eis modo replicatur cum dicitur: *Tu et populus tuus quem eduxisti de terra Ægypti.* Quod illis est criminis, non Moysi. Non enim aliud volebat nisi ut non in illo, sed in Domino spem ponerent, et Domini misericordia se in gratiarum actione crederent ab illa servitute liberatos. Cujus tamen apud Dominum tanquam fidelissimi famuli, tantum erat meritum per illius gratiam, ut ei diceret Deus, *Sine me, ut irascar contra eos; quod utrum jubentis sit cum ait: Sine me, an quasi petentis, utrumque videatur absurdum.* Nam et si jubeat Deus, inobedienter famulus non parebat, et Dominum hoc a servo velut pro beneficio petere, non decebat, cum præsertim posset eos etiam illo nolente conterere. Ille itaque ibi sensus in promptu est, quod his verbis significavit Deus plurimum apud se prodesse illi populo, quia sic ab illo viro diligebantur, quem sic Dominus diligebat, ut eo modo admoneremur, ut cum merita nostra nos gravant ne diligamur a Deo, relevari nos apud eum illorum meritis posse quos diligit. Nam cum ab Omnipotente dicitur homini, *Sine me, et conteram eos, quid aliud dicitur, quam contererem eos nisi diligerentur abs te.* Ita ergo di-

ctum est, *Sine me*, ac si diceretur, *Noli eos diligere, et conteram eos, quia ne id faciam dilectio tua in illos intercedit mihi.* Obtemperandum autem esset Domino dicenti: *Noli eos diligere, si hoc jubendo dixisset, et non potius admonendo et exprimendo, quid illum ab eo supplicio revocaret.* Nec tamen etiam illo intercedente, sine flagello disciplinae populum dereliquit. Nescio quo enim modo ut sic eos diligeret ipse Moyses, Deus illos occultius diligebat, qui manifeste terrebat, ubi dicit Dominus ad Moysen: *Vade, ascende hinc, tu et populus tuus quem eduxisti de terra Ægypti, in terram quam juravi Abraham, Isaac et Jacob dicens: Semini vestro dabo eam.* Continuo tanquam ad ipsum Moysen adhuc loquebatur occulta conversione, quod Græce apostrophe dicitur. Jam ad ipsum populum loquitur, dicens: *Mittam angelum meum ante te, et ejiciet Chananeum, et Amorrhæum, et Hethæum, et Pherezæum, et Gergesæum, et Hevæum, et Jebusæum; et introducet te in terram fluentem lac et mel.* Non enim ascendam tecum, quia populus dura cervice es, ut non deleam te in via. Magna sacramenti et mira profunditas, tanquam majorem misericordiam posset angelus habere quam Dominus, qui populo duræ cervicis parceret. Et tamen etiam per angelum suum se quodammodo ab eis absente, qui usquam esse absens potest, implere se dicit quod patribus eorum juravit. Tanquam et hic ostendens hoc se ideo facere, quia illis patribus justis promisit, non quod isti digni non essent. Quid ergo significat, nisi forte ideo se non esse cum eis qui dura cervice sunt, quia non eum propitium et salubrem, nisi humilitas et pietas capit. Esse autem Deum cum duræ cervicis hominibus, nihil est aliud, quam vindicando adesse atque puniendo. Unde cum eo modo malis non adest, parcendo facit, quo pertinet illud quod dicitur: *Averte faciem tuam a peccatis meis (Psal. 1): quia si non avertit, evertit.* Sicut enim fluit cera a facie ignis, sic pereant peccatores a facie Dei. *Audientes autem populus sermonem hunc pessimum, luxit, et nullus ex more indutus est cultu suo.* Pessimum sermonem dicit audisse populum, hoc est, crudelissimum atque mœstissimum. Quod enim majus alicui potest præstari beneficium, quam Dei gratiam habere præsentem, ac conditorem suum agnoscere sibi esse propitium? Aut quod majus est discrimen, quam auctoris sufferre iram? Nihil habet boni, qui creatoris sui carebit gratia atque præsentia. *Dixitque Dominus ad Moysen: Loquere filiis Israel: Populus duræ cervicis es, semel ascendam in medio tui, et delebo te.* Hoc est, quod ante dixit: In die ultionis visitabo et hoc peccatum eorum: semel enim dicitur ascendere Dominus in medio perfidorum, ut deleat eos; quia certissime et sine ulla dubietate venturus est judicare vivos ac mortuos: justis dare præmium, perennem gloriam, ac peccatoribus perpetuam pœnam. *Jam nunc depone ornatum tuum, ut sciam quid faciam tibi.* In Septuaginta quoque ita legitur, *Deponite stolas gloriarum vestra-*

rum, et cultum, et ostendam quæ facturus sum tibi. Scire enim hic pro revelare accipiendum est, sicut alibi ignorare pro non manifestare. Unde illud in Evangelio : De die autem illa et hora, nemo novit, neque angeli cœlorum, neque Filius, nisi Pater solus.

Moyses quoque tollens tabernaculum, tetendit extra castra procul, vocavitque nomen ejus, tabernaculum fœderis, et omnis populus qui habebat aliquam questionem, egrediebatur ad tabernaculum fœderis extra castra. Cumque egrediebatur Moyses ad tabernaculum, surgebat universa plebs, et stabat unusquisque in ostio papilionis sui. Aspiciebantque tergum Moysi, donec ingrederetur tentorium. Ingresso autem illo tabernaculum fœderis, descendebat columna nubis, et stabat ad ostium. Loquebaturque cum Moysse cernentibus universis, quod columna nubis staret ad ostium tabernaculi, stabantque ipsi, et adorabant per fores tabernaculorum suorum. Hebræus populus de Ægyptia servitute liberatus, cum loquente Deo columnam nubis cerneret, unusquisque in tabernaculi sui foribus stabat et adorabat. De quibus et dicitur : *Cum egrederetur Moyses ad tabernaculum, surgebat universa plebs, et stabat unusquisque in ostio papilionis sui.* Quid est enim populum columnam nubis aspicere, et in tabernaculi sui foribus stare et adorare, nisi quod humana mens cum superiora illa atque celestia, utcumque in ænigmate conspicit, jam claustra habitationis corporeæ per sublevatam cogitationem exigit, atque illum humiliter adorat? Cujus et si videre substantiam non valet, jam tamen ejus potentiam per illuminationem spiritus miratur. Et cum Moyses tabernaculum ingreditur, ejus terga populus aspicit, et in papilionum suarum ostiis consistit, quia cum sanctus quisque prædicator alta de Deo loquitur, supernæ habitationis jam utrumque tabernaculum ingreditur. Cujus prædicationem inhrmi quique et si virtutem plene pensare non possunt, tamen velut terga aspiciunt, quia postrema quæ prævalent, per intellectum sequuntur. Sed in ipsis quoque minimis quæ capere sufficiunt, jam de suis papilionibus quasi exeunt atque in ostiis stant, quia et habitacula carnis relinquere, et ad illa æternæ vitæ gaudia quæ audiunt, progredi conantur. *Dixit autem Moyses ad Dominum : Præcipis ut educam populum istum, et non indicas mihi quem missurus es mecum, præsertim cum dixeris : Novi te ex nomine, et invenisti gratiam coram me.* In aliquibus exemplaribus ita legitur : Scio te præ omnibus, et gratiam habes apud me, quod pene idem est. Quid est aliud dicere, Novi te ex nomine, nisi scio te præ omnibus, id est, specialiter te novi præ omnibus? Et nomen enim, species cujusque notatur. [Si ergo inveni gratiam in conspectu tuo, ostende mihi temetipsum manifeste, ut videam te, ut sim inveniens gratiam ante te, ut sciam quia populus tuus est gens hæc.] Quod habet Græcus γινώσκεις, hoc quidam Latini interpretati sunt manifeste, cum Scriptura non dixerit γινώσκεις. Potuit ergo fortasse potius dici, Si inveni gratiam in

conspectu tuo, ostende mihi temetipsum scient, ut videam te. Quibus verbis satis ostendit Moyses, quod non ita videbat Deum in illa tanta familiaritate conspectus, ut desiderabat videre. Quod ille omnes visiones Dei, quæ mortalium præbebantur affectibus, et ex quibus fiebat sonus, quod mortalis attingeretur auditus, sic exhibebantur sicut Deus volebat specie qua volebat, ut non eis ipsa ullo sensu corporis sentiretur divina natura, quæ invisibilis ubique tota est, et nullo continetur loco. Et quia in duobus præceptis, hoc est, dilectionis Dei et proximi, tota lex pendet, ideo Moyses in utroque suum desiderium demonstrabat, dilectionem, scilicet Dei, ubi ait : *Si inveni gratiam in conspectu tuo, ostende mihi temetipsum manifeste, ut videam te, ut sim inveniens gratiam in conspectu tuo.* In dilectione autem proximi, ubi ait, *Et ut sciam, quia populus tuus est gens hæc.* Queritur quomodo Deus ad Moysen dixerit, *Scio te præ omnibus* : Nunquid Deus plus aliqua scit et aliqua minus? an secundum, quod dicitur quibusdam in Evangelio, *Non novi vos.* Secundum hanc enim scientiam qua Deus dicitur scire quæ illi placent, nescire quæ displicent. Non quia ignorat ea, sed quia non approbat. Sicut ars recte dicitur nescire vitia cum improbet vitia. Præ omnibus Deus Moysen sciebat, quia Deo præ omnibus Moyses placebat. Notandum est quod prius ipse Moyses dixerat Deo, *Dixisti mihi, Scio te præ omnibus,* quod illi Deus posteaquam hoc ipse dixit, legitur dixisse, ante autem non legitur. Ut intelligamus non omnia esse scripta, quæ cum illo Deus locutus est. Sed diligentius requirendum est in prioribus Scripturæ partibus an vere ita sit.

CAPUT XIX.

De eo quod Moyses vultus Dei contemplationem appetivit, et Domini coram eo transitu.

Dixitque Dominus : Facies mea præcedet te, et requiem dabo tibi. Et ait Moyses : Si non tu ipse præcedis, non educas nos de loco isto. In quo enim scire poterimus ego et populus tuus, invenisse nos gratiam in conspectu tuo, nisi ambulaveris nobiscum, ut glorificemur ab omnibus populis qui habitant super terram? Dixit autem Dominus ad Moysen : Et verbum istud quod locutus es faciam. Invenisti enim gratiam coram me, et te ipsum novi ex nomine, qui ait : Ostende mihi gloriam tuam, respondit : Ego ostendam omnibonum tibi, et vocabo in nomine Domini coram te. Et miserebor cui voluero, et clemens ero, in quem mihi placuerit, rursumque ait : Non poteris faciem faciem meam. Non enim videbit me homo, et vivet. Et iterum, Ecce, inquit, est locus apud me super petram. Cumque transibit gloria mea, ponam te in foramine petræ, et protegam te dextera mea, donec transeam, tollamque manum meam, et videbis posteriora mea, faciem autem meam videre non poteris (Exod. xxxiii). Si autem Deus erat, cum quo facie ad faciem loquebatur, cur se petebat videre quem videbat? Sed hæc melius petitione colligitur, quod eum sciebat per in-circumscriptæ naturæ suæ claritatem cernere, quem

jam cœperat per quasdam Imagines videre : ut sic A
superna essentia mentis ejus oculis adesset, quate-
nus ei ad æternitatis visionem in illa imago creata
temporaliter interesset. Et viderunt ergo patres Te-
stamenti Veteris Dominum, et juxta Joannis vocem,
Deum nemo vidit unquam. Et juxta ejusdem vocem
Domini, *Nemo Deum vidit, et vixit* : qui in hac mor-
tali carne consistentibus, et videri potuit per quas-
dam circumscriptas imagines, et videri non potest
per incircumscriptum lumen æternitatis. Sin vero
quibusdam in hac adhuc corruptibili carne, sed inæ-
stimabili virtute crescentibus, quodam contempla-
tionis acumine æterna Dei claritas videri, hoc quo-
que ab ejusdem virtutis sententia non abhorret qua
dicitur : *Non enim videbit me homo, et vivet*. Quo-
niam quisquis sapientiam quæ Deus est vidit, huic B
funditus moritur ne jam ejus amore teneatur. Nul-
lus quippe eam vidit, qui adhuc carnaliter vivit, quia
nemo potest amplecti Deum simul et sæculum. Qui
enim Deum vidit eo ipso moritur, quo vel intentione
cordis, vel affectu operis, ab hujus vitæ dilectioni-
bus tota mente separatur. Nemo ergo Deum vidit et
vixit. Ac si aperte diceretur : Nullus unquam Deum
spiritualiter vidit, et mundo carnaliter vivit. Cum
autem dixisset Moyses ad Dominum, *Ostende mihi
gloriam tuam*, respondit ei Dominus : *Transibit ante
te gloria mea, et vocabor nomine Domini in conspe-
ctu tuo, et miserebor cui misericors ero, et misericor-
diam præstabo cui misericordiam præstitero*. Cum
paulo ante dixisset : *Ipse antecedam te, sive secun-
dam aliam editionem, facies mea præcedet te : et re-
quiem tibi dabo*. Quid Moyses sic videtur accepisse :
Antecedam te, tanquam non ei populo qui præsens
in itinere futurus esset ; et ideo ait : Si non tu ipse
simul veneris nobiscum, ne me ducas hinc, etc.
Deus autem neque ei hoc negavit dicens : *Et hoc tibi
verbum quod dixisti faciam*. Quomodo ergo cum di-
xisset ei Moyses, *Ostende mihi gloriam tuam*, rursus
tanquam præcessurus, et non cum eis simul futurus,
videtur dicere : *Ego transibo ante te ; sive transibit
gloria mea ante te*. Nisi quia hoc aliud est. Ille
quippe intelligitur loqui et dicere : Transibo ante
te, de quo dicit Evangelium : *Cum venisset hora, ut
transiret Jesus de hoc mundo ad Patrem (Joan. xiii)* ;
qui transitus etiam pascha interpretari perhibetur.
Hæc itaque magna omnino prophetia est. Ipse enim D
ante omnes sanctos transit ad Patrem de hoc sæ-
culo, parare illis mansiones regni cœlorum, quas
dabit eis in resurrectione mortuorum, quoniam
transitus ante omnes primogenitus a mortuis factus
est. Gratiam vero suam in eo ipso valde commendat,
cum dicit : *Et vocabo nomine Domini in conspectu
tuo*. Tanquam in conspectu populi Israel, cujus
Moyses cum hæc audiret, typum gerebat. In cons-
pectu enim gentis ipsius ubique dispersæ, vocatur
Dominus Jesus in omnibus gentibus. *Vocabo autem
dixit, non vocabor* : activum verbum pro passivo
ponens, genere locutionis inusitato, in quo nimirum
magnus sensus latet. Sic enim fortasse significare

voluit seipsum hoc facere, id est, gratia sua fieri,
ut vocaretur Dominus in omnibus gentibus. Quod
vero addidit, et *miserebor cui misertus ero, et miseri-
cordiam præstabo cui misericordiam præstitero*, ibi
plane expressius ostendit vocationem qua nos voca-
vit in suum regnum et gloriam non pro meritis nos-
tris, sed pro misericordia sua. Quoniam enim se
gentes introducturum pollicebatur dicens : *Vocabo
in nomine Domini in conspectu tuo*, commendavit
hoc se misericorditer facere. Sicut Apostolus dicit :
*Dico enim Christum ministrum fuisse circumcisionis
propter veritatem Dei ad confirmandas promissiones
patrum. Gentes autem super misericordia glorificare
Deum (Rom. xv)*. Hoc ergo prædictum est : *Misere-
bor cui misertus ero, et misericordiam præstabo cui
misericordiam præstitero*. Quibus verbis prohibuit
hominem, velut de propriarum virtutum meritis
gloriari ; ut qui gloriatur, in Domino gloriatur. Non
enim ait : *Miserebor talibus vel talibus, sed cui
misericors fuero* ; ut neminem præcedentibus bonis
operibus suis, misericordiam tantæ vocationis me-
ruisse sanctæ, demonstret. Etenim Christus pro
impiis mortuus est. Sed utrum hoc idem repetere
voluerit cum addidit : *Misericordiam præstabo cui
misericordiam præstitero*, vel sicut alii interpre-
tati sunt, cui misericors fuero, an aliquid intersit,
nescio. Quod enim Græca lingua duobus verbis di-
ctum est, *Μερίσω* et *ὀλιγαίρησω*, quod unum atque idem
videtur significare non potuit Latinus diversis verbis
dicere, sed diversis modis eandem misericordiam
repetivit. Si autem diceretur, *Miserebor cui misere-
or, et misereor cui misertus ero, aut miserebor
cui misertus ero, non satis commode dici videretur ;
et tamen fortius ille ipse, ibi sensus est, quod au-
tem ipsius misericordix suæ firmitatem Deus ista
repetitione monstravit, sicut amen, amen, sic fiat,
fiat : sic repetitio somni Pharaonis, pluraque similia,
aut in utrisque populis, id est, gentibus et Hebræis,
hoc modo Deus pronuntiavit misericordiam se esse
facturum, quia Apostolus ita dicit : *Sicut enim vos
aliquando non credidistis Deo, nunc autem misericor-
diam consecuti estis illum incredulitate, sic et ipsi
nunc non crediderunt in vestra misericordia, ut
ipsi misericordiam consequantur (Rom. xi)*. Concluit
enim Deus omnes in incredulitate, ut omnium mi-
sereatur.*

Deinde post hanc suæ misericordix commendationem,
respondet ad illud, quod ei dictum fuerat,
Ostende mihi gloriam tuam, vel quia supra petiverat
dicens : *Ostende mihi temetipsum manifeste, ut vi-
deam te. Non poteris, inquit, videre faciem meam.*
Non enim videbit homo faciem meam, et vivet. Ostendens
huic vitæ quæ agit in sensibus mortalibus
corruptibilis carnis, Deum sicuti est, apparere non
posse, id est, sicut videri in illa vita potest, ubi ut
vivatur, huic vitæ moriendum est. Item interposito
articulo dicente Scriptura. Et ait Dominus, sequitur
et loquitur. *Ecce locus penes me*. Quis enim locus
non penes Deum est, qui nusquam est absens? Sed

Ecclesiam significat dicendo, *Ecce locus penes me* A tanquam templum suum commendans. *Et stabis*, inquit, *super petram*, quia *super hanc petram*, ait Dominus, *œdificabo Ecclesiam meam* (Matth. xvi). Statim ut transiet gloria mea, stabis super petram. Quia post transitum Christi, id est, post passionem et resurrectionem Christi, stetit populus fidelis super petram. *Et ponam te*, inquit, *in caverna petrae*. Et munimen firmissimum significat. Alii autem interpretati sunt, in specula petrae. Sed Græcus habet *ὄρνυ* : hoc enim foramen vel cavernam interpretamur. *Et tegam manu mea super te donec transeam, et auferam manum meam, et tunc videbis posteriora mea, facies autem mea non videbitur tibi*. Cum jam dixisset, stabis super petram statim ut transiet gloria mea, ubi intelligitur post transitum suum promisisse super petram stabilitatem, quomodo accipiendum est quod ait, *Ponam te in caverna petrae et tegam manu mea super te, donec transeam et auferam manum, et tunc videbis posteriora mea*. Quasi jam illo in petra constituto, tegat manu sua super eum, et deinde transeat, cum esse in petra non possit, nisi post ejus transitum. Sed recapitulatio intelligenda est rei prætermisæ quali solet uti Scriptura in multis locis. Postea quippe dixit, quod ordine temporis prius est : qui ordo ita se habet. *Tegam manu mea super te, donec transeam, et tunc videbis posteriora mea, nam facies mea non videbitur tibi, et stabis super petram statim ut transiet gloria mea, et ponam te in caverna petrae*. Hoc enim factum est in eis, quos tunc significabat persona Moysi, id est, Israelitis, qui in Dominum Jesum sicut Actus apostolorum indicant, postea crediderunt, id est, statim ut transiet ejus gloria. Nam postea quam resurrexit a mortuis et ascendit in cælum, misso desuper Spiritu sancto, cum linguis omnium gentium apostoli loquerentur, compuncti sunt corde multi ex eis qui crucifixierant Christum, quem si cognovissent nunquam Dominum gloriæ crucifixissent. *Cæcitas ex parte in Israel facta est* (Rom. xi), sicut dictum fuerat : *Tegam manu mea super te donec transeam*. Unde Psalmista ait : *Quoniam die ac nocte gravata est super me manus tua* (Psal. xxxi). Diem appellans quando Christo divina miracula faciebat, noctem, quando sicut homo moriebatur et illi titubaverunt, qui in die crediderant. Hoc est ergo, Cum transiero, tunc videbis posteriora mea. Cum transiero de hoc mundo ad Patrem, posterius in me credituri sunt, quorum typum geris.

Tunc enim compuncti corde dixerunt : *Quid faciemus?* (Act. ii.) Et jussi sunt ab apostolis agere pœnitentiam, et baptizari in nomine Jesu Christi, ut dimitterentur illis peccata eorum. Quod in psalmo illo sequitur, cum dictum esset, *die ac nocte gravata est super me manus tua*, id est, ut cognoscerem. Si enim cognovissent, nunquam Dominum gloriæ crucifixissent. Sequitur et jungit : *Conversus sum in ærumna, dum confringeretur spina, id est, cum essem corde compunctus*. Deinde addidit : *Pecca-*

tum meum cognovi, et facinus meum non operui. Posteaquam viderunt quanto scelere Christum crucifixierunt, et qui receperunt consilium, ut agerent pœnitentiam, et in baptismo remissionem acciperent peccatorum. *Dixi*, inquit, *pronuntiabo adversum me delictum meum Domino : et tu remisisti impietatem cordis mei*. Hanc autem prophetiam potius fuisse, quam locutus est Dominus ad Moysen, satis res ista indicat, quando quidem de petra vel caverna ejus et de manus ejus superpositione, de visione posteriorum ejus, nihil postea visibili opere subsequutum legitur. Mox enim adjungit, interposito articulo Scriptura, *Et dixit Dominus ad Moysen*, cum ipse Dominus utique etiam illa quæ supradicta sunt, loqueretur, atque inde contextit quid deinceps Dominus B dicat.

CAPUT XX.

De eo quod Moyses tabulas legis secundo a Deo impetravit, et de mandatis ad populum datis.

Excide tibi duas tabulas lapideas, sicut et primas, et scribam super eas verba quæ habuerunt tabulæ quas fregisti. Esto paratus mane, ut ascendas statim in montem Sinai stabisque mecum super verticem montis. Nullus ascendat tecum, nec videatur quispiam per totum montem. Oves quoque et boves non pascantur e contra (Exod. xxxiv). Jubet Dominus Moysi, ut sit paratus mane statim ascendere in montem Sinai, quatenus stet cum Domino super verticem montis, spiritualiter innuens his qui populo Dei præsent, ut præparent corda sua ad accipiendam divinam sapientiam. Mane ergo paratus est ascendere, qui discussis tenebris vitiorum atque carnalium desideriorum, mentem suam elevat ad intuenda cœlestia, quatenus in fide catholica firmiter consistens, divinæ contemplationis particeps existat. Oves quoque et boves prohibet, ut e contra non pascantur, quia simplices quique atque terrenis operibus incubantes, ad spiritualium ac divinorum mysteriorum meditationem non sufficiunt. *Excidit ergo duas tabulas lapideas quales ante fuerunt, et de nocte consurgens, ascendit in montem Sinai, sicut ei præceperat Dominus, portans secum tabulas. Cumque descendisset Dominus per nubem, stetit Moyses cum eo invocans nomen Domini*. Quid est Dominum descendere per nubem, nisi in velamento mysteriorum se investigandum præbere. Unde Propheta dicit : *Posuit tenebras latibulum suum* (Psal. xvii). Et in Job : *Nubes, ait, latibulum ejus* (Job. xxii). Ut secundum Apostolum, *Nunc videamus per speculum in ænigmate* (I Cor. xiii). *Tunc autem*, id est, tempore universalis judicii, quando fuerimus translati de morte ad vitam, de corruptione ad incorruptionem, *revelata furie gloriæ Domini contemplantur*. Interim ergo donec illucescat dies, et inclinentur umbræ, juxta exemplum Moysi, simus cum eo, et invocemus nomen Domini : intentius deprecantes, quatenus per gratiam suam et secundum multitudinem misericordiæ suæ, ad ea quæ intelligenda illuminare, ad ea

quæ agenda sunt, nos adjuvare dignetur. Quo trans-
eunte coram eo, ait : *Dominator Domine Deus, mise-*
ricors et clemens, patiens et multæ miserationis ac
verus, qui custodis misericordiam in millia, qui auferis
iniquitatem et scelera atque peccata, nullusque apud
te per se innocens est. Nullus, ait, apud te per se innocens
esse poterit, cum Scriptura dicat : *Non est homo*
super terram qui faciat bonum et non peccet (II Pa-
ral. vi). Et alibi : *Astra, inquit, non sunt munda in*
conspectu ejus, et in angelis suis reperit pravitatem
(Job. iv). Ac inde necessario unusquisque ab illo re-
poscat mundari, qui solus est sine macula, solusque
habet immortalitatem, et lucem habitat inaccessi-
bilem. Cui psalmus dicit : *Amplius lava me ab in-*
justitia mea, et a delicto meo munda me. Ecce enim
in iniquitatibus conceptus sum, et in delictis peperit
me mater mea (Psal. l). Et in libro Job : *Quis po-*
test, inquit, mundum facere de immundo conceptum
semine, nonne tu qui solus es? (Job. xiv). Sequitur,
Qui reddis iniquitatem patrum in filiis ac nepotibus
in tertiam et quartam progeniem. Cum per pro-
phetam Dominus alibi dicat : *Filius non portabit in-*
iquitatem patris, neque pater iniquitatem filii : justitia
justi super eum erit, et impietas impii erit su-
per eum, etc. (Ezech. xviii), quid est quod nunc per
Moysen Domino dicitur, *Qui reddis iniquitatem pa-*
trum filiis ac nepotibus? Sed in utraque hac sententia
dum dissimilis sensus invenitur, auditoris animus ut
discretionis viam subtiliter requirat instruitur. Pec-
catum quippe originale a parentibus trahitur et nisi
per gratiam baptismatis solvatur, etiam parentum
peccata portamus, qui unum adhuc videlicet cum
illissimus. Redditur ergo iniquitas patrum in filiis, dum
pro culpa parentis ex originali peccato anima polluitur
prolis. Et rursus, Non redditur parentum iniquitas
in filiis, quia cum ab originali culpa per bap-
tismum liberamur, non jam parentum culpas, sed
quas ipsi committimus, habemus. Quod tunc intelligi
etiam aliter potest, quia quisquis pravi parentis
iniquitatem imitatur, etiam ex eis delicto constringitur.
Quisquis autem parentis iniquitatem non imi-
tatur, nequaquam delicto illius gravatur. Unde fit
ut iniquus filius iniqui patris non solum sua quæ
addidit, sed etiam patris peccatum persolvat : cum
vitiis patris, quibus iratum Dominum non ignorat,
etiam suam adhuc malitiam adjungere non formidat.
Et justum est, ut qui sub stricto iudice vias parentis
iniqui non timet imitari, cogantur in vita præsentis,
etiam culpas parentis iniqui persolvere. Unde et illic
dictum est : *Anima patris mea est, anima filii mea est.*
Anima quæ peccaverit, ipsa morietur. Quia in carne
nonnunquam filii, etiam ex patris peccato perimuntur,
delicto autem originalis peccati, ex parentum nequitia,
anima non tenetur. Quid enim est quod parvuli filii
plerumque a dæmonibus arripiuntur, nisi quia caro
filii ex patris poena multatur? In semetipso enim per-
cutitur pater iniquus et percussio vim sentire
contemnit. Plerumque percutitur in filiis ut acrius

uratur, et dolor patris in carnem filiorum redditur,
quatenus filiorum poenis, mens patris iniqua puniatur.
Cum vero non parvuli, sed jam provectiores filii
ex parentum culpa feriantur, quid aliud aperte da-
tur intelligi, nisi quod illorum etiam poenas luant,
quorum facta secuti sunt? Unde recte dicitur, *Usque*
ad tertiam et quartam progeniem. Qui enim usque
ad tertiam et quartam progeniem, eam quam imi-
tantur filii parentum vitam possunt videre, usque
ad eos ultio extenditur qui viderunt quia male se-
querentur.

Festinusque Moyses curvatus est pronus in terram,
et adorans ait : Si inveni gratiam in conspectu tuo,
Domine, obsecro ut gradiaris nobiscum (populus enim
duræ cervicis est), *et auferas iniquitates nostras atque*
peccata, nosque possideas. Respondit Dominus : Ego
inibo pactum, videntibus cunctis signa faciam, quæ
nunquam sunt visa super terram, nec in ullis gentibus,
ut cernat populus in cuius es medio, opus Domini
terribile, quod facturum sum. Quid est quod Moysi
deprecanti pro salute populi sibi commissi, quatenus
Dominus gratiam suam illis concederet, eorumque
peccata atque delicta auferret. Respondit Dominus,
Ego inibo pactum, videntibus cunctis signa faciam,
quæ non sunt visa super terram, etc. Quæ sunt illa
signa, quæ nunquam sunt visa super terram? An
forte signa illa ad Novum Testamentum pertinent,
incarnationis videlicet, passionis ac resurrectionis
Domini? De quibus signis ad perfidum regem, qui
noluit jussus a Domino petere, Isaias propheta ait,
Audite ergo domus David : Nunquid parum est vos
molestos esse hominibus, quia molesti estis et Deo
meo? Propterea ipse Dominus dabit vobis signum.
Ecce virgo concipiet et pariet filium, et vocabis nomen
ejus Emmanuel. Butyrum et mel comedet, ut sciat re-
probare malum, et eligere bonum (Isai. vii). Tunc
ergo vere cum populo Dei initum est pactum,
quando per Christi adventum in mundo prædicatum
est Evangelium. *Observa cuncta quæ hodie mandavi*
tibi. Ego ipse ejiciam ante faciem tuam Amorrhæum,
et Chananæum, et Hethæum, Pheresæum quoque et
Hevæum, et Jebusæum. Quid est quod dicitur ad
Moysen, *Observa cuncta quæ hodie mandavi tibi.*
Nunquid de populo dicere voluit, cuius ipse do-
ctor fuit? sed non ipse introduxit populum in eam
terram, ubi perhibet poni testamentum sive pa-
ctum cum eis, qui in illa habitabant. *Cave ne*
unquam cum habitatoribus terræ illius, jungas ami-
icitias, quæ tibi sint in ruinam, sed aras eorum de-
strue, confringe statuas, lucosque succide. Noli
adorare Deum alienum : Dominus, zelotes nomen
ejus, Deus est emulador. Ne in eas pactum cum
hominibus illarum regionum : ne cum fornicati fuerint
cum diis suis, et adoraverint simulacra sua, vocet te
quispiam ut comedas de immolatis. Nec uxorem de
filiabus eorum accipies filiis tuis, ne postquam ipsæ
fuerint fornicatæ, faciant et filios tuos in deos suos.
Deos confatiles non facies tibi. Cum præciperet Deus
loquens ad Moysen, ut data terra in potestate, omnis

idololatria everteretur, nec adorarentur dii alieni, ait : Dominus enim Deus zelans nomen, Deus zelator est, id est, ipsum nomen quod Dominus Deus dicitur, zelans est, quia Deus zelator est, quod non humane perturbationis vitio facit Deus, semper atque omni modo incommutabilis atque tranquillus; sed hoc verbum indicat, non impune plebem suam per alienos Deos fornicaturam. Ductum est enim verbum tropo metaphora a zelo maritali, qui castitatem custodit uxoris, qui nobis prodest, non Deo. Quis enim tale genere fornicationis Deo nocuerit, sed sibi plurimum ut pereat : (Ex Origene.) quia Deus prohibet terrore gravissimo, zelantem se appellans : cui dicitur in psalmo : *Perdidisti omnem qui fornicatur abs te. Mihi autem adherere Deo bonum est* (Psal. lxxii). Dehinc Scriptura eadem repetit, quæ in prioribus commendavit, hoc est, de tribus festivitibus præcipuis, et de primogenitorum oblatione, et de primitiis frugum, quæque in anterioribus juxta sensum Patrum exposita sunt, non necessario credimus hic denuo iterari. *Et erat ibi Moyses in conspectu Domini quadraginta diebus et quadraginta noctibus, panem non manducavit, et aquam non bibit, etc.* Quæ et ante dixerat, quando tabulas accepit quas fregit. Hoc etiam modo repetit, non recapitulando quod factum est, sed iterum quod factum est commendans. (Ex Isidoro.) Repetitio quippe legis jam quid significet diximus, hoc est, tabulæ imaginem demonstrabant prisce legis, non post longo intervallo populi peccato cessantis. Aliæ vero ad instar priorum iteratim incisæ, Novi Testamenti habuere figuram : istæ non franguntur, ut ostenderentur Novi Testamenti eloquia permansura. Unde et merito x verbis legenda significatur, ut per eundem numerum figura crucis exprimeretur. Hujus enim forma in decas x littera est. Nam x recto uno apice a summo in imum ducitur, sursum alio non dispari tramite per transversa brachiorum componitur. Unde et ipse ait : *Non veni legem solvere, sed adimplere* (Matth. v); utique per passionem crucis, ejus imago fuit in tabulis. Quod autem ait : *Panem non manducavit, et aquam non bibit*, intelligitur jejunavit, a parte totum, id est, nomine panis omnem cibum, et nomine aquæ omnem potum, significante Scriptura. Quid autem sibi velit, quod Moyses quadraginta diebus jejunaverit, cujus actionis quædam figura est in hujus numeri consideratione : quadragenario enim numero et Moyses et Elias, et ipse Dominus jejunaverunt; præcipitur enim nobis ex lege et prophetis, et in ipso Evangelio, quod testimonium habet a lege et prophetis. Unde etiam in monte inter utramque personam medius Salvator effulsit, ut ab omnibus mundi illecebris aviditatem nostram tanquam jejunio temperantiæ refrenemus, quandiu perfectio decalogi legis per quatuor ejusdem mundi partes, id est, toto orbe prædicatur, ut decem quater ducta, quadragenarium numerum signent. *Et scripsit in tabulis verba Testamenti decem*; de Moysæ dictum est, quod ipse scripserit. Cui etiam Deus paulo ante

dixerat : *Scribe tibi verba hæc*. Cum vero primum legem accepit, cujus tabulas abjecit et fregit, nec ipse excidisse dictus est tabulas lapideas, et modo dictum est : *Excide tibi duas tabulas lapideas*; nec ei dictum est ut scriberet, sicut ei modo dicitur, nec eas ipse scripsisse narratur, sicut modo narrat Scriptura et dicit : *Scriptis in tabulis Testamenti decem verba*, sed tunc dictum est : *Et dedit Moysi statim ut cessavit loqui ad eum in monte Sina, duas tabulas Testimonii, tabulas lapideas scriptas digito Dei*. Deinde paulo post : *Conversus*, inquit, *Moyses descendit de monte, et duæ tabulæ lapideæ scriptæ utraque parte, hinc atque hinc erant scriptæ, et tabulæ opus Dei erant. Et scriptura Dei est sculpta in tabulis*. Proinde magna oritur quæstio, quomodo illæ tabulæ, quas erat Moyses Deo utique præsciente facturus, non hominis opus dicantur esse, sed Dei; nec ab homine scriptæ, sed scriptura Dei, digito Dei : posteriores vero tabulæ tandiu mansuræ, et in tabernaculo ac templo Dei futuræ, jubente quidem Deo, tamen ab homine excisæ sint, ab homine scriptæ. An forte in illis prioribus gratia Dei significabatur? Non hominis opus, quo gratia indigni facti sunt revertentes corde in Ægyptum, et facientes idolum, unde illo beneficio privati sunt, et propterea Moyses tabulas fregit. Istis vero tabulis posterioribus significati sunt, qui de suis operibus gloriantur. Unde dicit Apostolus : *Ignorantes Dei justitiam, et suam volentes constituere, justitiæ Dei non sunt subjecti* (Rom. x) : et ideo tabulæ humano opere conscriptæ datæ sunt, quæ cum ipsis manerent, ad eos significandos de suis operibus gloriaturos, non de digito Dei, hoc est de Spiritu Dei.

Certe ergo repetitio legis Novum Testamentum significat : illud autem Vetus significabat. Unde confractum et abolitum est, maxime quoniam cum secundo lex datur, nullo terrore datur, sicut illa in tanto strepitu ignium, nubium et tubarum. *Unde tremefactus populus dixit : Non loquatur Deus ad nos, ne moriamur*. Unde significatur timor in Veteri Testamento, in Novo dilectio. Quomodo igitur hæc solvitur quæstio, quare illæ opus Dei, istæ opus hominis? et illæ conscriptæ digito Dei, istæ scriptæ ab homine? An forte ideo magis illis prioribus vetus significatum est Testamentum, quod Deus sibi præcepit, sed homo non fecit? Lex enim posita est in Veteri Testamento, quæ convinceret transgressores, quæ subintravit ut abundaret delictum. Non enim implebatur timore, quæ non impletur nisi charitate. Et ideo dicitur opus Dei, quia Deus legem constituit. Deus conscripsit nullum opus hominis : qui homo Deo non obtemperavit, et eum potius reum legem fecit. In secundis autem tabulis homo per adjutorium Dei tabulas fecit atque conscripsit, quia Novi Testamenti charitas legem facit. Unde dicit Dominus : *Non veni legem solvere, sed adimplere*. Dicit autem Apostolus : *Plenitudo legis charitas, et fides quæ per dilectionem operatur* (Rom. xiii). Factum est itaque homini facile in Novo Testamento, quod in Veteri difficile fuit,

habenti fidem, quæ per dilectionem operatur, atque illo digito Dei, hoc est, Spiritu Dei intus eam in corde scribente, non foris in lapide. Unde dicit Apostolus: *Non in tabulis lapideis, sed in tabulis cordis carnalibus, quoniam charitas Dei (Rom. v), qua veraciter impletur præceptum, diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis.*

Hæc est ergo prima data lex, ubi significatur Vetus Testamentum, quæ est opus tantummodo Dei, et conscriptio digiti Dei, quæ Apostolus dicit: *Itaque lex quidem sancta, et mandatum sanctum, et justum, et bonum.* Lex ergo sancta et bona Dei opus est, ubi homo nihil agit, quia non obtemperat, sed reatu potius premitur, lege minante atque damnante. *Pecatum enim, inquit, ut appareat peccatum: per bonum mihi operatum est mortem.* Beatus autem homo est, cum hoc mandatum sanctum et justum, et bonum est etiam opus ejus, sed per gratiam Dei.

CAPUT XXI.

D: descensione Moysi de monte, cujus faciem cornutam sine velamine filii Israel videre non poterant, qui eis exposuit verbum Domini; et de sabbati custodia.

Cumque descenderet Moyses de Monte Sinai, tenebat duas tabulas testimonii, et ignorabat quod cornuta esset facies sua ex consortio sermonis Dei. Videntes autem Aaron et filii ejus cornutam Moysi faciem, timuerunt prope accedere, vocatique ab eo reversi sunt, tam Aaron quam principes synagoga. Et postquam locutus est, venerunt ad eum etiam omnes filii Israel, quibus præcepit cuncta quæ audierat a Domino in monte Sinai. Impletisque sermonibus posuit velamen super faciem suam: qui ingressus est ad Dominum, et loquens cum eo, aufererat donec exiret, et tunc loquebatur ad filios Israel omnia quæ sibi fuerant imperata. Qui videbant faciem egredientis Moysi esse cornutam, sed operiebat rursus ille faciem suam, quando loquebatur ad eos (Exod. xxxiv).

Quod vero descendente denuo Moyse cum tabulis, facies ejus glorificata videtur, sed tamen velamine tegitur, hoc significabat ut osienderet eandem legem mystico esse velamine cooperatam teclamque infidelibus et occultam. Scribo quippe legis habet scientiæ gloriam, sed secretam. Habet et cornua duorum testamentorum, quibus contra dogmata falsitatis incedit armata. Cum autem Moyses legitur, velamen est positum super cor eorum, et manifeste dum legis et prophetarum scripta per nimiam stoliditatem cordis carnaliter accipiunt infideles, illis tota facies Moysi quodam velamine tegitur, ita ut non possint loquentis legis gloriam sustinere. Sed si conversi fuerint ad Deum, auferetur velamen. Occidens littera morietur, vivificans spiritus suscitabitur, Dominus enim spiritus est, et lex spiritualis est. Unde et David orabat in psalmo: *Revela oculos meos, et considerabo mirabilia de lege tua (Psal. cxviii).*

Igitur congregata omni turba filiorum Israel dixit ad eos: Hæc sunt quæ jussit Dominus fieri (Exod.

xxxv). Hæc, inquit, verba quæ dixit Dominus fieri, vel juxta aliam editionem, quæ dixit Dominus facere ea, ambigue positum est, utrum facere ea ipse Dominus an illi. Sed utique manifestum est quod illius sint: quippe illa, quæ fierent. Sed forte ideo sic positum est, ut ex utroque accipiatur, quia Dominus facit, cum facientes adjuvat secundum illud Apostoli: *In timore et tremore vestram ipsorum salutem operamini (Philip. ii).* Dominus enim est qui operatur in nobis, et velle, et operari, pro bona voluntate. *Sex diebus factis opus: septimus dies erit vobis sanctus, sabbatum et requies Domini.* Posteaquam descendit Moyses de monte, opera commendantur tabernaculi construenda et vestis sacerdotalis. De quibus faciendis antequam aliquid præciperet, locutus est ad populum de sabbati observatione. Ubi non immerito movet, cum decem verba legis acceperit in tabulis lapideis iterum, quas ipse excidit, ipse conscripsit, quare de solo sabbato posteaquam descendit, populum admonuit? Si enim propterea decem præcepta legis, superfluum fuit ut populus iterum audiret, cur non fuit superfluum, ut de sabbato denuo audiret? Cur et hoc in eisdem præceptis x legatur? An et hoc simile est velamento, quo faciem obtexit, quia splendorem vultus ejus filii Israel non poterant intueri? Nam ex x præceptis hoc solum populo præcepit, quod figurate ibi dictum est. Alia quippe ix sancta præcepta etiam, in Novo Testamento observanda, minime debitamur. Illud autem unum de sabbato usque ad octavo figurata diei septimi observatione apud Israelitas velatum fuit, et in mysterio præceptum, et quodam sacramento figurabatur, ut hodie a nobis non observetur. Sed solum quæ significabat intueamur. In illa autem requie ubi opera servilia jubentur cessare, magna est altitudo gratiæ Dei. Tunc enim fiunt cum requie opera bona, cum fides per dilectionem operatur. Timor autem tormentum habet, et in tormento quæ requies? Unde timor non est in charitate. *Charitas diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis (Rom. v).* Ideo sabbatum requies sancta Domini, Dei scilicet gratiæ tribuenda non nobis velut ex nobis. Alioquin nostra opera sic erunt, ut sint humana, aut peccata: aut cum timore, non cum dilectione. Et ideo servilia sine requie. Plenitudo autem sabbati erit in requie sempiterna. Non enim frustra institutum est et sabbatum sabbatorum superius. Quando prius locutus est Deus de tabernaculo ungerendo, dixit eadem unctione sanctificari illa omnia, et fieri Sancta sanctorum. Altare autem holocaustatum, eadem unctione sanctificatum, dixerat fieri Sanctum sancti. Et hoc interesse videbatur, qui nihil eorum dixisset Sanctum sanctorum, nisi quod tantum velo separabatur a sancto, id est, ubi erat arca testamenti et altare incensi. Nunc autem cum eadem repeteret, dixit de tabernaculo uncto, et his quæ in illo essent, quæ ea unctione sanctificarentur et fierent sancta. Illud autem altare holocaustatum, de quo prius dixerat, quod fieret Sanctum sancti, eadem unctione nunc dixit fieri San-

ctum sanctorum. Unde datur intelligi tantumdem valere, quod dictum fuerat, Sanctum sancti, quantum valet quod dictum est, Sancti sanctorum. Ac per hoc illa omnia uncta, id est, totum tabernaculum et quæcunque in eo essent, quæ prius appellaverat Sancta sanctorum, tantumdem valere quod nunc ait, sancta. Nec unumquodque eorum dicit tantummodo post istam unctionem Sanctum sancti, verum etiam Sanctum sanctorum, sicut altare holocaustomat-um, ut jam nihil intersit, quantum ad hanc appellationem attinet, inter illa quæ interius intra velum fuerant, id est ubi erat arca testimonii, et cætera foris, nisi quod illa interius ita dicebantur Sancta sanctorum, Sanctum sanctorum, ut etiam ante unctionem sic appellarentur. Cætera vero unctione sanctificata sunt, ut hoc nomen acciperent, quod otio discutiendum est, quid ista significarent. *Qui fecerit opus in eo, occidetur. Non succenditis ignem in omnibus habitaculis vestris, per diem sabbati.* Opera necessaria peccatorum prohibet facere, nec non et ignem cupiditatis atque furoris, tam in corporibus humanis, quam etiam in conventiculis universis, vetat incendere. Magisque persuadet in sabbato spiritali officio, et contemplationi vacare divinæ, quia sicut salubre est omnibus charitatis flamma semper fervere, ita et cunctis noxium est cupiditatis igne inextinguibiliter æstuarè.

CAPUT XXII.

De eo quod Moyses ex sermone Domini præcepit populo, ut præpararent primitias et animo voluntario eas Domino offerrent, ad constructionem tabernaculi.

Et ait Moyses ad omnem catervam filiorum Israel : Iste est sermo quem præcepit Dominus dicens : Separate apud vos primitias Domino. Omnis voluntarius et prompto animo offerat eas Domino : aurum et argentum et æs : hyacinthum et purpuram, et coccum bis tinctum, et byssum : pilos caprarum, et pelles arietum rubricatas et hyacinthinas. Ligna sethim, et oleum ad luminaria concinnanda : ut conficiatur unguentum et thymiana suavissimum. Lapidés onychinos, et gemmas ad ornatum superhumeralis et rationalis (Exod. xxxiv). In notitiam tantum Moyses protulit, quæ Dominus opera fieri præceperit, tabernaculum scilicet cum omnibus quæ in eo essent, et veste sacerdotali. Commemoravit autem quosdam quibus dixit Spiritum divinitus datum, quod illa efficere possent, et tamen multi intelliguntur sponte ad eadem opera venisse, quibus neque imperatum est, nec eorum nomina commemorata sunt a Domino dicta Moysi. Non ergo illi soli hoc munus divinum habuerunt, qui nominatim commemorantur, sed fortasse præcipue atque excellentius. Laudandus est autem in his omnibus non attractus ad opus serviliter animus, sed liberaliter sponte devotus. *Quisquis vestrum est sapiens, veniat et faciat quod Dominus imperavit.* Notandum quod illi, qui sapientes appellantur effectores operum sancti, etiam moribus tales erant, ut cum ipsi susciperent omnia,

quæ populus offerebat existimans necessaria; ex quibus illa omnia complerentur, viderunt plus offerri quam erat necesse, et dixerunt Moysi. Atque ille per præconem ultra populum offerre, prohibuit. Poterant autem si vellent multa offerre, sed modestia prohibuit, vel regio terruit. Tabernaculum scilicet et tectum ejus atque operimentum et cætera. Offeruntur autem uno studio, et tamen diversa donaria ad constructionem tabernaculi, juxta quod scriptum est : Aurum, argentum, æs, lapides pretiosos. Tunc præterea byssum, coccum, hyacinthum et purpuram, pelles etiam arietum rubricatas et pelles hyacinthinas, sed et ligna imputribilia, pilos quoque caprarum ad constructionem tabernaculi, sed et quidquid in cultum et ad vestes sanctas necessarium erat, viri cum mulieribus præbuerunt. Armillas et inaures, et annulos et dextralia. Omne vas aureum in donaria Domini separatum est. Si quis habuit hyacinthum, purpuram, coccum bistrinctum, byssum et pilos caprarum. Figuram itaque prioris tabernaculi Ecclesiæque, superius latius exponendo juxta Patrum multiplicem sensum prosecuti sumus, et nunc breviter ob commemorationem idipsum repetimus. Fides enim Ecclesiæ auro comparatur : sermo prædicationis, argento, æs, patientiæ. Quod vero quæ in ornamento sive tabernaculo necessaria sunt, viri cum mulieribus præbent, hoc significat, quia intra Ecclesiam virtutes fortium, quæ per viros exprimuntur, et exigua opera infirmorum quæ per mulieres intimantur, omnia locum inveniunt, et ad usus sanctæ ædificationis accipiuntur. Collatio vero ipsa non fit necessitate, sed sponte, quia fides spontanea est. Nam per armillas quæ lacertos astringunt, præpositorum valide laborantium opera demonstrantur. Per inaures subditorum obedientia exprimitur, per annulos, signaculum secretorum, unde et quædam minus intelligentibus occultantes quasi sub signaculo recondant doctores, ne indignis quibuscunque Dei sacramenta credantur : unde et justus lætatur et dicit : *In corde meo abscondi eloquia tua, ut non peccem tibi (Psal. cxviii).* Porro per dextralia, opera bona et dextra commemorantur. Vas aureum in donaria Domini separatum, divinitatis intelligentia accipitur, quæ tanto ab inferorum amore disjungitur, quanto ad sola quæ æterna sunt, amanda sublevatur. Porro per hyacinthum spes cælestium, per purpuram cruor ac tolerantia passionum, amore regni perpetui exhibitæ. Per his tinctum coccum charitas demonstratur : quæ perfectione sui bis tingitur, qui Dei et proximi dilectione decoratur. Per byssum, immaculata carnis incorruptio, et splendidissima sanctimoniam candor ostenditur. Byssus enim linum est candidum ; per pilos autem caprarum, ex quibus ciliciorum asperitas textitur, dura pœnitentiæ afflictio designatur. Dum igitur alii per armillas et annulos forte magisterium exercent, alii per inaures et dextralia devotam audiendi obedientiam rectamque operationem exhibent, alii per vas aureum præclaræ subtilioremque Dei intelligentiam tenent, alii

per hyacinthum, purpuram et coccum, audita cœlestia sperare, credere, amare non desinunt, etiam quæ ad huc subtiliori intellectu minime cognoscunt, alii per byssum incorruptionem carnis offerunt, alii per caprarum pilos deplorant aspere quæ libenter admiserunt; ecce ex tanta diversitate operum, unum conficitur tabernaculum, sicut ex diverso pulvere, una compingitur terræ gleba, infusione sancti Spiritus irrigata. Jam porro ligna Sethim imputribilia omnes sancti intelliguntur, mente et corpore incorrupti, neque cum sæculo pereuntes, semper manentes æterni. Lapidés quoque pretiosi, confessorés, apostoli, sacerdotes, omnesque justí. Quos etiam lapides vivos beatus Petrus apostolus dicit: *Ut sitis, inquit, lapides vivi, cœdificati in templo Dei (I Petr. II)*. Hæc igitur omnia offeruntur in tabernaculum Dei, ut nullus desperet salutem. Offert super hæc et aliud aurum, sensum; aliud argentum, eloquium; aliud vocem, æs; sicque multa sunt in tabernaculo Dei: mensa scilicet et candelabrum; altare, columnæ, bases, tabulæ, crateræ, scyphi, thuribula, phialæ, mortariola, emunctoria, paxilli, tentoria, quibus diversitatibus tota illa tabernaculi, id est, Ecclesiæ pulchritudo distinguitur. Nam tabernaculum Ecclesia est, in qua est mensa, id est, unitas Dei, vel certe Scriptura sacra, qua universi fideles spirituali cibo pascuntur. Candelabrum quoque cum septem lucernis, Christus cum septem ecclesiis. Emunctoria quoque ejus, hoc est geminum testamentum, et columnæ, doctores sancti, firmitate fidei solidati; necnon et bases, id est, prophetæ suo fundamine structuram gestantes Ecclesiæ. Ibi etiam et tabulæ, apostoli prædicationis latitudine dilatati; ibi tentoria, præpositi videlicet et prædicatores, qui exterius laborant contra hujus sæculi turbines. Sunt ibi et crateræ, id est, distributiones hominum; sunt et paxilli, hoc est, principes et prædicatores Ecclesiæ, quibus pendent omnia genera populorum quasi vasorum; scyphi quoque, doctrinæ eloquia sive sensus. Necnon et thuribula, virtutes scilicet bonorum operum, vel orationes sanctorum, quibus odor suavitatis ascendit ad Dominum. Phialæ quoque, apostoli et doctores pleni vitalibus aquis. Ibi lilia, virginitatis candor; sive mortariola, laborum passionumque tolerantia, quibus mortificantur membra pœnitentium. Et hæc quidem species dispensationesque donorum sunt divisæ per Spiritum sanctum fidelibus, ut singulis distributionibus perfectum Christi tabernaculum construatur, in quibus habitat Deus in medio eorum. Quod autem subsequitur: *Principes vero obtulerunt lapides onychinos et gemmas ad superhumeralé et rationale, aromataque et oleum ad luminaria concinnanda, et ad præparandum unguentum ac thymiana odoris suavissimi componendum*, significat apostolos apostolicosque viros, sacerdotes ac doctores fidelium, mirifica virtutum opera sermone atque exemplis, decorem ministerii sacerdotalis decenter præparare; quatenus per eorum studium atque impensam in sancta Ecclesia

A fulgeat lumen scientiæ, atque exemplum boni operis: sermo luculentus ad instruendos auditores, ac bona fama sanctæ conversationis, ad commendandam sanctæ religionis gratiam his, qui in domo Dei honeste conversantur, ut eorum exemplo discant illorum subjecti, Domino spontanea cordis, oris atque operis vota persolvere. Unde subjungitur: *Omnes viri et mulieres mente devota obtulerunt donaria, ut fierent opera quæ jusserat Dominus per manum Moysi. Cuncti filii Israel voluntaria Domino dedicaverunt*. Non utique contra Apostolum ex tristitia aut necessitate, sed alacri corde ac pia devotione, quia hilarem datorem diligit Deus.

CAPUT XXIII.

De eo quod Moyses ad magisterium tabernaculi ex præcepto Dei, Beseleel filium Huri de tribu Juda, et Ooliab filium Achisamech vocavit.

Dixitque Moyses ad filios Israel: *Ecce vocavit Dominus ex nomine Beseleel filium Huri filii Hur de tribu Juda, implevitque eum spiritu Dei, sapientia et intelligentia, et scientia et omni doctrina, ad excogitandum et faciendum opus ex auro, et argento et ære, sculpendisque lapidibus, et opere carpentario. Quidquid fabre adinveniri potest, dedit in corde ejus. Ooliab quoque filium Achisamech de tribu Dan. Ambos erudit sapientia, ut faciant opera abjetarii, polymitarii, ac plumarii, et cætera (Exod. xxxv)*. Per istos tabernaculi typici artifices exprimuntur veri tabernaculi spiritualis opifices. Nam et nomina eorum horum officia designant. Beseleel quippe in umbra Dei interpretatur. Hur ignis, Huri lux mea, Judas confessio, Ooliab protectio mea pater, Achisamech fratrem meum roborans, et Dan judicium vel judicans, in Latina lingua resonat. Igitur doctores sancti, qui prædicatione sua spirituale ædificium domus Dei fabricant, bene umbra Dei nuncupari possunt, qui in divina defensione confidunt. Ex quorum persona Psalmista dicit: *In umbra alarum tuarum sperabo, donec transeat iniquitas (Psal. xvi)*. Ipsi ignis aut lumen rite nominantur, qui zelo spirituali accensi, lumen fidei ac scientiæ spiritualis auditoribus suis impendunt, atque confessionis catholicæ norinam ostendunt. Ii quoque protectionem Dei patris habentes in judicio et justitia, fratres suos quatenus in fide catholica et bonis operibus perseverant, exhortando corroborant. Nec non et illud pie considerandum est, quia non solum ille qui de tribu regali ortus est, quin etiam iste qui de ancilla natus est, ad magisterium operis Dei eligitur. Beseleel quoque ex tribu Juda qui de Lia libera natus est processit, et Ooliab de tribu Dan qui fuit filius Bala ancillæ Rachel progenitus est; spiritualiter nobis innuens, quia non solum nobiles, sed etiam ignobiles, quantum ad sæculi dignitatem pertinet, ad regimen Ecclesiæ eliguntur, quia juxta Petri vocem, non est personarum acceptor Deus, sed in omni gente qui timet Deum et operatur justitiam, acceptus est illi. Non enim Deus nobilitatem carnis, sed nobilitatem animi pensat, et solummodo recta fide et bonis operibus apud

Etiam discernitur ab illis. Præterea in ipsa electione artificum potest secundum mysterium accipi, quod non solum ex Judæis, sed etiam ex gentibus doctores Ecclesie suæ Dominus esse voluit. Unde in libro Numerorum, ubi filii Israel castra metati sunt circa tabernaculum, Judas ab Oriente castra metatus est, et Dan ab Aquilone. In Oriente ergo Dominus primum ex Judæis primitivam Ecclesiam constituit, postea de vocatione gentium, hoc est, ex paganis, qui de regno illius qui ad aquilonem solium suum constituere legitur, ad ipsum confugerunt, gratiæ suæ expertes esse noluit, sed dignitatem ecclesiasticam percipere, et ad corporis sui unitatem pertinere decrevit.

CAPUT XXIV.

De erectione tabernaculi, et gloria Domini apparente super illud.

Igitur mense primo anni secundi, in primo die mensis collocatum est tabernaculum, erexitque illud Moyses, et reliqua (Exod. xl). Quod autem primo mense anni secundi, primo die mensis erigitur tabernaculum, quid significat, nisi constructionem Ecclesie per adventum Christi? Primum ergo annum, omne tempus legis ante incarnationem Salvatoris nostri accipe, ut secundus annus ab adventu mediatoris Dei et hominum, usque ad consummationem sæculi intelligatur. Quasi ergo primo mense, prima die mensis tabernaculum erigitur, cum in initio gratiæ per Redemptorem nostrum omnis Ecclesie ornatus construitur, ac decor novæ Jerusalem, sponsæ videlicet cælestis regis qui de cælo descendit, qualis sit fidelibus animabus tonante Evangelio, demonstratur. Post autem, hoc est in resurrectione vivorum et mortuorum, jam manifestabitur specie, qui nunc latet in ænigmate. Et sicut in primo anno congregatis impensis, ejusdem structuræ præparatus sumptus futuro operi sub-

stituendus erat, ita electorum omnium qui fuerunt ab initio mundi, usque ad adventum Domini sermo vel opus, ad structuram sanctæ Ecclesie per ipsum Salvatorem ædificandæ conveniens, per scriptores Veteris Testamenti colligitur, ut doctores Evangelii sumptus habeant prisce legis, in attestazione Evangelii ad confirmandam fidem credentium. Sequitur: *Postquam cuncta perfecta sunt, operuit nubes tabernaculum testimonii, et gloria Domini implevit illud, nec poterat Moyses ingredi tectum fœderis, nube operiente omnia, et majestate Domini coruscante, quia cuncta nubes operuerat. Si quando nubes tabernaculum deserebat, proficiscebantur filii Israel per turmas suas. Si pendebat desuper, manebant in eodem loco. Nubes quippe Domini incubabat per diem tabernaculo, et B ignis in nocte, videntibus populis Israel per cunctas mansiones suas.* Notanda est res multum mirabilis, quia nube descendente et implente tabernaculum, quæ tamen gloria Domini dicitur, non poterat Moyses intrare tabernaculum, qui in monte Sina quando legem primitus accepit, intravit in nubem ubi erat Deus. Procul dubio ergo aliam personam tunc figurabat, aliam nunc. Et tunc eorum qui principes sunt, intimæ veritati Dei, nunc autem Judæorum quibus gloria Domini quæ in tabernaculo est, quod est Christi gratia, tanquam nubes opponitur non eam intelligentibus; et ideo non intrant in tabernaculum testimonii, et hoc credendum est semel factum, mox ut constitutum est tabernaculum, significationis hujus causa vel alicujus alterius. Neque enim semper sic erat nubes super tabernaculum, ut illuc Moyses intrare non posset. Quandoquidem non removebatur, nisi cum eis hoc signum dabatur disjungendi, hoc est castra movendi ex eo loco ubi erant, et accedendi quo nubes ducebat per diem, flamma per noctem. Quæ duo vicissim etiam super tabernaculum manebant ubi castra posuissent, nubes per diem, flamma per noctem.

BEATI RABANI MAURI

ABBATIS FULDENSIS ET ARCHIEPISCOPI MOGUNTINI

EXPOSITIONUM IN LEVITICUM

LIBRI SEPTEM. (ANNO 834.)

PROLOGUS

AD FRECULPHUM EPISCOPUM LEXOVIENSEM.

Domino sancto atque beato Patri, multumque in D Christi membris causa veræ pietatis nobis venerando Freculpho episcopo Rabanus peccator in Christo salutem.

Arduum opus et ultra proprias vires me aggredi jampridem jussisti, ut quinque libros Mosaicæ legis, quos Hebræi Torach appellant, sensu spiritali tibi per ordinem exponerem; ad quod in fronte operis